ÚC PHỨC

Trường An lữ ca [3]

CAO SƠN LƯU THỦY

Nhượng Lê dịch

nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

TRƯỜNG AN LY CA 3 - CAO SƠN LƯU THỦY

Tác giả: ỨC PHÚC

Sách đổi Ebook:

Cần ebook của sách mới

Mua 1 sách mới được 2 ebook

☎ 0907 060 886

"Nên thiếu quen nhau, ngưỡng mộ tài chí, thấm nhiễm phẩm cách. [...] Ý hợp tâm đầu, cả đời không phụ. Nay dựa lan can đứng, hứng gió nhìn xa, cỏ cây trong sân cùng trồng đã sum suê cao vút. Năm tháng trước kia, như bóng câu qua cửa sổ, trôi đi trong cái búng tay. Chỉ trong khoảnh khắc, thế sự đều sai.

Qua ngòi bút linh hoạt mà thâm thúy của Ức Phúc, cả một thời đại gió mây biến ảo với toàn bộ những nhân vật lịch sử nổi tiếng được tái hiện sống động và chân thật, mỗi nhân vật đều là một con người khó quên với đủ yêu ghét giận hờn, đủ tốt đẹp lẫn cơ mưu thủ đoạn. Thịnh Đường cách cả nghìn năm đã mở ra trước mắt chúng ta, đúng như tác giả từng nói "cách xa nghìn trùng cũng gặp nhau qua trang sách".

Mục lục

Chương 25 Chuyện ma Dương Châu
Chương 26 Hạng Trang múa kiếm
Chương 27 Rồng cuộn hổ ngồi
Chương 28 Nỗi đau côi cút
Chương 29 Gom sức chờ thời
Chương 30 Sấm động kinh hồn
Chương 31 Hiểm khích không ngờ
Chương 32 Họa từ trong nhà
Chương 33 Cao sơn lưu thủy
Chương 34 Luyến tiếc ngày xưa
Chương 35 Canh bạc tất tay
Chương 36 Thiên hạ Trường An
Ngoại truyện

Chương 25
Chuyện ma Dương Châu

Tháng Ba ở Dương Châu đúng vào mùa mưa, sương mù giăng khắp mặt sông. Nước mưa chốc chốc lại gõ lên lan can thuyền, phát ra tiếng "lộp bộp". lái thuyền khoác áo tơi đội nón lá đứng ở mũi thuyền, vừa ra sức chèo vừa ngoảnh đầu nói: "Công tử ngồi dịch vào bên trong một chút, đừng để mưa hắt ướt người."

Lý Khác hơi dịch vào, vừa cười vừa nói: "Giọng Dương Châu của ông thật là dễ nghe, còn hay hơn cả tiếng quan thoại Trường An của chúng tôi!"

Ông lái thuyền đưa tay lau mồ hôi trên trán, thẳng thắn nói: "Công tử cứ đùa. Phía trước là ngã ba, công tử muốn đi theo đường nào?"

Lý Khác nghịch chiếc quạt xếp trong tay, hững hờ nói: "Không quan trọng. Ông thích đi đâu thì đi!"

Ông lái thuyền lắc đầu chẳng biết làm sao. Ông chèo thuyền ở vùng Dương Châu này đã mấy chục năm, chưa bao giờ gặp người khách nào tùy tiện như vậy. Thấy trời mưa ngày càng nặng hạt, bà vợ ở nhà chắc vẫn đang đợi ông về nấu bát canh gà mái già để bồi bổ cơ thể. Nghĩ đến đây, ông liền khua nhanh tay chèo, chèo về phía gần bờ nhất.

Hai bên bờ gió mát lướt qua, tạt nước mưa vốn hắt vào mặt rơi cả vào cổ. Lý Khác đứng dậy, mở chiếc ô vải dầu lớn mang

theo bên mình, lấy một xâu tiền trong tay áo ra, đặt vào tay ông lái thuyền, nói lời tạm biệt rồi lên bờ.

Tang sự của Tiêu hoàng hậu đã xong xuôi từ hơn nửa tháng trước, nhưng thứ sử Dương Châu Trịnh Đạc ngày nào cũng dẫn mấy người bản xứ có tiếng đến bái kiến, nên nhất thời họ vẫn chưa đi được. Lý Khác thật sự không thích ứng phó với những tình huống kiểu này, nên luôn mượn cớ để ra ngoài dạo chơi một mình. Có điều, trước khi lên đường Lý Thế Dân đã trao cho y chức truất trắc sứ đạo Hoài Nam, cũng là có ý muốn y thay thiên tử tuần du, tra xét dân tình, khảo sát chính tích của quan viên. Cho nên y làm vậy cũng không thể coi là bỏ bê việc chính.

Nơi xuống thuyền đã là vùng ngoại ô Dương Châu, chỉ có lác đác mấy nóc nhà. Lý Khác đi loanh quanh một lúc, thấy phía trước có một ngôi miếu tuy hơi cũ kỹ, nhưng được xây dựng rất gọn gàng tinh xảo. Trên tấm biển là ba chữ dùng đá xếp thành: miếu Đồng Tử.

Y còn chưa gõ cửa đã thấy có một con mèo đen từ bên trong nhảy ra, nhắm về phía y kêu ré lên. Lý Khác giật nẩy mình vì bất ngờ, vội vịn vào khung cửa bên cạnh.

"Tiểu súc sinh! Ba ngày không động gì đến mày, lại định thò mặt ra chọc phá quý nhân đấy phỏng?" Người đàn ông mặt đầy râu tua tủa cầm một cây chổi lớn lao vọt ra, vừa đuổi vừa lớn tiếng chửi mắng.

Con mèo thấy ông ta, lập tức lủi vào trong bụi cỏ bên cạnh. Người đàn ông đành hậm hực vứt cây chổi sang một bên, đoạn cười xòa, cúi người vái chào: "Tại hạ Tưởng Thổ Căn, là thủ từ

của ngôi miếu này. Khiến công tử giật mình rồi, mau vào trong ngồi một lát đi"

Lý Khác phủi bụi trên tay áo, gật đầu nói: "Cũng được."

Hai bên chính điện là hai hàng giá đặt hai mươi bốn ngọn nến ngay ngắn chỉnh tề, bên trên bàn thờ phía trước có thắp mười hai nén đàn hương, ba chiếc đĩa bạc bên dưới thì đựng hoa quả tươi, còn chính giữa phía trên bàn thờ là một bức tượng thiếu niên trong bộ đồ hoa lệ màu đỏ. Lý Khác thấy cậu thiếu niên mặt mày như tranh vẽ, phong thái trác việt, còn đẹp hơn tượng Thiện Tài đồng tử mà trước đây y từng thấy, liền tò mò hỏi: "Nơi đây thờ phụng ai vậy?"

Tưởng Thổ Căn lấy bàn chải quét tàn hương rơi trên bàn thờ, nói với vẻ mặt trang nghiêm: "Triệu vương"

Đôi mày Lý Khác khẽ giật: "Triệu vương là ai?"

Tưởng Thổ Căn "ài" một tiếng, quan sát Lý Khác mấy lượt: "Chính là Triệu vương Dương Cảo hơn ba mươi năm trước bị phản quân giết ở Dương Châu. Chắc công tử biết chứ?"

Lý Khác nhận ba nén hương từ tay Tưởng Thổ Căn, cúi người vái ba vái rồi cắm vào trong lư hương. Sau đó y lại lấy hai lạng bạc trong tay áo ra đặt lên trên bàn, coi như là tiền nhang khói: "Chuyện của Triệu vương, đúng là tôi có nghe sơ qua. Chỉ không ngờ, ở đây lại có người lập miếu cho ông ta."

Tưởng Thổ Căn bỏ bạc vào trong chiếc hòm sắt cạnh tay, vuốt bộ râu cá trê nói: "Công tử nhìn xem, bức tượng này đã tuấn tú lắm rồi! Nhưng nghe các cụ từng trông thấy Triệu vương trong làng chúng tôi nói, nó vẫn chưa thể hiện được một phần mười thần vận của ngài ấy! Lúc đó, mấy đại hoạn quan

bên cạnh Tùy Dạng Đế cưỡng ép các cụ nhập ngũ, chính Triệu vương đã quỳ xuống cầu xin Dạng Đế, nên bọn họ mới được miễn phu phen. Mấy hôm sau, Triệu vương lại sai tiểu thái giám dưới quyền mình đem chút vàng bạc của cải tặng cho các cụ. Năm Vũ Đức thứ nhất, Dương Châu mưa dầm dề không ngớt, ruộng đồng không thu hoạch nổi một hạt thóc. Đạo sĩ giang hồ nói rằng, Triệu vương chết oan, ông trời đang buồn bã đau lòng. Chỉ có lập miếu cho Triệu vương, truyền đời hương khói, mới có thể giữ được một phương thái bình..”

Lý Khác nghe đến đây, trong lòng bất giác trào dâng mấy phần thê lương quạnh quẽ. Dương Cảo là em trai duy nhất của mẹ y, lúc chết mới chỉ mười hai tuổi. Một cậu thiếu niên mười hai tuổi có dung mạo siêu phàm thoát tục, tâm hồn trong sáng đơn thuần, lại bị một lũ bẩn thỉu vô liêm sỉ nhất thế gian đoạt mạng. Lý Khác đột nhiên nhớ đến ba chữ mình nhìn thấy lúc mới bước vào: miếu Đồng Tử. Một thiếu niên như vậy, có lẽ đúng là mang mệnh đồng tử![*]

“Công tử?” Tưởng Thổ Căn thấy Lý Khác có vẻ trầm tư, liền khựng lại, suy nghĩ một lát rồi mới nói tiếp, “Thế là các cụ liền mời người xây ngôi miếu Đồng Tử này, còn đem vàng bạc của cải năm xưa Triệu vương tặng đặt vào trong hộp gấm rồi chôn xuống đất. Nói ra cũng thật kỳ lạ, kể từ đó nơi đây gần như không xảy ra tai họa. Các cụ đều bảo, Triệu vương nhân hậu, ở trên trời vẫn tiếp tục bảo vệ trăm họ dưới trần gian!”

Lý Khác nghe tiếng mưa bên ngoài dần ngưng, liền đứng dậy, lại vái bức tượng đó một lần nữa, rồi quay sang nói với

Tưởng Thổ Căn: “Các ông có lòng thành kính nể sợ thần linh như vậy, thần linh cũng sẽ phù hộ các ông”

Tưởng Thổ Căn hơi ngạc nhiên: “Trông công tử có dáng vẻ nhà quan, không ngờ cũng tin chuyện quỷ thần”

“Thủ từ kể chuyện sinh động như vậy, hóa ra không phải là mong tôi tin à!” Lý Khác cầm chiếc ô vải dầu dựng ở một bên lên, mỉm cười: “Cảm ơn ông”

“Công tử cảm ơn vì điều gì?” Lúc bước qua bậc cửa, Lý Khác nghe thấy Tưởng Thổ Căn ở đằng sau cao giọng hỏi. Y cũng mặc kệ, vẫn cứ đi tiếp.

Không khí sau mưa là tươi mát nhất, hít nhẹ một hơi, liền cảm thấy trong bụng vô cùng dễ chịu. Lý Khác đi trên con đường quanh co bên ngoài miếu Đồng Tử, tâm trạng nặng trĩu suốt mấy ngày dường như đã vơi đi không ít theo chuyến đi hôm nay. Dương Châu đúng là rất tốt, chẳng trách năm xưa Tùy Dạng Đế lại thích Dương Châu như vậy, thậm chí trong lần cuối cùng xuống Giang Nam, ông ta còn coi Dương Châu là chốn an thân cho nửa đời còn lại. Nhưng về sau, nơi đây lại trở thành mồ chôn của ông ta, thật không biết nên thương xót hay nên than thở.

Lý Khác muốn đưa Kỳ Úc tới Dương Châu chơi từ mấy năm trước, chỉ là lúc đó trên dưới triều đình đều đang chuẩn bị cho trận chinh phạt Cao Câu Ly, nhất thời y cũng không thoát ra được. Những ngày sau đó, y luôn cảm thấy bất an, lại thêm việc Lý Thế Dân đau ốm, nên y cũng chẳng còn lòng dạ đi du sơn ngoạn thủy nữa. Còn lần này thì đến để lo tang, tâm trạng nói chung là chán chường nhiều hơn vui vẻ.

Lúc về đến dịch quán Dương Châu, trời đã sẩm tối. Vân Lĩnh bỏ lại hai thị vệ đang trò chuyện vui vẻ với mình, vội vàng bước tới đón: "Điện hạ đã về. Trịnh thứ sử và Hồ huyện lệnh huyện An Nghi, còn cả mấy vị quan viên trí sĩ cũng vừa mới ra về ạ?"

"May mà có huynh ấy." Lý Khác lau nước mưa vô tình dính trên tóc, vừa đi vừa nói, "Ngươi đi bảo đám người dưới một tiếng, trưa mai chúng ta sẽ lên đường về Trường An."

Vân Lĩnh dạ một tiếng, quay người chạy ra ngoài cửa.

Lúc này Đỗ Húc đang bưng một cái khay, bước chậm rãi từ cuối hành lang tới, cúi người nói: "Tham kiến điện hạ. Công tử bảo là, đợi ngài về sẽ qua tìm ngài. Công tử còn bảo sau này sẽ không bao giờ giúp ngài đối phó với mấy người đó nữa."

Lý Khác lắc đầu bất lực, nghĩ bụng: Cũng được, may mà mai là đi rồi. Sau đó y mở nắp chén trà trên khay, bất giác nhíu mày: "Sao huynh ấy lại muốn uống trà đặc như thế này? Hại dạ dày quá. Bảo nhà bếp chuẩn bị nước mật ong ấm một chút."

Đỗ Húc khó xử nhăn mày: "Nhưng công tử sẽ nổi giận đấy ạ. Ngài biết mà, gần đây công tử không được vui vẻ cho lắm."

"Hình như trước đây ngươi đâu có sợ huynh ấy như vậy!" Lý Khác nhìn Đỗ Húc nói, "Cứ làm theo lời ta đi! Nếu huynh ấy trách ngươi thì hôm tới ngươi qua phủ Ngô vương làm việc"

Bên ngoài gian nhà Dương Chính Đạo ở có trồng một bãi ngô đồng. Tuy đông ấm hè mát, nhưng hay có côn trùng chui vào qua cửa sổ. Thế là gã đành phải đặt một lượng lớn hương huỳnh đàn trong bốn chiếc lư ở chính đường để xua đuổi. Lúc này gã đang nhắm hờ mắt, dùng tay day huyệt thái dương, nói

với giọng đượm phần mệt mỏi: “Dạo này ta luôn cảm thấy đầu óc váng vất, đành phải uống chút trà đặc cho tỉnh táo. Thế mà đệ cũng muốn quản sao?”

“Huynh nói, làm sao ta biết được?” Lý Khác vén áo ngồi xuống cạnh gã, “Mà đâu chỉ có thế. Dọc đường từ Trường An đến Dương Châu, huynh đều không muốn nói chuyện với ta cho lắm. Vấn đề ở phía ta, hay là ở phía huynh?”

Dương Chính Đạo biết ắt hẳn y đã nhịn rất lâu rồi mới hỏi như thế này. Nhưng trong một chốc một lát gã cũng không giải thích được, đành nói với vẻ dửng dưng: “Đệ không nên đến Dương Châu. Trường An cần đệ hơn.

“Bất kể cần hay không, ta cũng đã đến rồi. Nếu huynh thật sự trách ta vì việc này, thì ta cũng chẳng có cách nào cả.

“Đệ giận dỗi ta làm gì? Nếu đến bây giờ mà đệ vẫn không hiểu ý ta, thì những năm qua chúng ta uổng công làm huynh đệ rồi!”

Lý Khác đang định mở miệng thì nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên. Y đứng dậy mở cửa, đón lấy chiếc cốc sứ trong tay Đỗ Húc, rồi xua tay bảo hắn đi.

“Lúc không vui phải nếm chút đồ ngọt. Miệng ngọt rồi thì lòng sẽ không đắng” Lý Khác bưng chén sứ đựng đầy nước mật ong đến trước mặt Dương Chính Đạo, “Huynh có giận ta thì cũng không thể không quý trọng thân thể mình. Ngày mai chúng ta sẽ lên đường, nếu mọi thứ suôn sẻ thì có thể về nhà trước tết Hàn thực”

Dương Chính Đạo uống một hơi hết nước mật ong trong chén, rồi lại lấy cốc sứ rót thêm chén nữa. Một lúc lâu sau gã

mới nói: “Ngọt quá. Tên nhóc Đỗ Húc này thật là không biết chừng mực khi pha. Cơ mà mật ong này được đấy, dư vị dài lâu, còn thoang thoảng mùi thơm của hoa.

Lý Khác thấy cuối cùng giọng gã đã dịu đi, nghĩ bụng, biết thế cho uống sớm một chút thì có phải tốt rồi không, nhưng miệng chỉ nói: “Chỉ cần huynh thích là được. Nếu huynh thật sự không ngủ nổi thì ta sẽ đánh cờ với huynh. Lâu lắm rồi chúng ta cũng chưa rèn giũa ngón cờ một cách nghiêm túc.”

* * *

Một đêm chơi cờ say sưa thỏa thích đã kết thúc, rạng sáng, cả hai cuối cùng cũng buồn ngủ, gục luôn xuống bàn đánh một giấc. Đến khi ngoài cửa vẳng tới những tiếng bước chân nhộn nhạo, hai người mới không hẹn mà cùng tỉnh dậy. Quý Ân gõ cửa khe khẽ, dừng lại một chút, rồi gõ tiếp hai cái: “Điện hạ, ti chức có chuyện muốn bẩm báo.

Lý Khác dụi đôi mắt ngái ngủ, quân cờ đen y nắm suốt trong tay liền rơi xuống đất. Y nói nhỏ: “Biểu huynh, mau ra mở cửa”

Dương Chính Đạo đứng dậy, hai chân bỗng nhũn ra, vội vịn vào giá sách trước mặt, một bình hoa phỉ thúy bên trên lắc lư mấy cái, lúc sắp rơi xuống đất thì Lý Khác nhanh tay lẹ mắt đón được. Dương Chính Đạo giật mình, bước qua hai tấm đệm trúc, đi đến trước cửa, kéo then ra: “Sáng sớm ngày ra, có việc gì mà gấp thế?”

Quý Ân đưa tay lau mồ hôi trên trán, lo lắng ra mặt: “Quấy rầy quân hầu nghỉ ngơi rồi. Vừa nãy Trịnh thứ sử đến báo tin,

miếu Đồng Tử ở ngoại ô phía Tây đêm qua bị cháy, chính điện đã thành một đống hoang tàn. Thủ từ không chạy kịp, bị chết ngạt ở bên trong."

"Thời tiết Dương Châu khá là ẩm ướt, sao có thể xảy ra hỏa hoạn vào mùa này?" Dương Chính Đạo hết sức kinh ngạc hỏi, "Hơn nữa những việc kiểu này đúng ra phải do thứ sử xử lý, tại sao lại vội vã đến báo với chúng ta như thế?"

"Chắc ông ta có lý do." Lý Khác từ bên trong bước ra, tiện tay ném chiếc đệm trúc dưới đất lên giường, nói với Quý Ân, "Bảo Trịnh thứ sử chuẩn bị, ta muốn đến đó xem xem. Nói đoạn, y lại quay sang Dương Chính Đạo, "Xem ra, hôm nay chúng ta chưa lên đường được rồi."

Ngoại ô Dương Châu, gió xuân phớt qua mặt, ánh nắng rực rỡ từ trên cao chiếu xuống, nước đọng trên con đường lát đá lấp lánh sáng ngời. Một mùi khét nồng nặc bốc lên trong không khí, làm người ta ho sặc sụa không thôi. Trịnh Đạc nói với vẻ mặt bứt rứt: "Quấy rầy điện hạ đích thân đến kiểm tra, hạ quan thực sự thấy thẹn trong lòng"

Dương Chính Đạo khẽ nhếch môi phản bác: "Chẳng phải chính Trịnh thứ sử tới quấy rầy sao? Giờ còn nói như vậy, không cảm thấy rất nực cười à?"

Trịnh Đạc nắm chặt hai tay vào nhau, không khỏi lúng túng ra mặt. Lý Khác nghiêng đầu nhìn Dương Chính Đạo, ý nói: Biết thừa nhưng đừng nói toạc, không thể chẳng giữ lại chút thể diện nào cho người ta như vậy. Lúc ở Trường An, y có tìm hiểu về tác phong hành sự của vị Trịnh thứ sử này, tuy năng lực làm

việc hơi yếu, nhưng ông ta là người trung hậu khiêm tốn, lại rất quan tâm đến nỗi khổ của người dân, có thể coi là một vị quan tốt.

Y đang suy nghĩ thì thấy Trịnh Đạc dẫn một người đàn ông trung tuổi mặc áo bào xanh đi tới: "Điện hạ, người này tên là Kim Hồng. Chính ông ta đã đến phủ thứ sử báo án"

Ánh mắt của Lý Khác vượt qua hai người họ, hướng đến một bãi ngổn ngang cách đó không xa. Còn chưa đầy một ngày, chính điện của ngôi miếu Đồng Tử vốn được xây dựng khá là tinh xảo đã thành ra thế này, quả thực y cũng thấy hơi buồn. Y bèn tiến lên mấy bước, dừng lại một lúc rồi mới ngoảnh đầu hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Kim Hồng cúi đầu, đưa tay trái xoa mấy vết thương trong lòng bàn tay phải: "Bẩm điện hạ, nơi này chỉ có mười mấy hộ dân, hơn nữa cách miếu Đồng Tử khá xa, vì vậy mọi người đều không biết ngọn lửa này bắt đầu từ đâu. Khi hay tin, tiểu nhân vội vàng chạy tới, thì đã cháy thành như thế này rồi. Thi thể nằm bên cạnh mảnh vỡ của tượng Triệu vương, tuy bị thiêu biến dạng, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhận ra đó chính là thủ từ Tưởng Thổ Căn, người quanh năm sống một mình trong miếu Đồng Tử. Sau đó ngỗ tác xác nhận, trong miệng Tưởng Thổ Căn có một lượng lớn tro khói, có thể thấy đúng là đã bị chết cháy"

Lý Khác trầm ngâm hỏi: "Có người nhà đến nhận xác không?"

Kim Hồng lắc đầu: "Theo tiểu nhân được biết, Tưởng Thổ Căn góa vợ, cũng không có con cái."

“Vậy thì coi như là xác vô chủ rồi.” Lý Khác ngồi xổm xuống, cầm một thanh đòn ngang lên, lấy tay lau vết bẩn bên trên, ngẩng đầu nhìn Dương Chính Đạo. Gã hiểu ý, cầm mảnh sứ ở bên cạnh đưa lên mũi ngửi thử, rồi gật đầu. Lý Khác đứng dậy, rút chiếc khăn trong tay áo ra lau hai tay, sau đó nói với Trịnh Đạc: “Thông thường thứ sử xử lý mấy xác chết kiểu này như thế nào?”

Trịnh Đạc kính cẩn nói: “Thông thường nha phủ đều bỏ tiền bạc ra chuẩn bị quan tài sơ sài, an táng những thi thể vô chủ ở hậu sơn của chùa Vạn Tượng cách phủ thứ sử Dương Châu năm dặm. Mùng một hằng tháng, thiền sư Minh Huệ trong chùa sẽ siêu độ cho họ.”

“Thứ sử nhân hậu, chẳng trách cuộc sống của trăm họ Dương Châu lại sung túc vui vẻ như vậy. Nhưng mà..” Lý Khác nói đến đây, đột nhiên đổi sang giọng nghiêm nghị, “Một vụ án cố ý phóng hỏa giết người thế này, thứ sử phải tập trung toàn bộ tinh thần cẩn thận điều tra cho rõ.”

Mây đen trên trời từ từ trôi tới, dần chặn lại ánh nắng vừa nãy còn chói chang. Trịnh Đạc thoáng ngây ra, rồi lập tức nói với vẻ mặt như bình thường: “Sao điện hạ lại nói như vậy?”

Ánh mắt Lý Khác hơi nhấp nháy: “Thứ sử hẳn đã sớm biết việc này có khá nhiều ẩn tình, sợ mình không đủ sức khám phá, nên mới cần ta ra mặt giải quyết. Có điều, ông lại sợ ta phủi tay mặc kệ, nên muốn ta tận mắt nhìn thấy những điểm khả nghi, để ta chủ động đề nghị giúp ông điều tra, đúng không?”

Những giọt nước trên trán Trịnh Đạc từ từ chảy xuống, vào tận trong vạt áo, lại không biết là nước mưa hay mồ hôi. Ông ta

cuống cuồng quỳ xuống, giọng nói hơi run vì chột dạ: “Điện hạ, hạ quan... hạ quan biết sai rồi. Hạ quan không nên có ý nghĩ như vậy. Chỉ là... điện hạ biết đấy, Triệu vương trong miếu Đồng Tử từng phù hộ cho Dương Châu mưa thuận gió hòa, giờ lại bị thiêu cháy một cách khó hiểu như vậy, hạ quan thật sự... thật sự cảm thấy sợ hãi”

Mưa ngày càng nặng hạt, các hộ vệ tới tấp mở ô che mưa cho mấy người. Lý Khác nói với vẻ lạnh nhạt: “Bản vương thân là Đại Lý tự khanh, lại là truất trắc sứ đạo Hoài Nam do bệ hạ khâm định, việc này không nằm ngoài phận sự. Có điều, bản vương cũng cần phải biết, ông có tư cách để ta giúp đỡ hay không. Đứng dậy nói những gì ông đã điều tra được đi!”

Giờ Trịnh Đạc mới dám giơ tay lau những giọt nước trên mặt, nói nhỏ: “Tảng sáng hạ quan đã dẫn người đến đây một lần. Lúc đó hạ quan phát hiện ra trong đống đổ nát có rất nhiều dấu vết của rượu mạnh và dầu thông dẫn lửa, cho nên mọi thứ trong miếu mới bị đốt sạch như này. Nhưng trong một ngôi miếu bình thường còn không có dầu thông và rượu mạnh, huống hồ là miếu thờ Triệu vương? Hơn nữa, Tưởng Thổ Căn sống ở hậu viện, tại sao nửa đêm ông ta lại vào trong chính điện? Vả lại, Tưởng Thổ Căn đang độ tráng niên, chính điện có song có cửa, dù là lửa cháy bất ngờ, sao ông ta lại không chạy thoát nổi cơ chứ?”

“Chắc chỉ có một khả năng” Lý Khác chậm rãi nói, “Đêm khuya có kẻ tới tìm Tưởng Thổ Căn nói chuyện. Có lẽ, người thì ông ta quen mà chuyện ông ta cũng rành. Nhưng mà, trong quá trình trò chuyện, kẻ đó lại tính kế đánh thuốc mê ông ta, rồi

phóng hỏa thiêu chết, đốt rụi chính điện. Trịnh thứ sử vừa nãy chỉ bảo trong miệng ông ta chứa tro khói, còn trong khoang bụng, không biết ngỗ tác có thể kiểm tra không?"

Trịnh Đạc hít sâu một hơi: "Hạ quan hiểu rồi. Nhưng mà, Tưởng Thổ Căn đã chẳng còn người thân trên đời, không biết hạ quan nên điều tra từ đâu đây?"

"Không có người thân thì vẫn còn bạn bè." Lý Khác trừng mắt với ông ta, lại thấy trong ánh mắt có vẻ kính cẩn của ông ta dường như lóe lên tia sáng thâm sâu khó dò, không khỏi thầm ngạc nhiên. Con người này, khá là thú vị.

Dương Chính Đạo cũng quan sát Kim Hồng mấy lượt, hỏi: "Ai bảo mà ông biết nơi đây bị cháy vậy? Tại sao khi trời còn chưa sáng kẻ đó lại tới nơi hoang vu này?"

Kim Hồng hơi nhíu mày, khóe mắt hằn sâu mấy nếp nhăn: "Tiểu nhân nghe người cùng thôn tên là Triệu A Cửu nói. Hắn là người làm ăn, quanh năm hành tẩu bốn phương, hôm nay vốn định lên đường đi U Châu bán hàng, ai ngờ gặp phải vụ việc này. Hắn hoảng trong lòng, chỉ sợ đây là ông trời cảnh báo, cho nên liền hớt hải chạy đến báo tin miếu Đồng Tử bị cháy cho tiểu nhân"

"Vậy thì đây đúng là một việc kỳ lạ." Dương Chính Đạo hỏi vặn: "Kim Hồng, ta hỏi ông, nếu nửa đêm ông đi ngang qua ngôi miếu Đồng Tử đang cháy, ông sẽ làm gì?"

"Tiểu nhân sẽ chạy trốn thật xa. Kim Hồng nói không suy nghĩ, sau đó dường như thấy nói vậy rất không thỏa đáng, bèn vội vàng chữa lại: "Tiểu nhân sẽ đi cứu hỏa"

Mắt Dương Chính Đạo thoáng hiện vẻ trào phúng: “Chạy trốn là bản năng, cứu hỏa cũng là bản năng. Nhưng hắn đã không chạy trốn, cũng chẳng cứu hỏa, mà lại đi xa như vậy để nói với ông. Việc này chẳng phải khá kỳ lạ sao?”

Kim Hồng hơi bần thần, nhất thời không nói nên lời.

Trịnh Đạc thắc mắc: “Quân hầu nghi ngờ Triệu A Cửu phóng hỏa sao? Nhưng mà hắn có mưu đồ gì? Hay là giờ hạ quan đi xích hắn đem tới đây tra hỏi kỹ càng?”

Dương Chính Đạo nhướng mày, hững hờ nói: “Ta chưa hề hoài nghi gì cả. Thứ sử muốn làm gì thì cứ việc làm. Tưởng Thổ Căn bị hại như này, thực là oan uổng. Trịnh thứ sử là quan phụ mẫu Dương Châu, tự biết nặng nhẹ.”

Trịnh Đạc vâng vâng dạ dạ, sau khi cáo tội với Lý Khác và Dương Chính Đạo, liền dẫn các bổ khoái dưới quyền đi đến thôn Mi Vu nơi Triệu A Cửu sống.

* * *

Trên đường về, Lý Khác liên tục đưa mắt trông ra cảnh đường phố bên ngoài xe ngựa, đến khi cảm thấy cổ đau nhức mới buông rèm xuống, khẽ bặm môi: “Biểu huynh, huynh từng bảo, tuổi tác lớn dần thì càng thêm kính sợ chuyện quỷ thần. Giờ huynh vẫn nghĩ như vậy chứ?”

“Tất nhiên.” Dương Chính Đạo đưa một túi nước ở cạnh tay cho y, “Vừa nãy đệ còn nói rõ ràng đâu ra đấy, giờ lại muốn quy kết chuyện này cho quỷ thần sao?”

Lý Khác mở túi, uống hết già nửa nước bên trong mới cảm thấy cổ họng khô khốc của mình dễ chịu hơn: "Đâu có. Chỉ là, vừa nãy lúc nhìn thấy mảnh vỡ của tượng Triệu vương trong đống đổ nát, ta vẫn thấy hơi khó chịu trong lòng. Huynh cũng hiểu mà, phải không?"

"Phải. Ta hiểu. Cho nên... Trịnh Đạc điều tra là việc của Trịnh Đạc, chúng ta điều tra là việc của chúng ta. Bất kể là người hay ma, cũng mặc kệ là âm mưu quỷ kế gì, chúng ta đều không sợ."

Xe ngựa dần đi đến khu chợ sầm uất nhất cổng Nam của Dương Châu. Bên ngoài những tiếng rao hàng nối tiếp nhau vang lên, xen lẫn cả tiếng cãi nhau do mua bán không thành mà lòng sinh oán giận. Giọng Dương Châu êm ái dễ nghe, du dương trầm bổng, dù tranh cãi đến đỏ mặt tía thì nghe cũng chỉ giống lời khuyên giải nhẹ nhàng thân mật giữa bạn bè với nhau.

"Quý Ân, dừng lại phía trước đã. Ta muốn xuống mua mấy thứ"

Lý Khác đặt túi nước rỗng sang một bên, cởi hầu bao trên thắt lưng, lấy ra hai xâu tiền rồi xuống xe, đi đến sạp hàng nhỏ gần nhất, cậu con trai hơn mười tuổi của chủ sạp đang ở đó nghịch một con dao bấm. Lý Khác trò chuyện với chủ sạp một hồi, rồi bê về một bọc lớn. Dương Chính Đạo lắc đầu bất lực, cười nhạo: "Chủ sạp vớ được một phú ông như đệ, đúng thật là phúc khí ba đời tu thành."

Lý Khác cất mấy đồng tiền thừa, phản bác: "Huynh đừng tưởng ta quên chuyện năm xưa huynh từng vung ra một miếng

ngọc bội trị giá cả trăm lượng. Về sau bà ngoại hỏi đến, huynh nói như nào nhỉ? Ngọc quý báo đáp tri kỷ, con đã tặng nó cho một người bạn tâm đầu ý hợp rồi. Thế mà bà vẫn tin huynh, liên tục hỏi huynh người đó là nam hay nữ."

Dương Chính Đạo nghe y nói đến chuyện xấu hổ mười mấy năm về trước bằng giọng bình thản như gió thoảng mây thưa, dường như có một lớp sương mù dày đặc phủ lên trái tim gã. Rất nhiều người và việc gã không muốn nghĩ tới, dưới sự lắng đọng của thời gian, cuối cùng đã hóa thành từng làn khói xanh trôi đi xa. Dương Chính Đạo cười nhạt, tựa hồ không muốn vướng vào mớ cảm xúc hỗn độn trong đầu. Gã giơ tay mở bọc đồ ra, vừa nhìn liền bật cười thành tiếng: "Đệ mua những đồ gì thế này?"

"Tất nhiên đều là đồ tốt. Không phải huynh chưa thấy bao giờ đấy chứ?" Lý Khác tiện tay cầm một món đồ lên nói, "Đây là con quay tung hứng, Phong nhi nhà em chắc chắn sẽ thích. Đây là khóa Khổng Minh cho Côn nhi chơi, thằng bé thông minh, lại cứng cỏi quật cường, nhất định sẽ lắp được. Còn có cả chuỗi chín vòng, xe bùn, chó đất.."

Dương Chính Đạo ôm trán, lộ ra vẻ mặt không còn gì để nói: "Khó khăn lắm đệ mới được đến Dương Châu một lần, lại mang những đồ chơi ngoài chợ này về cho mấy đứa sao?" Lý Khác mân mê hai quả cầu lưu ly trong tay: "Vật hiếm thì quý, những thứ này đều không thường thấy ở Trường An. Không chỉ mấy đứa, Kỳ nhi nhìn thấy, ắt cũng sẽ vui mừng"

"Phải rồi, chỉ cần họ vui là được. Những cái khác đều không quan trọng"

“Vì vậy, huynh cũng đừng nghĩ ngợi lung tung. Những năm qua, chúng ta đã cùng nhau đối mặt với biết bao nguy hiểm. Vui vẻ một chút, được không?”

Dương Chính Đạo không trả lời y, ánh mắt xuyên qua tấm rèm kéo không kín, nhìn những người đi lại vội vã trên con đường lát đá xanh, thở dài một tiếng gần như không thể nghe thấy.

Về đến dịch quán thì giờ Dần đã điểm. Mấy viên chấp sự trong dịch quán đợi sẵn ở ngoài cửa, vồn vã tiến lên đón, thao thao nịnh nọt không tiếc lời. Lý Khác và Dương Chính Đạo chỉ vờ như không nghe thấy, bỏ lại bọn họ ở xa xa đằng sau, đi về phía khoảnh sân nhỏ ở sau hành lang. Lúc đi đến cuối hành lang, chợt nghe thấy chấp sự Hồ Thanh mặc Hồ phục cổ bẻ màu đen đang khẽ hỏi chấp sự Nghiêm Giáp gần ông ta nhất: “Sau đó Đào tiên sinh thế nào?”

Nghiêm Giáp ghé lại gần hơn một chút: “Nghe nói sau khi tỉnh lại, Đào tiên sinh liên tục nói nhảm, đại loại là hồn ma áo đỏ, Triệu vương trở lại nhân gian báo thù gì đó.”

Hồ Thanh hừ mũi: “Triệu vương là ân nhân có thể giữ cho Dương Châu mưa thuận gió hòa, sao lại hại trăm họ Dương Châu cơ chứ? Lão Đào xưa nay cổ hủ tự đại, những lời như vậy xem ra cũng không đáng tin.”

“Không thể tin hoàn toàn, cũng không thể hoàn toàn không tin. Hôm nay..” Nghiêm Giáp bỗng dưng im bặt, nuốt nước bọt mấy lần, mới nhả ra từng chữ: “Hôm nay là mùng mười tháng Ba đấy!”

Lúc này bên trong dịch quán im ắng, ngay cả chim chóc cũng kêu rất ít. Vì vậy dù bọn họ đã nén giọng xuống rất thấp, những lời đó vẫn lọt vào tai Lý Khác và Dương Chính Đạo một cách rõ ràng. Hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng quay người lại. Lý Khác hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Mấy viên chấp sự vội vàng dừng bước, hoảng hốt cúi đầu không nói. Lý Khác biết bên trong ắt có uẩn khúc, bèn chỉ vào Hồ Thanh đang không ngừng vân vê chéo áo, nghiêm giọng: "Ông đấy! Nói rõ đầu đuôi ngọn nguồn đi."

"Vâng... vâng. Điện hạ." Hồ Thanh buông tay, nhưng nhất thời không biết nên đặt vào đâu, "Hồi sáng mấy người bọn ti chức nghe được lời bàn tán đầu đường cuối ngõ thì mới biết. Đào tiên sinh là một thầy đồ sống trong ngõ Thanh An. Giờ Tý hôm nay, ông ta uống rượu về qua ngõ thì trông thấy một thiếu niên mặc áo đỏ từ trên trời hạ phàm, đứng trước mặt ông ta, trên ngực còn cắm một thanh chủy thủ. Đào tiên sinh sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn, không dám động đậy. Thiếu niên áo đỏ rút dao ra, định đâm vào vai Đào tiên sinh. Đúng lúc này, có một phu điểm canh xách đèn lồng đi qua, thiếu niên áo đỏ mới bay đi. Đào tiên sinh bất tỉnh ngay tại chỗ, hai đại phu chữa suốt một canh giờ mới cứu được ông ta."

"Chuyện cũng thú vị đấy." Lý Khác vén áo ngồi xuống ghế ở hành lang, đầy hào hứng hỏi, "Vậy thì có liên quan gì đến Triệu vương?"

Trong khi Hồ Thanh cụp mắt suy nghĩ, lại thấy Nghiêm Giáp tiến lên một bước, cúi người vái nói: "Điện hạ, cái này ti chức biết. Lúc bị hại Triệu vương mặc áo đỏ, mà tuổi tác của

Triệu vương cũng xấp xỉ thiếu niên mà Đào tiên sinh mô tả. Vả lại, ngõ Thanh An trước đây vốn là hành cung Giang Đô năm xưa. Hơn nữa, hôm nay là ngày giỗ của Triệu vương."

Dương Chính Đạo cắn chặt môi dưới, nhìn chằm chằm mấy người trước mặt bằng ánh mắt sáng quắc, nói lớn tiếng: "Toàn là nói bậy!"

Nghiêm Giáp đang hứng khởi nói thì đột nhiên bị cắt ngang, có phần không phục muốn bĩu môi, nhưng lại không dám biểu lộ ra mặt, đành vâng dạ: "Ti chức không dám nói bừa. Nếu không phải như vậy, thì tại sao miếu Đồng Tử vừa bị thiêu hủy là lập tức xuất hiện thiếu niên áo đỏ này? Vả lại, phu điểm canh nói, thiếu niên đó vừa thấy đèn lồng liền bay đi ngay. Quân hầu nghĩ mà xem, chẳng phải hồn ma đều sợ ánh sáng sao?"

"Hình như đúng là hơi có lý." Dương Chính Đạo nhìn nhúm tóc bạc trên đỉnh đầu Nghiêm Giáp, lạnh lùng nói, "Ông nói chơi, ta cũng nghe chơi. Nghiêm túc như vậy làm gì? Điện hạ, chúng ta đi thôi. Tiền đệ thắng ta hôm qua, ta phải thắng lại mới được."

Nghiêm Giáp có vẻ còn muốn nói thêm điều gì đó, lại bất ngờ bị Hồ Thanh khẽ giẫm một cái, đành miễn cưỡng nuốt xuống đầy một bụng lời định nói. Lý Khác trông thấy, nhưng chỉ dặn dò một câu: "Nói với quản gia trong phủ, món thăn bò ông ta xào ngon đến nỗi làm người ta ê răng. Hôm nay nhất định phải đổi cho ta món khác."

Mấy viên chấp sự vâng vâng dạ dạ, thi lễ xong liền rời đi.

Lý Khác nhìn theo bóng lưng bọn họ, vội hỏi: "Huynh đang nghĩ gì vậy?"

Dương Chính Đạo cảnh giác nhìn xung quanh, ra dấu im lặng: “Chúng ta vào phòng rồi nói.”

Đỗ Húc biết họ ắt sẽ về vào lúc này, nên đã chuẩn bị nước giải khát cho họ từ sớm. Dương Châu tháng Ba hơi oi bức, uống một cốc nước giải khát, trong bụng đã mát rười rượi. Lý Khác cảm thấy chưa đã, liền rót thêm một cốc, uống một ngụm lớn rồi nói: “Hình như còn thoang thoảng có vị thuốc”

“Không sai, ta học được từ một đại phu dân gian ở Trường An. Giã nhuyễn lê , vải, dâu, rồi bỏ hoa kim liên và thổ phục linh vào, đun nhỏ lửa nửa canh giờ, đợi nguội là uống được. Không chỉ ngon miệng mà còn có công dụng thanh nhiệt giải độc. Mùa hè còn có thể cho thêm chút đá, vị sẽ càng ngon hơn.”

“Huynh không cần nói kỹ như vậy, dù sao ta cũng không nhớ được.” Lý Khác lấy khăn lau hai giọt nước vãi trên bàn, “Chuyện này rất kỳ lạ. Đêm qua miếu Đồng Tử vừa mới bị cháy, hôm nay đã lan truyền tin đồn hồn ma Triệu vương hại người, lại còn sinh động như thật. Nếu không kịp thời tra rõ chân tướng, thì không chỉ làm hỏng danh tiếng của Triệu vương, mà còn khiến người dân hoang mang sợ hãi.”

Dương Chính Đạo cau mày: “Ta biết. Chuyện quỷ thần tuy thời nào nơi đâu cũng có, nhưng mà, đã để chúng ta bắt gặp, lại còn liên quan đến Triệu vương, thì tất nhiên phải làm cho ra nhẽ.”

Lý Khác lấy tay chống đầu, chậm rãi xoa đôi mắt mệt mỏi, nói như đang nằm mơ: “Nơi đây năm xưa nhất định là một địa ngục trần gian. Toàn bộ những người đáng chết, không đáng

chết đều chết cả. Biểu huynh, giả như không phải trời xui đất khiến, chúng ta cũng sẽ không còn sống trên đời. Huynh có biết vị trí cũ của hành cung Giang Đô giờ ở đâu không?"

"Ngoài ngõ Thanh An, còn có ngõ Vĩnh An, ngõ Bồng Lai, ngõ Bình Ninh, hai khu đất hai bên cầu Thích Gia chắc cũng phải." Dương Chính Đạo đang nói, đột nhiên ngoảnh đầu hỏi, "Đệ định thế nào?"

"Đợi thêm đi. Xưa nay ta không sợ quỷ thần, càng không sợ những kẻ giả thần giả quỷ!"

Dương Chính Đạo mỉm cười nhìn y, gật đầu, lặng im không nói.

Dùng bữa tối xong, hai người thay quần áo văn nhân bình thường chuẩn bị ra ngoài. Vừa bước đến bụi trúc lùn ở mé Đông dịch quán thì thấy Trịnh Đạc dẫn theo mấy bổ khoái hớt hải đi tới. Trông thấy hai người, bọn họ vội lúc cúc chạy lại, cúi người vái chào: "Điện hạ, quân hầu, hạ quan vừa từ nhà Triệu A Cửu ở thôn Mi Vu về, quả nhiên có một số phát hiện quan trọng."

Lý Khác tiện tay ngắt một chiếc lá trúc, cầm chơi trong tay: "Vừa đi vừa nói nhé."

Trịnh Đạc hơi béo, chắc do chạy gấp nên hai má đỏ ửng lên: "Hạ quan không thấy Triệu A Cửu, liền sai người lục soát phòng của hắn, trong ngăn bí mật dưới gầm giường, phát hiện ra hai hũ rượu mạnh và dầu thông chỉ còn lại một nửa. Vì vậy hạ quan cảm thấy hắn có đủ điều kiện để phóng hỏa."

Lý Khác chỉ cảm thấy ngón tay dính nhơm nhớp do nước từ lá trúc, rất khó chịu, liền lấy một chiếc khăn trong tay áo ra lau.

Lau một lúc, y mới nhớ ra là nên trả lời Trịnh Đạc một câu: “Có điều kiện chưa chắc đã có bụng dạ.”

Trịnh Đạc đứng phía dưới Lý Khác, lúc mở miệng lần tiếp theo, hơi thở đã bình ổn lại nhiều: “Hạ quan cũng nghĩ như vậy. Cho nên hạ quan còn hỏi mấy người dân trong làng quen biết Triệu A Cửu, bọn họ đều nói, thường ngày hắn toàn làm ăn bên ngoài, không hay về nhà. Có điều, hạ quan cũng thăm dò được, hắn và Tưởng Thổ Căn đúng là có quen nhau.

“Tốt đấy. Chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi ông đã điều tra được không ít thứ. Vậy tiếp theo đây ông định làm gì?”

Trịnh Đạc suy nghĩ rồi nói: “Hạ quan tính phát cáo thị, truy nã Triệu A Cửu toàn thành. Điện hạ, ngài thấy có được không?”

Lý Khác đứng dậy, hững hờ nói: “Tùy ông”

* * *

“Đệ thuận miệng nói ‘tùy ông, chẳng biết tay Trịnh thứ sử đó sẽ suy đoán như nào nhỉ?” Dương Chính Đạo giãn đôi mày cười nhạt, ngay sau đó lại hỏi, “Giờ chúng ta đi đâu?”

Lý Khác ngước mắt nhìn bầu trời âm u, thắt chặt vạt áo: “Tới ngõ Thanh An xem trước đi. Vừa nãy đáng ra phải bảo Quý Thành chuẩn bị ngựa, mới đi có một lúc đã thấy mệt rồi.

Dương Chính Đạo nghe y nói vậy, không khỏi lộ vẻ quan tâm: “Gần đây sức khỏe của đệ vẫn tốt chứ? Vết thương cũ trên tay thật sự không tái phát nữa chứ? Đợi lát nữa về ta sẽ khám cẩn thận cho đệ”

“Chuyện bé xé ra to!” Nói rồi Lý Khác liền rảo bước tiến lên.

Dương Chính Đạo nhìn hai ngọn đèn lưu ly vàng vọt treo trước quán trọ đầu ngõ, vội vàng đuổi theo. Trong ngõ Thanh An có hơn trăm hộ gia đình, quá nửa là tiểu thương và thợ thủ công. Lúc này trời đã tối, nhà nhà đều có khói bếp lững lờ bay lên, mang theo những mùi thơm hấp dẫn. Dương Chính Đạo khẽ than một tiếng: "Không biết nhà nào đang nấu cơm kê, chắc là ngon lắm."

"Vậy ngày mai bảo quản gia nhà bếp nấu." Lúc hai người bước đến cuối ngõ, Lý Khác bỗng cảm thấy mình giẫm phải thứ gì đó, lộm cộm làm y khó chịu. Y liền dịch chân, cúi người nhặt thứ đó lên hỏi: "Cái này dùng để làm gì?"

Dương Chính Đạo vội lại gần nhìn: "Gân bò này hình như dùng để làm ná thun. Còn lò xo... đệ đúng là làm khó ta rồi."

Lý Khác cất hai thứ đó vào trong đai ngọc của mình, chỉnh lại vạt dưới áo bào: "Không biết cũng chẳng sao. Đây chắc là nơi Đào tiên sinh xảy ra chuyện theo lời hai viên chấp sự đó. Biểu huynh, huynh có nhìn ra manh mối gì không?"

"Không" Dương Chính Đạo trả lời vô cùng nhanh gọn dứt khoát, "Có điều đây là nơi khuất nẻo nhất con ngõ này rồi, không chừng lũ ma quỷ thật sự sẽ thích"

Lý Khác biết thừa gã đang nói đùa, nhưng vẫn trả lời rất nghiêm túc: "Cũng có lý."

Đang nói chuyện thì thấy hai chú chim vàng anh từ đằng sau bay tới, đáp trên vai hai người trong chốc lát, rồi lại bay đi, đậu lên trên tường bao. Lý Khác và Dương Chính Đạo bất giác đưa mắt nhìn lên theo chúng. Chim vàng anh có tiếng hót véo von, trông lại vô cùng nhỏ nhắn dễ thương, cho nên người khắp

một dải Giang Nam đều rất thích nuôi trong nhà. Trông trên chân hai chú chim này vẫn còn buộc dây xích nhỏ, chắc là từ trong nhà dân nào đó sổ ra.

"Đệ mau nhìn xem. Dương Chính Đạo nhanh chóng chuyển ánh mắt từ chú chim vàng anh sang mấy viên ngói xanh bên cạnh, "Lạ thật. Trên tường bao cao thế này, sao lại có mấy vết móc câu sâu như vậy?"

"Hơn nữa còn rất mới, chắc cũng mới xuất hiện trong mấy ngày nay thôi. Lý Khác xoa cái cổ hơi nhức mỏi, nói với vẻ trầm ngâm, "Bên kia bức tường là dinh phủ của Trần viên ngoại trí sĩ mấy năm trước. Lẽ nào có gian tặc trèo tường trộm cắp sao?"

Dương Chính Đạo ngẩng đầu: "Có lẽ vậy. Lát nữa bảo người qua phủ thứ sử hỏi là biết ngay"

Gió nhẹ khẽ lướt qua, mang theo mùi hương cỏ thanh mát, còn mang tới cả mấy tiếng nức nở mơ hồ loáng thoáng. Hai người theo tiếng mà đi, nhìn thấy cạnh một gốc liễu lớn cách đó không xa, có một cậu thiếu niên khoảng mười hai mười ba tuổi đang khóc rưng rức, chốc chốc lại ló đầu ra, nhìn về phía ngôi tiểu viện trước mặt.

"Hình như ta đã gặp cháu ở đâu rồi. Cháu là con cái nhà nào? Lạc đường à?" Lý Khác bước đến trước mặt cậu ta, ngồi xổm xuống hỏi.

Cậu thiếu niên cúi đầu, dùng móng tay trỏ chậm rãi róc vỏ cây. Giờ Lý Khác mới để ý thấy, dưới mắt cậu ta có một vết sẹo nông, trông vô cùng lạc lõng trên khuôn mặt vốn trắng trẻo thanh tú.

Thấy cậu ta không nói, Lý Khác không nhịn nổi, lại hỏi một câu: “Cháu muốn đến nhà này à? Ta gõ cửa giúp cháu nhé, được không?”

Cậu thiếu niên nghe thấy câu này, đột nhiên biến sắc, lắc đầu quầy quậy: “Đào tiên sinh, ông ấy... ông ấy không thích cháu.”

“Cháu là học trò của Đào tiên sinh à? Cháu tên là gì?” Lý Khác thấy ngón tay róc vỏ cây của cậu hơi run lên, sợ sệt giống như một con thú nhỏ bị thương, bèn đổi sang giọng dịu dàng hơn, “Ta là bạn của ông ấy. Ta cùng cháu đi vào hỏi thăm ông ấy nhé, được không?”

“Cháu... cháu tên là Diêu Quang Tổ. Cháu... cháu không đi đâu. Cậu thiếu niên nhìn ánh mắt chờ đợi của Lý Khác, cuối cùng ngập ngừng mở miệng. Nói xong, cậu liền đứng lên, cắm cổ chạy thẳng, không ngoái đầu lại.

“Thành Dương Châu này đúng là rất thú vị, ngay cả tâm tư một đứa trẻ cũng khiến người ta không mò ra được.” Dương Chính Đạo nhìn chằm chằm vào bóng lưng đã rời xa của cậu bé, khẽ nhíu đôi mày, vê ngón tay theo thói quen, “Bỏ đi, cứ mặc kệ nó đã. Không còn sớm nữa, chúng ta về thôi! Món bánh anh đào nãy sai người làm chắc cũng xong rồi.”

Vào lúc mặt trời lặn ngày sau, Trịnh Đạc vừa bận rộn gần như cả ngày trong phủ thứ sử lại hớt hải chạy đến dịch quán Dương Châu. Sắc mặt của ông ta rất khó coi, hốc mắt trũng sâu, môi hơi bọt bạt, ngay cả bộ dạng đi đường cũng có phần loạng choạng. Trưởng sử Phùng Vạn Tề ở đằng sau phải đỡ Trịnh Đạc

mấy lần, nhưng khuôn mặt của ông ta vẫn lộ rõ vẻ sợ hãi không che giấu nổi.

Lý Khác nhìn họ một thoáng, liền bảo Quý Ân lấy hai hũ rượu nữ nhi hồng dưới hầm rượu ở hậu viện ra đặt trước mặt họ: "Người đời đều nói uống rượu sẽ thêm can đảm, các ông cũng thử một chút đi! Bản vương không muốn tiếp tục trông thấy bộ dạng rụt rè sợ sệt này của các ông nữa. Có lời gì thì đợi tinh thần ổn định rồi hẵng nói."

Trịnh Đạc và Phùng Vạn Tề quay mặt nhìn nhau, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn nâng hũ rượu lên, uống liền mấy ngụm mới đặt xuống. Trong không khí lập tức ngập tràn mùi rượu nồng nặc, xưa nay Lý Khác không quen ngửi mùi này, không kìm nổi ho mấy tiếng. Quý Ân vội mở hết toàn bộ cửa nẻo trong phòng, đem chỗ rượu họ uống còn thừa ra ngoài.

"Điện hạ, lại xảy ra chuyện rồi! Ngài xem cái này trước đi." Hai má Trịnh Đạc đỏ gay, ông ta hít sâu một hơi, mở cái bọc cầm trong tay nãy giờ ra, lấy một thanh đoản đao và một chuỗi vòng tay bạch ngọc đưa cho Lý Khác.

Lý Khác thấy trên vỏ đao có khảm một viên lam bảo thạch xỉn màu, sống đao hơi gỉ sét, nhưng lưỡi đao trông vẫn sắc bén. Còn vòng tay bạch ngọc... Lý Khác nhíu mày, cúi đầu nhìn ba viên ngọc mỡ dê trên cổ tay mình hỏi: "Những thứ này là gì?"

Trịnh Đạc nói với giọng bình tĩnh nhất có thể: "Lý trưởng đến báo, ông lái thuyền Lâm Đại Mộc ở ngõ Vĩnh An đêm qua bị giết trước cửa nhà. Thanh đoản đao này, còn cả chuỗi vòng tay, đều là những thứ tìm được ở bên cạnh ông ta."

Lý Khác đặt lại hai thứ này vào trong bọc, ngẩng đầu lên hỏi thẳng: “Cướp của hay là báo thù?”

Trịnh Đạc lắc đầu: “Hạ quan đã hỏi người nhà và hàng xóm của ông lái thuyền, mọi người đều bảo, Lâm Đại Mộc là người trung hậu, chưa bao giờ kết oán với người khác. Mà người nhà còn tìm thấy túi vải đựng bạc vụn trên người ông ta, có thể thấy, cũng không phải là cướp của.

“Đều không phải à... lẽ nào vẫn là bị ác ma đoạt mạng sao?”

“Điện hạ anh minh.” Trịnh Đạc và Phùng Vạn Tề không hẹn mà cùng đứng dậy. Một lát sau, Trịnh Đạc lại nói tiếp: “Lâm Đại Mộc bị đâm trúng ngực, nhưng không chết ngay tại chỗ. Người nhà bảo, ông ấy kêu liền ba tiếng ‘ma áo đỏ, rồi mới tắt thở.”

“Ma áo đỏ, ma áo đỏ...” Lý Khác nhắc lại mấy lần, “Nghe nói, đêm hôm kia cũng có người nhìn thấy thiếu niên áo đỏ đó, đúng không?”

“Vâng” Phùng Vạn Tề gật đầu lia lịa, “Lúc đó lý trưởng báo chuyện này cho hạ quan, hạ quan còn đích thân dẫn người đi gặp Đào tiên sinh. Cảnh tượng đó... quả thật khiến người ta khó quên! Có điều cũng khó trách, ai bảo Triệu vương chết thảm như thế!”

Lý Khác nghiêm nghị nói: “Các ông đã khẳng định thiếu niên áo đỏ đó là hồn phách của Triệu vương sao?”

Hai vai Phùng Vạn Tề bất giác run lên, ông ta chỉ vào cái bọc nói: “Bác của hạ quan là một hộ vệ của hành cung Giang Đô, ông ấy nói thanh đoản đao và chuỗi vòng tay này là vật yêu thích của Triệu vương. Điện hạ, ngài nhìn kỹ lại chữ khắc trên chuôi đao mà xem.”

“Ta biết” Lý Khác ngước mắt quan sát những biểu cảm nhỏ nhặt trên mặt ông ta, nói giọng ung dung điềm đạm, “Quý Tử, đúng không? Đó là tên tục của Triệu vương. Hồi nhỏ, thỉnh thoảng mẹ có nhắc đến nó với ta. Trừ những người chí thân, chắc rất ít người biết đến cái tên này. Vì vậy, bác của ông không nói láo.”

Phùng Vạn Tề buông đôi tay nãy giờ nắm chặt trước ngực, cuối cùng vẻ mặt cũng giãn ra đôi chút, giọng nói cũng lưu loát hơn nhiều: “Điện hạ nói phải. Nơi Triệu vương trú ngụ sau khi chết là miếu Đồng Tử vô cớ bị hủy, xem ra Triệu vương đã coi trăm họ Dương Châu là những kẻ vong ơn bội nghĩa, nên mới ra tay với Đào tiên sinh và Lâm Đại Mộc sống trên nền cũ của hành cung Giang Đô. Bọn họ... cũng thật là xui xẻo!”

Đáy mắt của Lý Khác thấp thoáng nét cười không dễ nhận ra: “Tuy khó bề tưởng tượng, nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn vô lý. Vậy thì hôm nay các ông đến đây với mục đích gì?”

Phùng Vạn Tề nhìn Trịnh Đạc, liền đứng dậy, quỳ gối vái sâu một vái: “Bọn hạ quan nhất định sẽ dốc toàn lực truy bắt nghi phạm phóng hỏa Triệu A Cửu. Nhưng trước đó, xin Ngô vương điện hạ và Tuyên Bình hầu khuyên giải Triệu vương, đừng lạm sát người vô tội nữa..”

Bên ngoài có tiếng sấm xuân vang lên, át đi những lời kế tiếp của Phùng Vạn Tề. Lúc này, bầu trời đầy mây đen, dường như đang chuẩn bị cho một trận mưa bão kinh hồn. Đêm qua Lý Khác ngủ không yên giấc, chỉ cảm thấy cay mắt khó chịu. Y

dụi mắt, hững hờ nói: “Người ma khác lối, biết gặp thế nào? Hơn nữa, sao các ông biết Triệu vương sẽ nghe lời bọn ta?”

Trịnh Đạc cũng đứng lên, ánh mắt sáng lên như thể nhìn thấy báu vật quý hiếm: “Điện hạ và quân hầu đều là người thân cận nhất của Triệu vương, chỉ cần hai ngài ra mặt, Triệu vương ắt sẽ chủ động tìm đến. Chỉ cần hai ngài nói rõ đại nghĩa, lại lấy tình thân cảm hóa, Triệu vương bản tính lương thiện khoan hòa, tất nhiên sẽ nghe theo.

“Thật sao?” Rất nhiều “chuyện ma” xảy ra trong vài ngày ngắn ngủi đang quay cuồng trong đầu Lý Khác, dường như y loáng thoáng cảm nhận được gì đó, nhưng nhất thời lại không chạm được vào chân tướng ẩn sâu sau lớp lớp sương mù. Thế là y đành cáu kỉnh xua tay bảo bọn họ lui xuống. Trịnh Đạc và Phùng Vạn Tề đưa mắt nhìn nhau, vẫn muốn nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ đồng thanh “vâng” một tiếng.

* * *

Mưa ở Giang Nam hết sức dịu dàng, bao giờ cũng rơi thăm dò trước mấy hạt, rồi từ từ phớt qua má, luồn vào cổ người ta, mang đến chút mát mẻ thấm vào tim cho tiết trời ngột ngạt. Lúc Dương Chính Đạo bước vào, từ tóc đến vạt áo trước đã dính đầy nước mưa. Nhưng mà, một công tử hào hoa phong nhã như gã, dù có nhếch nhác hơn nữa, cũng mang một phong thái khiến người khác không rời mắt nổi.

Lý Khác không khỏi trách móc: “Sao lúc nào ra ngoài huynh cũng không thích mang ô thế? Mới sáng sớm mà huynh đã đi

đâu vậy?"

"Không thích thì không thích thôi, đâu ra lắm lý do như vậy?" Dương Chính Đạo nhận lấy chiếc khăn y đưa cho, lau nước mưa trên trán, phản bác: "Ở thư viện Kiến Hiền ta đã nghe ngóng được một số chuyện, quả đúng như đệ và ta dự đoán. Ngoài ra, ta còn đến hậu viện của miếu Đồng Tử xem thử, phát hiện ra mấy việc thú vị. Cơ mà, điều thú vị hơn là, bọn họ lại không hề nói mấy việc đó cho chúng ta."

Lý Khác rót một chén trà nóng đưa cho Dương Chính Đạo, hoài nghi nói: "Thú vị đến thế sao?"

"Đúng vậy. Vì ta nhìn thấy đất dưới gốc cây dương liễu ở hậu viện không được chặt, rõ ràng mới được người ta đào lên không lâu" Dương Chính Đạo chậm rãi xoa bông sen trắng trên thân chén, "Vốn dĩ cũng chẳng thú vị lắm. Nhưng lúc về ta lại nghe thấy lời đồn về Lâm Đại Mộc đang được lan truyền nhanh chóng trong phường. Thế là... đệ nghĩ kỹ xem, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?"

Lý Khác từ từ siết tay thành nắm đấm: "Rất đơn giản, kẻ đó đào được đoản đao và chủy thủ mà hồi còn sống Triệu vương sử dụng ở hậu viện của miếu Đồng Tử, giết ông lái thuyền Lâm Đại Mộc, khiến tất cả mọi người đều cho rằng linh hồn Triệu vương tới báo thù. Giả như tìm được kẻ đó thì chuyện này có thể sẽ xong ngay. Đúng rồi, huynh chắc chắn bọn họ cố ý giấu manh mối quan trọng này không để cho chúng ta biết, chứ không phải là bọn họ mắt kèm nhèm không phát hiện ra chứ?"

"Không chắc. Nhưng mà, ta thà tin bọn họ cố ý giấu giếm, còn hơn là tin bọn họ nhìn mà không thấy những manh mối rõ

ràng như thế. Vì vậy, ta vẫn phải đi một chuyến.

"Ta đi với huynh." Lý Khác đứng dậy, tiến lên hai bước, lại ngoảnh đầu nói với Đỗ Húc nãy giờ đứng hầu ở một bên, "Ngươi đi báo với Trịnh thứ sử một tiếng, tối nay ta và công tử nhà ngươi sẽ đi bắt ma ở ngõ Vĩnh An và ngõ Bồng Lai, bảo ông ta phái người nấp ở chỗ tối bảo vệ bọn ta.

Đỗ Húc ngớ người, tỏ vẻ "hai ngài cần gì người khác bảo vệ" đầy kinh ngạc. Dương Chính Đạo đằng hắng một tiếng nhắc nhở: "Bảo ông ta gọi nhiều người một chút, tốt nhất là gọi cả nha phủ đến. Ta thì cũng thôi, nhưng nếu Ngô vương xảy ra chuyện gì, có tin là bệ hạ sẽ đày cả nhà ông ta đến Lĩnh Nam cuốc đất không?"

"Vâng vâng vâng, tiểu nhân đi ngay đây." Đỗ Húc nói xong, liền chạy vụt đi mất hút.

Lý Khác nhìn bụi bặm bốc lên, lắc đầu dở khóc dở cười: "Bệ hạ đâu phải là người không màng đến lý lẽ như vậy?"

"Không tin đệ cứ thử mà xem." Dương Chính Đạo trả lại chiếc khăn tay vừa nãy cho Lý Khác, nhìn bộ trang phục thân vương vô cùng oai nghiêm của y, "Mau thay bộ quần áo phô trương này đi. Mưa khó khăn lắm mới ngớt đấy"

Ngựa hai người cưỡi là do dịch quán Dương Châu nuôi dưỡng, tuy sức bền và sức lao không so được với Lưu Phong và Xích Phong, nhưng may mà vẫn hiểu tính người, bảo bọn chúng không được kêu, trên đường liền im phăng phắc, ngay cả tiếng vó ngựa giẫm lên phiến đá xanh cũng trầm trầm nặng nề.

Đi chậm rãi hơn nửa canh giờ, mới thấy một ngôi nhà mới xây chưa lâu nằm ở ngõ Thanh An. Dương Chính Đạo nhẹ

nhàng xuống ngựa, buộc ngựa vào một cây du cổ thụ ở đầu ngõ: "Ta đi gõ cửa.

Mở cửa là một người đàn bà tuổi trạc tứ tuần, quấn búi tóc lỏng lẻo. Bà ta ném ánh mắt không mấy thân thiện về phía họ: "Nếu muốn thuê trọ thì đi thẳng về phía Bắc có một quán trọ cũ kỹ tên là Huệ Lai, nhà chúng tôi không cho người ngoài ngủ lại."

Dương Chính Đạo thấy bà ta định đóng cửa tiễn khách, vội đưa tay chặn cửa, lấy một tấm lệnh bài giắt ở thắt lưng ra: "Bọn ta là người của phủ thứ sử, phụng mệnh đến thăm hỏi Đào tiên sinh"

Người đàn bà bán tín bán nghi cầm lấy tấm lệnh bài nhìn lướt qua, lập tức biến sắc, vén áo vái chào, cười giả lả: "Dân phụ Đào Lâm thị bái kiến hai vị công tử. Mời hai vị"

Nhà họ Đào không quá rộng, vào cổng là thấy một cái giếng đá nằm trơ trọi trong sân. Trái phải là hai gian phòng nhỏ đối xứng, trên hành lang ở giữa có không ít dấu chân đen lẫn bùn đất. Đào Lâm thị đi trước, chốc chốc lại ngoảnh đầu, hơi lộ vẻ bối rối: "Hai vị cẩn thận, đừng để bẩn giày. Tôi vừa nhổ cỏ trong vườn rau ở hậu viện về, còn chưa kịp quét dọn.

"Đa tạ phu nhân nhắc nhở." Dương Chính Đạo hơi kéo ống quần lên, "Sức khỏe của Đào tiên sinh hôm nay thế nào rồi?"

Đào Lâm thị nói: "Đã khá hơn nhiều rồi. Công tử đi gặp ông ấy sẽ biết."

Lúc này Đào Phủ Sâm đang đứng trong thư phòng của nhà trong. Sắc mặt ông ta vàng bủng, lúc nói chuyện hai tay liên tục run lên khe khẽ, tuy ông ta đã gắng hết sức để đè nén tâm trạng

hoảng loạn, nhưng những vui mừng và sợ hãi sau khi tai qua nạn khỏi vẫn tuôn ra từ trong mắt, không sao kìm được. Lý Khác ngồi trước án thư, giở đại một tập thơ thời Hán Ngụy Lục Triều ra xem.

"*Trong núi có gì nhỉ, đỉnh non mây trắng trời. Chỉ riêng mình thích thú, không thể gửi cho người.*" Lý Khác cất giọng sang sảng đọc bốn câu thơ này lên, rồi lập tức gấp tập thơ lại, mỉm cười nói, "Đào Hoằng Cảnh tuy ở ẩn trong núi, nhưng chưa hoàn toàn quên tình đời, Lương Vũ Đế gặp việc khó cũng thường đích thân đến bái phỏng, cho nên người đời sau mới gọi ông ta là 'tể tướng trong núi. Có điều, luận về tài thơ, trong thời loạn Nam Bắc triều nhân tài đầy rẫy, ông ta thực sự không xuất chúng. Nhưng ông lại xếp bài thơ này của ông ta ở vị trí đầu tiên, xem ra, chắc hẳn ông là hậu duệ của ông ta nhỉ?"

Ánh mắt của Đào Phủ Sâm dán chặt xuống đất, nghe thấy mấy câu này, ông ta mới hơi ngẩng đầu lên: "Công tử nói không sai. Học trò xưa nay khâm phục nhân phẩm tính cách của tiền nhân, nên dù từng có cơ hội làm quan, học trò cũng muốn sống ở căn nhà chật hẹp này, lấy việc dạy học làm nghề hơn, chỉ mong sau này có thể bồi dưỡng được một người có tài quan tướng cho đất nước."

"Chí hướng của tiên sinh cũng khá cao đấy." Lý Khác đứng dậy, đặt lại quyển sách lên trên giá, bước chậm rãi đến trước mặt Đào Phủ Sâm, "Chỉ là, tiên sinh có biết, làm một người thầy dạy học chuẩn mực, điều gì còn quan trọng hơn cả bồi dưỡng nhân tài quan tướng không?"

Đào Phủ Sâm sửng sốt, không cầm lòng được nhìn Lý Khác, buột miệng nói: “Là gì?”

“Là đối xử bình đẳng!” Lý Khác điềm nhiên cười nhạt, “Thiên tư của mỗi người khác nhau, khả năng tiếp nhận cái mới tất nhiên cũng khác nhau. Nếu chỉ yêu riêng những người có thiên phú và năng lực, mà đối với các học trò có tư chất tầm thường, tính lại nhạy cảm hay nghĩ ngợi, nhẹ thì chế giễu, nặng thì đánh mắng, thì dù sau này thật sự có học trò được phong hầu bái tướng, cũng khó mà xưng là thầy giáo tốt.”

Ánh mắt của Đào Phủ Sâm đột nhiên nhấp nháy, người hơi run rẩy, nói lắp bắp: “Công tử... công tử nói phải. Học trò lĩnh giáo rồi.”

“Lĩnh giáo cũng vô dụng, phải biết sai mới được.” Lý Khác quay đầu nói, “Biểu huynh, hôm nay đến thư viện Kiến Hiền, chắc thu hoạch được khá nhiều đấy nhỉ?”

Dương Chính Đạo nghe y vòng vo lâu như vậy mới nói đến việc chính, thực sự thấy hơi bực mình, bất giác nói nhanh hơn hẳn: “Đào tiên sinh còn nhớ Diêu Quang Tổ không? Đứa trẻ này phản ứng hơi chậm chạp hơn người khác, nhưng nó xưa nay hiếu học, tính lại hết sức ôn hòa khiêm tốn. Nhưng trước mặt mọi người ông lại luôn chế nhạo nó không hợp với việc học hành, dù có học ba đời nữa cũng chẳng đỗ nổi tú tài. Mấy tháng trước, ông mất một đĩnh bạc, trong số rất nhiều học trò, ông lại nghi ngờ Diêu Quang Tổ mà chẳng hề do dự, không chỉ cầm thước đánh vào mặt nó, còn đuổi nó ra khỏi thư viện. Ta có nói sai chữ nào không?”

Đào Lâm thị đứng bên cạnh đã lâu, nghe thấy lời này, buột miệng nói xen vào: “Thật là quá đáng.

Đào Phủ Sâm thấy lòng như thắt lại: “Sau này học trò cũng biết mình đổ oan cho Diêu Quang Tổ. Nhưng mà... nhưng mà...”

“Nhưng mà ông không hạ nổi cái tôi xuống để đi tìm Diêu Quang Tổ về học tiếp!” Dương Chính Đạo không giấu được vẻ chế giễu: “Ông nội của Diêu Quang Tổ vì việc này mà uất ức sinh bệnh, chỉ một tháng sau đã qua đời. Trên người ông đang treo gián tiếp một mạng người đấy!”

Đào Phủ Sâm sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn, vội dựa vào góc tường để bình tĩnh lại. Ngoài phòng côn trùng kêu râm ran không ngớt, ồn ào khiến người ta hơi váng đầu. Đào Lâm thị day huyệt thái dương, quỳ gối xuống đất nói: “Hai vị công tử đã nhận mệnh của thứ sử đến đây thì ắt là người được thứ sử tín nhiệm. Xin hai vị cầu xin giúp lang chủ, lang chủ thật sự không có bụng hại người, chỉ có điều, có điều..”

“Nếu có bụng hại người, làm sao ông còn thể sống yên trong nhà cơ chứ?” Dương Chính Đạo thấy bọn họ thực sự đã bị dọa sợ thì lấy làm vui lắm, vẫn muốn nói thêm gì đó, nhưng khi ngoảnh đầu thì lại đụng phải ánh mắt “một vừa hai phải thôi” của Lý Khác. Gã đành giũ tay áo, không cam tâm nói: “Đào Phủ Sâm, ngày mai ông đích thân đến nhà họ Diêu nhận tội với Diêu Quang Tổ, mời nó quay trở lại học, việc này chắc vẫn có chỗ để thương lượng”

Đào Phủ Sâm đặt hai tay lên chiếc lư hương tì hưu ở trước mặt, khóe miệng xệ xuống, nói với vẻ khó xử: “Dẫu sao học trò

vẫn là thầy của Diêu Quang Tổ, đích thân tới cửa nhận tội, việc này... việc này.."

"Không thể sao?" Lý Khác nhìn ông ta bằng ánh mắt sắc lạnh, lập tức cảm thấy vừa nãy không nên mềm lòng, mà phải để Dương Chính Đạo dọa cho ông ta sợ chết khiếp.

Đào Phủ Sâm xưa nay tự khoe mình là hậu duệ của danh môn, tâm cao khí ngạo vô cùng, nhưng hôm nay lại bị hai người trước mặt dồn ép để lộ vẻ khiếp sợ, nhất thời thực sự muốn đào một cái lỗ mà chui xuống. Đào Lâm thị thấy bầu không khí như đông cứng lại, vội vàng kéo Đào Phủ Sâm cùng quỳ xuống đất, nói luôn miệng: "Có thể, có thể. tất nhiên là có thể rồi."

"Có thể thì tốt." Lý Khác cười thỏa mãn, "Còn việc nhận tội như nào, chắc không cần ta dạy ông đâu nhỉ?"

"Công tử yên tâm, học trò biết phải làm như nào." Đào Phủ Sâm hít sâu một hơi, bám vào tay Đào Lâm thị từ từ đứng dậy, ông ta dường như suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới lên tiếng hỏi, "Thế... thế còn kẻ tấn công học trò vào đêm hôm đó, không, là ma... con ma đó đúng là linh hồn của Triệu vương sao?"

"Ông không biết ư?" Lý Khác bỗng nhiên thấy lòng trĩu xuống, "Chẳng phải trong lúc hôn mê ông nhắc đi nhắc lại câu "Triệu vương trở lại nhân gian báo thù sao?"

"Có lẽ là học trò tự mình nói, nhưng lại quên mất." Đào Phủ Sâm bỗng nhiên vỡ lẽ, "Triệu vương muốn giết học trò là... là vì Diêu Quang Tổ sao?"

Lý Khác ngẩn ra một lát, rồi lập tức nói: "Tất nhiên. Triệu vương lương thiện, không thể chịu được khi thấy người khác bị oan ức."

Chương 26
Hạng Trang múa kiếm

Lúc họ ra khỏi nhà họ Đào thì đã là nửa đêm. Trăng tròn treo cao, gió khuya hây hẩy. Từ khi đến Dương Châu, hình như đây là lần đầu tiên Lý Khác thấy ánh trăng dịu dàng tươi đẹp như vậy, nhưng khi đắm chìm trong nó, lại cảm thấy một sự chua xót ập đến nhanh chóng. Trăng Trường An, có phải cũng đẹp đẽ sáng ngời như vậy không? Người Trường An, có phải cũng ngước mắt nhìn trời, cười tươi như hoa thế này không?

Dương Chính Đạo từ từ thả lỏng dây cương trong tay, cúi người xuống, vòng hai tay quanh cổ ngựa. Lý Khác vỗ nhẹ lên cổ ngựa, lại gần gã hơn một chút hỏi: "Sao thế?"

"Không chỉ có một mình đệ nhớ Trường An. Dương Chính Đạo không nhìn y, chỉ nói bằng giọng nhẹ nhàng từ tốn, "Ta và Tuyết Lộ thành thân đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên ta không cùng nàng đón sinh nhật. Ta không biết còn có thể ở bên nàng bao lâu nữa, nhưng chỉ cần còn lại một giờ một khắc, ta đều sẽ trân trọng"

"Huynh đang nói linh tinh gì thế? Sao huynh và Tuyết Lộ lại không thể lâu dài mãi mãi chứ?" Lý Khác giơ tay giật mạnh dây cương của gã lại, ép gã nhìn về phía mình. Con ngựa sợ hãi hí vang chồm vó trước lên, Dương Chính Đạo đành buông hai tay, ưỡn thẳng người, dùng sức dận chắc vào bàn đạp, mới không đến nỗi ngã từ trên lưng ngựa xuống. Giờ Lý Khác mới giật

mình cảm thấy vừa rồi đã quá nóng nảy, mang tai ửng đỏ vì căng thẳng. Sao y lại quên rằng, đây không phải là ngựa mà bọn họ chăm sóc từ nhỏ cơ chứ?

Dương Chính Đạo vuốt ve bờm ngựa để vỗ về, dường như hoàn toàn không để tâm đến tình cảnh nguy hiểm vừa rồi: "Biết rõ là ta nói linh tinh, đệ còn kích động như thế làm gì? Lâu dài mãi mãi của ta và Tuyết Lộ gắn liền với đệ. Đệ từng nói là sẽ bảo vệ chu toàn tất cả chúng ta mà."

"Chẳng ra sao cả!" Lý Khác bực mình thốt ra bốn chữ này, rồi vung roi ngựa, chạy như bay về phía trước.

Hai người vừa đến cuối ngõ Thanh An thì thấy một bóng người đi loạng choạng về phía họ, chưa được mấy bước, đã ngã dúi dụi xuống đất, miệng chỉ lặp đi lặp lại ba chữ: "Cứu tôi với, cứu tôi với..."

Lý Khác thấy vậy, vội vàng nhảy xuống ngựa. Lúc này y mới nhìn rõ dưới thân người đó có một vũng máu đỏ, ánh trăng chiếu rọi lộ ra đôi môi trắng bệch.

"Ông là Nghiêm Giáp?" Lý Khác đỡ vai ông ta, gấp gáp hỏi, "Là kẻ nào làm?"

Nghiêm Giáp cố hết sức hé mắt ra, mở miệng nhả chữ nhỏ như muỗi kêu: "Áo đỏ... ma áo đỏ. Là Triệu vương... Triệu vương giết tôi..."

Sau khi nói xong chữ cuối cùng, Nghiêm Giáp yếu ớt nhắm mắt lại.

Lại là Triệu vương.

Lý Khác nghiến răng, siết chặt bàn tay thành nắm đấm, đặt Nghiêm Giáp nằm thẳng trên mặt đất. Y cưỡi ngựa quay lại,

thấy Dương Chính Đạo đang chậm chạp đi tới, liền vội vàng kéo tay áo gã: “Mau... mau cứu người.”

Lúc này Nghiêm Giáp đang nằm bất động, vết thương trên ngực vẫn đang ứa máu. Dương Chính Đạo bắt mạch ở tay và cổ ông ta, khẽ thở phào: “Vẫn cứu được.”

“Như này mà vẫn cứu được? Cứu thế nào?”

“May mà ta luôn mang theo bên mình.” Dương Chính Đạo lấy ra một nắm châm nhỏ từ trong túi gấm treo trên lưng ngựa, “Cởi áo ông ta giúp ta, sau đó đi ra đằng sau ta, đừng chắn mất ánh trăng”

Lý Khác vừa đáp lời vừa cẩn thận cởi hết áo trong áo ngoài của Nghiêm Giáp ra, Dương Chính Đạo nhanh chóng châm liền ba mũi vào ngực và cổ ông ta. Nghiêm Giáp chợt cựa quậy, ho khẽ mấy tiếng. Lý Khác mừng rỡ nói: “Biểu huynh, may mà có huynh. Giờ phải làm thế nào?”

“Tạm thời không thể tùy tiện di chuyển. Ta sẽ ở lại trông, đệ mau về dịch quán gọi xe ngựa, gọi thêm cả mấy đại phu tới đây. Ta chỉ có thể ổn định thương thế của ông ta, chứ không chữa trị được.”

“Được. Huynh đợi nhé, ta đi ngay đây”

Nhát dao đó đâm rất sâu, nhưng không trúng chỗ hiểm. Đến trưa ngày hôm sau, Nghiêm Giáp khôi phục thần trí, kể lại sơ lược những gì đã xảy ra. Đêm qua ông ta đến ngõ Thanh An theo lời mời của một người bạn cũ, nhưng đợi mãi đến giờ Tuất vẫn không thấy bóng dáng người bạn đó đâu, thế là ông định về nhà. Nhưng đúng lúc quay người, ông ta bỗng dưng bị một thiếu niên mặc áo đỏ vô duyên vô cớ đâm con dao trong tay vào

ngực. Trước khi ông ngã xuống đất, thiếu niên đó đã lắc người biến mất cực nhanh.

“Xem ra, một ngày chưa bắt được Triệu A Cửu, Triệu vương sẽ không thu tay” Trịnh Đạc vỗ ngực, trong lòng vẫn còn sợ hãi, “Tối qua, hạ quan và Phùng trưởng sử đích thân dẫn người mai phục ở ngõ Vĩnh An và ngõ Bồng Lai. Không ngờ, Triệu vương lại tới ngõ Thanh An. May mà Nghiêm Giáp mạng lớn, gặp được điện hạ và Tuyên Bình hầu.”

“Đúng vậy! Quả là mạng lớn.” Lý Khác nói, “Tối qua trước khi đi chúng ta đã đổi ý, tới ngõ Thanh An tìm người bị hại đầu tiên là Đào tiên sinh để hỏi mấy câu. Chúng ta dùng thân phận phủ thứ sử của ông, ông không để bụng chứ?”

Khóe miệng Trịnh Đạc hơi giần giật, gắng gượng nặn ra một nụ cười: “Tất nhiên là không ạ. Điện hạ có hỏi được gì không?”

“Những gì Đào tiên sinh gặp phải không khác với lời đồn là bao.”

“Vậy thì tốt.” Trịnh Đạc buột miệng nói, nhưng ngay lập tức cảm thấy nói như vậy quá đa nghĩa, vội vàng bổ sung một câu, “Ý của hạ quan là, không phải nhân họa là tốt rồi”

“Tất nhiên không phải.” Lý Khác bước đến trước cửa sổ, chắp tay say sưa ngắm mấy cánh bướm sặc sỡ bay trên cây anh đào trong sân mất một lúc, quay lại nhìn thì thấy Trịnh Đạc và Phùng Vạn Tề vẫn cung kính đứng đó, liền nói với họ, “Các ông đi đi. Không cần lo chuyện của Triệu vương nữa, trong lòng ta đã hiểu rõ. Nghiêm Giáp sẽ ở lại dịch quán dưỡng thương”

Trịnh Đạc vâng vâng dạ dạ, vẻ mặt nhẹ nhõm vì vứt được củ khoai nóng trong tay.

Mấy người đó vừa đi chưa lâu, Vân Lĩnh và Quý Thành một trước một sau bước vào. Vân Lĩnh đang định nói thì Lý Khác lại lắc đầu, dặn dò mấy thị nữ tôi tớ trong phòng: "Chăm sóc Nghiêm chấp sự cho tốt, không được lơ là. Hai ngươi đi theo ta."

Lúc ra ngoài cửa, Lý Khác cảnh giác nhìn xung quanh, sau khi xác định không có người ngoài, mới mở miệng bảo: "Nói đi."

Vân Lĩnh thắc mắc: "Điện hạ, ngài nghi ngờ trong dịch quán có gì đó kỳ quái sao?"

"Không phải nghi ngờ, mà là chắc chắn. Cho nên, sau này các ngươi hành sự cũng phải cẩn thận một chút.

Vân Lĩnh cầm kiếm lên, làm động tác rút kiếm, đanh mặt lại nói: "Ai dám láo với điện hạ, ti chức sẽ tự tay chặt đầu hắn làm bóng để đá!"

Quý Thành ớn lạnh, ngạc nhiên nói: "Trước đây hộ vệ trưởng đâu có nóng tính như thế này!"

"Còn không phải bị thần ma quỷ quái ở cái thành Dương Châu này làm cho phát cáu sao! Người thì cũng thôi, cùng lắm là liều một trận với hắn, nhưng đánh nhau với ma thì ta thật sự không có kinh nghiệm... Vân Lĩnh bất giác dâng trào nhiệt huyết. Nhưng nói được một nửa, lại sực tỉnh ngậm mồm, đứng dậy cúi người vái: "Ti chức vô lễ, xin điện hạ thứ tội!"

"Bỏ đi. Nói thẳng vào vấn đề nhé! Hôm nay thu hoạch được gì?"

"Vâng" Vân Lĩnh khép bớt cái miệng toang toác lại, nói nhỏ, "Ti chức cùng Quý Thành đến thôn Mi Vu, nhưng người trong thôn bảo là mấy hôm nay không thấy bóng dáng Kim Hồng.

Còn về Triệu A Cửu... vì lần trước quan phủ từng đến khám xét, nên bọn họ biết chỗ ở của Triệu A Cửu, nhưng không ai quen hắn. Có điều, lúc lục soát nhà của hắn, bọn Ti chức phát hiện đồ đạc hắn dùng không giống mọi người. Chắc hắn là... người tàn tật."

Quý Thành bước lên một bước, rỉ tai Lý Khác mấy câu bằng giọng gần như không thể nghe thấy. Đang nói thì thấy một bóng đen vụt qua đỉnh đầu bọn họ, Quý Thành hoảng sợ lập tức ngậm miệng, vô thức rút thanh bội đao ở thắt lưng ra. Đến khi nghe thấy trên hòn non bộ vẳng lại mấy tiếng cò trắng kêu, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Khác thấy vậy, không khỏi mỉm cười: "Ta kêu các ngươi cẩn thận, chứ có bảo các ngươi thần hồn nát thần tính như vậy đâu. Hãy nhớ, ta là truất trắc sứ mà bệ hạ đích thân chọn, có thể tùy nghi hành sự, cho dù bãi chức thứ sử Dương Châu, cũng không cần dâng tấu lên triều đình. Các ngươi sợ cái gì?"

"Vâng! Điện hạ nói phải!" Vân Lĩnh ưỡn thẳng người nói, "Vậy tiếp theo đây, bọn ti chức phải làm gì ạ?"

"Tiếp theo à.." Lý Khác nhặt một cành liễu rơi trong bụi cỏ, cầm trong tay nghịch một hồi, rồi bẻ mạnh thành hai đoạn, "Các ngươi lập tức tới nhà họ Diêu có hai cây liễu mọc chĩa ra ngoài tường ở đầu ngõ Thanh An, tìm một thiếu niên tên là Diêu Quang Tổ đến gặp ta. Góc tường tận cùng phía Nam của hậu viện dịch quán có một cái hốc nhỏ bị bụi cây che khuất, các ngươi đưa nó đến đấy. Nhớ kỹ, không được để bất cứ ai phát hiện ra!"

“Điện hạ yên tâm, Ti chức nhất định sẽ làm tốt.” Vân Lĩnh trả lời vô cùng sảng khoái, “Còn gì nữa không ạ?”

Lý Khác suy nghĩ rồi nói: “Bảo nhà bếp làm thêm mấy món ngọt, nhưng cũng không được ngọt quá.”

Sau khi Vân Lĩnh và Quý Thành rời đi, Lý Khác một mình bước trên con đường đá quanh co dẫn đến thư trai. Cuối con đường đá có một lối nhỏ làm từ tre xanh dẫn đến đình đá giữa hồ. Đình đá quanh năm mát mẻ, vào mùa hè vẫn càng cảm nhận được sự tuyệt vời của nó. Năm xưa, thợ xây ngôi đình này đã khẩn khoản xin thứ sử Dương Châu bấy giờ là Hoàng Phủ Dược đề tên, để bớt phiền, Hoàng Phủ Dược đặt luôn cho nó cái tên “Thanh Đình”[*]

Lý Khác ngồi trên chiếc đồn đá trong Thanh Đình, dựa người vào cột, hai tay ôm gối, ngẩn ngơ ngắm những con cá nhỏ đang quẫy đuôi bơi trong hồ nước trong veo.

Tại sao Kim Hồng, người duy nhất trong thôn Mi Vu biết Triệu A Cửu, lại đột nhiên biến mất? Rốt cuộc Kim Hồng có báo với quan phủ việc Triệu A Cửu bị tàn tật không? Nếu quan phủ biết, tại sao không viết một đặc điểm rõ ràng như vậy lên cáo thị truy nã? Nếu quan phủ không biết, thì rất có thể Kim Hồng chính là kẻ đồng mưu với Triệu A Cửu.

Một thủ từ Tưởng Thổ Căn quen lủi thủi một mình, quanh năm sống ở miếu Đồng Tử; một ông lái thuyền Lâm Đại Mộc hiền lành chân chất, không oán không thù với người khác; một chấp sự Nghiêm Giáp tính tình hào sảng, nhiều năm làm việc ở dịch quán Dương Châu. Bọn họ có thân phận khác nhau, tuổi

tác khác nhau, gia cảnh khác nhau, lại không quen biết nhau, tại sao lại bị hại theo cùng một cách?

Điều quan trọng nhất là, tại sao hung thủ phải giả danh Triệu vương để giết người?

Triệu vương, Dương Cảo, nhà họ Dương...

Những ý nghĩ hoang đường trong đầu Lý Khác đan xen vào nhau nhanh như chớp. Cuối cùng, chúng bện thành một tấm lưới lớn khít không lọt gió, thít chặt não y đến đau buốt.

* * *

Lý Khác cứ thế lặng lẽ ngồi ngây ra trong Thanh Đình suốt một canh giờ, mãi đến khi Vân Lĩnh chạy tới báo, đã đưa Diêu Quang Tổ đến nhà ngang của hậu viện, y mới đứng dậy, phủi mấy chiếc lá rơi trên người mình: "Nói với Dương công tử chưa? Gọi huynh ấy cùng qua đó đi!"

Vân Lĩnh hơi bối rối nói: "Vừa nãy ti chức tình cờ gặp Đỗ Húc. Hắn bảo là, từ sáng nay Dương công tử đã thấy không được khỏe cho lắm, giờ vẫn nghỉ trong phòng. Vậy có phải..."

"Sao không nói sớm? Ta phải đi xem huynh ấy thế nào. Lý Khác rảo chân được mấy bước rồi nhanh chóng dừng lại, "Thôi, trước mắt chuyện của Diêu Quang Tổ vẫn quan trọng hơn. Ngươi đừng theo ta, đi thăm huynh ấy hộ ta, hỏi Đỗ Húc xem có cần mời đại phu đến khám không? Những năm qua huynh ấy luôn cậy sức khỏe tốt, lại biết chút y thuật, chẳng bao giờ để tâm đến lời nói của ta.

“Vâng, Ti chức đi ngay đây.” Vân Lĩnh cười nói, “Cơ mà, Dương công tử nổi tiếng là không thích khám đại phu. Trên đời này người khuyên được Dương công tử, ngoài An Lăng huyện chúa thì cũng chỉ có ngài mà thôi.”

Cái con người này thật là phiền phức. Lý Khác mắng thầm trong bụng một câu, rồi chạy về phía nhà ngang.

Trong nhà ngang lúc này, ngoài Diêu Quang Tổ, còn có hai anh em Quý Ân, Quý Thành. Diêu Quang Tổ gục đầu rất thấp, ánh mắt hơi xao động bất định, hai chân run cầm cập vì căng thẳng.

“Hai ngươi ra ngoài trông, không cho bất kỳ ai lại gần.” Lý Khác đẩy cửa bước vào, ngồi xuống ghế đầu tiên bên trái, “Diêu Quang Tổ, chúng ta từng gặp nhau rồi, cháu đừng sợ”

Diêu Quang Tổ nghe thấy giọng y hết sức ôn hòa thân thiện, liền đánh bạo tiến lên vài bước, nhưng trước sau vẫn không dám ngồi xuống. Rất lâu sau, cậu mới chạm tay vào hình hoa mẫu đơn trên đệm gấm, hơi ngẩng đầu lên nói: “Ngài chính là Ngô vương điện hạ?”

Lý Khác cúi người, kéo tay cậu, để cậu ngồi xuống bên cạnh mình: “Phải. Cháu biết ta là người như thế nào sao?”

“Biết ạ. Năm ngoái lúc dạy học, thầy từng nhắc đến ngài, nói rằng ngài văn võ song toàn, lại có tấm lòng nhân ái, là một hiền vương chân chính ạ!”

“Nói quá lên thôi. Lý Khác đưa quả cam ở cạnh tay cho cậu, tiếp tục nói với giọng nhẹ nhàng, “Chắc Đào tiên sinh đã đến nhà nhận sai xin lỗi cháu, hơn nữa còn mời cháu tiếp tục tới thư viện Kiến Hiền học rồi chứ hả?”

Diêu Quang Tổ kinh ngạc ra mặt, ánh mắt sáng lên: “Sao điện hạ biết?”

Lý Khác quan sát kỹ thiếu niên này, thấy tóc cậu hơi khô vàng, một nửa buộc bằng dây vải gai, một nửa buông ngang vai, đôi mắt đan phượng tuy không quá sáng, nhưng đầy thanh tú, chỉ là chiếc áo bào màu xanh xám cậu mặc trên người rõ ràng quá rộng. Nhìn cậu một lúc, Lý Khác mới lấy từ trong tay áo ra một sợi gân bò và một chiếc lò xo lần trước nhặt về từ ngõ Thanh An, đặt lên chiếc bàn con bên cạnh, nghiêm nghị nói: “Tất nhiên là biết! Ta còn biết, cháu chính là con ma áo đỏ đã dọa Đào tiên sinh ngất xỉu vào đêm hôm đó, đúng không?”

Diêu Quang Tổ vốn đã ngồi không vững, vừa nghe thấy lời này, tức thì hai chân mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất. Cậu sợ hãi rơi nước mắt, nhưng lại không dám giơ tay lau, đành thút tha thút thít nói: “Điện hạ... cháu... học trò không”

“Vừa nãy ta chỉ nắm chắc tám phần, còn bây giờ đã chắc đến mười phần rồi. Mấy hôm trước, ta từng đi chợ mua vài món đồ cho trẻ con, còn nói chuyện với cháu. Lúc đó, ta thấy cháu đang nghịch một con dao bấm, nom rất thú vị, bèn mua một con. Cháu còn nhớ chứ?”

Môi Diêu Quang Tổ hơi run lên: “Vâng. Thêm cả lần đó thì học trò đã gặp điện hạ ba lần.”

“Nhớ thì tốt.” Lý Khác thấy trên trán cậu đã rịn ra rất nhiều mồ hôi, biết cậu đang sợ hãi cực điểm, bèn nói, “Loại dao bấm này không có lưỡi, vì vậy không hại người được. Mặt khác, bên trong nó có chứa một sợi gân bò và mấy chiếc lò xo, khi dao chạm phải vật gì đó, nó sẽ co lại, một lúc sau sẽ bật ra. Cháu

dùng một thứ không thể làm hại người đi tấn công Đào Phủ Sâm, rõ ràng không phải là muốn tính mạng ông ta, mà chỉ muốn hù dọa...”

Diêu Quang Tổ quỳ thẳng người dưới đất, nghe đến đây, bất giác há miệng, định nói gì đó. Nhưng Lý Khác lại không cho cậu cơ hội mà vẫn tiếp tục nói: “Lý do tất nhiên là tại Đào Phủ Sâm từng đánh mắng sỉ nhục cháu, còn đuổi cháu khỏi thư viện do cháu ‘ăn trộm’ tiền của ông ta. Vì bản thân, cũng vì người ông buồn bã phẫn nộ mà chết của mình, cháu đã nghĩ ra cách đó. Nhưng mà, lương tâm của cháu chưa mất, khi biết tin Đào Phủ Sâm suýt nữa bỏ mạng vì mình, cháu đã cực kỳ lo lắng, rất muốn đi thăm ông ta. Đó chính là nguyên nhân tại sao ta lại gặp cháu ở trong ngõ Thanh An hôm đó!”

Đã nói rõ ràng như vậy rồi, nhưng Diêu Quang Tổ vẫn phản bác theo bản năng: “Học trò... chỉ muốn đi thăm Đào tiên sinh, muốn... xin ông ấy cho học trò trở lại thư viện. Sao có thể làm một chuyện như vậy được chứ?”

“Thế thì cháu nghe cho rõ đây!” Giọng Lý Khác rõ ràng đã có phần bực bội, “Từ tư thế cháu chạy ra khỏi ngõ Thanh An lúc đó, có thể thấy cháu có nền tảng võ công. Sở dĩ Đào Phủ Sâm và phu điểm canh sinh ra ảo giác có người lơ lửng trong không trung, là vì cháu dùng móng sắt móc vào ngói xanh trên tường bao, sau đó có thể tùy ý di chuyển theo sợi dây buộc vào móng sắt. Còn sợi dây đó thì gần như không thể nhìn thấy trong đêm tối. Diêu Quang Tổ, cháu nhìn lòng bàn tay mình đi, bên trên có phải còn lưu lại vết hằn của dây thừng không?”

Diêu Quang Tổ vô thức xòe lòng bàn tay ra, bên trên quả nhiên có hai vết xanh, sờ vào vẫn thấy ngâm ngẩm đau. Thế là cậu chỉ biết siết chặt hai tay, cắn mạnh môi dưới.

"Thật ra, cháu thừa nhận hay không vốn dĩ không quan trọng. Quan trọng ở chỗ, bản vương nhận định là cháu, thế là được rồi. Lý Khác nói nhiều thấy hơi khát, bèn rót một chén nước uống cạn, "Phu điểm canh nói, cháu vừa thấy ánh đèn liền bay đi mất. Quả thực cháu sợ ánh sáng, nhưng không phải vì cháu là ma, mà vì cháu sợ bọn họ nhìn rõ tướng mạo, biết cháu là ai. Cho nên trong lúc cấp bách, cháu thu móng sắt, vượt qua tường bao, tạm thời trốn trong phủ viên ngoại ở sát vách một lúc. Trong lúc không để ý, con dao bấm của cháu đã rơi xuống. Vì cự ly quá cao, nó đã vỡ nát khi chạm đất. Mà thứ ta nhặt được ở đó vào tối hôm nọ, chính là sợi gân bò và chiếc lò xo trong con dao bấm. Ta nghi ngờ cháu, có lẽ vì cháu chạm mặt ta khiến ta nghi ngờ, thực là cơ duyên xảo hợp. Đúng là ông trời tự có an bài, trong ngẫu nhiên cũng chứa cả tất nhiên.

Nước mắt của Diêu Quang Tổ còn chưa khô, trong mắt lại đã hiện lên nỗi nghi hoặc khác: "Điện hạ không xử lý học trò sao? Thầy tới nhà học trò là do ngài."

"Không sai. Là ta bảo ông ta tới. Có điều, tuy ta có tấm lòng cảm thông, nhưng xưa nay không lạm dụng nó. Ta có thể tha cho cháu, nhưng mà, cháu phải làm giúp ta một việc. Cháu đồng ý không?"

Cuối cùng vẻ mặt của Diêu Quang Tổ cũng hơi giãn ra, cậu nói không cần suy nghĩ: "Đồng ý. Học trò sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì vì điện hạ."

Lý Khác hơi ngồi thẳng người lên, giơ tay đỡ hờ cậu một cái, nói giọng thờ ơ: “Là việc thuộc sở trường của cháu. Có điều, giờ ta không rảnh để nói với cháu. Cháu đợi ở đây đã, lát nữa Quý hộ vệ sẽ qua nói cho cháu biết”

Không đợi Diêu Quang Tổ trả lời, Lý Khác đã rảo bước đi ra khỏi cửa nhà ngang. Xuyên qua một vạt thông phía sau hòn non bộ là đến lầu Ỷ Vân, gặp đúng lúc Vân Lĩnh cùng Lưu đại phu tối qua trị thương cho Nghiêm Giáp ra khỏi phòng. Lý Khác vội tới đón, hỏi: “Rốt cuộc huynh ấy mắc phải bệnh gì?”

Lưu đại phu vuốt chòm râu dài, suy nghĩ rồi nói: “Điện hạ yên tâm, chắc quân hầu không sao đâu”

“Chắc?” Lý Khác nhướng mày bất mãn nói, “Ngươi nói lấy lệ thôi phải không?”

“Tiểu dân không dám” Lưu đại phu cuống quýt thanh minh: “Sắc mặt của quân hầu không tốt lắm, môi cũng không có sắc máu, lại hơi có triệu chứng thổ huyết, nhưng mạch tượng của ngài ấy không có gì bất ổn, thần trí cũng rất minh mẫn. Có lẽ... có lẽ chỉ là nhiễm phong hàn hơi nặng một chút thôi ạ.”

“Như thế mà ngươi còn dám nói là không sao à?” Lý Khác giận dữ nói, “Về tháo tấm biển Huyền Hồ đường của ngươi xuống đi!”

Lưu đại phu nhăn nhó, còn muốn nói thêm mấy câu, nhưng bị Vân Lĩnh kéo đi. Đến khi đi xa, Vân Lĩnh mới lên tiếng an ủi: “Đại phu chớ lo. Ta sẽ bảo mấy huynh đệ dưới quyền theo ông về tháo biển, đảm bảo sẽ giúp ông tháo xuống hoàn hảo không thiếu thứ gì, lại còn có thể bán cho thợ mộc với giá tốt.”

Lưu đại phu nuốt nước bọt ừng ực, mới nhịn được nỗi xúc động muốn ngửa mặt lên trời khóc lớn. Hắn cảm thấy mình rất oan, một nỗi oan khó mà biện bạch nên lời.

“Đệ thật sự trách oan hắn rồi, ta không sao.” Dương Chính Đạo ngồi trước án thư, quay lưng về phía Lý Khác, nhìn một bình sứ nhỏ có vẽ mai đỏ tuyết trắng trên bàn, lấy tay chống đầu, nói thản nhiên như không, “Có lẽ vì gần đây thường gặp ác mộng, máu ở tim hơi bất ổn. Nghỉ ngơi nhiều hơn một chút là được.”

“Ta không tin. Nếu không phải mắc bệnh không chống đỡ được, huynh sẽ không chủ động đi gọi đại phu. Huynh nói thật cho ta biết, rốt cuộc có chuyện gì?”

Dương Chính Đạo nghe được vẻ nóng ruột trong lời nói của y, cảm thấy trong lòng ấm áp, nhưng ngoài miệng chỉ nói: “Đệ đang mong ta mắc bệnh nan y gì đó à! Yên tâm đi, sức khỏe ta thế nào ta biết rõ. Vân Lĩnh bảo là đệ gọi Diêu Quang Tổ tới? Đệ thật sự chắc chắn nó chỉ ra tay với một mình Đào Phủ Sâm chứ?”

Lý Khác thấy gã đánh trống lảng, cũng đành xuống nước theo: “Đúng. Vì Đào Phủ Sâm chỉ bị dọa ngất, còn Lâm Đại Mộc thì mất mạng, Nghiêm Giáp cũng suýt nữa xuống suối vàng. Cho nên, khả năng lớn nhất chính là, sau khi bịa ra lời đồn rằng Đào Phủ Sâm bị hồn ma Triệu vương tấn công, hung thủ thật sự tiếp tục giết người dưới danh nghĩa Triệu vương”

Dương Chính Đạo ho khẽ mấy tiếng, hỏi: “Vậy thì trong lòng đệ đã biết rõ rồi sao? Kẻ đó là ai?”

“Biết rõ. Nhưng mà, đến giờ ta vẫn chưa nghĩ ra hắn làm vậy với mục đích gì? Lý Khác ngồi xuống bên cạnh gã, nhìn sắc mặt ngày càng tái nhợt của gã, nhíu chặt đôi mày, “Biểu huynh, chăm sóc bản thân cho tốt. Nhất thiết không được xảy ra chuyện gì, được không?”

“Ta biết rồi. Đệ về trước đi, để ta nằm thêm một lát. Lúc đệ cần, ta nhất định sẽ tới giúp đệ với tinh thần sung mãn”

* * *

Buổi tối, Lý Khác gọi chấp sự Hồ Thanh đến trước mặt. Hồ Thanh nhỏ hơn Nghiêm Giáp vài tuổi, có vẻ cũng lanh lợi hơn đôi chút. Ông ta vái sâu sát đất, kính cẩn hỏi: “Điện hạ có gì dặn bảo ạ?”

Lý Khác liếc sang bên cạnh, không nhìn ông ta: “Cũng không có việc gì quá quan trọng. Chỉ là ta muốn hỏi, ông và Nghiêm Giáp quan hệ như thế nào?”

“Bẩm điện hạ, ti chức và Nghiêm Giáp cùng đến dịch quán Dương Châu làm việc, còn là đồng hương, nên trước giờ xưng huynh gọi đệ, tình cảm hết sức tốt đẹp”

Lý Khác gật đầu: “Tuy Nghiêm Giáp tạm thời không nguy đến tính mạng, nhưng cơ thể vẫn vô cùng yếu ớt. Bản vương muốn để ông canh giữ trước phòng ông ta mấy hôm, ông thấy thế nào?”

“Điện hạ đã sai bảo, tất nhiên ti chức sẽ tuân theo, một khắc cũng không lười biếng”

“Tốt. Vậy giờ ông đi đi.”

Hồ Thanh thi lễ lần nữa, rồi chậm rãi lui xuống. Cửa chính nhiều năm bị gió thổi mưa quật, bản lề đã hơi hoen gỉ, lúc đóng cửa sẽ phát ra tiếng "kẽo kẹt" chói tai. Lý Khác nghe tiếng bước chân đằng sau đi xa dần, mới quay đầu lại, buông hai tay nãy giờ siết chặt. Sương mù trong đầu ngày càng dày đặc, nhưng chỉ một lát, lại có một cơn gió lớn ập đến, làm thần trí y tỉnh táo hẳn.

Có lẽ, sắp đợi được đến ngày vén mây thấy trời rồi.

Đêm ấy, Lý Khác ngủ không yên giấc. Chẳng biết tại sao, bên tai y cứ văng vẳng mấy câu mà Giang Hạ vương nói với y ở ngoài điện Vũ Đức hôm đó: Con bị tình cảm trói buộc, nên mọi sự sát phạt quyết đoán đều dựa vào tình cảm. Con cố chấp, bao che khuyết điểm, cảm tính... đây đều là tính cách tối kỵ của bậc đế vương, bệ hạ cũng có tính tình tương tự, nhưng phải ra sức áp chế.

Tại sao lại nhớ đến những điều này? Có phải mình thực sự từng làm hỏng việc vì tình? Hay là... mình bị tình cảm che mờ mắt mà bỏ qua thứ gì đó rõ ràng dễ thấy?

Đủ các loại ý nghĩ ngang dọc đan xen tranh nhau chuyển động trong đầu Lý Khác, đến khi bị một tràng tiếng gõ cửa dồn dập cắt ngang, y mới hoàn toàn tỉnh táo. Y hít sâu một hơi, rồi lại từ từ thở ra. Mồ hôi trên trán xuôi theo má chảy thẳng xuống cổ, y chẳng buồn lau mà xuống giường ngay, lấy đại một chiếc áo choàng trên giá rồi ra khỏi phòng.

Hồ Thanh bên ngoài cửa cả người ướt đẫm nước mưa, trên má phải có một vết xước dài. Ông ta thở hổn hển: "Điện hạ, vừa nãy... vừa nãy Ti chức nhìn thấy hồn ma áo đỏ... Triệu vương.

Khuôn mặt đó dính đầy máu... thật sự hung dữ đáng sợ! Ti chức suýt nữa thì chết trong tay Triệu vương"

"Ông vào phòng đã rồi từ từ nói." Sau một thoáng kinh ngạc, Lý Khác lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh, "Vết thương trên mặt ông là thế nào?"

Hồ Thanh nói với giọng run rẩy: "Nửa canh giờ trước, Ti chức đi tiểu về, nhìn thấy trong phòng Nghiêm Giáp tối đen như mực, liền mò mẫm đi vào thắp nến, mới thắp được một ngọn đã bị người ta siết cổ từ phía sau. Cảm giác lạnh giá đó, chỉ bàn tay người chết mới có. Lúc đó Triệu vương lơ lửng trên không, Ti chức định vươn tay tóm lấy, nhưng lại bị rạch một nhát dao lên mặt."

"Sau đó thì sao?"

Hồ Thanh lấy tay bịt vết thương lại rồi nói tiếp: "Ti chức vừa chạy vừa lớn tiếng kêu cứu, mãi đến khi chạy tới gần Thanh Đình, mới nhìn thấy hai vị Quý hộ vệ. Nhưng lúc đó hồn ma Triệu vương đang ở gần, chính mắt Ti chức nhìn thấy bóng của... bóng? Không! Không đúng! Hồn ma sao lại có bóng chứ? Là người! Điện hạ, có người muốn giết ti chức!"

Lý Khác nhìn biểu cảm càng sợ hãi hơn sau khi sực hiểu của ông ta, khẽ nở một nụ cười khó thấy: "Ông có đắc tội với ai không?"

Gió đêm luồn vào phòng qua cửa sổ khép hờ, quần áo Hồ Thanh ướt sườn sượt, dính bết cả vào người, khiến ông ta vô cùng khó chịu. Ông ta nghĩ một lúc lâu, rồi vẫn lắc đầu nói: "Xưa nay Ti chức đối xử tốt với mọi người, quả thật chưa từng có kẻ thù nào."

“Có lẽ người kẻ đó muốn giết không phải là ông, mà là Nghiêm Giáp. Đêm hôm nọ hắn đã hạ thủ, nhưng ông ta lại được ta và Tuyên Bình hầu cứu, giờ hắn lại ra tay lần nữa. Ta thật sự hơi tò mò, rốt cuộc giữa Nghiêm Giáp và kẻ đó có thù sâu hận lớn gì?”

Hồ Thanh đực mặt ra, vẫn lắc đầu mù tịt.

Trong lúc hai người trầm mặc, Quý Thành đã chạy vào phòng nói: “Điện hạ, bọn Ti chức bắt được tên giả thần giả quỷ đó rồi. Giờ hắn bị nhốt trong một gian nhà nhỏ ở hậu viện, ngài có muốn đích thân chất vấn không? Hay là phải báo với Trịnh thứ sử một tiếng?”

“Đợi đến ngày mai, ngươi chạy qua phủ thứ sử một chuyến, phải nói rõ đầu đuôi ngọn ngành của sự việc trước mặt Trịnh thứ sử”

Quý Thành lanh lẹ dạ một tiếng, quay người rảo bước rời đi.

Hồ Thanh ngây người nói: “Điện hạ, vậy ti chức phải làm gì?”

Lý Khác chỉ cảm thấy một cơn buồn ngủ ập đến, cố nhịn không ngáp, dụi mắt nói: “Ông về thay quần áo, rồi ngủ một giấc, sau đó, yên tâm đi làm việc.”

Chân trời vừa ửng lên một vệt trắng bạc, Trịnh Đạc đã cùng Phùng Vạn Tề đứng bàn việc trong hậu đường của phủ thứ sử. Trên mặt Trịnh Đạc lộ ra vẻ lo lắng không che giấu nổi, chần chừ một lúc lâu, ông ta mới ngồi xuống, nén giọng hỏi: “Giờ phải làm thế nào? Chẳng lẽ thật sự là hắn sao?”

Phùng Vạn Tề biết nói nhiều cũng vô ích, đành ở bên cạnh an ủi: “Ngài yên tâm đi! Nhất định hắn vẫn ở trong hầm, không chạy nổi đâu. Hơn nữa, không có lệnh của ngài, làm sao hắn dám chứ?”

“Thế tại sao người đi tìm đến giờ vẫn chưa về?” Trịnh Đạc dường như nghe không lọt tai lời này, vẫn cứ nói tiếp, “Ân sư bảo chúng ta trì hoãn thêm mấy ngày, bây giờ xem ra không kéo dài được nữa rồi.

“Kế hoạch ngài nghĩ ra đã vô cùng kín đáo rồi. Nếu thượng thư có biết, thể nào cũng sẽ chỉ khen ngài làm việc đắc lực thôi.” Phùng Vạn Tề nói với giọng nửa thật lòng, nửa nịnh nọt.

Tuy nhiên, rõ ràng những lời này không có ích gì đối với Trịnh Đạc. Ông ta nắm chặt một chiếc chén sứ trong tay, như thể muốn bóp vụn nó: “Sự việc khẩn cấp, sao có thể kín đáo được? Hơn nữa, ông không nghe người ân sư phái đến nói sao? Năm xưa Mã tướng từng gục ngã trong tay Ngô vương và Tuyên Bình hầu, hạng người như ta và ông, sao có thể là đối thủ của bọn họ?”

“Vậy thì sao chứ?” Phùng Vạn Tề phản bác, “Việc mà thượng thư bảo ngài làm chỉ là tranh thủ thời gian. Giờ ngài đã làm được, không phải là xong rồi sao? Hai người bọn họ có thể ở lại Dương Châu thêm một ngày là ngài đã hoàn thành nhiệm vụ, ở thêm hai ngày thì đó chính là bản lĩnh của ngài.”

“Thật sao? Nhưng một khi bọn họ nhìn ra kế hoạch này, không chỉ chức vị thứ sử Dương Châu của ta, mà sợ là ngay cả tính mạng cũng sẽ không còn. Có điều, lúc ta nhận lời ân sư đi làm chuyện này, thực ra đã biết kết cục cuối cùng rồi.”

“Cũng chưa chắc đâu.” Lần này Phùng Vạn Tề trả lời hết sức chắc chắn, “Vua triều nào bề tôi triều nấy. Tiền đồ xán lạn của ngài, có lẽ vẫn còn ở phía sau kia!”

Tiền đồ xán lạn.

Trịnh Đạc đọc từng chữ một trong lòng. Tiền đồ xán lạn đâu có quan trọng bằng tính mạng của bản thân và gia đình? Điều ông quan tâm, chỉ là ơn tri ngộ mà thôi. May mà ông một thân một mình, xưa nay không vướng bận vợ con, nên sống chết đối với ông cũng chẳng phải chuyện gì quá quan trọng.

Đúng lúc Trịnh Đạc đang cúi đầu mải miết suy nghĩ thì một người ăn vận theo kiểu tiểu nô bước vào. Phùng Vạn Tề sốt ruột hỏi: “Sao rồi? Người vẫn ổn chứ?”

Tiểu nô gật đầu: “Trưởng sử yên tâm, tất cả đều ổn”

“Vậy thì tốt. Ngươi lui xuống đi, vào trong hầm rượu tiếp tục trông ngặt hắn!”

Phùng Vạn Tề khẽ thở phào một hơi, đảo mắt lại thấy vẻ mặt Trịnh Đạc vẫn căng thẳng. Ông ta đang định nói gì đó, nhưng lại nghe thấy Trịnh Đạc lẩm bẩm: “Tất cả đều ổn? Vậy chẳng phải càng kỳ lạ sao? Kẻ mà Ngô vương bắt được rất cuộc là ai nhỉ?”

“Giờ điều này đã không còn quan trọng” Phùng Vạn Tề hắng giọng: “Hồ Thanh đã nói rằng Ngô vương bảo ngài sang cùng thẩm vấn, dù thế nào ngài cũng không thoái thác được. Đến lúc đó, ngài không được để lộ bất cứ sơ hở nào!”

Trịnh Đạc trầm mặc không nói, rất lâu sau, mới thở dài thườn thượt.

Bọn họ cứ ngồi đối diện nhau như vậy, mỗi người ôm một tâm sự. Mãi đến giữa trưa, mới thấy Quý Thành đến theo dự kiến. Quý Thành chỉ kể sơ qua sự việc một lượt, sau khi tỏ vẻ kinh ngạc và vỡ lẽ hết sức đúng mực, Trịnh Đạc liền cùng Quý Thành rời đi.

Phùng Vạn Tề nhìn vạt nắng chiếu lên nền nhà, lông mày ngày càng nhíu chặt. Sau một lúc lâu, ông ta mới đứng dậy đi ra ngoài cửa. Do bước quá gấp, ông ta suýt nữa thì vấp vào bậc cửa sắt cao.

Vừa ra khỏi cửa viện, mấy sai dịch đang trực đồng loạt bước về phía ông ta. Một sai dịch mặt chữ điền, thân hình cao gầy trong số họ cúi người vái: "Trưởng sử, Tuyên Bình hầu đến"

Phùng Vạn Tề hơi hoảng sợ, buột miệng nói: "Y tới gì?" Ngay sau đó, ông ta cảm thấy ngữ khí của mình quá gượng gạo, lập tức đổi giọng, "Mời Tuyên Bình hầu ngồi đợi ở chính đường một lát, ta sẽ qua gặp ngay đây."

Mấy sai dịch đó quay mặt nhìn nhau, đều không nói gì. Cuối cùng, vẫn là người mặt chữ điền nãy vừa mở miệng đó nói: "Tuyên Bình hầu, ngài ấy... ngài ấy đi thẳng tới cái hầm ở sau vườn hoa, còn giết... giết.."

Phùng Vạn Tề chỉ cảm thấy trong đầu nổ "đùng" một tiếng. Trịnh Đạc vừa đi dịch quán, Dương Chính Đạo đã đến phủ thứ sử giết người. Trời ơi! Đúng là lo lắng cái gì thì cái đó tới! Phùng Vạn Tề lớn tiếng kêu gào trong lòng, rít một câu qua kẽ răng: "Sao các ngươi lại để y đi?"

Người mặt chữ điền kinh ngạc nói: "Trưởng sử, ngài nói gì vậy? Người ta là Tuyên Bình hầu đấy! Hơn nữa, ngài ấy còn cầm

ấn tín của Ngô vương điện hạ, có cho bọn Ti chức cả trăm lá gan cũng không dám nói một chữ 'không' với ngài ấy."

"Khốn kiếp!" Phùng Vạn Tề tức giận bẻ một cành liễu ở bên cạnh, lại giẫm mạnh mấy cái.

Đám sai dịch nhìn theo bóng Phùng Vạn Tề hớt hải bỏ đi, lại nhìn nhau lần nữa, không biết tiếng "khốn kiếp" của ông ta chửi ai. Không thể là chính ông ta, càng không phải là Tuyên Bình hầu, vậy thì chỉ có thể là bọn họ. Nhưng bọn họ cũng đâu có làm gì sai! Chuyện này thật là kỳ lạ. Nhưng điều kỳ lạ hơn là, tại sao Tuyên Bình hầu lại tìm được tên trọng phạm bị toàn thành truy nã đó ở trong phủ? Bọn họ không dám nghĩ tiếp. Có một số chuyện, không biết còn tốt hơn biết rất nhiều, nhất là với những người thấp cổ bé họng như bọn họ.

* * *

Phùng Vạn Tề hớt hải chạy đến hầm, nhìn thấy một người đang nằm thẳng cẳng trên mặt đất, vết thương trí mạng nơi cổ vẫn đang không ngừng chảy máu. Hai mắt hắn trợn to, mặt vẫn mang vẻ dữ tợn và kinh hãi đã ngưng kết lại ngay trong khoảnh khắc trước khi chết. Ở góc tường còn có một người đang co quắp, không ngừng run rẩy.

Dương Chính Đạo thu lại thanh đoản đao cầm trong tay, nhìn bộ dạng chần chừ không tiến tới của Phùng Vạn Tề, mỉm cười: "Ta từng tới phủ thứ sử của các ông mấy lần, thế mà không biết ở đây lại cất nhiều rượu ngon như thế. Rượu ngon

thật đấy! Trưởng sử, ông ngửi xem, mùi máu tanh nồng nặc như vậy mà cũng bị át mất rồi."

Hai đầu gối của Phùng Vạn Tề mềm nhũn, bất giác khuỵu xuống đất: "Hạ quan không biết...

"Không biết cái gì? Không biết tại sao nơi này lại giấu người? Hay là không biết tại sao ta bỏ qua hung thủ không giết, mà lại muốn giết hắn?"

Âm thanh vang vọng trong hầm rượu trống trải. Phùng Vạn Tề không dám ngẩng đầu, hai tay chống lên mặt đất, chỉ thấy một cảm giác nóng ẩm từ lòng bàn tay truyền lên. Ông ta biết đó là gì, thế là một nỗi sợ hãi ghê gớm hơn lại ập đến, đè nén làm ông ta gần như nghẹt thở. Không biết đã qua bao lâu, mới nghe thấy người ở góc tường khóc lóc van xin: "Trưởng sử, cứu tôi với, cứu tôi với... tôi thật sự không muốn chết."

Dương Chính Đạo bước tới, lạnh lùng nói: "Triệu A Cửu, đến giờ mà ngươi vẫn hy vọng hắn có thể cứu ngươi sao?"

"Tôi... ngài." Tuy Triệu A Cửu không biết thân phận của người trước mặt, nhưng trực giác mách bảo hắn, nếu ôm được chân người này thì có lẽ vẫn còn một tia hy vọng sống. Thế là hắn vội vàng lết gối, dập đầu năm sáu cái với Dương Chính Đạo, nhất thời lại không biết nên xưng hô thế nào mới phải, đành nói một cách hàm hồ: "Xin quý nhân tha mạng! Tiểu nhân chỉ tham tiền của chứ không hề muốn hại mạng người!"

Nếu đây không phải là một khuôn mặt tua tủa đầy râu, Dương Chính Đạo đã thực sự tưởng rằng kẻ trước mặt mình chỉ là một đứa trẻ hơn mười tuổi. Gã đang định mở miệng nói, bỗng cảm thấy lồng ngực đau nhói, người bất giác hơi ngả về

phía sau. Quý Thành thấy vậy, nhanh tay lẹ mắt đỡ gã, nói nhỏ bên tai gã: “Quân hầu, ngài vẫn ổn chứ?”

“Không ổn lắm.” Dương Chính Đạo nắm chặt lấy tay Quý Thành, mượn sức của hắn mới gắng gượng đứng thẳng được, lạnh lùng nói, “Phùng Vạn Tề, các ngươi có thể tìm được một người lùn bẩm sinh, lại biết võ công, còn lớn gan tham của như vậy, cũng thật là không dễ. Rốt cuộc các ngươi có mục đích bí mật gì?”

“Hạ quan cũng chỉ phụng mệnh thứ sử mà hành sự thôi. Mục đích... mục đích là..” Giữ mạng mới là quan trọng! Lúc này đầu óc Phùng Vạn Tề vô cùng tỉnh táo, ông ta chỉ vào kẻ nằm trên mặt đất đã tắt thở từ lâu đó nói, “Ngô vương và ngài vừa tới Dương Châu chưa được bao lâu, Trưởng Tôn thượng thư liền phái tên này đến truyền tin cho thứ sử, bảo rằng nhất định phải tìm mọi cách để giữ các ngài ở lại Dương Châu. Vì..”

“Đừng nói nữa!” Trong cơn giật mình và lo lắng, Dương Chính Đạo thấy vị tanh ngọt nơi cổ họng càng thêm nồng. Đáng lẽ gã phải nhận ra từ sớm! Không chỉ gã, Lý Khác cũng đâu phải hoàn toàn không nghĩ tới, nhưng bọn họ vẫn cứ ngoan ngoãn rơi vào trong cái bẫy này. Hạng Trang múa kiếm, ý nhắm Bái công[*]. Hóa ra, bọn họ mới là những kẻ ngu xuẩn nhất trên đời! Gã phải đi nói với y ngay lập tức! Gã chắc chắn, ngay cả lúc này, Lý Khác vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ.

Đúng vào khoảnh khắc Dương Chính Đạo xoay người, Phùng Vạn Tề đột nhiên đứng dậy lao đến trước mặt gã, rồi lại quỳ gối xuống đất, xuất phát từ bản năng cầu sinh, ông ta mở

miệng hỏi thẳng: “Quân hầu có thể giữ mạng cho hạ quan không?”

“Còn có phép nước, ta nói gì cũng vô dụng!”

Phùng Vạn Tề vẫn chưa tuyệt vọng: “Vậy tại sao quân hầu phải giết hắn?”

“Để thay Ngô vương thanh lý môn hộ. Loại tiểu nhân vong ơn bội nghĩa, bán chủ cầu vinh này, không xứng chết trong tay Ngô vương!”

Vũ Lương.

Dương Chính Đạo nghiến răng nghiến lợi thầm gọi cái tên này.

Lúc này, trong dịch quán Dương Châu, Trịnh Đạc đang đối mặt với một cuộc chất vấn đột ngột, ông ta kịp thời ổn định tinh thần, bình tĩnh hỏi ngược lại: “Điện hạ không cảm thấy tội danh này quá lớn sao?”

“Đúng vậy! Một tội danh rất lớn. Giọng Lý Khác đĩnh đạc ngân vang, “Nếu không nắm chắc mười phần, ta thực cũng không dám tin, đường đường là thứ sử châu lớn, mệnh quan triều đình, lại làm ra một chuyện hết sức hoang đường là thuê kẻ ác giết người!”

Ánh mắt Trịnh Đạc nhìn thẳng vào nơi nào đó, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: Không được nhận, tuyệt đối không được nhận. Thế là ông ta liền nói với giọng còn bình tĩnh hơn: “Hạ quan không biết.”

“Được. Hôm nay nắng đang đẹp, rất thích hợp để kể chuyện. Buổi tối ngày hai mươi lăm tháng Hai, ta và Tuyên Bình hầu lo

xong tang lễ của Tiêu hoàng hậu, muốn lên đường về kinh. Nhưng ngươi lại nói có việc quan trọng muốn thỉnh giáo chúng ta, vừa hay tối hôm đó mưa to, nên chúng ta ở lại một đêm. Nhưng mấy ngày tiếp theo, ngươi lại triệu tập huyện lệnh của các địa hạt dưới quyền lần lượt đến dịch quán Dương Châu thăm hỏi, những chuyện họ nói đều liên quan đến nỗi khổ của trăm họ, ta không thể không nghe. Nhưng mà, nói mãi rồi cũng có ngày hết, thế là ngươi đành phải tìm cách khác."

Khóe miệng Trịnh Đạc khẽ giật một cái, rõ ràng đã chột dạ đến cực điểm, nhưng ông ta vẫn ngoan cố cãi lại: "Câu chuyện của điện hạ không hay chút nào."

"Đừng vội, tất cả mới chỉ bắt đầu thôi." Lý Khác liếc ông ta một cái, ôn tồn nói: "Sáng ngày mùng chín tháng Ba, ngươi và huyện lệnh huyện An Nghi vừa bàn chuyện xong, liền mời chúng ta uống rượu ăn cơm. Ta vốn không thích uống rượu, nên tìm cớ rời đi trước. Ở cửa phủ, ta chạm mặt Nghiêm Giáp. Ông ta nói phong cảnh ở Đông Hương Dương Châu là đẹp nhất, thế là ta liền cưỡi ngựa thong thả đi đến Đông Hương. Ở đó có một con sông dẫn đến ngoại ô phía Tây. Ông lái thuyền nhiệt tình mời ta lên thuyền, đưa ta đến bờ sông gần miếu Đồng Tử nhất, mà ông lái thuyền này tên là Lâm Đại Mộc. Trịnh Đạc, tất cả mọi chuyện đều do ngươi sắp xếp, phải không?"

Ánh nắng rơi trên chiếc bàn trước mặt Trịnh Đạc, soi rõ rành rành từng hạt bụi li ti trên đó. Lúc nghe đến câu cuối cùng, ông ta mới thật sự hiểu, cái gọi là tâm cơ, cái gọi là thủ đoạn, có lẽ trong mắt Lý Khác, chỉ là một trò cười có thể dễ dàng nhìn ra trong lúc chuyện trò. Trịnh Đạc thất vọng gục đầu xuống.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, ông ta lại lập tức thay đổi ý nghĩ. Không! Đâu dễ dàng như vậy. Nếu Lý Khác thật sự nhìn thấu từ lâu, thì tại sao phải đợi đến hôm nay mới vạch trần? Vốn dĩ y chẳng có chứng cứ nào cả.

Nghĩ đến đây, đôi mày Trịnh Đạc cuối cùng cũng từ từ giãn ra, giọng nói cũng tự tin hẳn: "Hạ quan không hiểu ý của ngài."

Lý Khác không muốn dây dưa tranh cãi việc ông ta có thẳng thắn thừa nhận hay không, y chỉ muốn nói ra đầu đuôi ngọn nguồn những điều y biết trong lòng: "Không phải ta đang nói nhử ngươi. Không cần phải như thế! Quả thực người làm rất tốt, tốt đến mức ta không hề để ý tới những điểm đáng ngờ rành rành ra đó. Thủ từ Tưởng Thổ Căn biết thân phận của ta, nếu không thì lúc đó ông ta đã không nghiễm nhiên cho rằng ta biết Triệu vương là ai như thế. Ông ta kể truyền thuyết về Triệu vương rất sinh động đặc sắc, không thể không khơi gợi niềm hứng thú của ta. Cho nên hôm sau, lúc ngươi báo tin miếu Đồng Tử bị cháy, theo bản năng ta muốn đi cùng ngươi một chuyến. Ngươi còn nhớ lời mình nói lúc đó không? Ngươi chắc chắn rằng ta nhất định biết Triệu vương có thể giữ cho thành Dương Châu mưa thuận gió hòa, tức là đã khẳng định ta từng tới miếu Đồng Tử. Việc mà ngay cả Tuyên Bình hầu cũng không biết, tại sao ngươi lại cho rằng ta phải biết, mà còn chắc chắn như vậy?"

Trịnh Đạc đưa tay xoa đi xoa lại chiếc bàn, lặng im không nói, giống như mình thật sự chỉ đang nghe một câu chuyện ly kỳ thú vị. Lý Khác dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Chuyện của Đào Phủ Sâm là chi tiết bất ngờ, nhưng ngươi lại lợi dụng nó một cách thông minh, biến nó thành cốt lõi. Ngươi sai người

loan tin khắp nơi rằng Đào Phủ Sâm bị linh hồn Triệu vương phục kích, để chứng thực lời đồn này, ngươi sai nghệ nhân tạp kỹ Triệu A Cửu có thân hình thấp bé như trẻ con giết Lâm Đại Mộc ở địa điểm cũ của hành cung Giang Đô, còn suýt nữa giết chết Nghiêm Giáp. Đây là vụ án ngươi cố ý tạo ra, tất nhiên là ngươi định diệt khẩu những đương sự này. Người đường đường xuất thân tiến sĩ, đọc đủ loại thơ văn, cớ sao lại độc ác nhẫn tâm như vậy?"

Lý Khác vẫn muốn nói tiếp, nhưng lại nghe thấy tiếng gõ cửa khe khẽ của Vân Lĩnh vẳng tới: "Điện hạ, có người ở Trường An đến tìm ngài"

"Ngươi bảo y nghỉ ở chính đường trước đã, lát nữa ta sẽ qua." Lý Khác cũng không hỏi xem là ai, chỉ thuận miệng trả lời một câu. Lúc này, điều y muốn làm nhất chỉ là nói nốt những lời trong lòng: "Trịnh Đạc, ngươi cho rằng ta không có chứng cứ thật sao? Thanh đoản đao mà các ngươi định dùng để chứng thực hung thủ là linh hồn Triệu vương đó đã phơi bày tâm cơ của các ngươi. Các ngươi không biết Quý Tử là tên tục không ai hay của Triệu vương, mà chỉ biết nó được đào lên từ hậu viện của miếu Đồng Tử. Lúc ta tới miếu Đồng Tử lần đầu tiên sau vụ hỏa hoạn, thấy lòng bàn tay của Kim Hồng có vết máu. Cho nên, kẻ đào đồ vật lên và hẹn Tưởng Thổ Căn đến chính điện rồi phóng hỏa thiêu miếu chính là Kim Hồng. Giờ Kim Hồng đang ở đâu? Không phải đã làm vong hồn dưới đao rồi chứ?"

Trịnh Đạc nghe đến đây, cuối cùng chán nản nói nhỏ: "Hắn vẫn ở trong phủ thứ sử. Tối hôm đó, ngài nói với tôi, ngài muốn

đi bắt ma trong ngõ Bồng Lai và ngõ Vĩnh An cùng Tuyên Bình hầu, chắc là thăm dò bọn tôi nhỉ?"

"Không sai, vì lúc đó ta đã nghi ngờ các ngươi. Mà Nghiêm Giáp quả nhiên bị thương nặng trong sự 'bảo vệ nghiêm ngặt của các ngươi. Các ngươi không chờ đợi được, nóng lòng chứng minh, cũng nóng lòng diệt khẩu. Sau đó, ta sai người giả mạo hung thủ, ra tay tấn công Hồ Thanh trong lúc ông ta canh trực. Ngoại trừ Hồ Thanh, chỉ có Vân Lĩnh và anh em Quý Thành, Quý Ân biết chuyện này. Ta cố ý dặn dò Quý Thành đến phủ thứ sử tìm ngươi trước mặt Hồ Thanh. Còn Hồ Thanh lại đi báo tin cho ngươi trước khi Quý Thành đến. Tuy ngươi đã sớm khống chế Triệu A Cửu, cũng biết không có mệnh lệnh của ngươi thì hắn sẽ chẳng tùy tiện ra tay giết người, nhưng để không xảy ra sai sót nào, chắc là ngươi vẫn sẽ phái người đi xác định xem Triệu A Cửu còn ở trong phủ không. Mà Tuyên Bình hầu và Quý Thành đến sau sẽ bám theo người của ngươi để tìm Triệu A Cửu. Giờ này, chắc bọn họ đã thành công rồi"

Sau lưng Trịnh Đạc nhễ nhại mồ hôi, áo trong dính hết cả vào người, khiến ông ta vô cùng khó chịu. Ông ta kìm nén rất lâu, mới gắng gượng nặn ra một câu: "Tự nguyện mắc câu, hạ quan không còn gì để nói!"

"Không còn gì để nói, tức là thừa nhận tất cả." Vẻ băng giá trong mắt Lý Khác còn chưa tan, lại bị một nỗi hận sâu sắc khác bao phủ, "Tại sao các ngươi bắt buộc phải giữ ta ở lại Dương Châu?"

* * *

“Không phải giữ ở lại Dương Châu, mà là không để cho đệ về kinh.” Dương Chính Đạo gần như là bay vào. Gã không nhìn Trịnh Đạc lấy một cái, chỉ chạy thẳng đến trước mặt Lý Khác, nắm chặt cổ tay y, thở hồn hển nói: “Đi mau! Còn không đi thì không kịp mất.”

Lý Khác thấy sắc mặt gã tái nhợt khó coi khác thường, vội đỡ gã ngồi xuống, rót nước đưa cho gã: “Đừng nôn nóng. Nghỉ một chút đã, sức khỏe của huynh mới là quan trọng”

Dương Chính Đạo chỉ uống một ngụm, lấy được chút hơi, lại nhanh chóng đứng dậy, ánh mắt nhìn Lý Khác mang vẻ thê lương và bất lực không thể nói nên lời: “Ta không quan trọng, đệ mau đi đi”

Trịnh Đạc nhìn bọn họ, khóe miệng bất giác thấp thoáng một nụ cười quái dị.

Hai người vừa bước ra khỏi bậc cửa thứ hai, thì thấy Vân Lĩnh dẫn một thanh niên khoảng hai mươi tuổi hớt hải chạy đến. Thanh niên vừa thấy họ, lập tức quỳ gối hành lễ: “Phó Sơn tham kiến Ngô vương điện hạ, tham kiến Tuyên Bình hầu”

“Phó Sơn? Ngươi là con trai của Phó tướng quân?” Lý Khác ra hiệu cho gã đứng dậy, vừa đi vừa hỏi.

“Vâng” Trên khuôn mặt đen sạm của Phó Sơn có một vết sẹo nông, giọng nói rền vang thường có ở người luyện võ, “Sau khi cha mất, Giang Hạ vương đã điều anh em Ti chức đến bên cạnh ông ấy. Giang Hạ vương đối với Ti chức ơn nặng như núi, Ti chức không biết lấy gì để báo đáp.”

Trong trận chiến Cao Câu Ly, đại quân triều đình tấn công dồn dập vào thành An Thị, bị quân giữ thành đánh cho không

kịp trở tay. Trước khi hạ lệnh rút quân, Lý Thế Dân đã chém đầu phó tướng đắc lực nhất bên cạnh Giang Hạ vương là Phó Phục Ái, với tội danh kháng mệnh vua. Tuy hai người con trai của Phó tướng quân bấy giờ cũng ở trong quân không bị liên lụy, nhưng suy cho cùng bọn họ vẫn là hậu nhân của tướng có tội, Giang Hạ vương lại dám cho bọn họ giữ chức mang theo bên mình, một câu "ơn nặng như núi" này cũng không quá lời.

"Chú bảo ngươi đến có việc gì?"

Phó Sơn nhìn quanh bốn phía, nói với giọng chỉ mấy người bọn họ mới có thể nghe thấy: "Bệ hạ lâm bệnh nguy kịch ở cung Thúy Vi núi Chung Nam."

Hóa ra, tất cả những lo lắng sợ hãi của gã đều là thật.

Dương Chính Đạo nắm chặt chéo áo, bên tai bất giác vang lên lời Lý Thế Dân nói với gã mấy tháng trước: Trẫm còn bao nhiêu ngày nữa, ngoài Vương Thọ Đức ra, cũng chỉ có cháu biết.

Gã không nói chuyện này cho bất cứ ai, kể cả Lý Khác. Một là không muốn làm Lý Khác lo lắng thái quá, hai là chính gã cũng không muốn đối mặt với việc này. Nhưng mệnh trời không phải cứ không muốn đối mặt là trốn thoát được, dù là thiên tử, cũng không được nương nhẹ mảy may. Gã lo lắng ngoảnh sang nhìn Lý Khác, thấy ánh mắt y tản mác, không biết đang nhìn vào góc nào. Thế là gã đành bước đến bên cạnh Lý Khác, khẽ kéo tay áo y. Lúc này Lý Khác mới hoàn hồn, giọng đã hơi khàn: "Vào rồi nói. Vân Lĩnh, ngươi canh cửa, không cho bất cứ ai lại gần"

Cùng lúc cửa được đóng lại, Phó Sơn quỳ xuống đất lần nữa: "Sáng sớm hôm kia, Giang Hạ vương sai Ti chức chạy đến

Dương Châu nhanh nhất có thể để báo với ngài, bảo ngài bỏ hết tất cả mọi chuyện ở đây, lập tức về kinh. Bệ hạ muốn gặp ngài."

Dương Chính Đạo thắc mắc: "Nhưng mà, tại sao lại là ngươi đi? Đã là ý chỉ của bệ hạ, phái tiểu thái giám đến không phải được rồi sao?"

"Quân hầu nói đúng" Phó Sơn lau mồ hôi trên trán, "Giang Hạ vương nói với Ti chức, một tháng trước, ông ấy đã chính tai nghe thấy bệ hạ bảo Vương công công phái người đi."

Lý Khác lắc đầu, bỗng cảm thấy trong đầu là một mớ hỗn độn. Hồi lâu, y mới hít sâu một hơi: "Chúng ta không thấy ai cả."

Phó Sơn gật đầu: "Vâng. Giang Hạ vương nói, nếu điện hạ biết, nhất định sẽ chạy không dừng vó ngựa trở về, tuyệt đối không dây dưa cả tháng. Vì vậy, ắt là có kẻ không muốn để điện hạ về kinh nhanh như vậy. Uẩn khúc bên trong, ông ấy sẽ từ từ điều tra. Nhưng so với chuyện đó, ngài quan trọng hơn.

Giọng của Lý Khác đã có chút nghẹn ngào: "Bệ hạ... thật sự ốm rất nặng sao?"

Phó Sơn sững lại một chút mới hạ quyết tâm, nói thẳng: "Giang Hạ vương nói với Ti chức là, 'Có thể gặp mặt bệ hạ lần cuối hay không, phải xem duyên phận cha con giữa bệ hạ và Ngô vương sâu đến đâu?"

Dương Chính Đạo lấy kiếm Thanh Hồng trên giá xuống đưa cho Lý Khác: "Ở đây có ta, đệ cứ yên tâm mà đi"

"Được, ta đi ngay bây giờ. Thánh chỉ bệ hạ giao cho ta ở trong hộp gỗ đàn hương sau giá sách trong phòng ta ấy. Biểu huynh, chăm sóc bản thân cho tốt. Sau khi giải quyết xong

công việc, lập tức quay về, ta đợi huynh ở Trường An Lý Khác nhận kiếm, nói nốt mấy câu này xong, liền vội vàng mở cửa rời đi.

"Phó Sơn, ngươi đứng lên đi." Dương Chính Đạo ngồi xuống chiếc ghế gần mình nhất, đưa tay chống đầu, trong lòng vẫn đau đớn khó chịu. Rất lâu sau, gã mới lẩm bẩm: "Tại sao lại là Vương Trung? Chẳng phải ông ta rất quan tâm Lý Khác và Lý Âm sao?"

Phó Sơn khẽ thở dài: "Quân hầu, ngài đánh giá quá thấp những tăm tối trong lòng người rồi. Bệ hạ ốm nặng, vua mới rõ ràng sắp kế vị, Vương Trung chẳng có lý do gì mà không bày tỏ thiện chí với thái tử và Trưởng Tôn Vô Kỵ"

"Tại ta không tốt, tại ta không lo trước tính sau. Ta tưởng rằng chí ít bệ hạ cũng thọ được một năm nữa, nào ngờ... nào ngờ." Dương Chính Đạo gối đầu lên cánh tay, giọng nói càng lúc càng nhỏ, "Thật sự có thể nói Trưởng Tôn Vô Kỵ đã dốc hết tâm tư vì địa vị của thái tử."

"Trưởng Tôn Vô Kỵ" Lúc Phó Sơn nói ra bốn chữ này lần nữa, mắt dường như sắp tóe lửa, "Ti chức và lão có mối thù không đội trời chung"

Dương Chính Đạo thấy gã nghiến răng nghiến lợi nói ra câu này, không khỏi hơi tò mò: "Cái chết của Phó tướng quân có ẩn tình gì sao?"

Vành mắt Phó Sơn hơi đỏ: "Quân hầu biết đấy, quân triều đình từng bị vây khốn ở An Thị gần một tháng. Lúc đó, Giang Hạ vương từng kiến nghị bệ hạ dùng cách vây Ngụy cứu Triệu, phái một đội quân nhỏ vòng qua An Thị tấn công Bình Nhưỡng.

Lúc bệ hạ còn đang do dự chưa quyết, Trưởng Tôn Vô Kỵ lại nói rằng, lần này là thiên tử thân chinh, nhất định không được có sai sót. Một khi Giang Hạ vương sầy tay, ắt sẽ đánh cỏ động rắn, đến lúc đó, không chỉ làm ô uế thanh danh của bệ hạ, mà còn kích động dân tình Cao Câu Ly, được ăn cả ngã về không, hậu quả khó bề tưởng tượng. Sau khi bệ hạ nghĩ kỹ lại, liền bác bỏ lời khuyên của Giang Hạ vương."

"Đúng như Lý Khác dự đoán. Sau đó thì thế nào?"

"Kế tốt như vậy mà không được tiếp nhận, Giang Hạ vương rất không cam tâm, tối hôm đó định dâng lời với bệ hạ lần nữa. Cha Ti chức liền ngăn cản, bảo rằng bệ hạ đã có thể bác bỏ một lần thì cũng có thể bác bỏ lần thứ hai. Chẳng bằng để ông ấy đi nói chuyện với Trưởng Tôn Vô Kỵ, bảo Trưởng Tôn Vô Kỵ đi khuyên bệ hạ, có lẽ cơ hội thành công còn lớn hơn."

Dương Chính Đạo gật đầu: "Cha ngươi nói có lý."

Phó Sơn ngẩng đầu, nhìn mạng nhện nơi góc tường, ổn định lại tâm trạng một chút, rồi chậm rãi nói: "Tuy Giang Hạ vương xưa nay không mấy hòa thuận với Trưởng Tôn Vô Kỵ, nhưng vì đại cục, ông ấy cũng đành nghe theo lời cha. Không đầy nửa canh giờ, cha từ chỗ Trưởng Tôn Vô Kỵ trở về. Thấy bảo Trưởng Tôn Vô Kỵ chỉ nói với cha một câu: Tướng ở bên ngoài, có thể không nghe lệnh vua"

"Tướng ở bên ngoài, có thể không nghe lệnh vua" Dương Chính Đạo lặp lại câu này, bỗng có một cảm giác cực kỳ chẳng lành trào dâng trong lòng, "Lão ám thị nhạc phụ có thể tiền trảm hậu tấu. Đây đúng là đại hạ sách, nhạc phụ sẽ không nghe

theo chứ?" Lời vừa thốt ra khỏi miệng, gã liền lắc đầu cười gượng, "Nếu ông ấy không nghe thì cha ngươi đã không chết."

"Quân hầu đoán sai rồi." Phó Sơn gắng đè nén nỗi bi thương, nói tiếp, "Giang Hạ vương lập tức nghiêm khắc nói rằng, tuyệt đối không được mang ý nghĩ như thế này. Bệ hạ đã thân chinh, tức là muốn toàn quân hoàn toàn nghe theo lệnh mình. Nếu tự ý hành động, dù có thắng thì cũng là vả vào mặt bệ hạ. Nhưng cha là người thô lỗ, chịu ơn sâu tri ngộ của Giang Hạ vương, một lòng muốn gạt lo giải khó cho ông ấy, chẳng mấy để tâm đến những lời cảnh cáo như vậy. Giờ Tý đêm hôm đó, cha dẫn vài trăm tinh binh thuộc hạ lặng lẽ rời doanh trướng, nhưng chưa đi được bao xa, đã bị người của Trưởng Tôn Vô Kỵ bắt quả tang, hơn nữa còn nhanh chóng kinh động đến bệ hạ"

Dương Chính Đạo than ngắn thở dài: "Phó tướng quân quá hồ đồ, quá bốc đồng"

"Vâng! Cha Ti chức hồ đồ, bốc đồng. Nhưng bệ hạ vẫn còn nhân hậu, lúc đó chỉ bãi quan miễn chức cha, bảo ông ấy về bình tĩnh suy nghĩ về lỗi lầm của mình. Nhưng Trưởng Tôn Vô Kỵ lại nói, thời chiến tay nắm binh quyền mà lại tự ý xuất binh, thì cũng giống như mưu phản. Lão còn nói cha chỉ là phó tướng trong quân, e rằng không thể có gan to như vậy, hy vọng bệ hạ có thể xét kỹ chân tơ kẽ tóc, để tránh các tướng sĩ ôm mối nghi ngờ, không còn lòng dạ chiến đấu."

"Khốn kiếp!" Dương Chính Đạo không nhịn nổi lớn tiếng chửi, "Tội danh mưu phản, nếu chỉ cách chức để phạt, thì khó mà khiến mọi người tâm phục. Mà ai nấy đều biết, Phó tướng

quân là ái tướng tâm phúc của nhạc phụ. Ám chỉ như vậy, còn gì rõ ràng hơn nữa."

"Phải. Lúc đó cha cũng đã hiểu, đây chính là một cái bẫy, một cái bẫy đơn giản chỉ cần nghĩ kỹ một chút là nhận ra. Ông ấy không nhìn ra, nên chỉ còn cách trả giá bằng máu và tính mạng" Phó Sơn cào mạnh lên bàn, cúi thấp đầu, giọng nói vừa khàn vừa nặng nề, "Cuối cùng cha đành phải thừa nhận, tất cả đều là tội của một mình ông, không liên quan đến bất kỳ ai. Lúc đó có mặt nhiều tướng sĩ như vậy, bệ hạ chẳng còn cách nào khác mới hạ lệnh giết. Quân hầu, cha ti chức bị Trưởng Tôn Vô Kỵ hại chết. Không! Thực ra, thứ Trưởng Tôn Vô Kỵ thực sự muốn là mạng của Giang Hạ vương, là mạng của ngài và Ngô vương điện hạ."

Dương Chính Đạo nhìn bộ dạng tràn đầy căm phẫn của Phó Sơn, nhưng ngay cả một câu an ủi cũng không nói ra được. Nếu đúng là như vậy, thì tình cảnh của Lý Khác còn nguy hiểm hơn gã tưởng. Gã không thể để Lý Khác một mình đi đối mặt, gã cũng phải về Trường An ngay lập tức. Dương Chính Đạo từ từ đứng dậy, day mạnh huyệt thái dương. Cơ thể của gã phải khỏe lại nhanh nhất có thể mới được.

Dương Chính Đạo không nói thêm gì nữa, chỉ nhanh chóng đi về phía phòng ngủ của Lý Khác, tìm được tờ thánh chỉ cho phép tùy nghi hài sự đó, tiện tay cầm lấy ấn tín của truất trắc sứ đạo Hoài Nam, bảo Đỗ Húc chuẩn bị xe, rồi lại tới phủ thứ sử lần nữa, bãi miễn chức quan của Trịnh Đạc và Phùng Vạn Tề với tội danh giết người, trước hết nhốt họ vào trong phủ thứ sử để trông giữ, hôm tới sẽ áp giải về kinh, thẩm vấn kỹ càng sau.

Đồng thời, bổ nhiệm tư mã Vi Hiếu Từ của phủ Dương Châu làm trưởng sử, tạm thời chịu trách nhiệm thay thứ sử. Vi Hiếu Từ bị miếng bánh từ trên trời rơi xuống này làm cho choáng váng, sững sờ một lúc lâu, quên luôn cả cách nói năng.

Chương 27
Rồng cuộn hổ ngồi

Từ khi ra khỏi thành Dương Châu, Lý Khác liên tục ruổi ngựa chạy gấp. Trong vòng ba ngày, y đã qua hai mươi mốt dịch trạm, đổi tám con ngựa, gần như không có nổi một khắc nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chập tối ngày mười bảy tháng Ba, Lý Khác đi đến địa phận huyện Trường Thủy.

Vì vừa mới mưa một trận lớn, nên không khí trở nên trong lành dễ chịu hơn nhiều, hương thơm của cỏ xanh lan tỏa khắp nơi, dường như xua tan bớt lo lắng và sợ hãi đang ngập tràn trong lồng ngực Lý Khác. Y xuống ngựa, đi qua một con đường lát đá xanh chật hẹp. Lúc đó Quý Thành nài nỉ xin theo bảo vệ y, nhưng y đang nóng lòng muốn về, thêm một người theo tức là thêm một phần vướng víu, cho nên chỉ sai Quý Thành chuẩn bị cho y một tấm bản đồ địa hình chi tiết nhanh nhất có thể.

“Công tử, ngài đi đường vất vả, chi bằng vào trong quán của chúng tôi nghỉ một lát, không ăn gì cũng được.” Tiểu nhị của một quán ăn bên đường ra đón, dắt cương ngựa cho Lý Khác. Vốn dĩ Lý Khác không muốn ở lại Trường Thủy lâu hơn, nhưng nghe câu nói này của tiểu nhị, y lại thật sự cảm thấy hơi mệt. Y bèn gật đầu, lấy ra một lạng bạc đặt vào trong tay hắn: “Cho con ngựa này ăn cỏ giúp ta. Còn nữa, chuẩn bị cho ta một ấm trà và ba bốn món ăn thanh đạm một chút.”

Khuôn mặt đỏ lựng của tiểu nhị tràn đầy nét cười: “Tiểu nhân biết rồi. Mời công tử ngồi.

Lý Khác chẳng có lòng dạ nào nhấm nháp món ngon trước mặt, chỉ ngấu nghiến nuốt chửng chúng vào bụng. Sau đó y lấy tấm bản đồ địa hình trong tay áo ra xem đi xem lại, hơi nhíu mày, khẽ thở dài: “Ít nhất phải mất một ngày nữa thì mới đến được Trường An, không biết.”

Y không nói nữa, cất bản đồ đi, mệt mỏi nhắm mắt lại. Trong lúc mơ màng, y dường như nghe thấy một giọng nói vang lên bên cạnh: “Công tử muốn đi Trường An sao? Tôi biết một con đường tắt.”

Lý Khác mở mắt ra, chỉ cảm thấy sau gáy đau ghê gớm, bên cạnh có một người đàn ông thân hình vạm vỡ, râu ria xồm xoàm đang thân thiện nhìn về phía y. Lý Khác đứng dậy, chắp tay vái gã một vái: “Tại hạ quả thực có việc hết sức khẩn cấp phải đến Trường An. Tha thiết mong huynh đài chỉ giáo một chút, tại hạ cảm kích vô cùng”

“Công tử nói chuyện thật dễ nghe, hôm nào tôi cũng phải học mới được.” Người đàn ông cười thật thà phúc hậu, trả lễ Lý Khác, “Công tử ra khỏi cổng thành, đi thẳng về phía Đông là có thể thấy một ngọn núi đất. Trèo qua ngọn núi đó, lại rẽ sang phải thì sẽ gặp một khu rừng rậm. Xuyên qua rừng rậm là đến núi Chung Nam. Nếu công tử muốn vào thành Trường An, thì chỉ cần...”

“Không cần đâu! Nơi tôi muốn tới chính là núi Chung Nam!” Lý Khác mừng rỡ, không kìm được ngắt lời gã, “Đa tạ huynh đài!”

Đi theo hướng mà người đàn ông đó nói hơn nửa canh giờ, quả thật thấy một ngọn núi đất. Núi đất cao vút dốc đứng, ngước mắt nhìn không thấy đỉnh. Lúc này, trời đã tối mịt. Lý Khác ngồi xổm xuống, rửa tay bên suối xong liền vuốt lưng ngựa: "Vất vả cho mày rồi. Đêm nay, chúng ta nhất định phải vượt qua ngọn núi này, biết không?"

Con ngựa dụi đầu vào cổ Lý Khác. Trên đường, nó là con ngựa gắn bó với Lý Khác lâu nhất, tính tình và sức chịu đựng cũng tốt nhất. Lý Khác ôm đầu nó, rỉ tai nó: "Tao gọi mày là Ký Viễn, được không? Mày đưa tao đi gặp cha, sau này tao sẽ cho mày ăn loại cỏ ngon nhất."

Ký Viễn ngẩng đầu, hí dài một tiếng.

Ngọn núi đất này còn lầy lội khó đi hơn Lý Khác tưởng. Chỉ giẫm nhẹ một cái, chân đã ngập sâu trong bùn, phải mất rất nhiều sức lực mới nhấc được chân lên đi tiếp. Lý Khác một tay nắm trường kiếm chống lên đường núi, tay còn lại thì kéo dây cương, Ký Viễn hết sức ngoan ngoãn nghe lời đi theo sau y, phối hợp với bước chân y, từ từ leo lên trên.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng cũng lên đến đỉnh núi. Đỉnh núi rất trống trải, chỉ có hai cây liễu tốt tươi, cây nào cũng rất dài, rủ xuống chạm đất. Lý Khác ngồi nghỉ trên một tảng nham thạch đón gió, ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn đang treo cao trên đỉnh đầu. Trong trí nhớ, dường như y chưa bao giờ nhìn mặt trăng gần như vậy. Nhưng ánh trăng giá lạnh, dù có gần đến đâu cũng không cảm nhận được chút ấm áp nào từ nó.

Lý Khác tiện tay ngắt một cành liễu, quấn quanh tay mình từng chút một. Mấy hôm nay, y chỉ biết gấp rút đi đường, không

chừa lại cho mình chút thời gian tĩnh tâm suy ngẫm nào. Y nhớ lại những lời Tiêu Vũ nói lúc y vạch trần chân tướng bị phủ bụi trong lịch sử: "Người cháu phải hận không phải là ta. Dù thế nào, chúng ta vẫn là máu mủ ruột rà, ta sẽ không hại cháu. Còn như người khác, thì chưa chắc."

Người khác? Lý Khác hít sâu một hơi. Nếu không phải y và Dương Chính Đạo hợp sức khám phá ra bí ẩn ở Dương Châu, nếu Giang Hạ vương không sai Phó Sơn đến, thì y thực sự không biết sẽ còn chậm trễ bao nhiêu ngày nữa. Những kẻ đó quả thật thông minh, thông minh đến mức chỉ cần lợi dụng một cố nhân nhiều năm trước, đã có thể dễ dàng làm họ rối loạn tinh thần. Lý Khác nhìn thanh kiếm Thanh Hồng đặt ở một bên, trái tim đau đến mức tê dại cuối cùng đã bắt đầu đập dữ dội.

Mẹ, cầu xin mẹ ở trên chín tầng trời cao phù hộ cho cha, phù hộ cho con.

Một tiếng sấm xuân xé mây vang lên, Ký Viễn dường như vô cùng sợ hãi, cong hai chân trước, dựa đầu lên vai Lý Khác. Lý Khác vuốt ve bộ bờm mềm mại của nó: "Đừng sợ, giờ chúng ta sẽ xuống núi. Mày phải theo sát tao, biết chưa?"

Tuy nói lên núi dễ dàng xuống núi khó, nhưng mặt hướng mặt trời ở bên kia ngọn núi, địa thế lại bằng phẳng hơn nhiều, vả lại dọc đường luôn có những tảng đá nhô ra có thể đặt chân, nên tiết kiệm được không ít sức so với lúc lên núi.

Chỉ đi non nửa canh giờ là đã đến chân núi. Lý Khác buộc Ký Viễn vào thân cây, thấy dưới chân là một bãi cỏ xanh um, liền

rút kiếm cắt mấy bó, đặt trước mặt Ký Viễn. Ký Viễn vừa ngửi thấy mùi cỏ, liền ăn lấy ăn để cho bằng sạch.

Bỗng nhiên, dường như có tiếng gì đó từ xa vẳng lại. Ký Viễn vội ngẩng đầu, cao giọng hí. Một cơn gió thổi qua, làm cả khu rừng xào xạc. Lý Khác nghe tiếng cảm thấy chẳng lành, cảnh giác nhìn quanh quất, tay phải nắm chặt thanh bội kiếm trên hông. Sau một lúc bình tĩnh lại, chỉ nghe thấy từng tràng "gào gào" đồng thời vẳng lại từ mấy hướng sau lưng y. Lý Khác chưa nghe thấy thứ âm thanh kỳ quái đáng sợ như vậy bao giờ, dường như trong chớp mắt tiếp theo, y sẽ rơi xuống địa ngục không bờ không bến.

Nhưng mà, dù thực sự là địa ngục, y cũng không thể không gồng mình đánh liều lao qua. Song, dẫu đã chuẩn bị đầy đủ, lúc ngoảnh đầu nhìn, toàn thân y vẫn run lên vì sợ hãi. Trong bóng tối, mấy chục cặp mắt xanh lè đang lấp lóe thứ ánh sáng khiến người ta khiếp hãi. Xem ra, đúng là y đã vào nhầm lãnh địa của bầy sói. Tiếng sói tru nối nhau không ngớt, còn buông thả phóng túng hơn vừa nãy. Vừa bắt đầu nên bầy sói vẫn chỉ thận trọng thăm dò, đến khi nhìn rõ nơi này thật sự chỉ có một mình y, chúng liền không hẹn mà cùng tăng tốc, tấn công y từ bốn phương tám hướng. Vòng vây càng lúc càng nhỏ, gần như chỉ ngước mắt là có thể thấy bộ lông dựng đứng và hàm răng sắc nhọn của lũ sói.

Vừa nãy Lý Khác đã lặng lẽ rút thanh trường kiếm ra. Chỉ trong khoảnh khắc, y thấy một con sói thân dài tám thước há cái miệng như chậu máu lao về phía mình. Lý Khác định thần lại, ngửa người về phía sau. Con sói không ngờ mình lại vồ hụt,

thế là càng thêm phẫn nộ chạy tới, định tấn công lần nữa. Nhưng Lý Khác không cho nó cơ hội, nhanh chóng vung kiếm đâm vào ngực nó. Máu sói từ mũi kiếm chảy xuống, nhuộm đỏ tay phải của y.

Bầy sói chen nhau tiến lên, nghiến răng kèn kẹt, nước dãi chảy ra từ cái miệng như chậu máu thấm ướt da lông trước ngực. Lý Khác nắm chặt trường kiếm, đâm một nhát vào con sói nâu gần y nhất. Nào ngờ sức sống của con sói này vô cùng ngoan cường, một kiếm đó chưa thể kết liễu tính mạng của nó ngay lập tức, mà hoàn toàn chọc giận nó. Chỉ thấy nó nhảy lên, nhắm vào cánh tay Lý Khác mà cắn. Tuy Lý Khác nhanh tay lẹ mắt tránh được, nhưng chiếc áo choàng màu đen mặc trên người vẫn bị cắn rách một mảng lớn.

Sói nâu còn chưa bị đánh lui, lại thấy một con sói hung thân hình gầy gò đang nhoài mình trên mặt đất, dùng răng cắn ống quần của Lý Khác một cách thèm thuồng. Lý Khác ra sức đá nó theo bản năng, nhưng vừa trải qua một trận kịch chiến, lại dùng chân trái nên lực không mạnh lắm, một cước này không những không đá được nó ra xa, mà lại càng làm nó thêm hăng máu, trong chớp mắt, nó và con sói nâu vừa nãy đã hè nhau tấn công Lý Khác. Lý Khác thấy chân đau nhói, trầy trật dựa vào một cây hòe lớn ở đằng sau, vung tay đâm vào cả hai con sói.

Cùng lúc hai con sói đó ngã ra đất, lại có thêm nhiều con sói hơn lao về phía y. Lý Khác nhìn quanh bốn phía lần nữa, bất giác thấy ớn lạnh. Y đã mệt mỏi rã rời, tay cầm kiếm không ngừng run rẩy.

Không được! Y không thể chết ở đây. Dù chỉ vì những người hy vọng y sống tốt, y cũng không thể chết.

Nghĩ đến đây, Lý Khác liền vươn tay ra, mượn lực của một cành cây thấp nhất, giậm chân một cái, nhanh chóng nhảy lên cây. Bầy sói liên tục tông thân cây, nhe nanh vẻ không cam chịu. Lý Khác thấy cách đó không xa vẫn còn bốn năm con sói, bọn chúng lại không có động tĩnh, chỉ yên lặng cúi đầu liếm máu trên mặt đất.

Quả nhiên là bọn chúng thèm máu. Lý Khác mừng thầm, quyết đoán dùng kiếm rạch mạnh vài đường vừa dài vừa sâu trên cánh tay mình, máu tươi lập tức tuôn ra. Lý Khác cắn chặt đôi môi hơi tái, vung mạnh cánh tay, trên mặt đất bỗng chốc toàn là vết máu. Bầy sói hưng phấn tru lên, nhao nhao nhoài mình tranh nhau ngửi máu.

Gần như cùng lúc đó, Ký Viễn cuối cùng đã giằng được dây thừng, phi về phía Lý Khác. Lý Khác cả mừng, nhảy phốc xuống, nhặt bao kiếm rơi trên mặt đất, nhanh chóng lên ngựa.

“Ký Viễn, không được ngoảnh đầu. Chạy mau! Nhanh lên!” Lý Khác thử mấy lần mới giẫm được vào bàn đạp, liên tục thúc giục ngựa tiến về phía trước. Ký Viễn rất hiếu thắng, dọc đường không hề giảm tốc độ. Khi tia sáng đầu tiên ló rạng ở phía chân trời, cuối cùng họ cũng ra khỏi rừng rậm một cách suôn sẻ.

* * *

Lý Khác lại lấy bản đồ ra xem, thấy mình đã ở trong địa phận núi Chung Nam, cùng lắm một canh giờ nữa là có thể đến

được cung Thúy Vi, trái tim căng như dây cung của y cuối cùng cũng từ từ chùng xuống. Y vốn định tiếp tục đi thẳng một mạch cho xong, nhưng cúi đầu lại thấy cả người mình toàn là máu, nhất là tay áo trái, gần như đã bê bết máu. Nhìn sang thì thấy Ký Viễn cũng mệt lử thở hổn hển, y bèn dứt khoát xuống ngựa, để nó cúi đầu gặm cỏ xanh trên mặt đất.

Hôm nay nắng đang đẹp, chiếu lên mặt nước lấp loáng cả một vùng. Lý Khác ngồi xổm bên bờ rửa mặt, chỉnh lại đầu tóc, cởi áo choàng ném sang một bên. Vết thương trên cánh tay vẫn đang rỉ máu, y cắn răng, nhúng chiếc khăn mang theo bên mình vào nước, từ từ rửa sạch vết thương. Mồ hôi trên trán y chầm chậm chảy xuống, nước hồ soi rõ gương mặt không chút huyết sắc của y. Lý Khác rút kiếm cắt đứt vạt áo bào, quấn qua quýt vết thương rồi lại lên ngựa.

Giờ Thìn ba khắc, cuối cùng Lý Khác cũng đi đến chân ngọn chính của núi Chung Nam.

Thung lũng núi Chung Nam trải dài, vách cao khe sâu, nơi chót vót hiểm trở cũng không thua Tung sơn. Nơi đây sương mù bao phủ quanh năm, bốn mùa như xuân, cực kỳ thích hợp để tránh nóng dưỡng bệnh. Cung Thúy Vi được xây vào năm Trinh Quán thứ hai mươi mốt, là hành cung lớn nhất ở ngoại ô Trường An. Lý Khác chưa tới đây bao giờ, lại thêm xưa nay khả năng xác định phương hướng của y cực kém, tấm bản đồ này rõ ràng không giúp nổi y nữa. Y quanh quẩn trên đường núi hồi lâu, mới nhìn thấy một cụ già gầy trơ xương đang ôm một giỏ nấm thông, chống gậy dò dẫm từng bước về phía này.

Lý Khác vội cưỡi ngựa chạy đến trước mặt cụ già. Còn chưa mở miệng, lại thấy cụ già khom gối quỳ xuống đất, toàn thân run lẩy bẩy, nói tới tấp: "Đại vương tha mạng! Đại vương tha mạng! Già nghèo rớt mồng tơi, không có bạc... Ngài, ngài làm ơn tha cho già."

Lý Khác thấy ông ta quỳ, ban đầu tưởng rằng đã bị nhìn ra thân phận, nhưng nghe nói vậy, liền biết ông ta thấy những vết máu trên áo bào của mình và bộ dạng trông như hung thần ác quỷ của Ký Viễn, mà coi mình là phường sơn tặc thảo khấu. Trong cõi đất trời thời thịnh trị, sao lại có kẻ cướp ngang nhiên trắng trợn hành hung cơ chứ? Lý Khác bất giác nhếch khóe miệng, dở khóc dở cười: "Mời cụ đứng lên, tại hạ chỉ là người lạc đường thôi. Xin hỏi cụ muốn đến cung Thúy Vi phải đi như thế nào?"

Cụ già thấy y nói năng khiêm hòa, nét mặt cuối cùng cũng hơi giãn ra, nhưng vẫn ôm khư khư chiếc giỏ tre trong tay: "Hành cung của bệ hạ?"

Lý Khác gật đầu: "Phải."

Cụ già giơ bàn tay nhăn nheo ra, chỉ vào một con đường quanh co ở bên phải: "Cũng không xa đâu. Ngài đi thẳng theo lối này, đến cuối thì rẽ sang một khúc quanh là tới."

"Đa tạ cụ!" Lý Khác ngồi trên lưng ngựa chắp tay vái, đi được mấy bước, lại ngoảnh đầu, tháo chiếc nhẫn đệm phỉ thúy trên tay trái ra, ném vào trong giỏ của cụ già.

Còn chưa đến Kim Hoa môn, Lý Khác đã thấy một bóng dáng quen thuộc, lập tức thở phào nhẹ nhõm, bỏ tất cả những vất vả và hiểm nguy trong mấy ngày qua lại phía sau. Nhưng y

vừa định mở miệng thì lại phát hiện cổ họng khô khốc đau rát, nên chỉ có thể dốc hết sức hét vang một tiếng bằng giọng khàn đặc: “Chú”

Giang Hạ vương nghe thấy giọng nói này, bất giác rùng mình, sau đó vui mừng khôn xiết quay lại, chạy đến trước mặt Lý Khác, cầm dây cương giúp y: “Hiền điệt, cuối cùng con cũng về rồi.”

Lý Khác vội xuống ngựa, khom người vái dài: “Không dám phiền chú..”

Vừa mới nói được mấy tiếng, y liền cảm thấy trước mắt đen kịt, bên tai “ù ù” không ngớt. Giang Hạ vương vội giơ tay đỡ lấy vai y, rồi gọi mấy hộ vệ cách đó không xa qua giúp: “Sao lại ra nông nỗi này? Vào trong thay quần áo trước đi, rồi bảo thái y khám cẩn thận.”

Lý Khác lại hoàn toàn không nghe lọt tai những lời này, chỉ nắm chặt tay Giang Hạ vương: “Con không sao. Sức khỏe của phụ hoàng con thế nào rồi?”

“Mấy hôm nay rất tốt.” Nói rồi Giang Hạ vương lại nhìn sang một hộ vệ ở gần ông nhất, “Mau đi bẩm báo với bệ hạ, Ngô vương đến rồi.”

Tuy quy mô của cung Thúy Vi còn kém xa hoàng cung Trường An, nhưng ngay từ những thiết kế ban đầu đã chú ý đến sự tinh tế tỉ mỉ, các điện chỗ thưa chỗ dày đẹp mắt, quanh co nương tựa vào nhau, mang đậm phong cách kiến trúc của Giang Nam. Bên trong vườn hoa thông xanh liễu biếc, cành nhánh đan xen, còn có cả các loại cỏ thơm cây quý như cây như

ý, cây cầu kỷ, cỏ quỳ, hoa súng, khá là ngoạn mục. Lý Khác đi một mạch, chẳng có lòng dạ dừng lại. Vừa nãy y chỉ tắm rửa sơ qua, thay một bộ thường phục màu đỏ hoa văn kỳ lân chìm rồi đi thẳng ra ngoài. Màu sắc tươi sáng như vậy cũng miễn cưỡng át được vẻ mệt mỏi của y lúc này.

Giang Hạ vương luôn ở bên cạnh y, đã biết đại khái những chuyện xảy ra ở Dương Châu. Nghe đến đoạn cuối cùng, ông không nhịn nổi chửi ầm lên: "Ta và Trưởng Tôn Vô Kỵ tích oán với nhau cũng chẳng phải ngày một ngày hai! Lần này, tính sổ toàn bộ nợ nần luôn một thể! Nếu con không muốn ra mặt thì ta sẽ đi trần tình với bệ hạ."

Lý Khác lắc đầu: "Đến Mã Chu năm xưa chúng ta còn không dễ động vào, huống hồ là Trưởng Tôn Vô Kỵ? Chú à, đừng vội. Chỉ ở trong tình huống không chút sơ hở, chúng ta mới có thể nghĩ đến việc báo thù.

Giang Hạ vương vuốt râu thở dài: "Con à, chỉ cần con có tính toán trong lòng là được rồi. Tuy ta hơn con và Chính nhi nhiều tuổi, nhưng những việc quyền mưu lại không bằng các con. Yên tâm đi! Ta sẽ nhẫn nhịn được. Chẳng có chuyện gì quan trọng hơn tính mạng của các con."

"Đa tạ chú" Trong lòng Lý Khác lập tức trào dâng một nỗi ấm áp. Tuy Giang Hạ vương không phải là chú ruột của y, lại quanh năm cầm quân ở ngoài, nhưng từ nhỏ đến lớn luôn đối thân thiết nồng hậu với y. Về sau ông ấy cũng như thế với Dương Chính Đạo, tuy là con rể, nhưng chẳng khác nào con đẻ.

"Đúng là ăn phải tim gấu gan beo, trong hành cung còn dám giết người. Chúng ta đều tận mắt nhìn thấy! Không có gì để nói

à! Còn cái gì mà đại sư cõi tiên nữa! Thật không biết xấu hổ!"

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhìn thấy ở cuối hành lang phía trước có hai thị vệ đang áp giải một kẻ bị trói gô cổ quặt tay đi về phía bên này. Một thị vệ chốc chốc lại đá kẻ đó, miệng không ngừng nói kháy. Mãi đến khi đã tới rất gần Lý Khác và Giang Hạ vương, hai người mới thu lại ánh mắt hung dữ, khúm na khúm núm hành lễ với bọn họ.

Lý Khác tò mò hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Thị vệ vừa mới chửi người đó cười xòa: "Điện hạ không biết chứ, tên này đúng thật là to gan. Khoảng giờ Mão, hắn đã giết chết một đại cung nữ bên cạnh Võ tài nhân ở điện phụ điện Tư Minh. Mấy người bọn Ti chức đều tận mắt nhìn thấy, cô nương đó bị hắn siết cổ, thật là đáng thương"

"Giết cung nữ ở trong điện Tư Minh?" Lý Khác nhíu mày không thể tưởng tượng nổi, nhìn chằm chằm vào kẻ mặc đạo bào đang quỳ dưới đất một lúc, mới lại ngẩng đầu hỏi, "Trong hành cung sao lại có đạo sĩ?"

Thị vệ đó còn chưa mở miệng, Giang Hạ vương liền kéo tay áo Lý Khác, nói nhỏ bên tai y: "Chuyện này lát nữa ta sẽ nói với con sau"

Lý Khác nhìn ông đầy hoài nghi, rồi tiếp tục hỏi tay thị vệ đó: "Các ngươi định mang hắn đi đâu?"

"Việc này trọng đại, bọn ti chức chỉ còn cách giao cho thái tử xử lý."

"Thái tử là giám quốc, đương nhiên phải thế." Lý Khác đang định dời bước, lại không kìm được quan sát tên đạo sĩ bất động

trước mặt, thấy hắn mặt mày thanh tú, hào hoa phong nhã, liền hỏi thêm một câu, "Ngươi tên là gì, tại sao lại giết người?"

Tên đạo sĩ hơi ngẩng đầu lên, nhưng mắt chỉ dám nhìn xuống đất, giọng nói yếu ớt, rõ ràng cũng đang hoảng sợ: "Tiểu đạo đạo hiệu là Huệ Hoằng. Tiểu đạo không cố ý, không biết cô ấy là... tưởng rằng... tưởng rằng cô ấy là..."

Lý Khác nhanh chóng nghe ra trọng tâm trong lời nói đứt quãng của hắn: "Nói vậy thì, ngươi thừa nhận mình giết cung nữ đó, phải không?"

Vai Huệ Hoằng bất giác rung lên, dường như đấu tranh cả buổi, hắn mới hạ nổi quyết tâm mở miệng, nhưng lại chỉ nói một chữ: "Vâng."

Thị vệ đó kéo hắn lên, giao cho đồng bạn bên cạnh, lại quay đầu kính cẩn nói với Lý Khác: "Điện hạ xem, tên này có phải quá điên rồ táng tận lương tâm không?"

Giờ Lý Khác mới để ý thấy, trên ngón cái tay phải của Huệ Hoằng có đeo một chiếc nhẫn đệm khắc hoa văn mây lành, không biết tại sao, y cứ cảm thấy chiếc nhẫn đệm đó vô cùng quen mắt. Tuy muốn hỏi rõ nghi vấn trong lòng, nhưng lúc này y thật sự không có thời gian, đành xua tay nói: "Được rồi. Các người mang hắn đi đi!"

Các thị vệ "dạ" một tiếng nhanh nhẹn dứt khoát, rồi tiếp tục áp giải hắn đi.

Đến khi không nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau nữa, Lý Khác mới quay đầu hỏi: "Giờ chú có thể nói được rồi!"

Giang Hạ vương chần chừ một lúc, biết cũng không giấu nổi y, đành cắn răng nói: "Con và Chính nhi rời kinh chưa được hai

tháng, tình trạng sức khỏe của bệ hạ bắt đầu xấu đi nhanh chóng. Vương Thọ Đức thậm chí đã nói đến khả năng tồi tệ nhất, vì vậy, lúc tỉnh táo, bệ hạ mới nóng lòng muốn gặp con, không ngờ…"

"Chú, đừng nói đến việc này nữa. Sau đó thì sao?"

"Cầu y thuật đã không thành, chỉ còn cách cầu thần. Huệ Hoằng tự tiến cử bản thân. Nghe nói đan dược hắn chế luyện không chỉ đảm bảo chữa được bách bệnh, còn có thể kéo dài tuổi thọ. Cũng chẳng biết hắn nói trước mặt bệ hạ như nào mà bệ hạ lại vô cùng tin tưởng hắn, rất yên tâm uống đan dược do hắn luyện. Sau đó, quả nhiên bệnh tình của bệ hạ ngày một tốt hơn."

"Thật là hoang đường!" Lý Khác chưa đợi ông nói xong, đã sốt ruột nói, "Nếu y thuật của Vương Thọ Đức không tinh thì vẫn có thể tìm thái y khác, hoặc là chọn trong khắp các danh y dân gian cũng được. Sao lại gửi gắm hy vọng vào đan dược của bọn lừa đảo giang hồ chứ? Cha nóng lòng muốn chữa bệnh, sao chú cũng không khuyên bảo? Ai mà biết những đan dược đó có phải là thuốc độc uống tạm cho đỡ khát không chứ?"

Lý Khác cảm thấy máu dâng trào trong tim, giọng nói bất giác cũng sắc bén hơn vài phần.

Không đầy trăm bước phía trước chính là điện Hàm Phong nơi Lý Thế Dân ở. Thấy các thị vệ thái giám đứng hầu bên ngoài điện đông đúc, Giang Hạ vương vội nhỏ giọng: "Không phải như con nghĩ đâu. Vương Thọ Đức đã kiểm tra đan dược mà Huệ Hoằng luyện, thành phần chẳng qua là những loại thuốc bổ khí tầm thường nhất, tuy không thể chữa bệnh, nhưng cũng

tuyệt đối vô hại với người. Sở dĩ bệ hạ có thể dần dần khỏe lại, có lẽ xuất phát từ một ám thị tâm lý nào đó. Nhưng mà Vương Thọ Đức cũng nói, gốc bệnh của bệ hạ đã bén rễ từ mấy năm trước, lại thêm mũi tên trong lúc đánh Cao Câu Ly... việc khỏi bệnh gần như là không thể. Hiền điệt, con phải chuẩn bị sẵn tâm lý đi mới được."

"Con biết rồi, chú về trước đi." Hai tiểu thái giám trên thềm ngọc bên ngoài điện Hàm Phong đã hướng về phía bọn họ chào hỏi. Lý Khác nghiêng người nói với Giang Hạ vương: "Đúng rồi, còn một việc phải nhờ chú giúp. Kỳ nhi và bọn trẻ vẫn ở trong phủ, con muốn đón họ đến bên mình ngay lập tức."

* * *

Lúc Lý Khác bước vào chính điện điện Hàm Phong, Vương Trung đang nhỏ giọng dạy dỗ mấy tiểu thái giám mới tới ở sau bức bình phong phỉ thúy. Thấy các tiểu thái giám cùng nhau đưa mắt ra đằng sau lưng mình, ông ta mới ngoảnh đầu lại. Mất một lúc lâu, ông ta mới trấn tĩnh được tinh thần, gắng gượng nặn ra một nụ cười: "Điện hạ về là tốt rồi."

Lý Khác khẽ gật đầu: "Những ngày bản vương đi vắng, khí sắc của Vương công công lại càng tốt hơn.

Nụ cười trên mặt Vương Trung hơi cứng lại: "Điện hạ nói đùa rồi. Bệ hạ vừa dùng bữa sáng xong, biết ngài về, không rõ sẽ vui đến thế nào đây"

"Có người vui thì sẽ có người không vui. Lý Khác nhìn Vương Trung với ánh mắt vừa thương tiếc, vừa nghi hoặc, "Tại

sao?”

Rốt cuộc y vẫn biết. Cũng phải, nếu y không biết thì sao về nhanh như thể chứ? Một khi y nói cho bệ hạ những việc mình lén lút làm, sợ là mình không sống nổi quá một canh giờ. Vương Trung chỉ cảm thấy sống lưng hơi lạnh, mồ hôi lăn chầm chậm từ cổ xuống thắt lưng. Vậy thì lúc này, mình nên làm thế nào? Khóc lóc thảm thương nhận sai với y, hay là dứt khoát ngửa bài với y? Những việc này, đều là đại hạ sách không thể dùng được! Trong lúc ý niệm xoay chuyển trong đầu, Lý Khác đã đi ngang qua ông ta, vào thẳng nội điện.

Người hầu hạ trong nội điện hôm nay là Võ tài nhân. Thấy y bước vào, cô ta khom người chào, rồi dẫn một nhóm cung nữ ra khỏi điện. Lúc này Lý Thế Dân đang ngồi nghiêng trước bàn, đặt một cuộn chiếu thư bằng lụa trong tay vào chiếc hộp gấm ở trên bàn, hỏi mà không ngẩng đầu lên: “Xử lý ổn thỏa mọi chuyện rồi à?”

Lý Khác nghe giọng ông trầm thấp, mang theo chút mệt mỏi của người mắc bệnh nặng chưa khỏi, nghĩ đến những lời Giang Hạ vương vừa mới nói, trong lòng không khỏi chua xót, đến nỗi chưa trả lời ngay. Lúc y có phản ứng, thì lại nghe thấy Lý Thế Dân nói: “Một dạo ta từng tưởng rằng, sẽ không được gặp mặt con lần cuối.”

Lý Khác vội vàng quỳ xuống đất, trái tim như bị búa tạ đập liên hồi, lời nói ra cũng mang theo chút run rẩy: “Cha, sẽ không đâu. Cha sẽ sống lâu trăm tuổi”

“Con học khắp cổ kim, làu thông kinh sử, lẽ nào không biết rằng, trên đời này, đường về cuối cùng của tất cả mọi người đều

là ‘chết’ sao?” Lý Thế Dân vẫy tay, bảo y ngồi xuống bên cạnh mình.

“Nhưng cha không phải là người bình thường, cha là thiên tử thánh minh nhất tự cổ chí kim. Ông trời sẽ không tàn nhẫn như thế đâu!” Lý Khác nói chắc chắn như định đóng cột, dường như còn chứa cả vẻ ngang ngạnh muốn chống lại trời xanh.

Lý Thế Dân họ khù khụ mấy tiếng, khiến đầu đau nhói. Ông khẽ thở dài, nét mặt từ kinh ngạc biến thành mong đợi, từ mong đợi lại biến thành cô quạnh, cuối cùng thì chỉ quay về với vẻ bình tĩnh và thản nhiên. Ông vỗ vỗ tay Lý Khác, nhìn y bằng ánh mắt chan chứa yêu thương. Chỉ nhìn thôi, chứ không nói một lời.

Lý Khác phát hoảng bởi ánh mắt này, không biết đã qua bao lâu, y mới lại nói: “Cha biết chuyện tên đạo sĩ Huệ Hoằng đó giết người trong điện Tư Minh chưa? Sau này cha đừng uống đan dược hắn để lại nữa! Vương thái y, Lưu thái y và Hà thái y đều có y thuật cao minh, có thể chăm sóc tốt cho sức khỏe của cha”

“Kể lại đầy đủ chi tiết những chuyện đã xảy ra ở Dương Châu cho ta. Dường như Lý Thế Dân không nghe thấy lời của y, chỉ nhìn chằm chằm vào cánh tay y và hỏi.

Lý Khác do dự một lát, cuối cùng vẫn nói ra toàn bộ đầu đuôi ngọn ngành, chỉ giấu đi nguyên nhân Trịnh Đạc và Phùng Vạn Tề xúi bẩy giết người, cùng chuyện Phó Sơn đến Dương Châu giục y về kinh. Nếu Lý Thế Dân có thể hiểu được nguyên nhân, thì không cần y phải nói; nếu Lý Thế Dân không hiểu, thì giấu ông cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Nói đến cuối, Lý Khác lại bổ sung thêm một câu: “Việc ở Dương Châu, biểu huynh vẫn đang xử lý. Cha cứ yên tâm ạ.”

Lý Thế Dân đứng lên bước đến bên cửa sổ, ngắm hoa đào rơi đầy mặt đất, tìm kiếm trong những ký ức xa xôi một hồi, mới quay người lại, ánh mắt dừng ở mấy hộp gấm trên bàn: “Luận thân phận, luận tài năng, luận danh vọng, Trưởng Tôn Vô Kỵ đều là sự lựa chọn tốt nhất cho ngôi phụ chính. Thái tử còn thân với ông ta hơn cả trẫm. Còn đám môn sinh Chử Toại Lương, Hàn Viện, Lai Tế do một tay ông ta đề bạt thì đều là hiền tài, đã có mưu lược lại trung thành son sắt”

Lời bóng gió này đã quá rõ ràng rồi.

Lý Khác gắng nhịn nỗi chua chát chợt dâng lên trong lồng ngực, khẽ mỉm cười: “Cha quên nói đến thái tử rồi. Thái tử nhân nghĩa khoan hòa, biết nghe lời phải. Một ngày nào đó cũng sẽ trở thành minh quân một đời...”

“Vậy con thì sao? Con đã nghĩ xem vị trí của mình sẽ nằm ở đâu chưa?” Lý Thế Dân ngắt lời y, ngồi trở lại chiếc đệm gấm trước bàn.

“Vị trí ở đâu thực ra không quan trọng” Lý Khác chân thành nói, “Con muốn mình, muốn mọi người bên cạnh mình được bình an. Cha có thể cho con không?”

Bình an.

Lý Thế Dân thầm nhắc lại hai chữ này. Hóa ra sau tất cả, những gì y muốn lại chỉ đơn giản như thế. Nhưng những gì ông có thể hứa với y, thật ra cũng chỉ có vậy mà thôi.

Lý Thế Dân lấy hai cuộn chiếu thư lụa trong hộp gấm ra đặt vào tay Lý Khác, chỉ vào một cuộn nói: “Cái này dành cho thái

tử, con có thể xem trước."

Lý Khác cởi dây lụa đỏ buộc chiếu thư, mở ra xem, hơi biến sắc: "Cha, cái này... cái này không thể.

Lý Thế Dân trầm giọng: "Chẳng có gì là không thể, thứ nên thuộc về con thì chính là của con. Chắc chỉ có cách này, ngày sau con mới có thể có được thứ mình muốn. Hiểu không?"

Lý Khác nắm chặt cuộn chiếu thư đó, trái tim bị nỗi đau trào dâng trong lồng ngực đè cho gần như không còn sức để đập. Chắc là, một quân vương có lòng hiếu đễ và một bề tôi có năng lực nhưng không mang dã tâm, sẽ có thể sống bình yên vô sự với nhau cả đời.

Nén đàn hương thắp từ sáng đã cháy đến cuối, mùi hương trong không khí ngày càng nhạt. Lý Khác rất muốn nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ gật đầu. Lúc y cuộn chiếu thư lại đặt xuống thì nghe thấy Lý Thế Dân nói: "Cái này cho Dương Chính Đạo. Nếu nó xem xong mà vẫn không biết phải làm thế nào, thì đó cũng là số mệnh của nó.

"Vâng. Đợi biểu huynh về, con sẽ đích thân giao cho huynh ấy"

"Nó là đứa trẻ ngoan. Nhưng có rất nhiều chuyện không do nó làm chủ, cũng không do con làm chủ."

Lý Khác biết câu này có ý nghĩa gì, trầm ngâm một lúc mới khẽ nói: "Con hiểu, biểu huynh cũng hiểu."

Lý Thế Dân lại ho mấy tiếng, vết thương cũ trên lưng lại bắt đầu ngâm ngẩm đau. Ông nhích người, gắng vờ như không cảm thấy: "Sau này, hằng ngày con qua đây nói chuyện với ta. Lúc không có chuyện gì thì đọc sách, luyện kiếm, hoặc là dẫn theo

vài người lên núi đi săn. Ta muốn sống những ngày thoải mái ở đây, con cũng cho bản thân được nghỉ ngơi một chút đi."

Khóe miệng Lý Khác hơi hé một nụ cười, tiếp đó, y gật đầu rất trịnh trọng. Hơn hai mươi năm qua, trái tim y chưa có một khắc được yên thật sự. Rất nhiều nỗi đau bị lý trí thẳng thừng đè xuống, mỗi lúc nửa đêm tĩnh lặng lại chui vào trong giấc mơ của y, trở thành sợi dây thừng quấn lấy y tầng tầng lớp lớp, tỉnh dậy, luôn cảm thấy đó là một cơn ác mộng làm y sợ hãi khôn nguôi. Nhưng mà, những quá khứ đã từng đó đã không có cách nào đuổi kịp, những tương lai xa xôi cũng chẳng thể đoán trước được. Vậy thì, chẳng nghĩ đến gì nữa là xong.

Hai cha con lại nói với nhau rất nhiều chuyện. Mãi đến giờ Ngọ, Lý Khác mới lui khỏi nội điện điện Hàm Phong. Võ tài nhân và hai tiểu cung nữ vẫn đứng ở bên ngoài chờ sai bảo.

"Vừa nãy còn chưa hành lễ hẳn hoi với điện hạ, xin điện hạ đừng trách." Võ tài nhân tiến lên mấy bước, vén áo vái một vái. Tuy mang trang phục của phi tần địa vị thấp, nhưng qua thử thách của thời gian, toàn thân cô lại lắng đọng thêm mấy phần khoan thai quý phái.

Lý Khác nhớ đến lời đánh giá về cô ta của Dương Chính Đạo lúc đó, đã sớm dấy lòng cảnh giác với cô ta, vì vậy chỉ gật đầu lấy lệ, vẫn cứ đi tiếp. Nhưng vừa bước đến bậc cửa, y lại chợt nhớ ra gì đó, bèn quay người bước về phía cô ta: "Tiểu vương vừa được biết cung nữ bên cạnh tài nhân vô tội mà bị giết, trong lòng hết sức kinh hãi. Có điều, xin tài nhân yên tâm, thái tử nhất định sẽ đòi lại công bằng cho tài nhân."

Nổi bi thương chợt lóe lên trong mắt Võ tài nhân. Nghe thấy lúc Lý Khác nói đến hai chữ "thái tử", giọng có vẻ đột nhiên nặng hơn, trái tim của cô dường như cũng đập nặng nề theo. Y đã biết mối quan hệ của cô và thái tử. Tuy đúng như cô dự liệu, y không công khai chuyện này, nhưng chẳng biết tại sao, lúc đối mặt với y, lòng cô lại vô cớ nảy sinh rất nhiều cảm giác hổ thẹn và sợ hãi.

"Đêm qua A Vãn muốn đi cùng thiếp thân qua hầu bệnh, nhưng thiếp thân nghĩ cô ấy thêu thùa khâu vá cả ngày đã mệt rồi, bèn để cô ấy ở trong phòng nghỉ ngơi. Nào ngờ lần ấy rời nhau lại là vĩnh biệt"

"Chuyện đời khó đoán. Nếu A Vãn cô nương biết tài nhân quan tâm đến cô ấy như vậy, chắc cô ấy chết cũng không hối tiếc."

"Điện hạ nói phải" Võ tài nhân lấy khăn lau giọt lệ nơi khóe mắt, chắp tay nhún mình lần nữa, "Đêm hôm qua, thiếp thân lại nghe thấy bệ hạ gọi tên người con gái đó trong mơ. Có lẽ, thiếp thân đã biết người ấy là ai. Cho nên, dẫu thiếp thân trông mong thế nào đi nữa thì cũng mãi mãi không thể có được chút yêu thương quý mến nào của bệ hạ."

Lý Khác cười lạnh lùng: "Lẽ nào trước đêm hôm qua, tài nhân vẫn còn nuôi hy vọng ấy sao? Nói những lời này trước mặt ta, rốt cuộc tài nhân muốn nhận được câu trả lời như thế nào đây?"

Võ tài nhân giật mình, ngoảnh đầu nhìn hai cung nữ còn cách mình mười mấy bước, thấy thần sắc của họ không có gì khác thường, chắc là không nghe thấy cuộc nói chuyện của cô

và Lý Khác. Thế là cô cũng chỉ nói với vẻ mặt ung dung: "Thiếp thân không hề muốn câu trả lời của điện hạ. Chẳng biết điện hạ có còn nhớ không, thiếp thân từng nói với ngài, mẹ thiếp thân họ Dương, là tông nữ triều Tùy. Vì vậy thiếp thân cũng giống Tiêu công, giống Dương công tử, đều hy vọng ngài sống tốt."

Lý Khác không nghe thấy lời cô ta nói, vì trước khi cô ta mở miệng, y đã bước ra khỏi chính điện. Về lễ về tình, y đều không muốn nói thêm câu nào với cô ta nữa, vả lại, y thật sự đã buồn ngủ díp cả mắt, chỉ muốn đánh một giấc no say trên thềm ngọc của điện Hàm Phong.

* * *

Vương Trung đứng trên thềm ngọc cao cao, cúi nhìn các cung nhân đang bận rộn ở bên dưới. Rõ ràng Lý Khác đã đi chậm lại khi bước đến bên cạnh ông ta. Vương Trung xoa đi xoa lại ngón tay, nét mặt sau khi cứng đờ một lúc lâu, cuối cùng đã dần giãn ra.

"Nô tài đưa điện hạ tới điện Thừa Tuyên nghỉ ngơi nhé."

"Không phiền đến công công. Từ Dương Châu đến đây, dù muôn vàn gian khó, ta cũng đi được, huống chi đoạn đường cỏn con này"

Vương Trung có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén mà Lý Khác ném lên người mình, trong đầu đột nhiên nghĩ đến những chuyện mà rất lâu rồi không nhớ tới.

Năm mười lăm tuổi, ông ta phát sốt ngất xỉu cạnh một bồn hoa nhỏ trong cung, tổng quản đại hoạn quan dẫn mấy tiểu

thái giám cầm chiếu cỏ tới định bọc ông ta vứt ra ngoài cung. Trong lúc mơ màng, ông ta nghe thấy giọng nói non nớt của một cô bé vang lên: "Y chỉ bị bệnh, bảo thái y tới cứu không phải là xong sao?"

Đến tận bây giờ, ông ta vẫn không quên giọng nói ấy, đó là sự ấm áp duy nhất mà ông ta cảm nhận được trong mười mấy năm đó. Về sau, ông ta được phái đến cung Tuyên Đức hầu hạ, nhìn thấy cô bé xinh xắn như tiên nữ dạo nọ. Lúc đó ông ta nghĩ, đời này có chết vì cô bé ấy cũng cam lòng.

"Điện hạ.." Vương Trung nhanh chóng vùng thoát ra khỏi ký ức, rảo bước đuổi theo, "Nô tài còn có thể làm gì cho ngài?"

Lý Khác liếc ông ta, lạnh nhạt nói: "Chăm sóc cha ta cho tốt, để ông ấy được sống thêm mấy ngày vui vẻ."

Vương Trung có lẽ không ngờ Lý Khác sẽ nói như vậy, bất giác chớp chớp mắt, cuối cùng vẫn cúi người vái: "Điện hạ yên tâm, nô tài nhất định sẽ làm được."

Điện Thừa Tuyên của cung Thúy Vi nằm về phía chính Nam điện Hàm Phong, chỉ cần đi qua hai hành lang và một cây cầu nhỏ là tới. Trước cửa lớn chính điện có hai con sư tử đá cao bằng nửa người đứng sừng sững, trên cửa khắc nổi hoa văn mây trôi và trang trí xâu tiền khóa vàng, thể hiện rõ sự nguy nga hoa lệ của hành cung hoàng gia.

Các cung nhân đã đốt tổ hợp hương nhạt mùi ở trong phòng ngủ. Lý Khác chẳng buồn cởi áo choàng, cứ thế nằm lên giường ngủ. Giấc ngủ này rất say, chẳng còn sức đâu để mà mơ.

Khi Lý Khác tỉnh dậy thì đã là giờ Tuất. Hai tiểu cung nữ đứng hầu bên ngoài bưng mấy món ăn thanh đạm vào. Xưa nay y không thích lúc ăn có người đứng bên cạnh, liền xua tay đuổi họ ra ngoài. Mới ăn được mấy miếng, một trong hai cung nữ đó lại bước vào, nói giọng lanh lảnh: "Điện hạ, An Lăng huyện chúa đến rồi"

Câu "mau mời huyện chúa vào" sắp ra khỏi miệng thì Lý Khác lại chợt nhớ bây giờ đã muộn, tuy là anh em, cũng phải tránh hiềm nghi. Y bèn nói: "Bảo huyện chúa đợi ở chính điện một lát."

Nói xong, y cầm đũa gắp thêm mấy miếng thăn bò mềm, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Hôm nay Tuyết Lộ mặc một Hồ phục cổ bẻ màu xanh thẫm, để búi tóc xoắn ốc đơn gọn gàng đơn giản, kẻ lông mày nhạt, trông vô cùng xinh đẹp.

"Tam ca về rồi thì tốt quá. Nếu không phải Sùng Nhuận quấy làm em không rời ra được, thì em đã đến tìm tam ca từ lâu rồi. Tuyết Lộ rảo bước tiến lên, cười tươi tắn, "Trinh Khanh vẫn khỏe chứ? Sùng Nhuận biết gọi cha rồi, sao chàng vẫn chưa về? Bao giờ chàng mới về được? Lúc hai người ở Dương Châu, chàng có nhắc đến em không?"

Lý Khác cười kéo tay nàng ngồi xuống: "Ta biết mà, muội muội đến thăm ta là giả, đến nghe ngóng tin tức của biểu huynh mới là thật!"

"Thế tam ca có nói hay không?"

"Dựa vào hiệu suất làm việc của y, ta đoán tầm hơn nửa tháng nữa là y cũng về đến đây." Lý Khác quay sang nhìn vẻ mặt

thất vọng của Tuyết Lộ, giả vờ lắc đầu hết cách: “Ba tháng còn đợi được, sá gì nửa tháng này?”

“Tam ca không biết đấy thôi.” Tuyết Lộ thu lại nụ cười, đáy mắt đã hiện rõ vẻ lo lắng, “Từ khi bà nội qua đời, chàng rõ ràng có gì đó không bình thường. Nhưng không bình thường ở chỗ nào, em lại không nói ra được. Hơn nữa, trước đấy sức khỏe của chàng tốt biết mấy, giờ thì lại hay bị đau đầu và tim đập nhanh.”

“Hóa ra sức khỏe của y đã bắt đầu không tốt từ khi bà ngoại qua đời.” Tim Lý Khác đập mạnh, y vội vàng hỏi, “Đại phu bảo sao?”

“Có gọi mấy vị thái y trong cung đến khám, nhưng bọn họ cũng không nói ra được nguyên nhân. Chỉ bảo là do chàng quá mệt mỏi, lại bi thương quá độ.”

Lý Khác nhớ lại lúc ở Dương Châu, vị Lưu đại phu đó cũng nói những lời tương tự, liền nhẹ nhõm hơn một chút: “Muội muội nên tin biểu huynh, cũng nên tin lời các đại phu”

“Em biết, đương nhiên là biết.” Tuyết Lộ nắm chặt cánh tay Lý Khác, dường như chỉ như vậy mới có thể tiếp thêm chút sức mạnh cho bản thân, “Em sẽ ở đây đợi chàng về.”

Lý Khác vỗ tay nàng an ủi: “Trong hành cung không có nhiều chuyện vụn vặt quấn thân. Đợi y về, bọn ta sẽ đưa em, đưa Kỳ nhi cùng nhau lên núi đua ngựa săn bắn, được không?”

“Cha không muốn đưa bọn con đi cùng à?”

Tuyết Lộ còn chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy một giọng nói lảnh lót như chim vàng anh hót trong sơn cốc vắng từ bên ngoài vắng vào. Bé gái mặc một bộ áo váy ống rộng màu hồng,

tôn lên khuôn mặt sáng và trắng ngần. Cô bé tung tăng đi vào, lúc đến trước mặt Lý Khác và Tuyết Lộ, lại thi lễ cực kỳ kính cẩn: “Phong nhi tham kiến cha, tham kiến cô.”

“Phong nhi ngoan, mới không gặp chưa lâu đã xinh hẳn ra thế này!” Tuyết Lộ trông thấy cô bé trắng ngần này, trong lòng mừng rỡ, liền vứt những lo lắng ban nãy lên chín tầng mây, vội ôm cô bé vào lòng, thơm lấy thơm để.

Lý Khác nhìn nụ cười ngây thơ rạng rỡ nở trên khuôn mặt đỏ hây hây của Phong nhi với vẻ yêu chiều, sau đó ngoảnh đầu, trông thấy Kỳ Úc đang đứng sau lưng, trao cho y một ánh mắt ấm áp và thấu hiểu. Trên đường đời có nàng bên cạnh, mọi gió sương mưa tuyết đều chỉ là phong cảnh điểm xuyết cho cuộc hành trình mà thôi. Lý Khác nắm tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng: “Nàng đến gấp như thế làm gì? Chẳng sợ mỏi mệt ư”

“Vì thiếp muốn gặp chàng lắm rồi! Một khắc cũng không đợi được.” Kỳ Úc đặt hai tay lên vai Lý Khác, “Vẫn là Phong nhi của chúng ta hăng hái nhất. Ba đứa nhóc kia ở trên xe không chịu nổi ngủ hết rồi!”

Phong nhi cười hì hì thò đầu ra khỏi vòng tay Tuyết Lộ: “Còn cả tiểu đệ đệ nữa... cha không biết, mẹ lại có tiểu đệ đệ rồi!”

Lý Khác ngạc nhiên mừng rỡ, lại quan sát Kỳ Úc từ trên xuống dưới một lượt. Kỳ Úc xoa bụng dưới của mình: “Chàng đi được hơn một tháng thì biết là có. Thái y bảo khả năng lại y là con trai, con trai thì có thể giống chàng, thật là tốt biết bao!”

“Giống nàng mới tốt chứ! Nàng xem tính cách của Phong nhi nhà chúng ta kìa, đúng là giống hệt nàng”

Hai người nắm tay nhau nói chuyện một lúc, khi ngoảnh đầu lại thì thấy Phong nhi đã ngả người lên vai Tuyết Lộ ngủ khì. Tuyết Lộ bế cô bé nằm ngang, dùng tay đỡ cổ để cô bé nằm ngủ trong lòng mình với tư thế thoải mái nhất. Kỳ Úc bước đến nói nhỏ: "Tỉ tỉ, em bế con về phòng nhé."

Tuyết Lộ xua tay, nói bằng khẩu hình: "Không sao. Để nó ngủ say thêm chút đã!"

Sáng hôm sau, Lý Khác và Kỳ Úc đưa Lý Nhân, Lý Phong đến điện Hàm Phong thỉnh an Lý Thế Dân. Trước giờ Lý Thế Dân cực kỳ thích Lý Nhân. Năm xưa lúc Lý Nhân vừa chào đời được một tháng, Lý Thế Dân đã hạ chỉ phong cậu bé làm Ngô vương thế tử. Lần này liền giữ cậu lại điện Hàm Phong, muốn cậu ở bên mình mấy hôm.

"Cha, con đi mệt quá, cha bế con được không?" Lúc đi qua vườn hoa, Phong nhi đột nhiên kéo tay Lý Khác, nũng nịu nói.

Kỳ Úc ở bên vội nói: "Phong nghi nghe lời, không được quấy. Tay cha vẫn còn bị thương kìa."

"Đâu có liên quan gì? Cha có thể bế Phong nhi lên cao bằng một tay." Xưa nay Lý Khác luôn cưng chiều con gái, không nỡ làm cô bé tủi thân, liền ngồi thụp xuống, giơ tay ôm cô bé vào lòng. Phong nhi bá cổ Lý Khác, khóe miệng lộ ra hai lúm đồng tiền sâu.

"Chàng chiều con bé thế. Sau này nó lớn lấy chồng, xem chàng làm thế nào?!" Kỳ Úc véo khuôn mặt mềm mại của Phong nhi, nhỏ giọng lầu bầu.

Tuy vườn hoa của cung Thúy Vi không rộng lớn bằng vườn hoa hoàng cung, nhưng cây cỏ được trồng ở đây đều là loại quý hiếm mà các nước tiến cống, tạo thành một cảnh sắc riêng biệt. Lúc đi ngang qua hòn non bộ, họ thấy trên đỉnh có bóng người màu xanh biếc đang ngọ nguậy, lại gần thì mới nhìn rõ đó là một bé gái khoảng bốn năm tuổi đang cố gắng trèo lên, định hái một bông hoa nhỏ màu hồng ở trên đó. Năm sáu cung nữ đứng dưới đều ngẩng đầu, căng thẳng đến mức sắc mặt hơi cứng lại.

Lúc hai bàn tay mũm mĩm chạm được vào bông hoa nhỏ đó, cô bé đột nhiên trượt chân, các cung nữ ai nấy đều kinh hãi bụm miệng kêu. Lý Khác thấy vậy, vội đặt Phong nhi xuống, lao tới, giẫm lên một tảng đá trên mặt đất, tung người nhảy lên, ôm bé gái đó vào trong lòng, rồi đáp xuống đất vững vàng.

Các cung nữ hãy còn kinh hãi, rất lâu sau mới hoàn hồn, nhất tề quỳ xuống đất.

“Ngọc nhi, ngã có đau không?” Đúng lúc đó, Tiêu lương đệ nhấc váy dài hớt hải chạy về phía này. Cô bé thấy mẹ, liền nhào vào lòng mẹ khóc tu tu. Tiêu lương đệ an ủi một lúc lâu rồi mới buông cô bé ra, cúi người hành lễ: “Thiếp thân đa tạ Ngô vương điện hạ đã cứu quận chúa.”

Phong nhi thấy Hạ Ngọc vẫn thút thít không nguôi, vội tiến tới, cởi chiếc khăn trên thắt lưng xuống đặt vào tay cô bé: “Muội muội đừng sợ, không sao nữa rồi! Chị dẫn em tới điện Thừa Tuyên câu cá được không?”

Hạ Ngọc cảnh giác lùi lại mấy bước, chiếc khăn rơi xuống dưới chân cô bé. Rất lâu sau cô bé mới nói: “Ta không phải

‘muội muội”! Ngươi phải gọi ta là quận chúa, hành lễ với ta!”

Phong nhi hơi lúng túng ngẩng đầu nhìn Lý Khác. Lý Khác lại ôm cô bé lên, đôi mày dần nhíu lại.

Tiêu lương đệ vội vàng bịt miệng Hạ Ngọc lại: “Tín An huyện chúa là con gái tam bá của con, đúng ra con phải gọi một tiếng ‘tỉ tỉ””

Hạ Ngọc đảo mắt, nghi hoặc nhìn Tiêu lương đệ, vẫn không có ý định mở miệng. Tiêu lương đệ nói với vẻ mặt đầy ngượng ngập: “Hạ Ngọc xưa nay sợ người lạ, không được tự nhiên cởi mở như huyện chúa. Đoạn, cô ta lại ngoảnh đầu nói với Hạ Ngọc: “Huyện chúa rủ con cùng đi câu cá kìa!”

Lý Khác đưa mắt ra hiệu cho Tiểu La và Hà Bội đứng hầu ở đằng sau: “Đưa Phong nhi về điện Thừa Tuyên trước đi. Giờ này chắc Vĩ nhi và Côn nhi cũng dậy rồi, nhất định đang tìm chị khắp nơi!”

* * *

Sau khi đi ra khỏi hòn non bộ một lúc lâu, Lý Khác vẫn không nói một lời. Kỳ Úc nhìn bộ dạng nghiêm nghị của Lý Khác, không kìm nổi giơ tay gãi lòng bàn tay y, vừa cười vừa nói: “Ngô vương điện hạ, chàng sẽ không chấp nhặt một đứa bé chứ?”

Lý Khác khẽ hừ một tiếng: “Hạ Ngọc mới bằng ngần ấy thì hiểu được cái gì? Còn không phải cái cô Tiêu lương đệ đó dạy sao! Trước đây cô ta bắt nạt nàng, giờ lại bắt nạt con gái ta! Cũng không biết ai đã cho cô ta tự tin đó nữa?”

“Đúng là giận rồi kìa!” Mắt Kỳ Úc lóe lên một tia cô quạnh, ngay sau đó nàng lại dịu dàng nói, “Tam lang, không cần bất bình bênh vực cho mẹ con thiếp nữa đâu. Chuyện trong quá khứ, thiếp đã quên từ lâu rồi. Còn về Phong nhi, chàng nhìn tính cách của con xem, chắc chắn nó sẽ không để bản thân phải chịu ấm ức đâu.”

“Cũng đúng. Chẳng phải Phong nhi là một cô bé vừa thông minh vừa hiểu chuyện sao?” Bấy giờ tâm trạng của Lý Khác mới dịu xuống, “Chúng ta đến điện Diên Khánh thăm Sùng Nhuận đi! Đứa bé này thấy người là cười, quả là rất thú vị.”

Kỳ Úc vừa cười vừa nói: “Lúc Tuyết Lộ tỉ tỉ mang thai được chín tháng, các thái y đều một mực khẳng định là con trai, biểu huynh mới chiếu theo thứ bậc đặt tên là ‘Sùng Nhuận. Ai ngờ lúc sinh hạ thì lại là một bé gái trắng bóc, làm bọn họ mừng muốn chết, còn bảo đợi nó lớn lên sẽ hứa hôn với Côn nhi nhà chúng ta.”

“Cho nên, từ đầu tiên Côn nhi nói lúc học nói không phải là ‘cha, ‘mẹ, mà là ‘muội muội” Lý Khác nghe nàng nói luôn miệng như vậy, cũng dần cảm thấy thoải mái trở lại, nhưng khi dừng bước nhìn xung quanh, y không khỏi ôm trán, “Kỳ nhi, nàng có chắc là đi về phía này không?”

Giờ Kỳ Úc mới nhận ra dọc đường bọn họ không trông thấy một cung nữ hay thái giám nào, lúc này ngoài một mảnh đất bùn trồng rau và mấy cây liễu cao lớn thì chẳng có gì khác, bất giác thông tay nói: “Không chắc chút nào. Cung Thúy Vi này cũng kỳ lạ thật đấy! Sao lại có một nơi hẻo lánh như thế này?”

“Nghe nói người thợ thiết kế cung điện này đã qua đời, có điều chắc vẫn còn hậu nhân, để hôm nào ta sai người đi hỏi xem.” Lý Khác nói hết sức nghiêm túc, “Ta đoán lúc bón phân bốc mùi, nên phải đặt xa nơi người ở một chút.”

Kỳ Úc dở khóc dở cười hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta nên đi về phía nào?”

Lý Khác suy nghĩ rồi hạ quyết tâm nói: “Phía Đông đi. Chẳng phải Kim Hoa môn mở về phía Đông sao? Nàng có mệt không? Ta cõng nàng nhé?”

Kỳ Úc phủi hai chiếc lá rơi trên người, phản đối: “Thiếp đâu có yếu đuối như vậy! Năm xưa lúc mang thai Nhân nhi Phong nhi, thiếp còn cưỡi ngựa phi nước đại cả mấy dặm cơ mà.”

“Còn nói nữa! Đến giờ nhớ lại chuyện đó, ta vẫn sợ hết hồn.” Lý Khác nắm chặt tay Kỳ Úc nói, “Con quan trọng, nhưng nàng còn quan trọng hơn.

Hai người chỉ đi về phía Đông một lúc, đã thấy một tòa cung điện. Tuy không biết ai sống ở đây, nhưng có cung điện thì tức là có người, có người thì có thể hỏi xem điện Diên Khánh đi hướng nào. Song khi lại gần, họ mới phát hiện bên ngoài cung điện không có lấy một người hầu. Hai người nghi hoặc nhìn nhau, cùng tiến lên gõ cửa. Cửa điện không khóa, nhưng bên trong lại tối đen làm người ta sợ hãi.

“Có ai không?” Lý Khác cao giọng hỏi một câu, nhưng không thấy ai trả lời. Thế là y đành hỏi tiếp: “Có ai sống ở đây không?”

“Tam lang, nơi này rất kỳ quái.” Lý Khác đang định hỏi tiếp, Kỳ Úc lại kéo cánh tay y, ngờ vực nói, “Toàn bộ cửa nẻo đều bị dán lại bằng vải dày, nên dù bên ngoài nắng đang chói chang

thì bên trong cũng không có tia sáng nào lọt vào được. Những nhà phú quý bình thường còn không mở cửa chính về phía Bắc, huống hồ là hành cung hoàng gia."

"Đúng là khiến người ta khó hiểu." Lý Khác tiến lên mấy bước, sờ vào tràng kỷ, bên trên không một hạt bụi, có thể thấy thường xuyên có người tới quét dọn. Y đang định bảo vệ Kỳ Úc lui ra ngoài, thì lại thấy đằng sau có một bóng người vọt ra khỏi điện.

"Ai?" Lý Khác vội vàng đuổi theo. Bóng người đó chạy không nhanh, Lý Khác chỉ đuổi theo mấy chục bước là túm được vai cô ta, buộc cô ta phải quay đầu lại nhìn mình.

Cô gái đó mặc trang phục cung nữ, khuôn mặt tròn vành vạnh, hướng ánh mắt vô tội về phía y giống như một con thú nhỏ bị thương. Hồi lâu, cô ta mới quỳ xuống đất, khấu đầu lia lịa: "Nô tì... nô tì tham kiến Ngô vương điện hạ, tham kiến vương phi."

Lý Khác thấy cô ta có thái độ ngoan ngoãn, cũng không nghĩ cách bỏ chạy, nhất thời lại chẳng biết nên hỏi cái gì. Kỳ Úc bước đến trước mặt cô ta, cầm một nén hương cháy dở trong tay, nói với giọng ôn hòa: "Thứ để cúng tế người chết này là người mang đến phải không? Người đó là ai?"

Cung nữ cúi đầu rất thấp, trán gần như chạm phải mặt đất giá lạnh. Thấy cô ta không nói gì, Kỳ Úc lại bổ sung một câu, ngữ khí rõ ràng nghiêm khắc hơn vừa nãy mấy phần: "Dù ở trong hành cung thì lén thắp hương cúng tế cũng là trái quy củ. Nếu ngươi không khai báo thành thật, nhẹ thì đánh roi, nặng thì bị phạt khổ sai suốt đời!"

“Là… là A Vãn tỉ tỉ. Tỉ ấy chết oan… nô tì sợ tỉ ấy sẽ… sẽ trở về tìm nô tì”

“A Vãn?” Lý Khác bàng hoàng nhắc lại hai chữ này. Ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy trên tấm biển treo trên cửa điện có khắc ba chữ: điện Tư Minh.

Kỳ Úc thấy thần sắc cô ta hoảng loạn, liền đổi về giọng dịu dàng ôn hòa: “Nếu ta nhớ không nhầm, A Vãn là đại cung nữ bên cạnh Võ tài nhân. Vậy thì ngươi cũng thế?”

“Vâng. Nô tì tên là Hồng Anh, vào cung cùng ngày với A Vãn tỉ tỉ, lại còn đến chỗ Võ tài nhân hầu hạ trong cùng một ngày. Khoảng giờ Mão hôm qua, nô tì vốn định qua phòng của A Vãn tỉ tỉ, gọi tỉ ấy cùng đi hứng sương trong vườn, nhưng A Vãn tỉ tỉ không có ở đó. Nô tì ở trong phòng đợi, nhưng đợi mãi mà không thấy A Vãn tỉ tỉ về. Sau đó, nô tì nghe các chị em khác trong điện nói là, A Vãn tỉ tỉ bị một đạo sĩ bóp cổ chết ở trong điện Tư Minh.”

Kỳ Úc lại nhìn cô ta, nửa tin nửa ngờ hỏi: “Ngươi và A Vãn thân thiết lắm à?”

Giọng của Hồng Anh bắt đầu nghẹn ngào: “Vâng. Vì nô tì và A Vãn tỉ tỉ có vóc dáng không chênh nhau là bao, nên chúng nô tì còn đổi cả quần áo cho nhau mặc.”

“Ngươi đứng lên đi.” Kỳ Úc mỉm cười gật đầu với Lý Khác. Ý muốn nói, tiếp theo không phải là việc của thiếp.

Hồng Anh từ từ đứng dậy, vạt áo dính một lớp tro đen dày, đầu vẫn cúi gằm, người hơi khom về phía trước.

Lý Khác đưa mắt quan sát Hồng Anh mấy lượt, sau đó chỉ khẽ thở dài, nói “đáng tiếc” ba lần liên tục, rồi để cô ta đi. Hồng

Anh tựa hồ không ngờ họ lại dễ dàng tha cho mình như thế, chân như bén rễ, không nhúc nhích được. Mãi đến khi nghe thấy một tiếng oanh kêu không biết từ nơi nào vắng lại, cô ta mới hoàn hồn, chậm rãi bước đi.

"Đợi đã." Mới đi được mấy bước, đã nghe Lý Khác gọi giật sau lưng cô ta.

Hồng Anh giật mình, trái tim vừa mới bình tĩnh lại bắt đầu đập nhanh dữ dội. Nhưng cô ta không còn cách nào khác, đành phải quay người lại, lặng lẽ đứng đó như tượng đất rối gỗ. Không biết đã qua bao lâu, mới nghe thấy Lý Khác hỏi: "Điện Diên Khánh đi hướng nào?"

Hồng Anh thở phào, khuôn mặt trắng bệch dường như trong chớp mắt đã tươi hồng trở lại, ngay cả giọng nói cũng vui vẻ hơn hẳn: "Điện hạ, ngài chỉ cần đi thẳng về phía Đông, trông thấy một hàng cây đào thì rẽ sang hướng Tây là đến nơi. Xưa nay bệ hạ luôn yêu mến An Lăng huyện chúa, cho nên quy chế của cung điện mà huyện chúa ở so với các công chúa cũng không khác là bao!"

Lý Khác nhếch môi cười đầy ẩn ý: "Ngươi biết cũng nhiều thật đấy. Được rồi, ngươi đi đi."

Kỳ Úc ở bên cạnh thấy ánh mắt Lý Khác cứ mãi trông theo bóng lưng của Hồng Anh, biết có gì đó đang vướng mắc trong lòng y, bèn nói: "Tên Huệ Hoằng đó đúng là đã bóp cổ A Vãn, chắc chắn phải chết. Nhưng những uẩn khúc bên trong và những người dính dáng đến thì vẫn chưa biết được. Tuy y là thái tử, nắm quyền giám quốc, nhưng chàng là Đại Lý tự khanh, chuyện hình ngục cũng thuộc phận sự của chàng, chàng có thể

trực tiếp tìm y hỏi. Còn bên chỗ Võ tài nhân, thiếp sẽ tìm thời cơ thích hợp để nói bóng nói gió một phen.

"Giữa ta và thái tử có món nợ chưa tính rõ. Vì cha, vì đại cục, ta mới không ra mặt tranh cãi với y. Nhưng cứ vờ vịt xã giao như thế này, ta thật sự mệt. Có điều, ta cũng không thể tránh y mãi, một là thiếu sót về mặt lễ tiết, hai là tỏ ra ta thiếu tự tin. Giờ mượn việc này đi tìm y, cũng không đến mức làm đôi bên gượng gạo."

"Cuối cùng cũng phải đối mặt thôi" Kỳ Úc giơ tay, đan chặt mười ngón với y, "Thiếp biết có một số việc chàng không muốn làm, nhưng vừa nãy chàng cũng thấy rồi đó, rõ ràng bệ hạ đang gắng gượng xốc tinh thần để nói chuyện với chúng ta. Chàng biết phải làm gì, đúng không?"

"Ta biết. Trong những ngày cha còn khỏe, ta sẽ giữ mối quan hệ tốt với thái tử. Ta không thể để cha lo lắng, cũng không thể để mọi người lo lắng"

Chương 28
Nỗi đau côi cút

Trong khi nói chuyện, hai người đã đến cửa chính điện Diên Khánh. Cung nhân trước cửa tươi cười hành lễ vấn an họ một lượt. Lúc này Giang Hạ vương đang đánh cờ với Sùng Lễ ở trong điện. Năm nay Sùng Lễ vừa tròn bảy tuổi, so với những đứa trẻ cùng tuổi thì cao hơn nhiều, và sở hữu gương mặt thanh tú của nhà họ Dương.

"Cậu, mợ, hai người mau lại phân xử đi!" Sùng Lễ vừa thấy hai người bước vào, lập tức ba chân bốn cẳng ra đón, mỗi tay dắt một người, dẫn bọn họ đến trước bàn cờ, "Ông ngoại toàn ăn gian! Rõ ràng vừa nãy chỗ này có một quân đen, loáng một cái đã mất rồi."

Lý Khác thấy Giang Hạ vương hơi ngượng ngập nắm chặt tay áo, dở khóc dở cười lắc đầu: "Sùng Lễ chưa đến ba tuổi đã học đánh cờ với biểu huynh, chú thua cháu nó thì cũng chẳng mất mặt. Nhưng chú lén giấu quân cờ thì không đúng rồi!"

Sùng Lễ gật đầu lia lịa: "Cậu nói đúng!"

Kỳ Úc không khỏi bật cười, xoa đầu Sùng Lễ nói: "Chúng ta mặc kệ ông ngoại đi! Dẫn mợ đi tìm mẹ và em, được không?"

"Được ạ được ạ! Em đang ngủ, mẹ ở bên trông. Mợ đi bên này"

Đợi bọn họ đi xa, Lý Khác mới vén áo ngồi xuống đối diện với Giang Hạ vương, nghĩ một lúc rồi vẫn mở miệng hỏi thẳng

vào vấn đề: “Con vừa đi ngang qua điện Tư Minh. Chú có biết tại sao phải xây điện đó một cách kỳ quái như vậy không?”

Giang Hạ vương vừa thu quân cờ vào trong hộp vừa nói: “Ta tình cờ biết được chuyện này. Nền gốc của cung Thúy Vi vốn là một tòa hành cung do nước Ngụy xây vào thời loạn Nam Bắc triều. Nghe nói lúc xây dựng đã có không ít người chết, sau đó họ đều được chôn dưới nền hành cung. Về sau, rất nhiều người trong hành cung đều chết một cách khó hiểu. Lúc đó có lời đồn, nói là hồn ma dưới đất đang tác quái.”

“Lại là loại chuyện nhảm nhí này ạ?” Lý Khác hừ mũi, “Vậy sau đó thì sao?”

“Không lâu sau, nước Ngụy mất. Một mồi lửa lớn của quân đội nước Chu đã thiêu nơi này thành tro bụi. Lúc mới xây dựng cung Thúy Vi, có người dâng lời với bệ hạ rằng nơi này chẳng lành. Nhưng bệ hạ không bao giờ tin mấy thứ ấy, cũng chẳng chọn địa điểm khác. Song người thợ giám sát vẫn không yên tâm, nên mới có điện Tư Minh này. Cửa điện mở về hướng Bắc, hơn nữa trong điện kín không lọt ánh sáng. Nếu có oan hồn thật thì đó sẽ là nơi an cư của bọn họ.”

“Hóa ra là vậy. Thế điện Tư Minh thường có người tới quét dọn ạ?”

“Chắc vậy. Có điều chỗ đó không có ai canh giữ. Nghe nói là vì không muốn kinh động đến các linh hồn dưới đất.”

Lý Khác cầm hai quân cờ đen nghịch trong tay, nỗi nghi ngờ trong lòng ngày càng sâu: “Thế thì chuyện lần này tương đối kỳ lạ. Cung nữ bên cạnh Võ tài nhân và một đạo sĩ luyện đan đến nơi được gọi là ‘điện ma này cùng lúc, cuối cùng một bị giết,

một trở thành hung thủ, còn vừa khéo bị người khác bắt quả tang.

Giang Hạ vương vuốt bộ râu dài theo thói quen: “Hóa ra con đang canh cánh trong lòng chuyện này. Kỳ thực lúc đầu ta cũng lờ mờ nhận ra đây không phải là một vụ án giết người bình thường. Nhưng ta không có lập trường, cũng không có năng lực để điều tra. Còn con thì khác. Con có thể phóng tay can thiệp, nhưng tiền đề là con sẽ không phải chịu bất cứ tổn thất nào vì việc này”

“Con biết. Con sẽ không làm những việc tốn công vô ích đâu.”

Giang Hạ vương dần dần di chuyển ánh mắt từ cổ tay lên trên mặt Lý Khác, khẽ than một câu: “Hôm qua không để ý, mới có mấy tháng không gặp, hình như con lại gầy đi rất nhiều. Nghỉ ngơi cẩn thận, đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân.”

Lý Khác đặt lại quân cờ trong tay về chỗ cũ, mỉm cười nói: “Con biết chú quan tâm con, nhưng sao lần nào gặp con chú cũng bảo con gầy thế? Gần đây con không bệnh tật không tai nạn, người khỏe lắm đấy!”

Giang Hạ vương dường như không nghe thấy lời của y, vẫn cứ nói tiếp: “Áp lực quá lớn, tinh thần sẽ sụp đổ. Giống năm xưa...”

“Bi kịch chỉ có thể xảy ra một lần thôi.” Tuy Giang Hạ vương chưa nói hết câu, nhưng Lý Khác hiểu ý ông nên tiếp lời một cách rất lưu loát, “Năm xưa con chỉ là một đứa trẻ ngu ngơ không biết gì, nhưng bây giờ, con sẽ không sợ bất kỳ ai nữa.”

Giang Hạ vương gật đầu tán thưởng. Những tình cảm bị ông che giấu rất nhiều năm, ngay cả nửa đêm không người cũng không dám nói ra ngoài miệng đó, lúc này đang chầm chậm chảy trong trái tim ông. Khi ấy, ông ngồi trên lưng ngựa, ngây dại nhìn đôi mắt trong veo như một chú nai con vừa mới chào đời đó, bên trong có sợ hãi, đau buồn, bơ vơ... Ông rất đáp lại ánh mắt của nàng, cho nàng một chút an ủi nhỏ nhoi. Nhưng người mà ánh mắt nàng hướng đến không phải là ông, mãi mãi cũng không thể là ông.

Giang Hạ vương dụi hai mắt, không để cho chúng bị cay quá. Ông nhìn Lý Khác lần nữa, thầm thán phục trong lòng, tâm tư của y đúng là thông minh nhạy bén.

“Chú, lâu như vậy rồi, chắc Sùng Nhuận cũng đã tỉnh. Con đi thăm cháu đây” Nói rồi Lý Khác liền đứng dậy, xoa vết thương vẫn hơi nhức trên cánh tay trái.

Giang Hạ vương cũng đứng dậy theo, nhẹ nhõm hướng ánh mắt lên cây đào đang dần tàn phai bên ngoài song the.

Giữa trưa ngày hôm sau, trời hơi âm u, nhưng nhất thời lại chưa thấy đổ mưa. Hà Bội tay trái cầm một chiếc ô vải dầu, tay phải cẩn thận đỡ Kỳ Úc bước lên thềm ngọc cao cao.

“Xem ngươi căng thẳng chưa kìa! Không sao đâu.” Kỳ Úc nhìn bộ dạng như gặp cường địch của Hà Bội, nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay cô, “Nói mới nhớ, Tiểu La cũng đi hơn một canh giờ rồi. Cô ta ở lại được lâu thật đấy!”

Hà Bội cong môi mỉm cười, lại gần rỉ tai Kỳ Úc: “Vương phi thật sự không biết Tiểu La tỉ tỉ đang muốn gì sao?”

Kỳ Úc nghi hoặc lắc đầu: “Là như nào?”

“Hồi sáng vương phi chỉ nói một câu, hôm tới muốn mời Tương Thành công chúa qua chơi, Tiểu La tỉ tỉ lập tức nói là để tỉ ấy đến điện Thừa Huy thưa với công chúa. Nô tì trộm nghĩ, sợ rằng tỉ ấy đã động lòng với phò mã rồi!”

“Ý nghĩ này đúng là không tốt. Ngươi chắc chắn chứ?” Kỳ Úc không khỏi cau mày. Mấy năm trước Tiểu La vẫn chỉ là một tiểu nha hoàn chăm sóc hoa cỏ trong sân, về sau, Bạch Đàn thấy cô ta là người vô cùng lanh lợi, con cún trắng Giản Giản mà vương phủ nuôi lại đặc biệt thích chơi với cô ta, bèn điều cô ta làm người hầu trong phòng. Trước đây Kỳ Úc chỉ cảm thấy cô ta làm việc nhanh nhẹn, khéo ăn khéo nói, còn những cái khác cũng không rõ mấy.

Hà Bội suy nghĩ một chút rồi quả quyết: “Vâng. Lúc phò mã tới vương phủ, nô tì nhiều lần trông thấy Tiểu La tỉ tỉ ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng của phò mã. Sau đó, có một quãng thời gian rất dài phò mã không đến, Tiểu La tỉ tỉ thường xuyên lẩm bẩm một mình, nói là không biết có phải phò mã bị bệnh hay không. Còn nữa...

“Hà Bội.” Kỳ Úc ngắt lời, dừng bước, nhìn cô ta hết sức nghiêm túc: “Ngươi và nó ở cùng phòng, thường ngày cũng phải bóng gió khuyên bảo nó. Tình cảm của phò mã và công chúa rất sâu đậm, tuy có mấy thị thiếp hầu hạ trong phòng, nhưng đó đều là a hoàn hồi môn của công chúa. Một khi nó làm ra chuyện gì đó quá giới hạn, không chỉ có nó mà ngay cả Ngô vương cũng mất mặt”

“Vương phi yên tâm, nô tì nhất định sẽ khuyên nhủ.”

“Nói với nó cho khéo, đừng làm nó quá khó xử.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến điện Phúc An nơi Võ tài nhân ở. Người ra ngoài đón bọn họ chính là Hồng Anh đã từng gặp ở điện Tư Minh. Hôm nay Hồng Anh ăn mặc gọn gàng sáng sủa, khác hẳn những gì Kỳ Úc thấy hôm qua.

“Tài nhân đi thỉnh an hiền phi, ước chừng phải nửa canh giờ nữa mới về. Vương phi vào chính điện nghỉ ngơi một lát trước đã ạ”

Kỳ Úc nhìn bộ dạng tràn đầy sức sống của cô ta, nói: “Không cần. Đưa ta đi xem phòng của A Vãn một chút.”

Hồng Anh sửng sốt, bất giác liếc mắt ra ngoài, rồi lập tức nhìn chằm chằm xuống đất: “Vâng. Mời vương phi đi bên này”

Các phòng thuộc điện Tây của điện Phúc An đều là nơi các cung nữ ở, đại cung nữ giống như A Vãn và Hồng Anh đều có phòng riêng, các tiểu cung nữ và cung nữ làm việc nặng còn lại thì ở trong mấy gian phòng lớn phía sau. Phòng của A Vãn được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ, trên bàn trang điểm bày đủ các loại phấn son cùng một chú dê con được đẽo từ gỗ đào. Kỳ Úc thấy nó khá là tinh xảo, liền cầm lên xem kỹ. Trên một chân của chú dê con còn khắc một hàng chữ nhỏ. Xem sang mấy tủ quần áo thì đều là những trang phục cung nữ bình thường nhất. Những đồ đạc còn lại cũng không có gì đặc biệt.

Hồng Anh đứng ở một bên, chốc chốc lại lau nước mắt: “A Vãn tỉ tỉ. chết oan uổng quá.”

Kỳ Úc đưa mắt nhìn chú dê con đó lần nữa, rồi lại nhìn đồ đạc xung quanh, hỏi: “Ngươi và A Vãn mấy tuổi thì vào cung?”

“Nô tì và A Vãn đều vào cung năm Trinh Quán thứ mười bảy, lúc tám tuổi.”

Kỳ Úc tìm đại một chỗ trong phòng ngồi xuống, vô thức gõ ngón tay lên bàn, nhớ lại tình cảnh lúc gặp Huệ Hoằng mà Lý Khác kể với nàng. Đột nhiên nàng lại chuyển ánh mắt sang Hồng Anh, nghiêm giọng hỏi: “Rốt cuộc tại sao ngươi và A Vãn phải đến điện Tư Minh?”

Hồng Anh bị khí thế lấn lướt của nàng dọa cho giật mình, nhất thời chỉ cảm thấy đầu ngứa ngáy, hai tay không biết phải đặt vào đâu. Một lúc sau cô ta mới lắp bắp: “Nô tì... nô tì không hiểu vương phi đang nói gì?”

“Điện Tư Minh và các điện của hành cung đều đã quá quen thuộc với ngươi. Vả lại theo như ngươi nói, mối quan hệ của ngươi và A Vãn tốt đẹp như thế, ngươi không thể không biết chút gì về hành tung của cô ta. Hơn nữa, ngươi nhớ hôm qua mình đã nói gì trong lúc cấp bách không? Người bảo là sợ cô ta đến tìm ngươi. Kỳ Úc cố ý nhấn mạnh vào chữ “sợ”, ẩn ý trong ánh mắt dần rõ hơn.

Đôi mắt của Hồng Anh trợn lên thật to, cô ta cấp tốc suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào: “Mẹ và em trai của A Vãn tỉ tỉ đều bị bệnh, cần rất nhiều tiền để chữa trị. Lương tháng của tỉ ấy và nô tì cộng lại vẫn chẳng thấm vào đâu. Tỉ ấy hết cách, thật sự hết cách rồi..”

Kỳ Úc lấy tay chống đầu, khóe miệng ẩn chứa nét cười. Lời nói dối kiểu này, e là ngay cả Nhân nhi cũng không tin. Nhưng nàng lại không muốn bóc mẽ, vì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Thế

là, nàng chỉ nói với giọng mang theo mấy phần khích lệ: “Nói tiếp đi.”

Hồng Anh nuốt nước bọt, thở phào một hơi: “A Vãn tỉ tỉ không biết nghe được từ đâu, nói là điện Tư Minh không có người trông coi, nếu có thể mạo hiểm vào trong đó lấy trộm một hai món đồ ra, sẽ cứu được mẹ và em trai của tỉ ấy. Thật ra... thật ra tối hôm xảy ra chuyện, A Vãn tỉ tỉ có hẹn nô tì cùng đi. Vì sợ bị người ta phát hiện, tỉ ấy còn bảo là, chúng ta phải chia ra mà đi. Nhưng nô tì sợ, nên... nên đã không đi.”

“Cô ta đến điện Tư Minh trộm đồ bị Huệ Hoằng phát hiện, sau đó bị giết. Thế thì tại sao Huệ Hoằng lại ở đó?”

Ánh mắt lóe sáng, đôi môi mấp máy, nhưng cuối cùng Hồng Anh chỉ lắc đầu.

Kỳ Úc đứng dậy tiến lên mấy bước, rồi lại ngoảnh đầu hỏi: “Hai người các ngươi đều biết chữ à?”

“Lúc mới vào cung, cô cô trong cung có dạy chúng nô tì một chút.”

Kỳ Úc gật đầu, trong lòng đã biết đại khái đầu đuôi của cả câu chuyện, chỉ thiếu chút chứng cứ và động cơ mà thôi. Mà những thứ đó, nàng tin lúc này cũng đã nằm trong tay Lý Khác. Thế là nàng đưa mắt ra hiệu với Hà Bội ở bên cạnh, Hà Bội hiểu ý, vội vàng đi theo.

Đúng lúc họ vừa bước chân vào chính điện thì Võ tài nhân dẫn theo hai cung nữ lạ mặt tới đón, cúi người hành lễ nói: “Thiếp thân còn chưa chúc mừng vương phi lại có tin mừng. Vương phi và Ngô vương điện hạ đều là người có phúc. Không

như thiếp thân, tìm trăm phương ngàn kế chẳng qua cũng chỉ để mình được sống tiếp mà thôi.

Kỳ Úc nhớ Lý Khác từng nói với nàng, giữa Võ tài nhân và thái tử có mối quan hệ ám muội, nên vốn đã rất ghét cô ta. Nhưng vừa rồi, nàng chợt hiểu ra ý nghĩa của hai chữ "sống tiếp", nên lại có phần thông cảm cho hành vi trái với luân thường đạo đức của Võ tài nhân. Song ngay sau đó nàng lại đỏ mặt xấu hổ vì sự cảm thông kỳ lạ của mình, đành mỉm cười để che đi những rối loạn trong lòng: "Tài nhân không chỉ có thể sống tiếp, mà còn có thể sống rất tốt.

Kỳ Úc nói chuyện vu vơ lấy lệ một hồi rồi ra khỏi cửa điện Phúc An. Võ tài nhân đưa mắt tiễn nàng rời đi, hỏi Hồng Anh: "Vương phi hỏi ngươi những gì?"

Hồng Anh đỏ bừng mặt, mang tai cũng nóng ran. Võ tài nhân chỉ nhìn lướt qua, đã hiểu được đại khái biểu cảm của cô ta, bèn lạnh lùng nói: "Bỏ đi, dù ngươi nói hết cũng không hề gì."

Hồng Anh vội vàng quỳ xuống đất, khấu đầu lia lịa: "Nô tì không dám."

Võ tài nhân cúi người đỡ cô ta dậy, nói với vẻ mặt ôn hòa: "Đừng sợ. Đúng là không sao cả. Bất kể ngươi nói hay không, bọn họ cũng sẽ biết."

Mấy hạt trân châu rủ xuống ở cuối chiếc trâm bạc trên búi tóc của Hồng Anh khẽ rung rinh, phát ra mấy tiếng lạo xạo lạc lõng. Cô ta vội giữ cây trâm bạc lại, cúi đầu xuống thấp hơn một chút. Cô ta không nghe ra ẩn ý trong lời nói của Võ tài nhân,

giống như mãi mãi không thấu hiểu nổi nội tâm của người đàn bà dung mạo đoan trang xinh đẹp ở trước mặt này.

Thế là cô đành mở miệng nói lí nhí, rụt rè như một đứa trẻ mắc lỗi lớn: "Nô tì nghe lời tài nhân."

Lời này thật ra hoàn toàn vô nghĩa, nhưng vào lúc này, những gì cô ta có thể nói, dường như cũng chỉ có một câu ấy mà thôi.

Lúc hai chủ tớ này mỗi người ôm một tâm sự thì Lý Khác đang nói mấy lời khách sáo bâng quơ với thái tử Lý Trị. Ví dụ như, thời tiết của núi Chung Nam quả thật dễ chịu hơn thành Trường An nhiều; hay như, chiếc chén sứ trước mặt vừa nhìn đã biết là trân phẩm cuối thời Hán; hay là, hương đốt trong phòng hơi bị nồng một chút. Hôm nay Lý Trị mặc một bộ áo bào gấm bình thường, tóc cũng chỉ búi lại bằng một cây trâm gỗ, có vẻ lười biếng và tùy tiện, như thể hai người bọn họ thực sự chỉ là hai anh em không câu nệ tiểu tiết.

"Lần này trở về, cô luôn cảm thấy tam ca không giống trước kia." Lý Trị vừa nói vừa rót trà đầy đến tám phần vào trong hai chiếc chén sứ, trên mặt là nụ cười hòa nhã và chân thành.

Lý Khác cầm chén trà lên, chạm môi vào miệng chén, nhưng không có ý uống. Y nhìn ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, thật sự không muốn lãng phí thời gian nữa, liền ưỡn thẳng người, nói với giọng thản nhiên như vừa nãy: "Các người bố trí Huệ Hoằng bên cạnh phụ hoàng, rốt cuộc có dụng ý gì?"

Trong mắt Lý Trị không có bất kỳ gợn sóng nào, tựa hồ y kiên nhẫn cà kê dê ngỗng với Lý Khác lâu như vậy là để đợi Lý

Khác hỏi câu này. Y chậm rãi đưa tay lau một giọt nước trà trên bàn, bình thản hỏi ngược lại: "Tam ca cảm thấy, với sự anh minh tài trí của phụ hoàng, ai có thể gây ảnh hưởng đến ông ấy được?"

"Thái tử và phụ hoàng phụ tử tình thâm, đương nhiên là biết. Nhưng người khác nóng lòng lập công, có lẽ không suy nghĩ nhiều đến thế. Huệ Hoằng nghe theo lệnh của ai? Lai Tế? Hay là Hàn Viện? Bọn họ muốn giúp thái tử, nhưng lại sai phương pháp!"

Lời này đã khá thẳng thắn lộ liễu, nhưng Lý Trị vẫn hoàn toàn không đổi sắc mặt, lại còn nghe một cách say sưa thích thú, giống như thính giả trung thành nhất đang đợi tình tiết đặc sắc tiếp theo từ người kể chuyện: "Tam ca đã chắc chắn đến mức này, tại sao không đến thẳng trước mặt phụ hoàng tố cáo? Chẳng phải người mà phụ hoàng tin nhất chính là tam ca sao?"

Lý Khác đặt chén xuống, điềm đạm nhìn vào ánh mắt ấm áp như nắng xuân của Lý Trị: "Thái tử nói vậy cũng không phải không có lý. Ngày mai ta sẽ đi gặp Huệ Hoằng, dù dùng biện pháp gì đi nữa, cũng sẽ moi tất thảy mọi thứ trong bụng hắn ra. Đến lúc đó, thái tử nghĩ xem, sẽ liên lụy đến những ai?"

"Tam ca hà tất phải vòng vo như vậy? Anh em chúng ta cứ đi thẳng vào vấn đề thì hơn. Điều kiện của tam ca là gì?"

"Điều kiện không quan trọng. Quan trọng là, thái tử có thể báo đáp cái gì?"

"Cô thật sự không hiểu, tam ca còn muốn báo đáp như thế nào? Ngoài ngôi kế vị này, phụ hoàng có thể cho tam ca những

gì thì đều đã cho cả rồi. Con người ta cũng không thể quá tham lam"

Lý Khác lấy tay áo che miệng, không khỏi bật cười: "Chỉ là nói đùa thôi mà, thái tử hà tất phải coi là thật? Ta từng tìm mua được ba chiếc chén sứ đời Hán ở trên phố, dù là chế tác hay phối màu cũng đều rất tốt. Điều đáng tiếc duy nhất là còn thiếu một cái. Mãi đến hôm nay, ta mới nhìn thấy nó ở chỗ thái tử."

Nói rồi, Lý Khác liền giơ tay mân mê hai đóa mai trắng trên chiếc chén sứ trước mặt, tựa hồ yêu quý không nỡ rời tay. Lý Trị bất giác nhướng mày hai lần, giống như trái tim đang đập ổn định thì đột nhiên trật mất hai nhịp. Y sững người một lúc, cuối cùng lại nói thản nhiên như không: "Nếu tam ca thích, lát nữa cô sẽ sai người rửa sạch rồi gửi đến điện Thừa Tuyên. Thừa Tuyên.." Lý Trị thoáng khựng lại rồi tiếp tục nói: "Đúng là một cái tên hay. Ngay cả cái này phụ hoàng cũng muốn thiên vị tam ca. Tam ca, cho dù tam ca có tin hay không, cô thật sự hâm mộ tam ca.."

Lý Trị còn muốn nói thêm, nhưng lại thấy tiểu thái giám Khánh Quý gõ cửa bước vào, cúi người nói: "Thái tử điện hạ, người canh giữ đến báo, Huệ Hoằng sợ tội tự sát rồi."

"Hời cho hắn rồi. Vứt xác lên đỉnh núi cho sói ăn đi." Lý Trị đứng dậy, xua tay với Khánh Quý.

Lý Khác cũng đứng dậy theo, tiến lên hai bước, nhìn bóng mình trên cửa sổ, lạnh nhạt nói: "Ra tay trong hành cung, các người thật là dám mạo hiểm."

Lý Trị quay lưng, để người khác không nhìn rõ vẻ mặt như trút được gánh nặng của y lúc này. Đợi sắp xếp xong toàn y bộ

cảm xúc, y mới ngoảnh đầu đáp: “Nói đến mạo hiểm, lẽ nào những lần tam ca mạo hiểm còn ít sao? Tay mơ gặp lão làng mà thôi.”

Lý Khác siết chặt hai tay lại, đến mức mười ngón tay đau nhức: “Như vậy thì, thái tử cũng coi như là trò giỏi hơn thầy rồi.”

“Tam ca nói đùa rồi, sau này, còn cần tam ca chỉ bảo nhiều.”

“Thái tử cần gì phải coi thường bản thân? Lẽ nào những thứ ngài học được từ Trưởng Tôn thượng thư còn chưa đủ nhiều sao?”

Lý Trị bước đến bên cạnh Lý Khác, cùng y đắm mình trong ánh nắng trước mặt. Dù đã đối chọi gay gắt như vậy, nhưng vẫn không trông thấy nửa phần dáng vẻ rút kiếm giương cung trên người bọn họ, ngay cả giọng nói trước sau vẫn duy trì một trạng thái không nhanh không chậm riêng biệt. Lý Trị đứng một lát, cảm thấy ánh nắng buổi chiều thật chói mắt, bèn nheo mắt lại, giơ tay che trước mặt.

“Rất nhiều. Có điều những thứ đó tam ca vốn dĩ không thầy mà tự thông, nên so ra tất nhiên tam ca lợi hại hơn.

“Đã vậy thì sau này chúng ta đúng là phải thường xuyên qua lại mới được. Chỉ mong thái tử đừng ghét bỏ”

Lý Trị chắp tay vái, đầy đủ lễ tiết cần có đối với huynh trưởng, dù với tư cách là người kế vị, y không cần phải làm như vậy. Hai chữ “hâm mộ” vừa nãy y nói là thật, những mối hận vấn vít tận đáy lòng cũng là thật. Y không nói rõ được cảm giác này, cũng giống như y không nói rõ được tại sao mình lại bị thu hút bởi người đàn bà nguy hiểm đó mà không thể nào kìm nổi.

Cô ta lớn tuổi hơn y, lại chẳng phải là trang tuyệt sắc, quan trọng hơn, cô ta là phi tần của cha y. Mỗi khi y nghĩ đến cô ta, trong đầu thực sự chỉ có một mình cô ta. Sự cuồng nhiệt và si mê chưa từng có với người khác giới này khiến y cảm thấy sợ hãi. Nhưng mà, y vẫn không ngăn nổi mình rơi vào đó. Đến mức thậm chí y cảm thấy, đối với y, ngoài chuyện này ra, tất cả những rắc rối khác đều đã không còn là phiền não nữa.

Thế nên, lúc mở miệng lần nữa, y cũng cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn: "Tất nhiên cô hy vọng tam ca thường xuyên đến. Suy cho cùng chúng ta vẫn là anh em, chẳng có khúc mắc nào là không tháo gỡ được. Tam ca bảo có phải không?"

Còn tháo gỡ được sao? Lý Khác thầm hỏi bản thân một câu, sau đó lại nhếch miệng hỏi ngược lại: "Giữa ta và thái tử, có khúc mắc gì đâu?"

"Phải! Có khúc mắc gì đâu... Lý Trị nói chậm rãi từ tốn, cười đầy ẩn ý.

Cái chết của Huệ Hoằng gần như không dấy lên sóng gió trong hành cung. Chỉ có mấy tiểu cung nữ trong điện Phúc An, thường ngày thân thiết với A Vãn là lén lút thì thầm rỉ tai nhau, nói mấy lời đại loại như ác giả ác báo. Nhưng mấy hôm sau, Hồng Anh lại trượt chân rơi xuống giếng, lúc được vớt lên, toàn thân đã trương phềnh, tắt thở từ lâu rồi. Trong một thời gian ngắn mất liền hai cung nữ tâm phúc, Võ tài nhân không khỏi buồn rầu, tối hôm đó liền sai một đại cung nữ khác tên là Lan Chu bố trí lại người hầu của điện Phúc An, đồng thời phái người

gửi cho gia đình A Vãn và Hồng Anh một lượng bạc đáng kể. Chuyện này coi như đã xong xuôi.

“Đạo sĩ Huệ Hoằng đó là người xấu.

Hôm đó, lúc Lý Khác và Kỳ Úc đến điện Hàm Phong thỉnh an như thường lệ, đây chính là câu đầu tiên Nhân nhi nói với bọn họ.

Đúng lúc này Vương Trung từ trong tẩm điện đi ra, cúi người thi lễ nói: “Bệ hạ vẫn chưa tỉnh, mời điện hạ và vương phi ngồi đợi một lát.”

Lý Khác không đếm xỉa đến ông ta, chỉ bế Nhân nhi lên gối, xoa đầu cậu bé nói: “Con cũng biết Huệ Hoằng à?”

Nhân nhi gật đầu rất mạnh, mặt đầy tức giận: “Hôm qua con nghe một tiểu công công trong phòng kể, Huệ Hoằng từng nói xằng nói bậy trước mặt ông nội, bảo là số mệnh của cha xung khắc với xã tắc Đại Đường, sau này sợ rằng sẽ là tai họa...”

“Thế tử!” Vương Trung càng nghe càng lo lắng, lúc nghe đến hai chữ “tai họa”, không kìm nổi lên tiếng ngăn cản, rồi lại quay ra cười giả lả với Lý Khác, “Thế tử còn nhỏ, khó tránh khỏi nghe nhầm, điện hạ đừng để ý.

“Tống ma ma, dẫn thế tử đi chơi đi!” Lý Khác đưa mắt ra hiệu cho nhũ mẫu bên cạnh Nhân nhi, rồi lại ngoảnh đầu nói với Vương Trung, “Vậy thì Vương công công có thể nói cho ta biết, lời không nhầm là như thế nào không?”

Lúc này trong đại điện lặng ngắt như tờ, có thể loáng thoáng nghe thấy sương trên mái hiên đang tí tách nhỏ xuống. Mang tai Vương Trung hơi nóng, giọng nói khàn khàn: “Đúng là bệ hạ

từng bảo nô tài ngầm điều tra thân thế gia cảnh của Huệ Hoằng và những người đứng sau lưng hắn."

"Nhưng mà, ông lại nói chuyện này cho thái tử nghe, để thái tử có sự chuẩn bị. Song phụ hoàng đã nghi ngờ, nên thái tử không thể trực tiếp ra tay với Huệ Hoằng. Thế nên mới có kế hoạch mượn dao giết người, một mũi tên trúng hai con chim này. Tất nhiên, bọn họ không cần phải nói với ông"

* * *

Vương Trung đứng thẳng người, lừng lững bất động như một pho tượng gỗ. Sau bao nhiêu năm, tóc ông ta đã bạc trắng, mỗi nếp nhăn dường như đều trộn lẫn một quãng thời gian già cỗi.

"Nô tài biết, với tài trí của mình, điện hạ nhất định sẽ biết. Chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy"

"Lẽ ra ta có thể bảo vệ được Hồng Anh, nào ngờ vẫn chậm một bước." Lý Khác hơi bùi ngùi trao đổi ánh mắt với Kỳ Úc, "Tuy bây giờ nói ra chân tướng đã hoàn toàn vô nghĩa, nhưng ta nghĩ, có lẽ ông cũng muốn biết.

Kỳ Úc khẽ nhích người. Dù đã mang thai lần thứ ba, nhưng da dẻ trắng ngần, đôi mắt trong veo, thoạt nhìn nàng vẫn xinh đẹp giống một thiếu nữ mười sáu. Nàng suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Vương công công biết tại sao Huệ Hoằng lại cam tâm tình nguyện nghe lệnh của người khác không?"

Vương Trung nói không cần suy nghĩ: "Vì tiền"

“Đúng, vì tiền. Nhưng mà, tiền tài chỉ có thể khiến người ta động lòng, nếu muốn người ta toàn tâm toàn ý thì còn cần một thứ quan trọng hơn. Nét mặt Kỳ Úc dần trở nên nghiêm túc, “Thực ra mọi thứ chúng ta biết đều chỉ là suy đoán. Nhưng chúng ta tin rằng, đó hẳn là chân tướng hợp tình hợp lý nhất”

Vương Trung ngập ngừng nhả ra hai chữ: “Nữ nhân?”

“Công công quả là người thông minh.” Lý Khác một tay bưng chén trà, một tay nhẹ nhàng đặt lên tay Kỳ Úc, “Lúc mới bắt đầu, có lẽ Huệ Hoằng chỉ nhận lệnh dâng cho phụ hoàng mấy thứ gọi là đan dược có thể cứu mạng đó. Về sau, hắn gặp được một cô gái, một cô gái khiến hắn động lòng phàm, AVãn”

“A Vãn? A Vãn bị hắn tự tay giết chết ấy ư?” Vương Trung kinh ngạc há hốc mồm. Giọng nói của ông ta không ngừng vang vọng trong đại điện trống trải. Ông ta vô thức nhìn quanh bốn phía, xác định rằng tuyệt đối không có người thứ tư ở đây, mới khẽ thở phào.

“Trong hành cung này, chắc không có A Vãn thứ hai đâu!” Kỳ Úc nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói, “Ta nhìn thấy một chú dê con được đẽo từ gỗ đào ở trong phòng của A Vãn. Trên một chân của chú dê con có khắc mấy chữ nhỏ: Mến tặng vợ A Vãn. Ta có hỏi Hồng Anh, cô ta và A Vãn đều vào cung năm tám tuổi. Vậy thì, người gọi cô ta là ‘vợ’ nhất định là người trong cung. Mà những người cô ta có khả năng tiếp xúc... có thể là thị vệ, là thái y, thậm chí là hoạn quan như Vương công công. Song...”

Khi nói đến đây, Kỳ Úc cố ý dừng lại một chút, vì nàng cần quan sát biểu cảm của Vương Trung lúc này. Thấy Vương Trung đã có vẻ vỡ lẽ, nàng mới nói tiếp: “Chú dê con đó được

đẽo từ gỗ đào. Gỗ đào trong cung rất ít, mà một đạo sĩ như Huệ Hoằng thì lại không thể thiếu nó. A Vãn cầm tinh con dê, hắn đẽo một con dê tặng cô ta, còn khắc câu như vậy, có thể thấy cũng đã dùng chút lòng thành.

Vương Trung sực hiểu: "Sau khi người của thái tử phát hiện Huệ Hoằng có tình cảm với A Vãn, liền hứa hẹn là chỉ cần nói những lời đó trước mặt bệ hạ, thì có thể giúp hắn có được A Vãn?"

"Về mặt lý thuyết là như vậy, nhưng tỉ lệ thành công rất thấp." Lý Khác nhìn Kỳ Úc, nói, "Vì vậy, chính A Vãn đã chủ động tiếp cận Huệ Hoằng. Hoặc nói thô tục một chút thì là quyến rũ."

"Nếu Huệ Hoằng là người được thái tử sắp xếp, mà A Vãn lại nhận nhiệm vụ quyến rũ Huệ Hoằng, vậy thì Võ tài nhân.." Vương Trung nói đến đây, dường như cũng nhìn ra bí mật chết người nào đó, bất giác cảm thấy ớn lạnh.

"Công công hiểu rõ trong lòng là được rồi. Trước mặt phụ hoàng, nhất định không được lộ ra vẻ mặt như ban nãy!" Lý Khác trừng mắt với Vương Trung, mang theo một vẻ cảnh cáo và uy hiếp cực kỳ nghẹt thở. Đến khi nhìn thấy Vương Trung mau chóng thu lại vẻ sợ hãi nơi đáy mắt, y mới nói tiếp: "Tất cả đều nằm trong dự liệu của A Vãn. Tuy chỉ có vài ngày ngắn ngủi, nhưng rõ ràng Huệ Hoằng đã động chân tình với cô ta. Sau khi xác định được hắn đã nói những lời xằng bậy đó trước mặt phụ hoàng, thì tính mạng của hắn cũng đến hồi kết thúc."

"Không! Không đúng" Lúc này Vương Trung chỉ có một ý nghĩ, đầu óc ông ta quay mòng mòng, "Huệ Hoằng đã có thể

làm đến bước này vì A Vãn, tại sao cuối cùng lại thành hung thủ giết cô ta chứ?"

Lý Khác cau mày, trong mắt tràn đầy niềm thương hại sâu sắc: "Tất cả đều là một trò hề trời xui đất khiến. Lần đầu tiên ta gặp Huệ Hoằng, hắn nói hai câu không rõ ràng. Hắn không cố ý. Không biết cô ta là người nào đó, tưởng rằng cô ta là người khác. Như vậy, Vương công công đã hiểu chưa?"

"Huệ Hoằng giết nhầm người!" Vương Trung buột miệng, "Vậy thì người hắn thực sự muốn giết là ai?"

Kỳ Úc cảm thấy tay của Lý Khác lúc này hơi run lên, liền dùng tay còn lại nắm chặt lấy tay y. Bầu không khí đông cứng trong điện kéo dài một lúc lâu, Kỳ Úc mới lại mở miệng: "Hồng Anh nói rằng, cô ta và A Vãn rất thân thiết. Thân đến mức vì vóc dáng tương tự mà mặc chung cả quần áo. Cho nên lúc đó, Huệ Hoằng nấp trong điện Tư Minh, người mà hắn muốn giết chắc phải là Hồng Anh! Vương công công, mật báo của ông đã khiến họ cảm thấy nguy hiểm, đồng thời cũng quyết tâm phải trừ khử Huệ Hoằng. Mà biện pháp ít khiến người ta nghi ngờ nhất chính là... để hắn phạm phải tội chết với chứng cứ rành rành!"

"Mà tội chết đơn giản rõ ràng nhất chính là tội giết người!" Lý Khác tiếp lời nàng, "Điện Tư Minh có thiết kế đặc biệt, lại không người trông coi, hẳn là nơi tốt nhất cho Huệ Hoằng và A Vãn lén lút hẹn hò. Nhằm dẫn dụ Huệ Hoằng giết người, có lẽ A Vãn đã nói là, Hồng Anh ăn hiếp mình, muốn hắn báo thù cho mình, hoặc có thể bảo rằng, Hồng Anh đã phát hiện ra mối

quan hệ giữa bọn họ, muốn hắn diệt khẩu. Tóm lại, Huệ Hoằng vì người 'vợ mà hắn yêu, đã quyết định chó cùng rứt giậu."

Vương Trung lại một lần nữa cảm thấy mù mờ, hai mắt như bị một lớp màng phủ lên, càng lúc càng không nhìn rõ cảnh vật trước mặt, cơ thể bất giác khẽ chao đảo.

"Công công ngồi đi. Câu chuyện này hơi dài, đứng lâu e là sẽ mệt." Lý Khác chỉ vào một chỗ ngồi ở hàng dưới, "Ta tin A Vãn nhận ý chỉ của Võ tài nhân mà hành sự. Trước mặt Võ tài nhân, tất nhiên cô ta sẽ nói ra hết toàn bộ kế hoạch. Nhưng điều mà cô ta không ngờ được là, Võ tài nhân, hoặc thái tử, không chỉ muốn trừ khử Huệ Hoằng, mà còn muốn trừ khử cả cô ta."

"Tại sao?" Vương Trung nhấp nhổm ngồi không yên, ngả người về phía trước hết mức có thể.

Kỳ Úc khẽ ho vài tiếng: "Nguyên nhân không quan trọng, quan trọng là cuối cùng bọn họ đã làm được việc đó. Những gì ta nói tiếp theo đây chỉ là giả thiết, kế hoạch mà bọn họ trù tính có thể còn tài tình hơn chúng ta tưởng nhiều. Có lẽ, lúc đó Hồng Anh không hề lừa ta. A Vãn quả thật đã rủ cô ta cùng đến điện Tư Minh ăn trộm. Có điều, thời gian chắc phải sớm hơn giờ Mão, tạm tính là giờ Dần đi. Cùng lúc đó, thời điểm mà A Vãn dặn Huệ Hoằng mai phục ở điện Tư Minh chờ ra tay chắc cũng là giờ Dần. Song vào giờ Dần, Hồng Anh hoặc là vì sợ hãi, hoặc là bị Võ tài nhân sai đi làm việc khác, nên không đến điện Tư Minh. A Vãn đợi trong phòng Hồng Anh hồi lâu, thấy cô ta mãi không về, chắc mẩm Huệ Hoằng đã ra tay. Nhưng mà cô ta vẫn chưa yên tâm. Thế là cô ta một mình đến điện Tư Minh để xem kết quả"

Vương Trung chỉ cảm thấy da đầu ngứa ran, suy đoán như vậy cũng thật là không thể tin nổi. Nhưng khi sắp xếp lại những lời hai người vừa mới nói, dường như ông ta cũng không thấy có chỗ nào bất hợp lý. Còn bây giờ, ông ta đã có thể thuận theo lời của họ mà kể tiếp sự việc xảy ra sau đó: "Điện Tư Minh quanh năm tối tăm, vóc dáng của Hồng Anh và A Vãn lại giống nhau như thế, hơn nữa lúc đó tâm trạng của Huệ Hoằng chắc là vô cùng căng thẳng, rất có thể hắn đã không phân biệt kỹ mà giết nhầm người. Chiếu theo quy củ, sáng sớm các ngày mùng tám, mười tám và hai mươi tám hằng tháng, sẽ có người đến điện Tư Minh quét dọn. Vậy thì có cả người chứng kiến rồi."

Lý Khác gật đầu rất hài lòng, trưng ra vẻ mặt "thông minh dễ dạy" với ông ta: "Hồng Anh thoát khỏi kiếp nạn này, nhưng không tránh được kiếp nạn khác. Bọn họ sẽ không tha cho bất kỳ ai biết chuyện. Cũng giống như mấy người vô tội bị chết ở Dương Châu lúc đó vậy. Mà kẻ vạch ra toàn bộ kế hoạch là Trịnh Đạc và Phùng Vạn Tề cuối cùng cũng không sống nổi. Còn về Vương công công ông... hai âm mưu này ông đều gián tiếp tham dự. Hơn nữa, ta đã cho thái tử biết, chính ông đã nói mọi chuyện với ta. Ông cho rằng, bọn họ vẫn sẽ tha cho ông sao?"

Bờ môi Vương Trung méo xệch đi một cách rất không tự nhiên. Ông không muốn, ông không bao giờ muốn. Ông dõi theo Lý Khác từ một cậu bé khóc oe oe trong nôi đến khi lớn thành một chàng trai ấm nhuần tựa ngọc, phong độ ngời ngời như bây giờ, trong quá trình đó y đã trải qua bao nhiêu đau khổ, e rằng ngay cả bệ hạ cũng không rõ bằng ông. Song, vì tiền đồ của bản thân, cuối cùng ông vẫn phản bội. Phản bội từ rất

nhiều năm về trước rồi. Nhưng mà, trước đây ông không nghĩ rằng đó là sự phản bội. Vì ông chưa bao giờ nói trước mặt Lý Khác là sẽ trung thành với y, sẽ giúp đỡ y. Tuy nhiên, đến khi ông nhìn thấy Lý Khác trở về từ Dương Châu trong bộ dạng lếch thếch thảm hại, ông mới biết, không phải ông phản bội Lý Khác, cũng không phải ông phản bội Lý Thế Dân hay là Dương Nhiêm, mà ông đã phản bội trái tim mình.

Ông đứng dậy, loạng choạng tiến lên mấy bước, đang định quỳ xuống thì bị Lý Khác giơ tay đỡ lại. Ông không ngẩng đầu nhìn Lý Khác, khẽ gọi một tiếng: "Tam điện hạ"

"Nhiều năm qua, bọn họ đều gọi ta là 'Ngô vương, nhưng ông lại luôn kêu ta là 'tam điện hạ. Năm xưa lúc còn ở trong vương phủ, ông đã xưng hô với ta như vậy. Ông nhớ cách xưng hô cũ, giống như ông vẫn nhớ đến mẹ ta vậy. Vương công công, ta không có bất cứ tư cách gì để trách ông, ông cũng không cần để trong lòng. Ta nói rồi, ông chỉ cần chăm sóc phụ hoàng ta cho tốt là được. Ta sẽ không để bọn họ hại ông đâu."

Trái tim Vương Trung run bần bật, cơ hồ sắp nẩy đến cổ họng. Ông nhìn gương mặt nghiêng gần như y hệt Lý Thế Dân của Lý Khác, suy nghĩ một lúc lâu, nhưng cuối cùng chỉ nói một câu: "Đa tạ điện hạ"

"Trà hoa nhài này ngon thật." Lý Khác nhìn chiếc chén đã lộ đáy, mỉm cười nói, "Đi đun cho ta một ấm nữa được không?"

Vương Trung tỏ vẻ ngạc nhiên vì được ưu ái quá, nói tới tấp: "Được được được. Điện hạ chờ chút, nô tài đi chuẩn bị ngay đây"

Ông ta còn chưa ra khỏi ngoại điện, đã thấy Sĩ Lộc từ bên trong bước ra, thi lễ nói: "Bệ hạ dậy rồi, mời Ngô vương điện hạ

và vương phi vào nói chuyện.

"Được. Còn trà… chắc Vương công công phải đun thêm một lúc nữa thì mới ngon.

* * *

Sau này Kỳ Úc có hỏi Lý Khác, tại sao không muốn truy cứu? Lý Khác chỉ hững hờ nói hai chữ: Đánh cược. Điều y không nói ra là, khi y không có khả năng thay đổi đại cục, việc duy nhất y có thể làm là để lại thêm cho mình một đường lùi. Nếu trước đây y chưa thực sự dùng được Vương Trung, thì bây giờ ông ta cũng coi như đã trung thành với y. Giả sử y đánh thua ván này, thì đó cũng là số phận của y, chẳng thể trách bất cứ ai.

Đến hành cung bấy lâu, nhưng Lý Khác chỉ gặp Trưởng Tôn Vô Kỵ lác đác vài lần. Những thù mới hận cũ chảy trong trái tim hai người, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một nụ cười đầy ẩn ý nơi khóe miệng. Giữa đôi bên dường như đều ấp ủ một tâm trạng căng thẳng rút kiếm giương cung nào đó, có thể nó sẽ bộc phát trong khoảnh khắc tiếp theo, cũng có thể cả đời này chỉ ngầm cuộn trào như vậy.

Mỗi lần nhìn thấy bóng lưng Lý Khác, Trưởng Tôn Vô Kỵ đều không khỏi ngẩn ngơ một lúc. Ông nhớ vào một buổi sáng rất nhiều năm về trước, trước mặt Lý Khác, ông buột miệng gọi y một tiếng "Tần vương" Dù ông và Tiêu Vũ đã kết thù ngay từ năm Dương Nhiệm chết, nhưng ân oán giữa ông và Lý Khác thì chỉ bắt đầu vì một tiếng "Tần vương" này. Dù có lúc, ông đặt tay lên ngực tự hỏi, Lý Khác chưa bao giờ làm sai điều gì. Trái lại,

nếu Lý Khác là con ruột của Văn Đức hoàng hậu, thì dẫu có bỏ mạng ông cũng sẽ giúp Lý Khác lên ngôi thiên tử. Nhưng Lý Khác lại không phải. Vì đã từng trải qua, nên ông mới không thể để lịch sử tái diễn. Trên đời này, cũng không được phép xuất hiện "Tần vương" thứ hai.

Nhưng Lý Khác không hơi đâu bỏ ra nhiều công sức như thế để suy đoán tâm tư quanh lắt léo đến lạ kỳ của Trưởng Tôn Vô Kỵ. Y thà ở bên cha nói chuyện lâu hơn một chút, hoặc đánh cờ, chơi đầu hồ[*] với con, hoặc tĩnh tâm luyện viết một bức chữ phi bạch.

"Cha, chúng ta xuống núi câu cá được không?"

Lý Khác quá tập trung vào bài sách luận trước mặt, hoàn toàn không để ý thấy Phong nhi đang rón rén đi đến trước mặt mình, chớp đôi mắt trong veo như nước, cất giọng véo von.

Lý Khác cúi người bế con lên đùi, chỉnh lại bông hoa nhỏ màu đỏ trên tóc cho con. Đứa bé này không biết mê câu cá từ bao giờ, gặp người nó thích là sẽ nhiệt tình rủ người ta đi câu cá với mình. Có điều, cá và nó thật sự có duyên. Lần trước dẫn nó và Nhân nhi, Vĩ nhi đi câu cá ở một hồ nước dưới chân núi Chung Nam, một mình nó câu được lượng cá bằng cả ba người bọn họ.

Phong nhi thấy Lý Khác không nói gì, liền lắc lắc tay y: "Mẹ và cô đang cùng Sùng Nhuận muội muội học đếm số, đại ca và nhị đệ bận học thuộc lòng bài thơ thầy giao, Sùng Lễ ca ca thì đang dạy tam đệ nhận mặt chữ. Cha, người nỡ lòng nhìn một mình con không có việc gì để làm sao?"

Lý Khác nhìn vẻ mặt tội nghiệp đáng thương của cô bé, không kìm được thơm lên tóc cô bé, hỏi: "Thầy bảo đại ca và nhị đệ của con học thuộc bài thơ nào?"

"Là bài *Vịnh sử* ạ! Con nghe thầy đọc hai lần là nhớ rồi. Phong nhi nghiêng đầu, nhả chữ rõ ràng, *"Dưới suối thông xanh ngát, trên non mầm tốt tươi. Lấy mầm kia một tấc, che thông trăm thước dài. Thế phiệt ngôi cao hưởng, anh hào chức thấp vùi. Địa vị xui nên nỗi, đâu ngày một ngày hai. Kim, Trương nhờ nghiệp cũ, áo mũ Hán bảy đời. Phùng công há không giỏi? Đầu bạc chẳng ai vời,[*]"*

Một bài thơ trúc trắc như vậy, cô bé lại chỉ nghe hai lần đã có thể thuộc làu không sai một chữ. Lý Khác ngạc nhiên mừng rỡ bật cười: "Phong nhi giỏi quá! Cơ mà, sao thầy của các con lại dạy một bài thơ đầy oán thán thế này? Bài mà Tả Tư viết hay nhất rõ ràng là *Kiều nữ thi: Nhà ta có kiều nữ, da trắng nõn sáng ngời. Tên tục là Hoàn Tố, hoạt bát hay nói cười. Tóc mai che trán rộng, ngọc bích chính đôi tai. Sáng dậy ngồi trang điểm, kẻ lông mày sơ sài. Son đỏ tô môi đậm, lẹm cả ra bên ngoài. Giọng nhẹ nhàng thánh thót, giận dỗi thì vang trời. Cầm cây bút quản đỏ…[*], viết chữ như trò chơi. Giở sách vì bìa lụa, biết chút liền khoe người*… Phong nhi của chúng ta còn thông minh hơn con gái nhỏ của Tả Tư."

Tuy Phong nhi không biết ý nghĩa của bài thơ này, nhưng nghe thấy mình được khen, liền cười khúc khích mãi không thôi. Song một lúc sau, cô bé lại nhớ ra điều gì đó, vội vàng nói: "Thế cha có đưa con đi câu cá không ạ?"

“Lúc nào cũng câu cá thì có gì vui?” Lý Khác nói, “Cha sai người chọn cho con một chú ngựa nhỏ, đưa con đi cưỡi ngựa được không nào?”

Phong nhi chớp chớp đôi mắt, vội vã nói: “Cũng được ạ. Thế để con đi cùng cha nhé!”

Sao thoắt một cái đã biến thành để con đi cùng cha rồi? Lý Khác lắc đầu dở khóc dở cười. Sự thông minh lanh lợi của cô con gái này, e rằng ngay cả Kỳ nhi cũng phải chịu thua. Thảo nào cậu con trai út nhà Nguyên Nhân Kiền thường xuyên bị con bé quay như chong chóng, khổ mà khó nói thành lời.

Tuy mới học cưỡi ngựa chưa lâu, nhưng Phong nhi lớn gan, đi từ sườn núi đến chân núi mà chẳng kêu mệt tiếng nào. Từ đầu đến cuối Lý Khác luôn ở bên cạnh bảo vệ, lúc thì nhắc nhở cô bé phải ngồi thẳng người, lúc thì bảo cô bé phải kéo chặt dây cương, lúc thì lại nói phải giẫm chắc vào bàn đạp, không được phân tâm. Ban đầu Phong nhi vẫn làm theo, nhưng dọc đường nghe mãi mấy câu này, không khỏi có chút chán ngán, liền hỏi ngược lại: “Năm xưa lúc cha học cưỡi ngựa, có phải ông nội cũng càm ràm như thế này không ạ?”

Năm xưa.

Y lên bảy mới bắt đầu học cưỡi ngựa. Lúc đó thiên hạ vừa định, trong triều minh tranh ám đấu liên miên. Nhưng Lý Thế Dân lại sẵn sàng bỏ thời gian để đích thân dạy y cưỡi ngựa bắn cung. Dù là vài ngày trước sự việc đáng tiếc ở Huyền Vũ môn, ông vẫn đưa y lên Ly Sơn săn bắn. Dẫu cho lúc đó, giữa hai người đã có khúc mắc trong lòng.

Lý Khác ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, nhảy phốc xuống, tiếp theo lại bế Phong nhi xuống ngựa, buộc hai con ngựa vào gốc cây. Phong nhi thấy cha chẳng trả lời mình, không bằng lòng hỏi lại một câu: "Có hay không ạ?"

"Không. Một lần cũng không"

"Thật á?" Phong nhi tỏ vẻ một chữ cũng không tin, "Thế mà bây giờ mỗi lần ông nội gặp cha đều nói chuyện rất lâu. Hơn nữa toàn nói những điều na ná nhau."

"Con còn nhỏ. Rất nhiều chuyện con chưa hiểu." Lý Khác dẫn Phong nhi ngồi xuống một tảng đá nhô lên bên cạnh hồ, tiện tay nhặt một viên đá dưới đất lên ném xuống hồ, mặt nước dần gợn từng lớp sóng.

Phong nhi gối đầu lên đùi Lý Khác, ngửa mặt nhìn quanh một vùng non xanh nước biếc dưới núi Chung Nam, khẽ ngâm nga một khúc hát Giang Nam mà Kỳ Úc dạy: *Gió xuân thổi rộn lòng, đảo mắt ngắm núi rừng. Núi rừng bao cảnh lạ, bầy nhạn hót tiếng trong.* Sau khi hát hai lần, cô bé đột nhiên nảy ra ý lạ, nói một cách rất nghiêm túc: "Cha, chúng ta không về vương phủ nữa có được không? Ở đây, con cảm thấy rất vui!"

Lý Khác chậm rãi xoa khuôn mặt đỏ hây hây của Phong nhi. Dường như hồi còn nhỏ, y cũng nói những lời tương tự. Y cũng từng có một tuổi thơ hạnh phúc giống Phong nhi. Y sẽ dành cho các con của mình tất cả những nụ cười này. Còn những thứ khác, chỉ cần một mình y gánh chịu là đủ rồi. Thế là, y khẳng định chắc nịch: "Chỉ cần Phong nhi thích, chúng ta sẽ thường xuyên tới đây.

Đang nói chuyện thì nghe thấy xung quanh vẳng lại những tiếng vó ngựa dồn dập. Đến khi âm thanh càng lúc càng gần, y mới cùng Phong nhi đứng dậy nhìn lại phía sau.

Vân Lĩnh vừa thấy bọn họ, lập tức vung roi ngựa, chạy như bay tới. Ngựa còn chưa dừng bước, Vân Lĩnh đã nhảy từ trên lưng ngựa xuống, vái sâu một vái, xúc động đến nỗi vành mắt hơi ửng đỏ: "Điện hạ, đúng là ngài rồi."

"Chào Vân thúc thúc. Hôm qua cha còn nhắc đến chú đấy ạ!"

Vân Lĩnh lại vội vàng thi lễ: "Tham kiến huyện chúa"

Lý Khác chỉ khẽ gật đầu, rồi không kìm được trách móc: "Sao lại về muộn thế? Có chút chuyện vặt mà y xử lý lâu như vậy sao? Cứ tưởng độ nửa tháng là xong, giờ sắp một tháng rưỡi rồi đấy!"

Vân Lĩnh đang định giải thích, lại thấy Dương Chính Đạo đã xuống xe đi về phía này, liền lùi sang một bên.

Phong nhi thấy gã, chạy lon ton lại đón, kéo tay gã, ngọt ngào gọi một tiếng: "Bác"

Dương Chính Đạo ngồi xổm xuống, giơ tay phủi một cánh hoa rơi trên vai cô bé, véo nhẹ mũi cô bé. Lúc này nắng đang chói chang, trên trán Phong nhi đã lấm tấm mồ hôi, Dương Chính Đạo liền cởi chiếc khăn giắt ở thắt lưng xuống, vừa lau mồ hôi cho cô bé, vừa mỉm cười nói: "Phong nhi ngoan."

Nói xong, Dương Chính Đạo lại đứng lên, hướng ánh mắt sáng quắc vào Lý Khác. Ánh mắt ấy giống như lần đầu bọn họ gặp nhau mười chín năm về trước. Hồi lâu, gã mới mở miệng: "Nếu không phải nán lại dịch trạm Tân An mấy ngày, thì đúng là chỉ cần nửa tháng. Đệ yên tâm, Vi Hiếu Từ biết phải xử lý hai

tên Triệu A Cửu và Kim Hồng như thế nào. Hơn nữa, hôm qua ta vừa dùng ấn tín truất trắc sứ của đệ, bảo phủ Ung Châu giao Trịnh Đạc và Phùng Vạn Tề cho bộ Hình tạm trông giữ, kèm theo biên bản mà bọn chúng tự tay ký tên nhận tội. Đợi tam pháp ty hội thẩm xong, mới có thể quyết định sống chết của bọn chúng. Còn nữa..."

"Sức khỏe của huynh vẫn ổn chứ?" Lý Khác lên tiếng ngắt lời, dường như hoàn toàn không để vào tai một tràng dài gã vừa mới nói, "Tuyết Lộ bảo, huynh đã bị bệnh một thời gian rồi. Sao chẳng bao giờ nghe thấy huynh nói đến cả?"

"Không biết rốt cuộc thái tử đã biết được bao nhiêu phần. Có điều, bệ hạ đã để thái tử giám quốc, về lý chúng ta cũng nên báo việc này với y. Thông qua nói năng cử chỉ, thiết nghĩ cũng có thể nhìn ra chút manh mối. Muốn đối phó với Trưởng Tôn Vô Kỵ, chắc chỉ có bắt đầu ra tay từ thái tử. Ngày tháng còn dài, chúng ta đành phải từ từ cò cưa với bọn chúng"

Lý Khác thấy gã nói lảng sang chuyện khác, lòng chỉ cảm thấy phiền muộn, bèn giơ tay bẻ một cành cây du ở trước mặt, nhanh chóng đâm về phía ngực gã. Dương Chính Đạo không ngờ y lại đột ngột tấn công mình, vội lùi về sau mấy bước, lấy một chiếc quạt xếp ở trong tay áo ra chắn trước mặt. Lý Khác không thu lực, cành cây lập tức đâm rách mặt quạt, chiếc quạt suýt nữa rơi xuống đất. Dương Chính Đạo nhanh tay lẹ mắt bắt lấy, đánh vào bên trái của Lý Khác. Lý Khác thu người lại, gập gối xoạc chân, thử khều rơi chiếc quạt xếp của gã từ phía dưới. Dương Chính Đạo dường như đã sớm nhìn ra ý định của y,

trong khoảnh khắc y giơ tay gã liền vứt quạt đi, dùng sức bóp chặt cổ tay y, cành cây trong tay y liền rơi xuống.

"Như này, ta mới yên tâm." Lý Khác thấy gã mặt không đỏ, hơi thở không gấp, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, "Phong nhi mệt rồi, để nó ngồi xe của huynh. Còn huynh thì cùng ta cưỡi ngựa xuống núi! Ta có điều muốn nói với huynh"

* * *

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với huynh ở dịch trạm Tân An?" Lý Khác sánh vai cưỡi ngựa đi cùng Dương Chính Đạo một lúc lâu, mới lựa được lời để hỏi gã.

"Cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm." Dương Chính Đạo đưa tay vỗ bả vai mình, hững hờ nói, "Ta không ngờ rằng, Trịnh Đạc lại biết võ công"

Lý Khác lập tức kéo chặt dây cương, kinh hãi nhìn gã chằm chằm: "Trịnh Đạc làm huynh bị thương? Sao có thể chứ? Bên cạnh huynh có nhiều hộ vệ thế cơ mà..."

"Hắn nói có chuyện muốn gặp ta một mình, là ta sơ suất. Không phải vừa nãy đệ đã thử rồi sao? Giờ ta không sao rồi."

Lý Khác không bị gã lừa, hỏi với vẻ mặt đầy nghi ngờ: "Huynh không thể sơ suất như vậy được. Rốt cuộc là vì cái gì?"

Dương Chính Đạo nhìn bộ dạng nhất quyết phải hỏi đến cùng của y, liền thở dài thườn thượt, rất lâu sau, mới hạ quyết tâm trả lời: "Hắn bảo thị vệ chuyển lời là 'Ngô vương có thể không về được Trường An. Lúc đó quả thật ta chẳng nghĩ gì nhiều. Ta chỉ biết rằng, mình không thể không đi."

“Biểu huynh.” Lý Khác cảm thấy chua xót trong lòng, nắm chặt hai tay, khẽ gọi một tiếng. Sau đó y lại thắc mắc: “Hắn thật sự lợi hại đến mức ngay cả huynh cũng không đối phó nổi ư?”

Dương Chính Đạo lắc đầu: “Không phải. Chỉ là hắn ra tay quá nhanh, hơn nữa lúc đó quả thật ta không được khỏe. May mà nhát dao đó đâm lệch, nếu dịch xuống hai tấc, thì chắc ta đã không thể gặp đệ, không thể gặp Tuyết Lộ được nữa rồi.”

Lý Khác nghiến răng nghiến lợi: “Dù bộ Hình và Ngự sử đài không phê chuẩn, ta cũng nhất định phải lấy mạng hắn!”

Dương Chính Đạo cười: “Chẳng phải vừa nãy Ngô vương điện hạ còn nói là ta làm việc kém cỏi sao? Giờ lại hết giận rồi à?”

Lúc này Lý Khác mới nhớ ra mấy câu nói đùa mình nói với Vân Lĩnh, vội giải thích: “Huynh thừa biết, ta chỉ là... lo cho huynh thay Tuyết Lộ thôi.”

“Đệ nói gì là ta phải tin chắc?” Dương Chính Đạo không đồng tình liếc y một cái, vung mạnh roi ngựa, Xích Phong lập tức lao đi như bay.

Lý Khác cũng vỗ ngựa đuổi theo. Hai người chỉ chạy gần nửa canh giờ là đến cửa cung Thúy Vi. Mấy cấm vệ quân vừa nhìn thấy họ liền vội vàng tới đón, dắt ngựa cho họ. Mới xuống ngựa đi được vài bước thì thấy Sĩ Lộc hớt hải chạy đến, thở hồng hộc nói: “Điện hạ... cả quân hầu cũng về rồi, tốt quá. Mau... mau tới điện Hàm Phong! Bệ hạ sắp... sắp không xong rồi.”

Lúc này trong điện Hàm Phong đã có không ít hoàng thân trọng thần tụ tập. Sắc mặt mọi người nặng nề, dường như đều đang nín thở đợi một tai họa long trời lở đất. Vẻ mặt lo lắng của

Vương Trung đột nhiên dịu đi ngay tại khoảnh khắc nhìn thấy bọn họ. Ông ta rảo bước tiến tới, chẳng màng đến thân phận trên dưới, nắm lấy tay áo Lý Khác, khàn giọng nói: "Điện hạ mau vào đi."

Lý Khác chỉ cảm thấy trong tai bỗng dưng vang vọng từng trận nức nở, đôi chân lúc bước qua bậc cửa nặng như cả nghìn tảng đá, nhất thời không thể nhấc được nửa bước. Vương Trung nghi hoặc gọi một tiếng nữa: "Điện hạ"

Dương Chính Đạo lắc đầu với Vương Trung, đoạn bảo Lý Khác: "Đệ có phúc hơn ta"

Lý Khác lập tức hiểu ý của gã, liền ba chân bốn cẳng bước vào phòng trong. Sự việc xảy ra quá đột ngột, đột ngột đến mức dù trong lòng đã sớm chuẩn bị, nhưng y vẫn cảm thấy hối hận khôn kham. Nếu không phải sáng nay lúc đến thỉnh an thấy Lý Thế Dân vẫn dồi dào tinh thần, thì y tuyệt đối không rời ông nửa bước.

Bàn tay bắt mạch của Vương Thọ Đức không ngừng run rẩy, vạt áo trước đã ướt đẫm mồ hôi, những hạt mồ hôi to bằng hạt đậu trên trán liên tục chảy xuống. Một lúc lâu sau, ông ta mới đứng dậy, trước tiên vái sâu với Lý Trị, rồi lại quay đầu nói với Lý Khác: "Điện hạ phải chuẩn bị sẵn tâm lý, cũng chỉ một chốc một lát nữa thôi."

Hai mắt Lý Trị sưng đỏ, rõ ràng vừa nãy y đã khóc một trận. Y nói với giọng khàn đặc: "Trưa cha chỉ húp nửa bát cháo kê. Hơn một canh giờ trước, cha đột nhiên hôn mê. Thái y châm cứu, lại cho cha uống mấy ngụm trà sâm, vừa nãy đã tỉnh được một lúc, nhưng bây giờ lại..."

Lý Khác thấy y không nói tiếp nổi nữa, lòng bỗng mềm đi, quay sang an ủi: “Cửu đệ, đừng quá đau buồn. Em mà như vậy, cha sẽ không yên tâm đâu.”

“Em hiểu rồi, đa tạ tam ca.” Lý Trị ngẩng đầu, cố nuốt nước mắt vào trong. Nỗi thê lương cô quạnh ăn mòn cả xương trào dâng, trái tim y rối như tơ vò.

Lý Khác quỳ gối, nhẹ nhàng nắm lấy tay Lý Thế Dân. Trong lúc lòng bàn tay chạm lòng bàn tay, Lý Khác cảm thấy dường như ngón tay ông khẽ động đậy.

“Cha, sáng nay cha còn nói, muốn đi xem con viết chữ phi bạch. Cha xem là sẽ biết, con viết không hề tệ hơn cha” Giọng của Lý Khác hết sức dịu dàng, khóe miệng dần nở nụ cười, “Hồi nhỏ, cha từng dạy con viết từng nét một. Hôm đó, con luyện cả tối. Mẹ bảo, chưa bao giờ thấy con say mê việc gì như thế này. Cha, cho con thêm chút thời gian nữa, cho con thêm chút thời gian nữa... được không cha?”

Thì thầm gọi như vậy một lúc lâu, cuối cùng môi Lý Thế Dân cũng hơi hé ra, một luồng âm thanh chật vật phát ra từ cổ họng: “Khác nhi.”

Lý Khác mừng rỡ ngẩng đầu: “Cha, con ở đây”

Lý Thế Dân hơi nheo mắt, muốn nhìn rõ khuôn mặt của y, nhưng chỉ có thể tìm được một màn sương mờ ảo trước mắt. Ông nói một cách khó nhọc, dường như mỗi một chữ đều đang làm tiêu hao sinh mệnh của ông: “Hãy sống thật tốt. Sống... thật tốt.”

“Con sẽ. Con nhất định sẽ sống tốt.”

Lý Thế Dân nhắm mắt, lúc hai tay chạm vào ba viên ngọc mỡ dê trên cổ tay Lý Khác, giọng nói đột nhiên rõ ràng hơn mấy phần: “Nàng... chỉ mong các con có thể sống thật tốt”

Dương Chính Đạo quỳ đằng sau cách Lý Khác không xa không gần, lồng ngực bị nỗi bi thương đột nhiên ập tới đè nén đến mức suýt không thở nổi. Từ nhỏ đến lớn, gã đã chứng kiến quá nhiều người chết trước mặt mình, nhưng chỉ có lần này là gã thực sự cảm thấy sợ hãi. Tiếp đó, liền cảm thấy máu toàn thân đều đông lại thành băng.

Lý Khác gật đầu, không nói thêm nữa, chỉ nắm chặt tay Lý Thế Dân hơn. Sau một lúc lâu, Lý Thế Dân mới mở miệng nói tiếp: “Thái tử, lại đây.

Lý Trị lật đật lê gối về phía trước, nói với giọng run rẩy “Con lắng nghe lời cha răn dạy.”

“Tang lễ của trẫm không được phô trương lãng phí. Đại Đường của chúng ta vẫn... vẫn chưa thể coi là quá giàu có. Nhớ là, bất cứ việc gì cũng phải trưng cầu ý kiến của bề tôi. Nhất là cậu của con và... anh của con. Trẫm tin con... tin con sẽ làm rất tốt.” Lý Thế Dân nói liền một hơi mấy câu này, nói xong thì cảm thấy sức cùng lực kiệt, không kìm được họ sù sụ mấy tiếng.

Lý Trị liên tục vâng dạ, nước mắt lại một lần nữa đầm đìa khuôn mặt. Lý Thế Dân chỉ cảm thấy cơ thể trở nên nhẹ bẫng, tựa hồ sắp bay về phía đám mây xa không thể với. Trong lúc ngơ ngẩn, ông cảm thấy mình lại mở miệng lần nữa, nhưng không chắc mình có phát ra tiếng hay không: “Tuy phải trưng cầu ý kiến bề tôi, nhưng... nhưng cũng không được quá... quá ba

phải. Nhớ rằng, sau này con là vua của một nước, phải có khí phách làm vua. Biết... biết chưa?"

"Vâng! Con sẽ làm được. Đều sẽ làm được!" Lý Trị nói chắc như đinh đóng cột, chân thành thề thốt. Những lời kiên định của y cuối cùng cũng làm Lý Thế Dân hé một nụ cười thanh thản. Đứa con trước giờ ông luôn mến yêu thương xót này, giờ đây có lẽ đã làm ông yên tâm thật rồi.

Cuộc đời này, ông đã phụ quá nhiều người, cũng mắc quá nhiều nợ. Còn cả những việc mà ông với tư cách là hoàng đế muốn làm, nhưng cuối cùng lại bất lực...

Hối tiếc. Cuối cùng lởn vởn trong đầu ông, chỉ có hai chữ này.

Mưa lớn trút xuống, con chim ưng hoảng sợ bay vút qua phát ra những tiếng kêu lanh lảnh chói tai. Bay lượn vòng giữa núi non, chúng giống như quỷ la sát đến từ địa ngục đang từ từ gặm rỉa da thịt người. Trong nội điện, ánh nến không ngừng chao đảo, sau một tiếng sấm kinh thiên động địa, cuối cùng không cầm cự được nữa mà tắt lịm.

Lý Khác ở rất gần Lý Thế Dân, cảm thấy hơi thở của ông đang yếu dần từng chút một. Bàn tay được y nắm nãy giờ từ từ thõng xuống, trái tim Lý Khác đình trệ trong chốc lát, y hoảng loạn ngước mắt nhìn Lý Thế Dân. Miệng Lý Thế Dân hơi mấp máy, nhưng cũng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa. Lý Khác cắn chặt môi dưới, đầu lưỡi lập tức liếm được vị máu tanh nồng nặc. Nước mắt ầng ậng trong trong mắt đã lâu, giờ cũng không kìm được nữa mà tuôn rơi. Y biết, câu Lý Thế Dân

không nói ra khỏi miệng được chính là: *Tình cờ gặp gỡ, cả hai thỏa lòng.*

Vương Thọ Đức và mấy thái y bên cạnh lần lượt tiến lên bắt mạch. Sau khi đưa mắt nhìn nhau, bọn họ không hẹn mà cùng quỳ xuống, khàn giọng nói: "Bệ hạ băng hà.

Mọi người trong điện đều biến sắc, lũ lượt rạp người, tiếng gào khóc nổi lên hết đợt này đến đợt khác. Lý Trị phủ phục trên giường giàn giụa nước mắt, khóc đến đứt ruột đứt gan. Trưởng Tôn Vô Kỵ quỳ hàng đầu các quan thấy vậy, lập tức cao giọng: "Nước không thể một ngày không có vua. Xin thái tử điện hạ nén buồn, lên ngôi trước linh cữu.

Vừa dứt lời, đã có một số triều thần tán thành: "Xin thái tử điện hạ lấy việc nước làm trọng, sớm ngày lên ngôi hoàng đế."

Lý Trị gạt nước mắt, dốc hết sức ổn định lại tâm trạng, chậm rãi đứng lên, quay lại vái mọi người một vái: "Cô tuân theo thỉnh cầu của các khanh, kế thừa chí cha, cần cù tận tụy, giữ giang sơn Đại Đường, gìn vận nước phồn vinh"

Quần thần cúi người trả lễ, đồng thanh nói: "Thái tử nhân hiếu, Đại Đường muôn đời không dứt."

Bên ngoài mưa ngày càng lớn, trời mờ mịt như là đêm khuya. Các tiểu thái giám đành thắp thêm mười mấy ngọn nến trong điện. Lý Trị nói tiếp với quần thần vài câu, rồi xua tất cả lui xuống.

Vào khoảnh khắc bước ra khỏi nội điện, Lý Khác thấy trước mắt đột nhiên tối sầm, người bất giác lảo đảo, cổ họng nghẹn lại khó chịu, cúi người mới phát hiện vạt áo trước của mình đã dính đầy máu tươi.

Dương Chính Đạo thấy tình cảnh này, lập tức tiến tới đỡ y, mắt đầy lo lắng nói: “Đừng quên lời đệ vừa đồng ý với bệ hạ. Chăm sóc bản thân mình cho tốt, mới có sức để chăm sóc cho người khác.”

“Cha ta bảo là ‘các con”.” Lý Khác yếu ớt gật đầu, lấy từ trong áo ra một cuộn chiếu thư mà y mang rịt theo bên mình, “Cha bảo ta đưa cái này cho huynh”

Dương Chính Đạo nhận lấy mở ra xem, rồi lập tức cuộn lại cất vào trong tay áo, nghiêm mặt nói: “Đệ chưa xem đấy chứ?”

“Thứ cha cho huynh, ta không tiện xem. Nếu bằng lòng, huynh có thể nói cho ta biết trên đó viết gì”

Dương Chính Đạo trầm mặc hồi lâu, mới thì thầm ba chữ: “Không bằng lòng”

Chương 29
Gom sức chờ thời

Ngày hai mươi bảy tháng Năm năm Trinh Quán thứ hai mươi ba, thái tử Lý Trị bố cáo thiên hạ, hoàng đế băng hà. Quan tài của hoàng đế do cấm quân hộ tống về thành, tạm thời đặt trong cung Thọ Ninh, đợi hết thời gian quàn linh cữu sẽ an táng ở Chiêu lăng.

Bốn ngày sau, Lý Trị tuân theo di chiếu, được bá quan ủng hộ, lên ngôi trong điện Vũ Đức.

Mặt y hơi sưng, thần sắc có chút đờ đẫn, rõ ràng còn chưa thoát khỏi nỗi đau mất cha. Y cứ đứng thẳng ở đó. Gió nhẹ thổi tới, lá phướn trắng phớt qua mặt y. Y hốt hoảng rùng mình, chỉ cảm thấy toàn thân mệt lả. Một lúc lâu sau, y mới quay người, cúi nhìn một đám triều thần đang cung kính đứng bên dưới, tiếng tung hô đinh tai nhức óc vừa nãy cứ lởn vởn trong đầu: Bệ hạ thánh minh, thời thịnh mãi dài.

Bệ hạ.

Lý Trị thầm kéo dài âm điệu của hai chữ này. Mới chỉ vài ngày ngắn ngủi, y đã là quân vương thống trị thiên hạ, nắm trong tay quyền sinh sát. Không còn ai dám tranh giành với y, y cũng sẽ không nằm mơ bị mãng xà liên tục truy đuổi cắn xé nữa... Nghĩ đến đây, trước mặt y đột nhiên trở nên rõ ràng. Hóa ra trong lúc không hay không biết, y đã nắm chắc trong lòng bàn tay mọi thứ mình muốn.

Nhưng mà, lúc đưa mắt sang nhìn Vương Trung đang đứng hầu ở một bên, y lại cảm thấy nhoi nhói ở lưng. Không! Không phải tất cả! Y có thể làm theo những gì mình muốn, nhưng cũng phải làm những việc mình không muốn. Y cắn răng, gật đầu với Vương Trung. Vương Trung hiểu ý tiến lên một bước: "Mời Ngô vương điện hạ tiếp chỉ.

Lý Khác đi sang bên phải vài bước, quỳ xuống cúi người vái: "Có thần."

Vương Trung giở cuộn trục bằng ngọc có in hoa văn hạc tiên mây lành cầm trong tay ra, cao giọng đọc: "Mùng một tháng Sáu năm Trinh Quán thứ hai mươi ba, hoàng đế Đại Đường chiếu rằng: Trẫm sớm mất mẹ, tiên đế băng hà, cả nước đều buồn. Trẫm mới lên ngôi báu, lòng rất hoảng sợ. Nước nhờ bậc minh triết, giúp thành nghiệp lớn. Ngô vương Lý Khác, tài kiêm văn võ, khí độ to lớn, khiêm tốn uyên thâm, địa vị cao quý, có thể phò tá vua. Tiên đế sinh thời rất là khen ngợi. Thích hợp lấy làm phụ chính, trao chức tư không, cùng chức Kim Ngô vệ đại tướng quân. Phong thưởng như cũ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ kinh ngạc nhìn Lý Trị, thực sự không hiểu đầu óc y có bị làm sao không. Việc phong thưởng kinh thiên động địa như thế này, ông lại không được biết trước chút gì. Tư không được liệt vào Tam công, tuy là chức quan lớn, nhưng từ triều Tùy đến nay, ngoại trừ tiên đế, không có thân vương nào khác được nhận chức này. Còn Kim Ngô vệ đại tướng quân xưa nay nắm giữ cấm quân gần hoàng đế nhất trong cung, không phải là người hoàng đế tuyệt đối tin tưởng thì

không được. Y đặt Lý Khác ở vị trí cao quý, lại ban cho thực quyền, sợ rằng sau này khó lòng đối phó.

Lý Trị trông thấy rõ ánh mắt dò hỏi của Trưởng Tôn Vô Kỵ, nhưng không đáp lại, chỉ hơi chột dạ nhìn lảng đi. Trưởng Tôn Vô Kỵ vì không nhận được phản hồi mà tỏ ra lo lắng, khóe mắt vô tình liếc sang khuôn mặt Lý Khác. Chỉ thấy y vẫn ung dung thản nhiên như thường, ngay cả giọng điệu cũng ôn hòa, không một chút gợn sóng.

Lễ xong ra khỏi điện, Trưởng Tôn Vô Kỵ liên tục đi cách Lý Khác chừng hai ba bước. Đúng lúc ông ta tiến lên, chuẩn bị nói chuyện với Lý Khác, thì lại nghe thấy có tiếng bước chân từ đằng sau vang tới. Khánh Quý hành lễ với ông ta: "Xin thượng thư dừng bước. Bệ hạ có điều muốn nói với ngài."

Lúc này Lý Trị đã ngồi ngay ngắn trong thư phòng nhỏ ở hậu điện điện Vũ Đức, hai tay chậm rãi xoa con cóc được chạm khắc từ ngọc xanh ở trên bàn, nỗi bồn chồn và bứt rứt do mùa hè nóng nực mang tới cũng dần dịu bớt đôi chút. Y thở dài nặng nề, đôi mày nhíu chặt: "Cậu, không phải là cháu cam tâm tình nguyện.

Chỉ với một câu này, Trưởng Tôn Vô Kỵ đã hiểu được bảy tám phần. Ông ta ngồi xuống đối diện Lý Trị, hỏi mang tính thăm dò: "Là ý chỉ của tiên đế sao?"

"Phải." Lý Trị lấy ra một cuộn chiếu thư từ trong chiếc hộp dài bằng gỗ tử đàn ở trên bàn, đặt vào tay Trưởng Tôn Vô Kỵ: "Cậu xem, phụ hoàng viết rõ rành rành như thế. Cháu có thể không vâng lời ông ấy sao? Có thể không làm theo sao?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn lướt qua cuộn chiếu thư, khóe miệng lập tức hé một nụ cười gượng gạo: “Đáng lẽ ta phải sớm lường trước, sẽ chẳng có chuyện tiên đế không làm gì cho y...”

“Tình hình hôm đó cậu cũng thấy rồi đấy. Cha con họ tình thâm tha thiết, chúng ta vốn dĩ chỉ là người ngoài! Tay Trịnh Đạc đó không giữ được người, cũng chẳng giết nổi người. Đúng thật là vô dụng!”

“Cũng không thể trách Trịnh Đạc. Đây cũng là số mệnh của bọn họ.” Trưởng Tôn Vô Kỵ đóng hộp lại, ánh sáng trên giá nến bằng đồng đỏ khẽ lay động trong mắt ông ta, “Bệ hạ, điều bệ hạ phải tin bây giờ là, mạng của Ngô vương nằm trong tay mình. Chỉ cần bệ hạ có lòng, không khó để tóm được tử huyệt của y. Đến lúc đó, bệ hạ nhất thiết đừng bỏ lỡ cơ hội tung một đòn là trúng thì mới được.”

“Cậu yên tâm. Cháu sẽ làm được.” Lý Trị do dự một chút rồi lại nói: “Có thể cậu không nhận ra, Vương Trung vẫn hướng về Ngô vương.”

“Thật sao?” Trưởng Tôn Vô Kỵ nửa tin nửa ngờ hỏi, “Sau khi làm nhiều việc cho chúng ta như vậy, lão vẫn dám tỏ thiện chí với Ngô vương lần nữa ư?”

“Hôm kia, Vương Trung giao bản di chiếu này của phụ hoàng cho cháu ngay trước mặt Giang Hạ vương và Tổng quốc công. Đây rõ ràng là ép cháu không thể không chấp hành! Mà tối qua, Ngô vương còn vào cung xin một đạo chiếu chỉ cho lão, bảo là lão hầu hạ phụ hoàng mấy chục năm, chăm chỉ công lớn, hy vọng cháu có thể cho lão xuất cung an trí tuổi già ở ngoài

thành. Đây lại là một yêu cầu khiến cháu không thể không đồng ý."

"Ngô vương… Trưởng Tôn Vô Kỵ gõ nhẹ ngón tay lên bàn, "Lá gan của y đúng là không vừa. Có điều, tính y vẫn luôn như vậy, cũng chẳng lạ gì."

"Còn… còn một chuyện nữa." Lý Trị do dự ấp úng nói, "Các thái phi ở hậu cung đều phải đến chùa Cảm Nghiệp xuất gia thật sao?"

"Tất nhiên. Quy củ của tổ tông không được phá bỏ."

Lý Trị cụp mí mắt, làm bộ vô tình nói, "Người khác thì cũng thôi. Nhưng Võ tài nhân có ơn với chúng ta, cậu có thể mở một mặt lưới cho cô ta không? Cô ta còn trẻ, nếu thật sự phải làm bạn với đèn xanh tượng Phật cả đời, há chẳng đáng thương lắm sao?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ dừng tay lại, ngẩng đầu nói: "Nếu thần nhớ không nhầm, con gái của Võ Sĩ Hoạch là năm xưa Tiêu Vũ tiến cử nhập cung. Cô ta có ơn nghĩa gì với bệ hạ được cơ chứ?" Trưởng Tôn Vô Kỵ nói đến đây, đột nhiên vỡ ra điều gì đó, "Chuyện hoang đường như vậy mà bệ hạ cũng dám làm sao? May mà…

"Không! Không phải như cậu nghĩ đâu." Lý Trị phủ nhận ngay lập tức. Vừa dứt lời, y giật mình cảm thấy đã lỡ lời, đây rõ ràng là chưa khảo mà xưng. Thế là, y chỉ biết ngượng ngập xắn tay áo, miệng méo xệch: "Cô ta giúp chúng ta trừ bỏ Huệ Hoằng. Nếu lúc đó phụ hoàng truy tra ngọn nguồn đến cậu, hoặc là tra đến cháu, có thể đã gặp rắc rối lớn rồi."

Trưởng Tôn Vô Kỵ hoài nghi: “Bệ hạ có ý gì vậy? Thần không hề quen biết Huệ Hoằng”

Lý Trị dường như cũng cảm thấy sự việc có chỗ không đúng, vội hỏi: “Vậy Chử Toại Lương có biết không? Còn Hàn Viện và Lai Tế nữa? Hoặc là các môn sinh hay cấp dưới cũ khác của cậu.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ hỏi ngược lại: “Rốt cuộc Huệ Hoằng đã làm gì?”

“Hắn nói sau này Ngô vương sẽ là tai họa của triều đình, hy vọng phụ hoàng sớm có chuẩn bị”

“Nói vậy cũng không sai. Trưởng Tôn Vô Kỵ lẩm bẩm một câu. Bỗng dưng ông ta lại cau mày, nghiêm mặt nói: “Người của thần tuyệt đối không lỗ mãng như vậy. Có điều, đúng là thần vẫn luôn thắc mắc, người như tiên đế sao lại tin vào một tên đạo sĩ giang hồ cơ chứ?”

“Phụ hoàng là vua sáng chúa hiền, nhưng cũng là người bình thường. Mấy năm nay, bệnh của ông ấy cứ trở đi trở lại, ông ấy cũng lo lắng trong lòng. Khi thuốc thang châm cứu đều không có tác dụng, tất nhiên chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào thần linh. Nhất là đầu năm nay, ông ấy biết mình không còn nhiều thời gian..” Lý Trị nhìn thẳng vào Trưởng Tôn Vô Kỵ, nói tiếp, “Bất kể dùng biện pháp gì, ông ấy cũng phải cầm cự được đến khi Ngô vương về kinh. Cậu, giờ cậu đã hiểu cả rồi chứ?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ đứng dậy, nhìn bầu trời âm u ngoài cửa sổ, thở dài một hơi. Dù là như vậy thì đã làm sao? Cái ông có là thời gian để chờ đợi. Từ thời loạn cuối Tùy đến nay, ông đã bày ra vô số ván bạc, người đối mặt cũng lần lượt thay đổi. Bất kể thắng bại bên trong như thế nào, chỉ cần bây giờ người đứng ở

đây nhớ về bọn họ là ông, thì ông đã thành công rồi. Hơn nữa, ông tin chắc mình sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Bên ngoài mưa nhỏ dần, gió rít thê lương, thổi mấy cây du già bên ngoài hành lang nghiêng ngả. Tiểu thái giám Thọ Hỷ che ô cho Lý Khác từ khi y ra khỏi điện Vũ Đức, lúc này tiến lên mấy bước, ân cần nói: "Nô tài đưa điện hạ ra ngoài cung nhé"

Lý Khác xua tay: "Không cần. Ngươi về hầu hạ bệ hạ sớm một chút thì hơn.

"Ca ca, không ngờ y đối xử tốt với ca ca thật đấy." Lý Âm thấy Thọ Hỷ đi xa rồi, mới mở miệng nói.

"Chẳng qua là một tiểu thái giám có chút lanh lợi mà thôi..."

Lý Âm lắc đầu: "Ca ca biết thừa là không phải em nói đến cái đó mà. Năm xưa chúng ta và y ầm ĩ với nhau như thế, sao giờ y lại trọng dụng ca ca đến vậy? Trước khi nhìn rõ ý đồ thực sự của y, ca ca nhất định phải cẩn thận.

"Chúng ta cũng hơn nửa năm không gặp rồi. Khi nào rảnh ta sẽ nói chuyện hẳn hoi với em."

"Cha đi rồi, em cũng buồn" Lý Âm thấy Lý Khác không có ý tiếp lời mình, cũng không nói xa hơn nữa, chỉ quay người lại, giơ tay nắm lấy cánh tay y, "Trước đây em không hiểu chuyện, không thể trở thành đứa con ngoan của cha. Bây giờ, có muốn bù đắp cũng chẳng ăn thua nữa.

Lý Khác thấy vành mắt cậu thoáng đỏ lên, liền vỗ vai cậu: "Những lời em muốn nói, những việc em muốn làm với cha, ta đã thay em nói, thay em làm cả rồi. Chúng ta là khúc ruột trên khúc ruột dưới, như nhau thôi."

Lý Âm thả tay ra, đột nhiên lùi lại một bước, quỳ xuống đất, nói với giọng trịnh trọng khác thường: “Đa tạ ca ca.”

Một nét vui mừng nhẹ nhõm hiện lên trên mặt Lý Khác. Y ngẩng đầu, nhìn một hàng cò trắng bay vút về phía chân trời, ánh mắt thẫn thờ hồi lâu, rồi mới từ từ linh động trở lại. Mấy ngày nay, y gần như không chợp mắt, cứ lúc thì tỉnh táo, lúc lại mơ hồ. Lúc tỉnh táo, y là Ngô vương có thể giúp vua mới xử lý tất cả những việc vụn vặt của tang lễ; lúc mơ hồ, đôi mắt y lại luôn nhìn mông lung về phía xa xăm, như thể những gì đã trải qua trong hơn hai mươi năm hoàn toàn là cuộc sống của người khác.

Y thở dài thườn thượt, cúi người đỡ Lý Âm dậy: “Đến cung Thọ Ninh cùng ta một chuyến đi. Cha thấy bộ dạng của em bây giờ, chắc chắn sẽ rất vui”

* * *

Lý Âm lau nước mưa chảy từ trên tóc xuống, lại ngoảnh đầu nhìn Lý Khác: “Lần này về gặp lại ca ca, em luôn cảm thấy ca ca đã buông bỏ tất cả. Nếu trước đây ca ca vẫn có một chút đấu chí, thì bây giờ đã chẳng còn chút nào.”

Lý Khác hơi kinh ngạc khi thấy cậu có thể nói ra những lời như vậy: “Phải. Có lẽ mấy ngày nữa sẽ ổn, nhưng không phải bây giờ.”

“Ca ca có thể khuyên bảo được tất cả mọi người, chỉ riêng bản thân là không khuyên được. Mọi người luôn bảo em khiến cha lo lắng. Thật ra, ca ca còn hơn thế.”

“Thằng nhóc ngốc. Lý Khác nghe cậu nói nghiêm túc như thế, không kìm được cong môi, “Xem ra đúng là hiểu chuyện thật rồi. Giờ còn bắt đầu lo lắng cho ta cơ đấy!”

“Ca ca như vậy, ai nhìn thấy mà chẳng lo lắng?” Lý Âm thấp giọng lẩm bẩm một câu.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến cửa cung Thọ Ninh. Mỗi lần đến đây, màu trắng gai mắt đều bóp nghẹt trái tim Lý Khác. Y hít sâu một hơi, tiến lên vài bước. Hóa ra, tất cả những rực rỡ huy hoàng trên thế gian đến cuối cùng chẳng qua sẽ hóa thành mộc mạc và chân thực. Vừa mới bước lên bậc thềm dài, y nghe thấy từng đợt tiếng khóc từ bên trong vẳng ra. Đó là một thứ tiếng khóc không nghe ra bất cứ tình cảm nào. Dường như chỉ khóc vì khóc, nhưng lại khóc rất to rất vang.

Trần Cần từ trong điện ra đón, hành lễ theo phép tắc: “Mời hai vị điện hạ”

Lý Khác nghe tiếng khóc dai dẳng, liền dừng bước hỏi: “Ai ở trong đó thế? Nếu là vị thái phi nào đó, thì giờ chúng ta không tiện vào.”

“Là công chúa.” Trần Cần “ài” một tiếng, rồi lại bổ sung, “Cao Dương công chúa”

Lý Khác khẽ nhíu mày. Từ khi Biện Cơ bị chém ngang lưng, y chưa gặp lại ả lần nào. Chỉ nghe nói ả cả ngày nhốt mình trong phủ, có lúc còn mời vài vị hòa thượng đạo sĩ đến làm phép.

Tiếng khóc bỗng im bặt trong khoảnh khắc hai anh em bước vào. Lý Khác thấy bóng ả rất gầy, qua lớp quần áo vẫn có thể nhìn thấy bả vai nhô lên, ác cảm đối với ả trong quá khứ lúc này

cũng bớt đi nhiều. Nói thế nào thì đó cũng là cha của ả. Cốt nhục tình thân, trong lòng rốt cuộc vẫn còn quan tâm.

Lý Khác chậm rãi bước đến bên cạnh ả, cúi người xuống, nhẹ nhàng vỗ vai ả: "Thập thất muội, đừng quá đau buồn. Chúng ta nói chuyện với nhau được không?"

Ai ngờ, Cao Dương công chúa gạt phắt bàn tay Lý Khác đặt trên vai ả ra, lúc quay đầu lại, trong đôi mắt toàn là những tia nanh ác. Lý Khác nhìn ả, bất giác thấy ớn lạnh.

Lý Âm cũng khiếp sợ trước ánh mắt đó của ả, một lúc lâu sau mới hỏi: "Thập thất muội, em như vậy là sao? Ca ca rất quan tâm đến em.."

Cao Dương công chúa đứng lên, mặt lạnh như băng, giọng nói cũng không một chút ấm áp: "Các ngươi cho rằng ta đau lòng vì ai?" Ả giơ hai ngón tay, chỉ vào quan tài cao cao đằng sau, "Vì ông ta ư? Ông ta cũng xứng à?"

Lý Khác cảm thấy cõi lòng nguội ngắt, nhưng cũng mặc kệ ả, chỉ tiến lên thắp ba nén hương trước linh cữu, rồi lại cúi người khấu đầu, quỳ rạp không dậy. Lý Âm ở bên cạnh, thực hiện những động tác giống y.

Cao Dương công chúa lạnh lùng quan sát, đột nhiên cao giọng cười lớn rất không hợp thời điểm. Tiếng cười đó còn thê thiết khủng khiếp gấp trăm lần tiếng khóc. Ả bước tới, nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm vào Lý Khác: "Trước đây ta đã nói rồi, các ngươi sẽ gặp quả báo. Bây giờ, chẳng phải đã ứng nghiệm rồi sao? Ông trời thấy hết cả. Ngươi cũng không thoát được đâu!"

Lý Âm nghe đến đây, không nén nổi lửa giận trong lòng, gằn giọng: “Em muốn lên cơn thì về phủ đi! Cũng chẳng nhìn xem đây là chỗ nào sao?”

Chỉ vài năm ngắn ngủi, trên khuôn mặt vốn rạng rỡ như hoa đào của Cao Dương công chúa đã hằn rõ những nét tang thương không đúng với tuổi của mình. Ả lạnh lùng hừ một tiếng: “Lục ca biết ai đã ép ta phát điên không? Chính là kẻ mãi mãi cũng không dậy nổi ở đằng sau ngươi ấy! Chính là kẻ lạnh lùng ích kỷ đến cùng cực ở bên cạnh ngươi ấy! Bọn chúng đã liên thủ giết cha của con ta, giết ánh nắng duy nhất của cuộc đời ta! Nếu là ngươi, ngươi có thể không điên sao?”

Lý Âm bị những lời chất vấn của ả dồn ép đến mức á khẩu. Không phải không được câu phản bác, mà là bị khí thế hung dữ của ả ép cho không có sức phản kháng. Cậu nhìn Lý Khác, nhưng lại thấy y vẫn quỳ trên đệm gấm, dường như hoàn toàn không nghe thấy bọn họ cãi nhau.

Cao Dương công chúa vẫn không ngưng nghỉ, cúi xuống thì thầm bên tai Lý Khác: “Huệ Hoằng là người của ta.”

Chỉ là sáu chữ ngắn ngủn, nhưng lại như tiếng sấm rền vang trong lòng Lý Khác. Y gần như không tin nổi, ngoảnh đầu nhìn khuôn mặt cười đến mức méo mó của Cao Dương công chúa: “Ngươi nói gì?”

Cao Dương công chúa lại phá lên cười lớn: “Hóa ra đường đường là Đại Lý tự khanh cũng có lúc tính nhầm! Nếu ngươi đã gặp Huệ Hoằng thì sẽ thấy trên tay hắn có một chiếc nhẫn đệm bằng ngọc khắc mây lành. Đó là của hồi môn của ta năm xưa”

Vân An. Lý Khác thầm gọi khuê danh của ả. Ngay lập tức, như nghĩ ra điều gì đó, y bật dậy, nhìn thẳng vào đôi mắt trừng trừng không chớp của ả: "Là ngươi bảo hắn nói những lời đó trước mặt cha sao?"

"Vậy tam ca tưởng là ai? Vì ngươi đắc tội với quá nhiều người, quá nhiều người muốn người chết, đúng không?"

Lý Khác căm giận nói: "Đúng là điên rồ táng tận lương tâm!"

"Thật vậy sao?" Giọng nói của Cao Dương công chúa bỗng trở nên dịu dàng, thậm chí còn mang theo chút e thẹn chỉ thiếu nữ mới có: "Ta đã phải trao thân cho Huệ Hoằng, mới khiến hắn hết lòng giúp ta làm việc. Thật sự hắn đã làm rất tuyệt. Lý Thế Dân gần như không rời nổi đan dược mà hắn luyện. Đúng! Ngoài việc sẽ khiến người ta nghiện ra, đan dược đó thật sự là một thứ rất tốt, ngay cả thái y thự lệnh cũng không tra ra được cách thức bên trong! Nếu không thì ông ta đã không đợi nổi ngươi về. Tam ca, ngươi nên cảm ơn ta mới phải."

"Rốt cuộc ngươi đã làm những gì?" Trong cơn tức giận tột cùng, Lý Khác giơ tay bóp mạnh cổ Cao Dương công chúa. Ả không phản kháng, cứ mặc cho y bóp, khóe miệng dường như còn mang theo nụ cười đắc ý hài lòng.

Lý Âm thấy hai mắt Cao Dương công chúa đầy tia máu, sắc mặt dần xanh tái, vội vàng tiến lên kéo tay Lý Khác: "Ca ca đừng quá kích động! Đây là linh đường của cha, ca ca muốn để cha nhìn thấy cảnh tượng này sao?"

Lý Khác giật mình, vội vàng thả tay ra.

Cao Dương công chúa ho khù khụ mấy tiếng, cười lạnh lùng: "Còn muốn nghe không?"

“Nói! Nói ra hết tất cả những gì người đã làm!”

“Sau khi Huệ Hoằng hoàn toàn lấy được sự tín nhiệm của ông ta, ta đã bảo Huệ Hoằng nói với ông ta, ngươi là mối họa của xã tắc Đại Đường, để ông ta sớm chuẩn bị.” Cao Dương công chúa chế nhạo, “Ta cho rằng, dù ông ta không hoàn toàn tin vào những lời thiên mệnh, thì khiến ông ta và ngươi nảy sinh chút hiềm khích cũng tốt rồi. Nhưng ai ngờ, cái tên ươn hèn đó lại giết chết một cô gái. Nếu không thì..”

Lý Khác thấy ả không nói tiếp, liền truy hỏi: “Nếu không thì sao?”

“Nếu không thì, ta sẽ bảo Huệ Hoằng tìm cách, khiến Lý Thế Dân chết trong tay ngươi. Ngươi nói xem, một khi thành công, có phải sẽ thú vị lắm không?”

Lý Khác nắm chặt áo bào của mình, gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay. Y gắng nhịn, cuối cùng buông tay ra, miễn cưỡng đè nén được nỗi kích động muốn bóp cổ ả lần nữa: “Vì một gã đàn ông, ngươi lại muốn giết cha sao?”

“Vậy thì sao? Cùng là một mạng người, ai cao quý hơn ai chứ? Chỉ đáng tiếc, ta không thể giết ông ta, cũng không thể giết ngươi!”

Lý Âm tiến lên một bước, lớn tiếng quát: “Tự ngươi làm ra chuyện thông gian đáng xấu hổ, vì thể diện của ngươi, cha và ca ca mới giết tên gian phu đó. Sao ngươi không trách chính mình?”

Cao Dương công chúa xoa cái cổ ngâm ngẩm đau, sau một thoáng thẫn thờ, sắc mặt ả đột nhiên lại trở nên hung ác: “Lục ca, ta hỏi ngươi, rốt cuộc là vì thể diện của ta, hay là vì thể diện

của triều đình bọn chúng? Sau khi Biện Cơ chết, ta đã tìm biết bao hòa thượng đạo sĩ vào phủ, xin bọn họ gọi hồn, giao hoan với bọn họ. Nhưng ta vẫn nhớ y, không một khắc nào là không nhớ y! Vì trên đời này, chẳng ai thay thế y được.

Lý Khác mặc kệ ả, chỉ quỳ gối khấu đầu lần nữa, nhẹ nhàng nói: "Cha, con xin lỗi. Con đã quấy rầy giấc ngủ của người. Ngày mai, con sẽ đưa Nhân nhi đến thăm người.

"Hay cho cái vẻ phụ tử tình thâm của ngươi!" Cao Dương công chúa khinh miệt nhìn y, "Lý Khác, ngươi đợi đấy! Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ lấy mạng ngươi. Đến lúc đó, ta chắc chắn sẽ không sẩy tay nữa.

Nói xong, ả gỡ một bông hoa trắng trên búi tóc, ném phăng xuống đất.

Lý Âm nhìn bóng dáng ả nghênh ngang rời đi, không kìm được thấp giọng chửi rủa: "Đúng là một ả chanh chua không tự lượng sức mình." Thấy Lý Khác chưa đứng dậy, cậu liền quỳ xuống bên cạnh Lý Khác, "Ca ca đừng để những lời của ả vào lòng"

"Không đâu. Ta chỉ thấy không đáng thay cho cha mà thôi. Lý Khác bốc một nắm cọng rơm bỏ vào trong chậu lửa bên cạnh, mặc cho mồ hôi nhanh chóng chảy từ tóc xuống cổ, sau đó thấm ướt lưng y. Y cứ thế chăm chú nhìn ngọn lửa cháy rần rật, nhìn đến mức mắt ngày càng cay xót. Rất lâu sau, y mới lại nói: "Lục đệ, mấy năm nay ta luôn do dự, không biết có nên nói cho em một số chuyện mà ta biết không. Em cũng là con của mẹ mà."

“Không. Em không muốn biết. Biết thì làm được gì? Ca ca đã giấu rồi thì cứ giấu mãi đi.” Lý Âm nói một cách chắc chắn, “Em không thông minh như ca ca, như Trinh Khanh ca ca. Rất nhiều thứ em không thể nhìn thấu, cũng chẳng thể nghĩ thông. Cơ mà, như vậy cũng là may mắn. Ca ca, em không muốn vất vả như ca ca. Mẹ có một người con khiến bà ấy tự hào như ca ca là đủ rồi...”

Lý Khác thở phào nhẹ nhõm: “Phải! Em nói đúng. Nếu năm xưa ta nghĩ thông được điều này thì đã không mua dây buộc mình nhiều năm như vậy. Chúng ta đi thôi”

“Hôm nay lại có chuyện gì bận sao?”

“Có chuyện. Nhưng cũng không gấp. Trước hết theo ta đi thăm trưởng tỉ đã, hôm ấy trưởng tỉ vừa nghe tin cha qua đời, liền tái phát bệnh tim. Mấy hôm nay Kỳ nhi và Tuyết Lộ luôn ở bên đó, cũng không biết tình hình thế nào rồi.”

Lý Âm gật đầu: “Vâng. Chúng ta cùng đi.”

* * *

Lúc này Tương Thành công chúa đang nằm nghiêng mình trên giường nhắm mắt dưỡng thần, Thanh Đại ở bên cạnh hết lòng quạt cho nàng. Sáng nay Hà thái y lại đến khám chữa cẩn thận cho nàng một lượt, có điều vẫn chỉ nói đi nói lại mấy câu: Công chúa nhất thiết không được quá buồn hay quá mừng. Chỉ cần duy trì được tâm trạng bình ổn, ăn uống thanh đạm, thì nhìn chung bệnh sẽ không tái phát nữa. Tiêu Nhuệ sốt ruột, liền đi cùng Hà thái y đến thái y thự bốc thuốc, lại còn tự mình

trông nom hai tiểu thái giám sắc xong thuốc, nhìn Tương Thành công chúa uống thuốc, sau đó mới yên tâm vào cung.

Kỳ Úc và Tuyết Lộ ngồi đối diện nhau chép kinh Phật, hơn một canh giờ gần như không xê dịch. Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, khiến cả tiếng gió thổi lá cây bên ngoài cửa sổ cũng có vẻ ồn ào. Đột nhiên Tương Thành công chúa ho khẽ mấy tiếng. Hai người vội bỏ bút xuống, không hẹn mà cùng đứng lên hỏi: "Tỉ tỉ thấy khó chịu à?"

Tương Thành công chúa lắc đầu: "Không sao, chỉ là hơi ngứa họng thôi. Kỳ muội, em mang thai sáu tháng rồi đấy! Em nên về phủ nghỉ ngơi cho khỏe, không cần ở bên ta mãi thế đâu."

Kỳ Úc xoa bụng dưới đã lộ rõ: "Tỉ tỉ mệt thì bọn em lặng lẽ ngồi một bên. Tỉ tỉ buồn thì cùng nhau nói chuyện. Không phải rất tốt sao?"

"Kỳ muội nói phải. Bọn em ở bên tỉ tỉ, chỉ mong tỉ tỉ có thể bớt buồn đau."

Tương Thành công chúa hơi ngồi thẳng người dậy, Thanh Đại lập tức kê một chiếc gối tròn vào sau lưng nàng. Tuy là mùa hè, nhưng trong phòng đặt tận mấy chậu đá, nên cũng không cảm thấy thời tiết khó chịu mấy. Tương Thành công chúa thấy đôi mắt của bọn họ đều tràn đầy lo lắng không che giấu nổi, khóe miệng gắng gượng nặn ra một nụ cười: "Có các em ở đây, thật sự rất tốt. Lộ nhi, hồi sáu tuổi, mẹ ta qua đời. Lúc đó, cũng chính em đã ở bên ta cả đêm. Em còn nhớ không?"

Tuyết Lộ gật đầu: "Tất nhiên không thể quên rồi. Em và tỉ tỉ cùng nhau lớn lên, có rất nhiều bí mật cha mẹ em đều không biết, nhưng tỉ tỉ lại biết. Còn nữa, Nhuệ ca từ nhỏ đã thích tỉ tỉ,

dù chỉ nhìn tỉ tỉ từ xa một cái, Nhuệ ca cũng vui lắm rồi. Có một lần, Nhuệ ca lén nhét một miếng ngọc bội cho em, chỉ bảo là bên trên có khắc tên của chủ nhân. Em nhìn thì thấy hai chữ Minh Giác được khắc xiêu xiêu vẹo vẹo, quả thật rất xấu. Nhưng nó lại do chính tay Nhuệ ca khắc. Lúc đó tỉ tỉ chỉ nói một câu, khi em nói câu này cho Nhuệ ca nghe, Nhuệ ca mừng rỡ khoa chân múa tay giống như trẻ con vậy.

Trước đây Kỳ Úc chưa từng nghe câu chuyện này, liền tò mò hỏi: "Là câu gì?"

Mắt Tương Thành công chúa cuối cùng đã hơi sáng lên: "Nếu chữ trên tờ canh thiếp[*] hợp hôn cũng khó coi như thế này, thiếp sẽ không lấy chàng đâu."

Tuyết Lộ cảm thấy mu bàn chân hơi lạnh, cúi đầu nhìn thì hóa ra đá trong chậu sắt đã tan thành nước, từ từ tràn ra khỏi chậu. Thanh Đại thấy thế, vội vàng ngồi xổm xuống dịch chậu sang một bên, lấy vải thô lau chùi nền nhà. Tuyết Lộ ngồi quỳ trên đệm, cảm khái nói: "Sau đó Nhuệ ca ở nhà luyện chữ mỗi ngày, tuy không so được với tam ca, nhưng trong các hoàng thân quốc thích, cũng coi như rất tốt rồi."

"Nhuệ ca vốn là quan võ, làm như vậy, đều là vì tỉ tỉ." Kỳ Úc cũng không nhớ từ lúc nào, nàng đã đổi cách xưng hô với Tiêu Nhuệ từ "tiểu thúc thúc" thành "Nhuệ ca". Thực ra, vốn nên là như thế. Nhưng sau khi Tiêu Vũ qua đời, nàng luôn cảm thấy thái độ của Tiêu Nhuệ đối với mình lạnh nhạt đi không ít. Có lẽ, không phải đối với nàng, mà là với Lý Khác. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng bất giác sinh ra đôi chút thất vọng. Nhưng trước mặt

Tương Thành công chúa, nàng đành phải cẩn thận che giấu nỗi thất vọng đó. Vừa nghĩ, nàng vừa ngồi xuống bên cạnh công chúa, úp lòng bàn tay mình lên mu bàn tay công chúa.

Tương Thành công chúa biết sở dĩ lúc này bọn họ khơi lại chuyện xưa, hoàn toàn là vì muốn nàng quên đi đau thương trước mắt. Nàng bèn nắm chặt lấy tay Kỳ Úc, dùng tay còn lại vuốt tóc Tuyết Lộ: "Mong cầu cả đời của người con gái, chính là có được một tấm chồng thật lòng yêu thương mình. May mà ông trời đối đãi chúng ta không bạc, chúng ta ai cũng có được hạnh phúc của riêng mình"

Vừa dứt lời thì thấy nhũ mẫu Trương ma ma từ phòng ngoài bước vào, sau khi hành lễ với ba người liền lùi sang một bên. Thấy sắc mặt bà ta khó coi, bộ dạng muốn nói lại thôi, Tương Thành công chúa quan tâm hỏi: "Ma ma sao thế? Không khỏe à?"

Trương ma ma tuy là nhũ mẫu, nhưng khéo giữ gìn nên trông dáng vẻ chỉ khoảng bốn mươi tuổi. Bà ta cúi đầu, không ngừng vê ngón cái và ngón trỏ vào nhau, có vẻ vô cùng sợ sệt. Kỳ Úc không kìm nổi mở miệng hỏi: "Xảy ra chuyện gì à?"

Trương ma ma nghĩ một lát rồi mới nói: "Con mèo Tây Vực Trăn Trăn mà công chúa thích nhất bị ốm. Có vẻ sắp không chống chịu được nữa rồi.

Tương Thành công chúa nhíu mày nói: "Hôm qua thấy nó vẫn còn tung tăng nhảy nhót cơ mà, sao hôm nay đột nhiên lại sắp không xong rồi?"

"Nô tì cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Trưa nay thấy nó nằm dưới gốc cây, còn tưởng nó ngủ nướng. Nhưng gọi một hồi

vẫn không thấy phản ứng, nhìn kỹ lại thì thấy mắt nó mở to, nhưng không một chút khí sắc. Một lúc sau nó đi ngoài ra trứng sán, chốc chốc lại rên lên khe khẽ, trông vô cùng khổ sở..”

Tương Thành công chúa vội nói: “Trăn Trăn là món quà cha tặng cho ta năm năm trước, tinh khôn không gì bằng. Không được! Phải cứu nó. Ma ma, bà mau bảo người đi tìm đại phu chuyên khám bệnh cho động vật ở các phường đến đây, nhất định phải chữa khỏi cho nó.”

Có lẽ Trương ma ma sợ Tương Thành công chúa lo lắng thái quá ảnh hưởng đến sức khỏe, nên đã cố ý nói chậm lại rất nhiều: “Công chúa đừng lo lắng! Vừa nãy An đại phu của phường Sùng Nhân và Du đại phu của phường Phổ Ninh đã đến khám. Nhưng bọn họ đều nói, trong dạ dày Trăn Trăn có sán, đã không cứu được nữa rồi. Hơn nữa nếu không mau xử lý nó, sợ là sẽ lây bệnh sang người.”

Kỳ Úc thấy trong thoáng chốc vành mắt Tương Thành công chúa đã đỏ hoe, biết xưa nay nàng cực kỳ cưng Trăn Trăn, lại vừa mới trải qua nỗi đau mất cha, bèn vội vàng nói: “Đi tìm đại phu khác xem sao. Nếu vẫn không được thì mời thái y đến khám”

Trương ma ma đang định trả lời thì thấy tiểu thái giám Thường Ninh nãy giờ chăm sóc Trăn Trăn bước vào, cúi người vái: “Công chúa, Trăn Trăn được cứu rồi. May mà có Tiểu La cô nương bên cạnh vương phi.”

“Tiểu La?” Kỳ Úc sửng sốt hỏi, “Sao cô ta lại tới đây?”

Thường Ninh lau mồ hôi trên trán, hắng giọng nói: “Tiểu La cô nương bảo, cô ấy qua đây tìm Hà Bội cô nương, dặn Hà Bội

nhớ nhắc vương phi uống thuốc an thai. Thấy nô tài ôm Trăn Trăn, liền nói rằng hồi nhỏ cô ấy theo cha mẹ học được một chút bản lĩnh chữa bệnh cho động vật, có thể để cô ấy khám thử xem. Mới khám được một lúc, Tiểu La cô nương đã nói cô ấy chữa được. Giờ đang bận rộn ngoài kia.

"Thế thì tốt quá" Tương Thành công chúa thở phào, vẻ lo lắng trên mặt nhạt dần, "Tiểu La cần gì thì các ngươi đi chuẩn bị cho cô ấy"

Trương ma ma và Thường Ninh đồng thanh vâng dạ, rồi lui ra ngoài.

"Muội muội đang nghĩ gì vậy?" Tuyết Lộ thấy ánh mắt Kỳ Úc dán chặt vào một nơi nào đó, bèn huých tay nàng hỏi.

Kỳ Úc thu lại ánh mắt, nhìn hai bông hoa nhài thêu trên tay áo Tuyết Lộ, ngơ ngẩn nói: "Thuốc của em ngày uống hai lần. Sáng nay lúc ra ngoài, nó đã nhìn thấy em uống hết một bát, bát còn lại phải đến trước khi ngủ thì mới uống. Tại sao giờ nó lại chạy qua đây tìm Hà Bội dặn chuyện này?"

Tuyết Lộ kéo tay nàng ngồi xuống, xoa bụng dưới của nàng: "Muội muội đúng là mang thai cả nghĩ. Con bé Tiểu La đó nhất định tưởng rằng tối nay em ở lại chỗ Minh Giác tỉ tỉ, nên mới chạy đến nhắc nhở một câu. Điều này cũng chẳng có gì là lạ."

Kỳ Úc không trả lời Tuyết Lộ, ngoảnh đầu nói với Tương Thành công chúa: "Tỉ tỉ cũng cho là như vậy sao?"

Tương Thành công chúa cũng đáp lại bằng vẻ mặt nghi hoặc tương tự: "Lộ nhi nói không sai. Lẽ nào muội muội cho rằng có gì đó không ổn sao?"

“Không có. Tiểu La đúng là biết một vài phương pháp chữa trị cho động vật. Lần trước Giản Giản tiêu chảy, nó cũng là người bốc thuốc chữa khỏi cho Giản Giản. Tỉ tỉ yên tâm đi! Trăn Trăn nhất định sẽ không sao”

“Vậy thì tốt quá. Thế để Tiểu La ở lại phủ của ta một thời gian nhé! Muội muội thấy có được không?”

“Vâng. Chỉ cần tỉ tỉ vui là được.”

Bên ngoài lúc này trời lại đổ mưa rả rích, hạt mưa dồn dập gõ lên cánh cửa sổ, phát ra tiếng lộp độp. Một tia chớp xẹt qua bầu trời, kèm theo một tràng sấm nổ. Mặt đất dường như rung chuyển vài lần, mấy con quạ đồng loạt bay lên. Mùa mưa thành Trường An dằng dặc như nỗi bi thương ứ đầy trong lồng ngực mọi người.

Lúc Lý Khác, Lý Âm đến Tiêu phủ, trời đã mưa xối xả. Mấy người cùng nhau ăn cơm tối, lại nói chuyện một hồi, rồi mới ai về phủ của người nấy.

Trên xe ngựa trở về phủ, Kỳ Úc cảm thấy đứa con trong bụng đạp mãi không thôi, càng lúc càng thấy nóng nực, liền vươn tay kéo rèm ra. Lý Khác vội ngồi sang bên trái nàng: “Đừng để ướt mưa.”

Kỳ Úc dựa đầu lên vai y, hai tay ôm lấy cánh tay y. Một lúc lâu sau, nàng mới viết một chữ vào lòng bàn tay y, dịu dàng nói: “Cảnh nhi. Có được không? Nếu đúng là con trai, thì gọi là Cảnh nhi.”

Lý Khác từ từ nhắm mắt lại, sau gáy hơi giần giật, trong tai ngập tràn tiếng gió rì rào: “Chữ ‘côn là cha đặt, nghĩa là ngọc

đẹp. Còn chữ 'cảnh thì chỉ vẻ rực rỡ của ngọc. Đúng là rất hay!"

"Cha sẽ ở trên trời phù hộ cho Cảnh nhi bình an ra đời." Kỳ Úc ngừng lại một chút rồi nói, "Nhuệ ca ở trong cung lâu như vậy, không biết thái... bệ hạ tìm Nhuệ ca có việc gì?"

"Nhuệ ca là Thái Thường tự khanh tân nhiệm, phụ trách lễ nhạc. Dạo này tất nhiên bệ hạ có chỗ cần dùng đến Nhuệ ca."

"Trước đây chàng cũng thường có lúc cần dùng đến Nhuệ ca, nhưng có bao giờ thấy Nhuệ ca tích cực như thế đâu." Kỳ Úc xị mặt nói, "May mà còn có tỉ tỉ, nên không đến mức khiến Nhuệ ca thật sự xa cách với chàng. Có điều thiếp cũng không hiểu, vì cái gì mà Nhuệ ca lại như vậy?"

"Có chuyện gì đâu?" Lý Khác vỗ vỗ tay nàng an ủi, "Quan mới nhậm chức, Nhuệ ca chỉ bận bịu thôi, thật mà. Đợi qua đợt bận rộn này, chúng ta sẽ lại giống như trước đây."

Giống như trước đây sao? Kỳ Úc cụp mi mắt xuống, hồi lâu mới gật đầu: "Thiếp biết, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi."

* * *

Lúc Tiêu Nhuệ về phủ, trời đã tối, hơi nóng ngày hè theo gió phả lại ngập tràn trong không khí. Đám ve sầu trên cây đang kêu râm ran phổ thành khúc nhạc, khiến người ta càng thấy nóng nực.

Lúc bước qua ao sen, Tiêu Nhuệ đột nhiên trông thấy một cái bóng lướt nhanh qua trước mặt mình, kèm theo một tiếng mèo kêu thê thiết. Gã còn chưa kịp phản ứng, bóng đen đã bổ nhào lên người gã. Tiểu nô cầm đèn tên Xuân Phúc giật mình

thả tay ra, chiếc đèn lồng đỏ trong tay rơi xuống đất. Xuân Phúc hoảng sợ, cuống cuồng cởi áo ngoài, ra sức đập vào chiếc đèn lồng đã bốc cháy.

Tiêu Nhuệ đang định rút đoản kiếm trên thắt lưng ra, nhưng lại thấy có một cảm giác ấm áp từ cẳng chân truyền lên. Gã cúi xuống nhìn thì thấy Trăn Trăn đang nằm bò trên mu bàn chân, thè lưỡi liếm da mình.

"Làm phò mã giật mình rồi. Trăn Trăn bị bệnh, tính hơi cáu bẳn hơn bình thường. Vừa rồi nô tì đang chữa trị cho nó, nào ngờ loáng một cái đã để nó chạy ra ngoài." Tiểu La vừa chạy tới vừa chỉnh lại búi tóc hơi lỏng của mình. Khi chạy đến chỗ Tiêu Nhuệ, một mớ tóc đã lòa xòa trên má. Cô ta cúi người bế Trăn Trăn lên, lùi lại một bước, cung kính đứng hầu ở đó.

Tiêu Nhuệ thấy Trăn Trăn vùi đầu vào cánh tay Tiểu La, ngoan ngoãn như một đứa bé, trong lòng có phần kinh ngạc. Con mèo nhỏ này bình thường không muốn thân gần với bất kỳ ai ngoài Tương Thành công chúa, không ngờ tiểu nha hoàn trước mặt lại có thể khiến nó phục tùng như vậy. Thế là gã không kìm được ngẩng đầu quan sát Tiểu La mấy lượt, hỏi: "Ngươi là người bên cạnh Ngô vương phi à?"

"Vâng. Nô tì theo vương phi đến phủ thăm công chúa. Vì Trăn Trăn bệnh nặng, nô tì lại biết một vài cách chữa, cho nên vương phi mới để nô tì ở lại. Sau hai lần uống thuốc, Trăn Trăn đã hồi phục lại không ít. Có điều, vẫn cần tiếp tục chăm sóc điều trị"

Tiêu Nhuệ đưa tay vuốt bộ lông trắng như tuyết của Trăn Trăn, lại nhìn Tiểu La: "Đã vậy thì sau này người ở lại đây

chuyên nuôi dưỡng Trăn Trăn đi. Về phía Ngô vương phi, ta sẽ bảo người qua nói."

"Vâng. Nô tì nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt. Như vậy, công chúa cũng có thể vui vẻ hơn." Tiểu La chớp chớp mắt. Trong bóng tối, người khác khó lòng nhìn rõ vẻ mặt của cô ta.

"Đúng là một nha hoàn thông minh lanh lợi." Sau khi buông ra câu này, Tiêu Nhuệ đi thẳng về phía thư phòng nhỏ ở hậu viện mà không ngoảnh đầu lại. Mãi đến giờ Tý, gã mới lo xong việc hoàng đế giao cho.

Vì ban ngày ngủ hơi nhiều, nên lúc này Tương Thành công chúa lại thấy tỉnh táo, tiện tay cầm một quyển sách lên giở đọc chăm chú. Mới được mấy trang, quyển sách đã bị một đôi tay gỡ ra. Tiêu Nhuệ thổi tắt một ngọn nến, ngồi xuống mép giường nói: "Đọc sách đau đầu đấy. Nếu thật sự không ngủ nổi thì gọi Cẩm Văn, Thanh Đại đến nói chuyện cũng được mà."

Tương Thành công chúa nhìn vẻ mặt mệt mỏi của gã, nói: "Tam đệ bảo là chàng còn bận hơn cả tam đệ. Ban đầu thiếp còn không tin.

Bàn tay đang kéo rèm của Tiêu Nhuệ khựng lại, toàn bộ biểu cảm đều cứng đờ ở khóe miệng. Rất lâu sau, gã mới buông rèm xuống, giọng nói vẫn không được hoàn toàn tự nhiên: "Tam đệ về lúc nào?"

"Tam đệ và lục đệ cùng đến. Vốn dĩ cũng muốn đợi chàng về, nhưng Kỳ nhi tháng thai đã lớn, không thể thức quá khuya, thiếp bảo mấy đứa cùng về luôn." Tương Thành công chúa nói đến đây, đột nhiên nhíu mày, "Chàng biết tam đệ sẽ đến à? Không phải chàng cố tình tránh mặt đấy chứ?"

Tiêu Nhuệ bị nói trúng tim đen, lúng túng ra mặt: “Đâu có. Nàng biết đấy, chức Thái Thường tự khanh này quả thật không dễ đảm đương. Việc lễ nhạc liên quan đến uy nghi của hoàng đế, thể diện của hoàng gia, nên không được có bất kỳ sơ suất nào. Bệ hạ không phải không có người thích hợp hơn, nhưng vẫn giao việc này cho ta. Ta không thể phụ sự ủy thác quan trọng như vậy”

Tương Thành công chúa dịch người vào trong, phản bác: “Những lời mỹ miều đạo mạo này, chàng nói trên triều đường thì cũng thôi. Trước mặt thiếp, chẳng lẽ không thể nói mấy lời thật lòng sao?”

Vẻ lúng túng trên mặt Tiêu Nhuệ càng đậm hơn. Sao gã lại quên, Tương Thành công chúa không phải là một cô gái dễ bị đánh lừa. Gã tháo chuỗi tràng hạt gỗ tử đàn trên cổ tay ra đặt ở đầu giường, hai tay kê dưới đầu, nằm ngửa xuống nói: “Ta không cố tình”

Tương Thành công chúa nghiêng người qua nhìn gã: “Ý của chàng là, chàng không cố tình nói lấy lệ với thiếp, hay là không cố tình tránh mặt tam đệ?”

“Ta cũng không biết.” Tiêu Nhuệ nhắm mắt thì thầm, “Ta chỉ biết, cha tốn nhiều tâm sức cho tam đệ như thế, là vì muốn tam đệ có một ngày lên ngôi thiên tử, tại tam đệ dùng dà dùng dẳng, nhìn trước ngó sau, nên mới để lỡ thời cơ tốt nhất. Tam đệ không xem lại bản thân thì thôi, lại còn đổ trách nhiệm cho cha. Minh Giác, nàng bảo ta có thể không tức giận được sao?”

Tương Thành công chúa hoài nghi nói: “Chàng cho rằng, sở dĩ trước lúc lâm chung cha nói lời sám hối với tam đệ là vì

không thể giúp tam đệ trở thành thái tử sao? Không! Không thể nào. Ba người chúng ta, còn cả Lộ nhi, chơi với nhau từ khi biết nhớ, ắt phải hiểu rõ nhau nhất.

"Nhưng mấy tháng nay, ta cứ nhớ lại cảnh tượng lúc đó mãi. Ngoại trừ lý do này, ta thực sự không nghĩ ra cha đã có chỗ nào không phải với tam đệ. Còn cả biểu huynh của tam đệ nữa.." Nói đến đây, Tiêu Nhuệ bất giác lại hơi bực bội: "Tiên hoàng tốt với y đến mức khiến người ta khó hiểu, còn cha thì chuyện gì cũng nói với y, năm xưa Lộ nhi cũng nhất định phải lấy y, Lý Khác thì càng nghe lời y răm rắp. Nhưng ta nhìn mãi không ra, rốt cuộc y đang nghĩ gì trong lòng"

"Đó là vì chàng đã có thành kiến với bọn họ." Tương Thành công chúa nói một câu trúng ngay trọng điểm, "Thiếp nhớ trước đây chàng từng nói, Trinh Khanh tính cách trầm ổn, xử sự lão luyện, có tài làm tể tướng. Sao bây giờ lại bảo là không nhìn thấu y?"

Tiêu Nhuệ trầm mặc hồi lâu rồi mới nói: "Minh Giác, hình như nàng luôn nói đỡ cho bọn họ. Ta nhận tước vị Tống quốc công chưa lâu, lại là Thái Thường tự khanh tân nhiệm. Nàng biết mà, bệ hạ và Trưởng Tôn thái úy đều không thích bọn họ. Còn chúng ta... lại quá gần gũi với bọn họ."

"Tiêu Nhuệ" Tương Thành công chúa ngồi thẳng người dậy, nhìn gã rất lâu với vẻ khó tin, "Chàng biết mình vừa nói gì không?"

Tiêu Nhuệ dường như cũng giật mình trước ý nghĩ ập tới đột ngột đó, mặt đối mặt với Tương Thành công chúa một lúc, rồi vung tay đấm mạnh vào đầu mình một cái: "Là ta nói năng

bậy bạ. Bao nhiêu năm qua, giữa ta và bọn họ, không chỉ có tình nghĩa, mà còn có ơn nghĩa. Sao có thể nói cắt đứt là cắt đứt?"

"Đây là lương tri của chàng nói với chàng, còn những gì chàng nói vừa nãy mới là suy nghĩ bản năng của chàng" Dù gã đã tránh né, nhưng Tương Thành công chúa vẫn không thu hồi ánh mắt, "Sở dĩ con người có thể chi phối các sinh linh khác, một nguyên nhân quan trọng chính là con người có thể dùng lương tri để khống chế bản năng"

"Không phải bản năng" Tiêu Nhuệ cuống quýt giải thích, "Thật sự chỉ là nhất thời hồ đồ. Minh Giác, ta xin lỗi."

Tương Thành công chúa lắc đầu: "Chàng không có gì phải xin lỗi thiếp cả. Từ khi chúng ta thành thân đến nay, chàng luôn là một người chồng, người cha tốt. Chuyện trên triều đường, ân oán giữa các người, thiếp đều không hiểu. Nhưng Lý Khác và Trinh Khanh đều là em của thiếp, bất luận kẻ nào muốn tính kế với họ, thiếp đều sẽ liều chết để bảo vệ."

"Ta cũng vậy" Tiêu Nhuệ giơ tay ôm nàng vào lòng. Có lẽ sợ nàng không tin, gã nhấn giọng nói lại lần nữa: "Thật sự sẽ như vậy."

Đêm đó, hai người đều ngủ không yên giấc. Ban đầu Tiêu Nhuệ còn nhắm mắt cố ngủ, nhưng sau khi trằn trọc mãi cũng không có kết quả, gã đành bỏ cuộc, quay sang đếm xem ngoài cửa sổ có bao nhiêu tiếng côn trùng kêu.

Mới tờ mờ sáng ngày hôm sau, Tiêu Nhuệ đã ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài sân. Trong ngôi đình đá giữa hồ, Tiểu La đang dùng lược tỉ mỉ chải lông cho Trăn Trăn. Trăn Trăn ngoan

ngoãn nằm bò ở đó, thỉnh thoảng còn khoan khoái ư ử vài tiếng.

Chắc vì quá tập trung, lúc Tiêu Nhuệ đến gần, Tiểu La rõ ràng bị giật mình, lực tay bất giác mạnh hơn hẳn. Trăn Trăn kêu ré lên một tiếng vì đau, Tiểu La vội bế nó lên dỗ dành, thấy nó đã bình tĩnh lại, mới đặt nó xuống, cúi người vái chào Tiêu Nhuệ: "Nô tì tham kiến phò mã.

Hai cây trâm bạc hình hoa mai trên mái tóc Tiểu La lấp lánh trong ánh dương. Tiêu Nhuệ chú ý đến ánh lấp lánh này, cũng chú ý đến tướng mạo Tiểu La. Trước đây lúc nhìn cô ta, cô ta luôn cúi đầu. Đêm qua, thay vì nói gã nhận ra Tiểu La, phải nói là gã nhận ra đôi trâm hoa mai đó thì đúng hơn.

"Trông người giống Minh Giác đến mấy phần"

Tiểu La lại cúi đầu, đỏ mặt nói: "Nô tì không dám."

Vốn dĩ Tiêu Nhuệ cũng chỉ nói thế thôi, nhưng thấy bộ dạng e thẹn đáng yêu của cô ta, gã bất giác nhớ lại những năm tháng thiếu niên vẫn nâng niu trong lòng. Minh Giác từ nhỏ đã rất trầm lặng. Nàng thích đọc sách, thường cả ngày ngồi đọc ở trước bàn cạnh cửa sổ khuê phòng. Bóng nàng in lên song the, thực sự là một bức tranh thiếu nữ đẹp vô ngần. Lúc gã còn chưa biết yêu là gì thì đã say đắm nàng rồi, giống như ánh trăng đã từng đuổi theo trong bóng tối, quyết chí suốt đời suốt kiếp đi theo bảo vệ nàng.

Nghĩ đến đây, gã không kìm được lại nhìn Tiểu La lần nữa. Tuổi xuân tươi đẹp của Tiểu La, cũng là tuổi xuân tươi đẹp mà Minh Giác từng có: "Chẳng qua là một câu khen ngợi dung mạo

của ngươi thôi. Lá gan của ngươi xưa nay đều nhỏ như vậy sao?"

Tiểu La vẫn không nói gì, chỉ cúi đầu dịu dàng vuốt ve Trăn Trăn. Trăn Trăn có vẻ buồn ngủ, một lát sau đã nhắm mắt lại, ngủ yên trong lòng Tiểu La.

Tiêu Nhuệ vén áo ngồi xuống, tựa đầu lên cột mái hiên, trong đầu không ngừng nhớ lại mỗi một câu nói, mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt của Minh Giác đêm qua. Không biết tại sao lại có một cảm giác lạnh lẽo không diễn tả nổi dâng lên trong lòng gã.

Thế là gã càng cảm thấy Tiểu La ở trước mặt có một vẻ thuần khiết tươi đẹp chạm đến cánh cửa trái tim mình. Gã chỉ vào chỗ ngồi đối diện, sau khi cô ta ngập ngừng ngồi xuống, gã mới khẽ thở dài: "Không biết nàng có còn giận ta không?"

Tiểu La hơi ngẩng đầu lên, len lén nhìn vạt áo trắng tinh của Tiêu Nhuệ, rụt rè hỏi: "Phò mã và công chúa... cãi nhau a?"

"Nếu nàng có thể bướng bỉnh cãi nhau một trận với ta như những cô gái bình thường thì cũng thôi." Giọng Tiêu Nhuệ lộ rõ vẻ chán nản, "Đằng này nàng chỉ không vui. Tiểu La, ngươi nói xem, có cách gì có thể khiến nàng vui lên một chút không?"

* * *

Tiểu La nhìn mặt hồ đang gợn sóng, suy nghĩ rất nghiêm túc, một lúc sau mới nói: "Tiên đế vừa băng hà, nô tì cảm thấy, bây giờ có làm thế nào công chúa cũng không vui lên nổi. Nếu phò mã thật sự yêu thương công chúa thì nên buồn cùng công

chúa, ở bên công chúa vượt qua đau thương. Đợi qua tang kỳ, công chúa cũng được tĩnh dưỡng khỏe lại rồi, ngài và công chúa sinh thêm một đứa con...”

Nói đến câu cuối cùng, mặt Tiểu La lại đỏ lên, ngay cả cổ cũng cảm thấy nóng bừng. Tiêu Nhuệ hơi ngả người về phía trước, lắc đầu nói: “Chúng ta thành hôn nhiều năm như vậy, mãi vẫn chỉ có một đứa con là Thủ Quy. Không phải ta không muốn, chỉ là ta lo lắng cho sức khỏe của nàng. Nếu phải chọn giữa con và nàng, thì ta thà chọn nàng”

Tiểu La ngẩn ngơ, ánh mắt dừng ở con chim hỷ thước đậu trên lan can một lúc, sau đó mới nói: “Phò mã nên nói những lời này cho công chúa nghe. Tuy công chúa có thân phận cao quý, nhưng suy cho cùng vẫn là đàn bà con gái. Hễ là đàn bà con gái thì đều thích nghe lời đường mật. Dù ngài chỉ yêu công chúa một phần mà nói thành mười phần, công chúa cũng sẽ vui ngay. Nhưng nếu ngài yêu công chúa mười phần, lại vì xấu hổ mà không dám bày tỏ, thì công chúa sẽ chẳng thể lĩnh hội được dù chỉ là một phần.”

Tiêu Nhuệ mỉm cười: “Không ngờ ngươi còn nhỏ tuổi mà lại hiểu biết không ít.”

Giọng của Tiểu La vẫn rụt rè e thẹn: “Không phải đâu ạ. Nô tì chỉ suy đoán bằng trái tim của một cô gái mà thôi, chắc... chắc là như vậy.”

“Phải rồi! Ngươi là con gái mà.” Tiêu Nhuệ nói như thể bỗng nhiên vỡ lẽ, “Hơn nữa còn là một cô gái thông minh lanh lợi. Xem ra sau này, ta phải thỉnh giáo người nhiều hơn.”

Tiểu La lập tức ôm Trăn Trăn cúi người hành lễ: “Phò mã có điều sai bảo, nô tì không dám không tuân.”

Tiêu Nhuệ giơ tay đỡ cô ta, Tiểu La định vùng ra theo bản năng, tiếc rằng lúc này Tiêu Nhuệ đã nắm chặt tay cô ta, vả lại càng lúc càng sát lại gần hơn. Thế nên cô ta đành để mặc cho gã nắm như vậy, tim đập ngày càng nhanh. Đúng lúc này, Trăn Trăn trong lòng Tiểu La đột nhiên kêu ré lên một tiếng. Tiêu Nhuệ hốt hoảng buông tay, quay lưng lại, gục đầu lên cột hiên, nói với giọng trầm thấp: “Ngươi về đi.”

Mãi đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, Tiêu Nhuệ mới quay người lại, tự bạt tai mình một cái thật mạnh. Vừa rồi, gã đúng là đã bị ma ám. Nếu không phải Trăn Trăn kịp thời kêu ra tiếng, gã thật sự không biết mình sẽ làm ra những việc như thế nào. Cô ta trông giống Minh Giác, đặc biệt là đôi mắt. Tuy cô ta không có dáng vẻ khoan thai nhã nhặn, khí chất phóng khoáng tự nhiên của Minh Giác, nhưng động tác cụp mắt cúi đầu thật sự rất giống. Đúng rồi! Vì Minh Giác nên gã mới ý loạn tình mê. Minh Giác vợ gã, là người đàn bà duy nhất trong trái tim gã.

“Quân hầu, sao ngài đến sớm thế này? Không biết công chúa và phò mã đã dậy chưa nữa!”

Tiêu Nhuệ đang chiến đấu với tâm ma của mình hết lần này đến lần khác, đột nhiên nghe thấy giọng nói trong trẻo của thị nữ từ đằng sau vẳng lại. Gã vội hít sâu một hơi, điều chỉnh lại cảm xúc nhanh nhất có thể, rồi mới ngoảnh đầu, vẫy tay về phía không xa. Thị nữ đó vén áo thi lễ với gã xong liền lui xuống.

Dương Chính Đạo chạy qua hành lang chín khúc đến ngôi đình đá giữa hồ. Thấy mặt Tiêu Nhuệ đầy mồ hôi, gã không khỏi thắc mắc: “Mới sáng sớm mà Nhuệ ca đã làm gì vậy, sao lại nóng đến mức này?”

Nghe gã nói vậy, Tiêu Nhuệ mới cảm thấy gần như mồ hôi toàn thân đều đang chảy xuống, liền rút khăn ra lau qua quýt: “Trinh Khanh cũng biết mà, trước giờ ta sợ nóng. Lúc ra ngoài lại quên mang quạt”

Dương Chính Đạo thừa biết gã có tâm sự, nhưng gã không muốn nói thì cũng không cần phải vạch trần: “Đúng là nóng thật. Mấy năm trở lại đây, mùa hè năm nay là nóng nhất. Giờ chắc bệnh tình của trưởng tỉ đã không sao rồi chứ? Nếu không thì Nhuệ ca cũng chẳng thảnh thơi ngắm cảnh giữa hồ thế này.

“Hôm đó chỉ là nhất thời phiền muộn không phát tiết được, đợi xuôi khí rồi thì tự nhiên sẽ khỏe thôi. Hôm qua nàng ngủ muộn, chắc sẽ dậy muộn một chút. Nếu Trinh Khanh đi thăm bệnh thì e rằng phải đợi ở đây một lúc nữa.”

Chỉ là.

Dương Chính Đạo nghe thấy gã nói ra hai chữ này, đôi mày bất giác giần giật. Thường ngày dù trưởng tỉ chỉ ho một tiếng, gã cũng sẽ lo lắng gọi thái y đến khám; lần này trưởng tỉ tái phát bệnh tim cũ, ba thái y liên tiếp đến hội chẩn. Mới đầu chẳng phải gã cũng sốt ruột như kiến bò chảo nóng ư? Sao bây giờ đột nhiên lại điềm tĩnh thế?

Có vẻ Tiêu Nhuệ cũng ý thức được lời mình nói có sai sót, nhưng lại không biết sai ở chỗ nào, càng không biết phải lấp

liếm ra sao, đành nói lảng sang chuyện khác: “Mới sáng sớm Trinh Khanh đã đến phủ, chắc không chỉ vì Minh Giác chứ?”

“Đúng. Em có điều muốn nói với Nhuệ ca. Dương Chính Đạo đi thẳng vào vấn đề, “Tân hoàng lên ngôi, ân uy thi hành đủ cả, trong triều ngoài nội nức tiếng ngợi khen. Trưởng Tôn Vô Kỵ và các môn sinh cấp dưới cũ của ông ta thì khỏi cần nói, ngay cả người bình thường không thân gần với bọn họ là đại tướng quân Lý Tích cũng vì một đạo ý chỉ triệu hồi phong thưởng mà cảm ơn đội đức y. Còn Nhuệ ca, y trao quan cao, ban chức trọng cho Nhuệ ca, sao mà biết được không phải là đang thu phục lòng Nhuệ ca?”

“Cha ta đã nói từ lâu, thủ đoạn của y, Lý Thừa Càn và Lý Thái không sánh được. Thậm chí..” Tiêu Nhuệ dừng lại một chút rồi mới nói, “Thậm chí không dưới Lý Khác. Điều này chắc Trinh Khanh cũng rõ mà.”

“Rất rõ. Cho nên, y sẽ là một hoàng đế tốt. Nếu không phải vậy, Nhuệ ca cho rằng tiên đế anh minh nhường ấy lại yên tâm truyền ngôi cho y như thế sao? Chẳng lẽ chỉ vì thân phận của y?”

Bên hồ gió nhẹ lướt qua, mang theo chút hơi nóng mùa hè, khiến người ta càng cảm thấy oi bức khó chịu. Tiêu Nhuệ hơi dịch chuyển vị trí, nhìn Dương Chính Đạo với vẻ hoài nghi: “Vậy rốt cuộc ý của Trinh Khanh là gì?”

Dương Chính Đạo đứng dậy, rút ra một bản tấu sớ giắt ở thắt lưng, đặt vào tay Tiêu Nhuệ: “Chọn một thời điểm thích hợp, giao cái này cho bệ hạ.”

Tiêu Nhuệ mở ra, chỉ xem qua loa đã biến sắc, vội vàng gập lại, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Dương Chính Đạo: "Tại sao?"

"Nếu Nhuệ ca muốn hỏi chuyện này thật hay không, thì em có thể khẳng định với Nhuệ ca, là thật." Dương Chính Đạo thu toàn bộ biểu cảm của Tiêu Nhuệ vào trong đáy mắt, nhưng lại trả cho gã một ánh mắt cực kỳ ôn hòa, "Cho nên, Nhuệ ca có thể yên tâm trình nó trước mặt bệ hạ"

Vẻ kinh ngạc nơi đáy mắt Tiêu Nhuệ dần chuyển thành cảnh giác, trong đầu gã lập tức hiện lên hai chữ: Thăm dò. Đúng! Y đang thăm dò mình.

"Trinh Khanh đang nghi ngờ ta, hay là dụ dỗ ta làm chuyện vong ơn bội nghĩa?"

"Nhuệ ca cả nghĩ rồi. Chẳng qua em chỉ nói ra một chút sự thật mà thôi" Dương Chính Đạo nhìn một chiếc lá rơi trong hồ đang dần trôi về phía xa, "Tuy tiên đế trao cho Ngô vương quyền tùy nghi hành sự, nhưng chuyện lớn liên quan đến bổ nhiệm và miễn nhiệm quan viên châu phủ, theo luật thì phải nói rõ với bộ Lại về việc lựa chọn người thay chức thứ sử. Sau khi bộ Lại phê chuẩn xong, bệ hạ sẽ là người định đoạt cuối cùng. Còn Ngô vương đã không báo cho bộ Lại biết, cũng chẳng trình việc này lên bệ hạ. Dù y có lý do gì đi nữa, đây quả thật là một sơ suất."

"Nếu chỉ là sơ suất, Trinh Khanh đi nhắc nhở tam đệ một câu, bảo tam đệ bổ sung, không phải là xong sao? Hà tất phải trực tiếp tố cáo với bệ hạ? Giờ đang là thời kỳ nhạy cảm, ngộ nhỡ bệ hạ thật sự nổi ý định xử phạt tam đệ, vậy thì phải làm sao?"

“Xử phạt thì mới tốt. Chỉ sợ bệ hạ nhẹ nhàng dẹp việc này đi. Cho nên Nhuệ ca phải lên tiếng nhân lúc có nhiều người, hơn nữa phải cố hết sức để nói hậu quả sao cho nghiêm trọng một chút. Tốt nhất là có thể ép bệ hạ cắt bớt mấy trăm hộ phong của y, không thì phạt bổng lộc cũng được.”

Tiêu Nhuệ nghe những lời bất thường này, tâm trạng lại được thả lỏng. Gã giơ tay sờ trán Dương Chính Đạo: “Mấy hôm trước Lộ nhi nói Trinh Khanh bị sốt rét nhẹ, sao đến giờ vẫn chưa khỏi? Lát nữa Lưu thái y đến chẩn mạch, Trinh Khanh cũng để ông ấy khám xem thế nào.”

“Em không có nói nhảm!” Dương Chính Đạo nghiêm mặt, “Nhuệ ca đi nói với bệ hạ! Nhất định phải nói!”

Tiêu Nhuệ nhìn bộ dạng nóng lòng như lửa đốt của gã, giống một đứa trẻ bị giành mất món đồ chơi yêu thích đang sốt ruột muốn mách với cha mẹ, bèn vỗ vai gã nói: “Rốt cuộc tam đệ chọc gì đến Trinh Khanh? Làm như thế này khác nào lấy việc công báo thù riêng! Ta sẽ không giúp Trinh Khanh hại tam đệ đâu.”

Dương Chính Đạo biết nếu không nói rõ, dẫu thế nào Tiêu Nhuệ cũng không nghĩ ra, đành phải nói sự thật: “Các chức tư không và đại tướng quân đều là bệ hạ phong thưởng cho Lý Khác theo ý chỉ của tiên đế, chứ không phải y tự nguyện. Nếu lúc này có thể cho y lý do trừng phạt nhẹ Lý Khác một phen, để y hả được cơn giận kìm nén trong lòng, thì chỉ có lợi cho Lý Khác. Em nói như vậy, Nhuệ ca hiểu rồi chứ?”

Tiêu Nhuệ bỏ tay xuống, vẻ nghi hoặc trong mắt càng đậm hơn: “Cái này thì ta hiểu. Nhưng mà, chuyến đi Dương Châu lần

này Trinh Khanh là người đồng hành với tam đệ, Trinh Khanh đi nói với bệ hạ không phải hợp lý hơn sao?"

"Thứ nhất, em và y có thù oán; thứ hai, em và Lý Khác có quan hệ mật thiết. Vì vậy y sẽ không tin em, chưa biết chừng còn cho rằng em lại giở âm mưu quỷ kế gì đó."

"Cũng không phải là không có lý." Tiêu Nhuệ sực hiểu gật đầu, "Vậy thì tại sao lại là ta đi? Chẳng phải ta và Lý Khác cũng có quan hệ mật thiết sao?"

Dương Chính Đạo mở túi nước mang theo bên mình ra, uống mấy ngụm xong, cổ họng mới bớt khô rát: "Tuy Nhuệ ca qua lại với Lý Khác còn gần gũi hơn em, nhưng chí ít Nhuệ ca không kết oán ngoài mặt với y. Huống hồ Nhuệ ca cũng là anh rể của y, lòng cảnh giác của y đối với Nhuệ ca cũng không nặng nề như với em. Hơn nữa, gần đây chẳng phải y luôn bày tỏ thiện chí với Nhuệ ca sao? Lúc này Nhuệ ca cho y một cơ hội trút giận nho nhỏ như này, y chỉ cho rằng đó là có đi có lại, sẽ không nghi ngờ. Cho nên, chỉ có thể là Nhuệ ca.

"Trinh Khanh suy tính thật là chu đáo." Tiêu Nhuệ chậm rãi lấy ngón trỏ vân vê ngón cái, do dự giữa đồng ý và không đồng ý hết lần này tới lần khác, rồi mới mở miệng thăm dò, "Thực ra... người bệ hạ muốn bày tỏ thiện chí không chỉ là ta.

"Vậy thì sao.." Dương Chính Đạo nghĩ đến đạo di chiếu mà Lý Thế Dân để lại cho mình, khóe miệng bất giác lộ ra một nụ cười gượng gạo. Gã biết rằng, kể từ khi biết Lý Khác không thể kế thừa đại thống, Tiêu Nhuệ đã bắt đầu tìm kiếm lối thoát thứ hai cho bản thân. Lập trường và trải nghiệm của hai người rốt cuộc vẫn khác nhau. Nếu gã không để Tiêu Nhuệ đi làm chuyện

này thì sớm muộn gì Tiêu Nhuệ cũng tìm cơ hội khác. Vậy thì thà rằng cơ hội này là của gã cho. Có lẽ như vậy, gã mới có thể tìm được một sự bình yên cho Lý Khác, và cho chính mình.

Chương 30
Sấm động kinh hồn

"Bình an" là một từ cực kỳ ấm áp đối với tất cả mọi người trong thiên hạ. Khi vượt qua hết phong ba, nhìn thấu phần hoa, những gì người ta muốn dường như cũng chỉ là điều này mà thôi.

Tiêu Nhuệ làm rất tốt việc Dương Chính Đạo giao phó, tốt đến mức vượt quá sức tưởng tượng của gã. Tuy Lý Trị hạ đạo ý chỉ trừng trị đó một cách hết sức ôn hòa, nhưng câu nào câu nấy đều nói trúng điểm mấu chốt, chỉ qua loa hời hợt mà đã làm hết những việc cần phải làm. Trong triều ngoài nội không khỏi một lần nữa sinh lòng sợ hãi vị hoàng đế trẻ tuổi này.

Nhưng mà, suốt ba năm sau đó, trong lòng Tiêu Nhuệ trước sau vẫn còn đôi chút ngột ngạt và lo lắng. Gần như ngày nào gã cũng đợi Lý Khác chủ động đến tìm gã chất vấn việc này. Nhưng Lý Khác đối xử với gã vẫn y như trước, không có bất cứ điều gì khác thường. Trong cơn hoang mang khó hiểu, có vẻ Tiêu Nhuệ đã dần nghĩ ra nguyên nhân: Bao nhiêu năm qua, gã chưa bao giờ tâm sự với y, dù bọn họ đã cùng nhau trưởng thành, dù gã từng thật lòng muốn giúp y lên ngôi, nhưng giữa bọn họ vẫn luôn có một lớp màng ngăn cách. Gã không biết lớp màng ngăn cách đó là gì, cũng không biết phải làm thế nào để phá vỡ nó. Thế nên gã dứt khoát không nghĩ đến nữa, cứ thế mặc cho ngày tháng trôi qua bình thường êm ả.

Sức khỏe của Tương Thành công chúa trong mấy năm này vẫn lúc tốt lúc xấu. Năm ngoái, Tiểu La được điều sang hầu hạ bên cạnh công chúa. Tiêu Nhuệ có nhiều cơ hội gặp mặt cô ta, tình cảm kỳ lạ bị gã khổ sở đè nén trong lòng đó lại trào dâng không sao kìm nổi. Dường như Tiểu La cảm nhận được, nên lần nào cũng cố ý tránh gã, không có nửa phần vượt quá quy củ.

Gió lạnh ào ào, cuốn một đám lá khô dưới đất lên. Sau mấy ngày ấp ủ, cuối cùng những bông tuyết lớn cũng rơi xuống từ phía chân trời.

Đó là trận tuyết trắng xóa đầu tiên của năm Vĩnh Huy thứ ba.

Kỳ Úc ngồi trước án thư trong phòng ấm của vương phủ, đang tập trung điều chế thuốc màu từ các loại thực vật. Nàng có yêu cầu cực kỳ cao đối với màu vẽ, nên mỗi một công đoạn bắt đầu từ ngắt hái cây cỏ, nàng đều tự mình làm.

Hà Bội đang hơi khom gối thêm than vào trong chậu lửa, thì thầm vài câu với Vân Hương ở bên cạnh, rồi lại ngẩng đầu nói với Kỳ Úc: “Vương phi nói xem, sau khi thành thân, có phải Bạch Đàn tỉ tỉ còn xinh đẹp hơn trước kia không?”

Kỳ Úc lấy khăn lau nước hoa phụng tiên trên ngón tay, mỉm cười: “Con bé này cũng muốn kiếm chồng rồi phải không?”

Hà Bội cúi đầu nói lí nhí: “Nô tì cũng có nghĩ đến một chút...” Nói xong, cô ta cảm thấy mặt mình nóng bừng. May thay, tiếng gõ cửa bên ngoài vừa khéo át đi câu nói này. Người bước vào là Quách ma ma, chuyên quản lý mọi việc lớn nhỏ ở hậu viện, đằng sau còn có một tiểu thái giám lạ mặt đi theo.

Tiểu thái giám vừa bước vào liền kính cẩn vái chào, cất giọng the thé: “Nô tài Tôn Trọng Lục thái giám cung Hưng An tham kiến Ngô vương phi. Thục phi bảo có chuyện quan trọng phải nói với vương phi, xin vương phi nhất định phải vào cung một chuyến,

Tháng thứ hai sau khi Lý Trị lên ngôi, Miên Man được phong làm thục phi, hưởng hết mọi sủng Nếu không phải đám Trưởng Tôn Vô Kỵ kiên quyết phản đối, cậu con trai Tổ Tiết của cô ta gần như sẽ được lập làm thái tử. Chỉ là một năm trở lại đây, Lý Trị rõ ràng không còn nhiệt tình với cô ta như trước nữa. Đấy là lần trước lúc Kỳ Úc đi dự tiệc ở nhà họ Sài, Sài phu nhân Triệu Văn Nhân kể cho nàng nghe như một câu chuyện phiếm. Năm xưa nàng và Miên Man cũng coi như đã nói ra hết tất cả những lời trong lòng, vì vậy bất kể Miên Man sống tốt hay tệ, nàng đều không mảy may bận tâm. Chỉ có điều mấy hôm nay, dường như Miên Man lại có ý muốn gần gũi, liên tục phái những thái giám khác nhau đến mời Kỳ Úc vào cung nói chuyện. Lần nào Kỳ Úc cũng lấy đủ loại lý do để khéo léo từ chối. Như lúc này, nàng cũng chỉ hơi ngẩng đầu lên nói: “Đa tạ ý tốt của thục phi, đợi trận tuyết này ngừng, ta sẽ tự tìm cơ hội đến thăm hỏi cô ấy.”

Tôn Trọng Lục có vẻ đã dự liệu được nàng sẽ nói như vậy, nên cũng không nản lòng, vẫn cúi người nói: “Thục phi bảo, chuyện này liên quan đến Ngô vương điện hạ. Nếu hôm nay vương phi không đi chuyến này, điện hạ có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Bàn tay cầm hoa phụng tiên của Kỳ Úc từ từ siết lại thành nắm đấm. Tiêu Miên Man thừa biết, đã là chuyện liên quan đến

Lý Khác, dù thật hay giả nàng đều không thể không quan tâm. Xem ra, cô ta đã hạ quyết tâm nhất định phải gặp nàng.

Đang suy nghĩ, nàng lại nghe thấy Tôn Trọng Lục bổ sung: "Thục phi còn bảo, nếu thục phi nói một câu giả dối thì sẽ bị báo ứng lên người tứ điện hạ và hai vị công chúa.."

Kỳ Úc chưa từng nghe thấy lời thề nào lại mang cả con cái ra như thế này, vội vàng ngắt lời hắn: "Đừng nói nữa. Ngươi đợi ở ngoài, ta sẽ lập tức theo ngươi vào cung"

Trời tuyết đường trơn, dọc đường xe ngựa đi chậm, hơn một canh giờ mới đến Huyền Vũ môn. Cháu họ xa của Tề Trưởng Thăng là Tề Cao Viễn vừa thấy Kỳ Úc liền vồn vã lại đón, thở ra khói bay lượn lờ trong không trung: "Sao thời tiết như này mà vương phi vẫn vào cung?"

Kỳ Úc xuống xe ngựa, vô thức giơ tay chắn hạt tuyết táp vào mặt: "Là thục phi mời. Phải trực vào ngày tuyết lớn, Tề hộ vệ vất vả rồi."

Vẻ mặt ngạc nhiên vì được quan tâm quá mức của Tề Cao Viễn rõ ràng là được tạc cùng một khuôn với Tề Trưởng Thăng. Hắn cúi người lia lịa: "Đa tạ vương phi. Ti chức da thô thịt dày, không vất vả. Huống hồ hai năm trước lúc tuyết rơi, Ngô vương điện hạ còn cho bọn ti chức những hai lần bổng lộc! Bọn ti chức đều vui vẻ sẵn lòng"

Kỳ Úc cũng không để ý đến hắn nữa, theo Tôn Trọng Lục đi về phía cung Hưng An.

Tuyết rơi ngày càng lớn. Mặc dù che ô, nhưng lúc đến cửa cung Hưng An, chiếc áo choàng lông cáo bạc của Kỳ Úc vẫn dính đầy hạt tuyết.

Miên Man đợi ở chính điện đã lâu, vừa trông thấy Kỳ Úc liền vội vàng đi tới, nắm tay kéo phăm phăm nàng vào nội điện. Cô ta vừa đi vừa dặn dò mấy cung nữ bên cạnh: "Kim Chung, lấy lò sưởi của ta đưa cho tỉ tỉ. Ly Châu, thêm chút than vào trong chậu lửa. Gia Hủy, đưa hai công chúa đi chơi?

Nghĩa Dương công chúa và Tuyên Thành công chúa mặc áo gấm cùng màu, vừa thấy Kỳ Úc bước vào, liền đứng dậy, chào rất lễ phép: "Bác ạ"

Kỳ Úc còn chưa lên tiếng đã nghe thấy Miên Man nói: "Ngô vương phi là chị của mẹ. Sau này, các con đều phải gọi là 'dì, biết chưa?"

Hai chị em gật đầu, đồng thanh nói: "Dì ạ"

Tuy Kỳ Úc biết Miên Man đang lợi dụng hai đứa nhỏ để làm thân với mình, nhưng trẻ con không có tội, nàng cũng chỉ ngồi xổm xuống, giơ tay vuốt đôi má trắng bóc đáng yêu của hai đứa trẻ: "Không sao, gọi là gì cũng được."

Miên Man xua tay với những người xung quanh. Đến khi trong điện chỉ còn lại hai người bọn họ, cô ta đột nhiên quỳ xuống, đặt tay lên đầu gối Kỳ Úc, tua của chiếc thoa hoa mẫu đơn trên đầu cô ta không ngừng đung đưa. Tuy Kỳ Úc hơi kinh ngạc, nhưng cũng không nói ngay, chỉ đặt chiếc lò sưởi nóng đến bỏng cả tay ở trong lòng xuống.

Thấy nàng không lên tiếng, Miên Man lại xích người vào gần nàng hơn, giọng nói dịu dàng ôn hòa: "Tỉ tỉ hãy tin em, em thật sự biết sai rồi. Chị em chúng mình vẫn như trước kia có được không?"

Biết rõ là nước đổ khó thu, sao phải khổ sở muốn tự chuốc lấy nhục? Kỳ Úc khẽ thở dài, lời cự tuyệt đã lên đến cửa miệng, nhưng cúi đầu nhìn thấy chiếc vòng tay hoa đào trên cổ tay cô ta, lòng nàng bỗng mềm đi mấy phần. Nàng bèn giơ tay đỡ cô ta, điềm đạm nói: "Thục phi bây giờ thân phận cao quý, không nên thất lễ như vậy."

Miên Man thất vọng ra mặt, ánh mắt dừng trên chiếc lư hương tì hưu bằng đồng điếu ở trước mặt hồi lâu, hít nhẹ một hơi, mùi thơm ngào ngạt đó cuối cùng cũng xoa dịu bớt tâm trạng nôn nóng của cô ta: "Cha em mất rồi, bệ hạ lại đối xử với em thế này, bây giờ người mà em có thể nương tựa, chỉ có một mình tỉ tỉ thôi"

"Bệ hạ sao có thể đối xử không tốt với em được?"

Nghe câu hỏi này, cuối cùng gương mặt Miên Man đã lộ ra một chút nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó cô ta lại nói với vẻ căm hận tột cùng: "Còn không phải vì ả đàn bà đó sao! Ả là nữ nhân của tiên đế! Vậy mà lại không màng đến lễ nghĩa liêm sỉ, trong tang kỳ của tiên đế lại gửi dâm thi quyến rũ bệ hạ, ngầm mang thai rồng. Một ni cô cạo tóc lại trở thành người bệ hạ yêu thương nhất. Tỉ tỉ nói xem, đây có phải là trò cười đáng xấu hổ nhất trên đời không!"

Năm ngoái, Kỳ Úc đúng là cũng có nghe chuyện Lý Trị bỏ qua lời khuyên can của triều thần, khăng khăng đón Võ tài nhân về cung. Có điều, xưa nay nàng rất ít quan tâm đến những chuyện mình không thấy hứng thú. Nhưng giờ nhìn bộ dạng giận đến mức mắt tóe lửa của Miên Man, lòng nàng cũng dấy

lên ba phần tò mò theo bản năng: “Bệ hạ thật sự đối tốt với Võ tài nhân đến thế sao?”

“Tốt! Sao có thể không tốt chứ?” Miên Man thình lình đứng dậy, hoàn toàn không còn thấy dáng vẻ dịu dàng hòa nhã ban nãy, “Ả sắp không còn là tài nhân nữa rồi. Bệ hạ đã nói trước, hai ba tháng nữa sẽ phong ả làm chiêu nghi. Mới chưa đầy một năm, ả đã được xếp vào hàng cửu tần. Tiếp theo sẽ là gì? Hiền phi? Quý phi? Hay là phế thẳng hoàng hậu, để ả ngồi lên đó!”

Thỉnh thoảng lại có tiếng cành cây gãy trong sân vọng vào, tuyết bên ngoài dường như đã nặng hạt hơn. Kỳ Úc lại cầm lò sưởi lên, lấy chiếc khăn trong tay áo ra lót bên dưới, mới không bỏng tay như trước nữa.

“Em và bệ hạ có tình cảm lâu năm. Huống hồ, em từng... giúp y nhiều như thế. Dù sau này Võ tài nhân trở thành quý phi thật, cũng sẽ không làm lung lay vị trí của em trong lòng y. Nếu em bảo ta vào cung chỉ vì cần nghe mấy lời an ủi, thì bây giờ ta đã nói rồi, em có thoải mái hơn chút nào không?”

Miên Man quay người, lại ngồi thụp xuống trước mặt Kỳ Úc, giàn giụa nước mắt nói: “Hoàng hậu và em đều không phải là đối thủ của ả! Ả thật sự rất đáng sợ. Em chưa từng thấy người đàn bà nào có dã tâm lớn như vậy cả! Ả đặt tên cho con trai mình là ‘Lý Hoằng. Tỉ tỉ có biết ngụ ý của điều này là gì không?”

“Lý Hoằng” Kỳ Úc nhíu mày, nhìn ánh mắt đầy mong đợi của Miên Man, không đồng tình, “Là một cái tên hay” Miên Man sốt ruột đến đỏ cả mang tai: “Tỉ tỉ bác học đa tài như vậy, lẽ nào cũng cho rằng đó chỉ là một cái tên hay sao?”

Tương truyền, lúc thủy tổ của vương triều Đại Đường là Thái Thượng Lão Quân hạ phàm, đã lấy tên là "Lý Hoằng". Kỳ Úc nói thầm trong bụng. Nhưng dù Võ tài nhân thật sự có ý nghĩ này thì đã sao? Những năm qua, chẳng phải Miên Man cũng dùng đủ mọi cách hòng để con trai mình làm thái tử sao? Đã như nhau thì ai có thể chỉ trích ai được chứ?

Nhưng mấy lời này, nàng thực sự không buồn nói ra: "Nếu thục phi không còn chuyện gì khác thì ta xin cáo từ. Cảnh nhi vừa mới khỏi phong hàn, ta phải ở bên nó nhiều hơn.

"Em không lừa tỉ tỉ đâu. Ngô vương thực sự gặp nguy hiểm." Có lẽ Miên Man sợ nàng nhấc chân rời đi, vội vàng chắn trước mặt, nắm chặt cánh tay nàng, "Lần này Lương Châu động đất, bệ hạ đã phái Ngô vương đi giám sát quan viên, vỗ về trăm họ. Nhưng đám người Trưởng Tôn Vô Kỵ sẽ không để Ngô vương sống sót trở về, bọn chúng sẽ nghĩ đủ mọi cách để ra tay với Ngô vương. Đến lúc đó, bọn chúng chỉ cần lấy cớ là do động đất. May mà Lương Châu cũng không coi là xa. Tỉ tỉ mau sai người đi báo với Ngô vương, nhất định phải cẩn thận."

* * *

Lúc ra khỏi cửa cung Hưng An, Kỳ Úc vấp phải bậc cửa đóng băng suýt ngã. Vân Hương nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng: "Vương phi cẩn thận. Hay là bám vào tay nô tì mà đi."

"Tỉ tỉ, em và các con đều sống dựa vào tình yêu của bệ hạ. Bây giờ tình yêu đó đã không còn, em thật sự không biết còn có thể sống an nhàn được bao lâu nữa? Cho nên, em sẽ không hại

các người. Các người là chỗ dựa cuối cùng của em, hại các người thì chẳng khác nào hại chính em"

Tới tận khi ra khỏi Huyền Vũ môn, câu nói cuối cùng của Miên Man vẫn không ngừng lởn vởn trong đầu Kỳ Úc. Nàng nắm chặt vạt áo, nhớ đến người đàn bà tướng mạo đoan trang, nói năng đúng mực đó.

Võ tài nhân.

Nàng khẽ khàng đọc ra miệng ba chữ này. Đột nhiên nàng kéo rèm ra, nói với thái giám Tứ Thuận đánh xe: "Đổi đường. Đến phủ Tuyên Bình hầu."

Vào năm Lý Thế Dân băng hà, Dương Chính Đạo đã xin Lý Trị cho từ chức Ung Châu mục. Sau năm lần bảy lượt cố giữ lại, Lý Trị vẫn vui vẻ đồng ý. Còn các chức quan khác, gã yên tâm thoải mái làm, không cần phải giả vờ ra vẻ. Tuy Lý Trị căm ghét gã đã lâu, nhưng rốt cuộc vẫn kiêng kỵ thế lực cành đan rễ bện của gã trong triều và binh quyền trong tay Giang Hạ vương, không dám hấp tấp động đến gã.

"Kỳ muội, em thật sự tin lời cô ta nói sao?" Dương Chính Đạo xoa chiếc nhẫn đệm bằng ngọc trên ngón tay, giữa đôi mày tràn đầy khí chất siêu phàm lắng đọng theo năm tháng.

Kỳ Úc gật đầu: "Em tin"

"Được. Chỉ cần em tin thì ta có thể thu xếp xong mọi việc ngay. Ngày mai, ta sẽ xin thánh chỉ của bệ hạ, đi Lương Châu một chuyến."

"Bệ hạ sẽ đồng ý sao? Hơn nữa, biểu huynh thật sự cảm thấy cần phải đích thân đi ư?"

“Cần!” Dương Chính Đạo nhìn Kỳ Úc, nói với giọng kiên định: “Ta biết Lý Khác có năng lực để tránh họa. Nhưng ta vẫn hơi không yên tâm.”

Kỳ Úc cảm thấy trong phòng đốt than hơi nóng, liền cởi chiếc áo choàng lông cáo bạc trên người đưa cho Hà Bội, rồi ngồi thẳng người lên: “Cũng được.”

Dương Chính Đạo ngẩn ra một lúc rồi mới nói: “Kỳ muội, em không phát hiện ra mấy năm nay, y chỉ biết một mực tránh né nhường nhịn ư?”

“Vì chàng không có cách nào cả. Biểu huynh, huynh nên hiểu cho chàng” Vẻ mặt Kỳ Úc hơi ảm đạm, nàng gắng gượng mỉm cười, “Hơn nữa, huynh biết sức nặng của tiên đế trong lòng chàng mà. E rằng chưa đủ năm năm mười năm thì chàng chưa thoát ra được”

Dương Chính Đạo rót đầy trà nóng vào trong chén trước mặt, mùi thơm lập tức ngan ngát trong không khí. Gã khẽ ho mấy tiếng, chậm rãi nói: “Y không có cách thì ta giúp. Kẻ nào muốn hại y, dù là ai ta cũng phải bắt cho bằng được!”

Thấy tay phải gã cứ ôm ngực suốt, Kỳ Úc không khỏi quan tâm: “Rốt cuộc biểu huynh mắc bệnh gì vậy? Mấy hôm trước không phải đã khỏe hơn nhiều rồi sao?”

Dương Chính Đạo đang định nói thì lại cảm thấy cổ họng nghẹn cứng. Thế là gã đành quay người, họ sù sụ mấy tiếng, ho đến mức đầu đau buốt. Kỳ Úc vội đứng dậy, cầm chén trà cạnh tay lên, lại nhìn thấy máu chầm chậm rỉ ra từ khóe miệng gã.

“Hà Bội, mau bảo Tứ Thuận đi mời thái y.” Kỳ Úc vừa đưa chiếc khăn gấm trong tay áo cho Dương Chính Đạo, vừa ngoảnh

đầu nói.

“Kỳ muội, đừng… đừng chuyện bé xé ra to như thế, sẽ làm tỉ tỉ của em lo lắng đấy” Dương Chính Đạo lau vết máu, nói với giọng thản nhiên nhất có thể, “Trên đời này không có ai hiểu tình trạng sức khỏe của ta hơn ta đâu”

Ánh mắt của Kỳ Úc vẫn chưa rời khỏi khuôn mặt gã: “Biểu huynh, Tuyết Lộ tỉ tỉ yêu huynh, rất yêu huynh. Cho nên, huynh nhất định phải quý trọng cơ thể mình. Nếu không, chúng em sẽ không nhận tình cảm của huynh đâu.”

Dương Chính Đạo bước chậm rãi đến trước cửa sổ, nhìn những đóa mai đỏ rơi lả tả trong tuyết dày. Màu sắc diễm lệ đó giống như những giọt máu rơi xuống lúc chim cuốc kêu thương. Năm ấy nơi ấy, cũng có vô số mai đỏ khiến người ta nhìn không rời nổi mắt. Bao nhiêu năm qua, chúng luôn điểm xuyết cho trái tim gã, trở thành ký ức mà gã suốt đời suốt kiếp không thể nào quên.

Gã không ngoảnh đầu, chỉ thấp giọng nói: “Ta biết. Em về trước đi! Yên tâm, mọi chuyện đã có ta.

Kỳ Úc lại nhìn gã với ánh mắt đầy lo lắng, muốn nói thêm gì đó, cuối cùng cũng chỉ là một lời tạm biệt.

Ra khỏi cửa phủ, Kỳ Úc lập tức lên xe ngựa của vương phủ đi thẳng. Nàng cùng Vân Hương, Hà Bội đều không để ý thấy, sau một cây bách lớn cách đó không xa, có một cỗ xe ngựa đã đỗ ở đó từ lâu. Tuyết trắng phủ kín mui xe, tiểu nô đánh xe không ngừng xoa đôi tay nứt nẻ, lại không dám oán thán nửa câu.

Lai Tế buông rèm xe ngựa xuống, đặt chiếc lò sưởi cầm tay sang một bên, lộ ra một nụ cười hài lòng đắc ý. Sau đó hắn cúi

mình nói với người đối diện: “Thái úy hà tất phải tự mình đến? Mấy việc cỏn con như này, hạ quan gọi đại một tiểu nô đáng tin cậy đi theo dõi không phải là xong sao?”

“Đi thôi!” Trưởng Tôn Vô Kỵ vuốt râu, giọng nói trầm ổn không bợn cảm xúc, “Dù sao cũng rảnh rỗi không việc gì”

Lai Tế thắc mắc: “Hạ quan vẫn chưa hiểu, tại sao ngài phải theo dõi Ngô vương phi.

“Vì cô ta thông minh” Trưởng Tôn Vô Kỵ nói không cần suy nghĩ, “Cô cháu gái này của Tiêu Vũ khá thông minh.”

Lai Tế lại hé rèm ra, nhìn cỗ xe ngựa đang dần chìm khuất trong tuyết lớn mịt mùng đó, lắc đầu nói: “Hạ quan không hiểu, nếu cô ta thật sự đủ thông minh thì đã không dễ dàng tin lời Tiêu thục phi.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười sang sảng, mắt ánh lên vẻ tinh minh và sắc bén tích lũy từ nhiều năm rong ruổi trong quyền mưu: “Những gì Tiêu thục phi nói đều là thật. Nếu cô ta không tin, lão phu mới thật sự yên tâm. Nhưng giờ cô ta đã tin, cũng không phải là một việc xấu.

Lai Tế càng thêm hoang mang bối rối, suy nghĩ một hồi, vẫn hồ nghi hỏi: “Vậy tại sao bệ hạ để Tiêu thục phi nói cho cô ta biết kế hoạch của chúng ta? Một khi bọn chúng có phòng bị, việc này vẫn có thể thành công sao?”

“Sao bệ hạ lại hồ đồ như vậy được chứ? Là Tiêu thục phi tự ý quyết định thôi. Trưởng Tôn Vô Kỵ như cười mà không phải cười, “Lão phu chặn đường làm thái tử của Lý Tổ Tiết, tất nhiên cô ta hận ta thấu xương. Hơn nữa, giờ đây bệ hạ lạnh nhạt với

cô ta, cô ta không tìm cách bám vào người nhà, thì còn làm thế nào được nữa?".

“Nhưng sao Tiêu thục phi lại biết?”

“Làm sao cô ta biết được đã không quan trọng nữa rồi. Điều quan trọng là, chúng ta phải nghĩ xem nên bổ khuyết thế nào.”

Lai Tế suy nghĩ một chút, vẫn không nhịn được hỏi: “Vậy thì rốt cuộc ngài muốn làm như thế nào?”

“Lai Tế,” Trưởng Tôn Vô Kỵ đột nhiên nghiêm mặt nói, “người cũng là người làm quan lâu năm, sao vẫn không hiểu được cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi thế hả?”

Lai Tế sợ đến mức hai tay giần giật, nói tới tấp: “Hạ quan biết lỗi rồi, hạ quan biết lỗi rồi..”

Lương Châu nằm về phía Nam thành Trường An, là một châu lớn giàu có và đông đúc. Song trận động đất lớn này vẫn khiến thành Lương Châu chịu thiệt hại nặng nề chưa từng có. Hàng trăm người bị vùi dưới những ngôi nhà sụp đổ trong nháy mắt, hàng nghìn người không có nhà để về. Trưởng sử Lương Châu Lư Tần Sinh vội cầu cứu triều đình, Lý Trị lập tức phát một trăm thạch lương thực, hai nghìn cấm quân đi chi viện, hơn nữa còn ủy phái Ngô vương Lý Khác đích thân đi đôn đốc.

Đêm nay chính là đêm rằm. Lý Khác đứng chắp tay bên ngoài lều trướng dưới chân núi Cửu Long ở Lương Châu. Trời luôn cực kỳ lạnh khi tuyết tan, chừng như mỗi một tấc xương tủy đều đông lại thành băng. Lý Khác nhìn những hạt tuyết lấp lánh dưới ánh trăng, nhíu chặt đôi mày. Vừa rồi mặt đất lại

rung chuyển mấy cái, không biết tình hình khu địa chấn như nào rồi.

“Điện hạ, đã bận rộn mấy ngày đêm rồi, sao ngài không vào trong nghỉ ngơi một chút?” Lư Tân Sinh cúi người vái, giọng nói có phần mệt mỏi.

Ban đầu ông ta tưởng rằng vị thân vương sống trong nhung lụa này đến đây, chẳng qua chỉ ra mặt, nói mấy câu không mặn không nhạt cho có rồi về. Nào ngờ y không chịu ở lại dịch quán trong thành Lương Châu, mà lại cùng các cấm quân đi đến nơi nguy hiểm nhất để cứu người, dựng lán ở tạm, tự mình mang cháo trao tận tay người dân bị nạn, trăm họ không ai là không cảm ơn đội đức triều đình. Lư Tân Sinh thấy vậy, không khỏi kính phục Lý Khác đến tận tâm khảm.

Lý Khác khép chặt tấm áo choàng trên người, lắc đầu: “Ta thực sự ngủ không yên giấc. Đến giờ vẫn còn không ít người dân bị vùi trong đống đổ nát. Không cứu được họ, ta thực sự cảm thấy.”

“Điện hạ có biết không? Nếu không phải là ngài đến, sợ rằng….” Lư Tân Sinh nhìn xung quanh, hạ giọng xuống một chút, “Sợ rằng dân Lương Châu sẽ làm loạn”

Lý Khác cử động đôi chân đã hơi tê mỏi, quay sang hỏi: “Ý của ông là gì?”

Lư Tân Sinh kéo màn lều ra nói: “Ngày thứ hai sau khi xảy ra động đất, trong thành có lời đồn rằng, đây là trời phạt, nhất định… nhất định là đức hạnh của thiên tử có chỗ thiếu sót. Lúc đó có rất nhiều người tin, đi truyền bá khắp nơi. Hạ quan vốn định bắt mấy người để răn đe, nhưng một là nhất thời không

tìm được kẻ loan tin, hai là tình hình thiên tại nghiêm trọng, thực sự hạ quan cũng không muốn tốn tinh lực cho việc này. May mà có ngài tới, mọi lời đồn đều không dập tự tắt.

"May mà ông không hấp tấp bắt người. Lý Khác ngồi xuống đất, đưa tay lại gần chậu lửa để sưởi ấm, "Trong thiên tai, lòng dân bất ổn cũng là lẽ thường tình, điều quan trọng là dẫn dắt an ủi. Trước đây phụ hoàng ta từng nói: Vua như thuyền, dân như nước, nước có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền."

"Nước có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền." Lư Tân Sinh lặp lại mười chữ này, cảm khái nói, "Tấm lòng của tiên đế, người thường không thể theo kịp."

Lý Khác buồn bã, giọng nói xa xăm bất định: "Đúng vậy! Ông ấy vốn là người phi thường"

Đang nói chuyện thì nghe thấy có tiếng bước chân gấp gáp từ bên ngoài vẳng tới. Quý Thành chạy vào trướng, quên cả hành lễ, thở hồng hộc nói: "Điện hạ, thôn Hà Hoa... Hà Hoa Đãng lại xảy ra động đất. Mặt đất... nứt toác hết cả rồi."

Lý Khác đứng phắt dậy: "Mau chuẩn bị ngựa! Ta phải dẫn người tới xem xem.

"Điện hạ không thể.." Quý Thành vội vàng giơ tay chắn trước mặt Lý Khác, "Xung quanh thôn Hà Hoa Đãng toàn là núi đất, không cẩn thận sẽ bị chôn vùi. Hơn nữa sợ là đêm nay vẫn còn động đất"

Lý Khác đẩy hắn ra, bất mãn nói: "Quý Thành, từ bao giờ mà ngay cả lời của ta ngươi cũng không nghe thế hả?"

Quý Thành quỳ gối xuống đất, muốn khuyên can tiếp, song cuối cùng vẫn cắn răng, dằn lòng nói: "Vâng! Ti chức sẽ đi

ngay."

* * *

Lúc này trong thôn Hà Hoa Đãng ngập tràn tiếng kêu la thảm thiết. Những ngôi nhà vốn chẳng còn lại là bao đã hoàn toàn sụp đổ sau khi hứng chịu thêm trận động đất vừa rồi. Hàng trăm người dân đi chân trần, ra sức gạt đống gạch ngói cây cối ngổn ngang trên mặt đất, tay không bới đất, không ngừng gọi tên người thân. Các cấm quân dùng cáng khiêng người bị thương đến một bãi đất trống cách đó không xa, để các thái y và đại phu chữa trị. Nhưng khá nhiều người lúc cứu ra thì đã tắt thở.

Trời tuyết khó đi, lúc mấy người Lý Khác và Lư Tần Sinh đến được thôn Hà Hoa Đãng, đằng Đông đã sáng. Tư mã Lương Châu Trác Diệu vội vàng ra đón, hơi kinh ngạc nói: “Sao điện hạ lại tới đây? Chỗ này nguy hiểm lắm.”

Lý Khác nhìn vết máu dính khắp vạt áo trước của ông ta, nhíu mày nói: “Tình hình thế nào rồi?”

Trác Diệu lau bụi đất trên mặt, thở dài: “Không ổn lắm. Hạ quan vừa hỏi lần lượt từng dân làng, ít nhất còn có hai mươi người bị vùi dưới đất, vùi quá sâu, không thể dùng tay bới ra được. Nhưng nếu dùng xẻng thì sợ sẽ làm tổn thương đến tính mạng. Hơn nữa, tuy giờ là mùa đông, nhưng vẫn phải đề phòng dịch bệnh lây lan.”

“Đưa ta đi xem phía trước.” Lý Khác vừa đi vừa nói với mười mấy hộ vệ sau lưng, “Các ngươi cũng đi giúp cứu người mau!”

Lý Khác đã đến đây vài lần trước đó, vì vậy hầu hết dân làng đều nhận ra y, lũ lượt quỳ gối xuống đất chào đón. Lý Khác cúi xuống đỡ một bà lão gần y nhất dậy, phủi mấy chiếc lá thông rơi trên tóc cho bà lão, dịu dàng hỏi: "Nhà bà có sao không?"

Bà lão vừa nghe thấy câu này, không kìm được lã chã nước mắt, nghẹn ngào nói: "Ngô vương điện hạ, con trai, con dâu và cháu gái tôi mất cả rồi... chỉ còn lại một đứa cháu trai nhỏ này thôi.

Lý Khác nghe bà lão khóc đứt hơi khản tiếng, trong lòng cũng cảm thấy chua xót, vội bảo Quý Ân đưa bà lão cùng cậu thiếu niên bên cạnh vào trong căn lều phía trước nghỉ ngơi.

"Lư trưởng sử. Lý Khác xua tay để những dân làng đang quỳ trước mặt đứng lên, quay sang dặn dò, "Ông lập tức đi bố trí mấy cỗ xe ngựa, đưa những người bị thương nặng, cùng đàn bà trẻ em và người già yếu đến dịch quán trong thành an dưỡng, chu cấp đồ ăn thức uống đúng giờ. Đợi sau khi nhà cửa nơi đây được xây sửa lại toàn bộ hẵng để họ về. Còn những thanh niên trai tráng thì bảo họ giúp cấm quân làm việc, và phải trả họ tiền công, không được thiếu một xu.

Lư Tân Sinh ngẩn ra một chốc rồi mới gật đầu, vái sâu sát đất Lý Khác một vái. Sau đó ông ta quay sang nói với các dân làng trước mặt: "Mọi người đã nghe thấy lời Ngô vương điện hạ nói chưa?"

Dân làng quay mặt nhìn nhau, một lúc sau mới không hẹn mà cùng quỳ xuống lần nữa, nói tới tấp: "Đa tạ Ngô vương điện hạ, đa tạ Ngô vương điện hạ..."

“Đứng dậy cả đi! Cứu người mới là quan trọng” Lý Khác vừa nói vừa xua tay bốn phía, mọi người lập tức xúm tay lại làm việc.

Trác Diệu nhìn cảnh tượng hỗn loạn xung quanh, nói: “Điện hạ thân ngàn vàng, thực sự không nên ở lại chốn nguy hiểm này quá lâu. Ngài mau về đi thì hơn.

Lư Tân Sinh cũng phụ họa: “Tư mã nói không sai. Điện hạ yên tâm, chúng thần nhất định sẽ dốc hết sức để cứu người...”

Còn chưa nói xong, lại có một cơn rung chấn dữ dội ập đến, mọi người kinh hãi la hét tản ra bốn phía. Vân Lĩnh và Quý Ân bảo vệ chặt chẽ Lý Khác, để tránh cát bay đá chạy làm y bị thương. Gió dữ ào ào thổi tới, Lý Khác vô thức che mắt lại. Đúng vào lúc này, qua kẽ ngón tay, y nhìn thấy một tảng đá khổng lồ đang từ trên ngọn núi cách đó không xa lăn xuống với tốc độ cực nhanh. Phía dưới tảng đá là ba đứa bé mới hai ba tuổi, đã sợ hãi đến mức đờ ra.

“Cẩn thận!” Lý Khác lao người tới theo bản năng, ra sức đẩy ba đứa bé về phía sau. Gần như cùng lúc, tảng đá rơi xuống, mặt đất lại rung chuyển lần nữa.

Lý Khác bị gió cát bay vào mắt, chỉ cảm thấy trước mắt mờ đi. Đến khi nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, y không khỏi cảm thấy ớn lạnh. Vỏn vẹn ba tấc! Nếu vừa nãy y tiến thêm một chút xíu nữa, sợ là sẽ bỏ mạng dưới tảng đá này ngay tức khắc.

Kỳ nhi.

Y tha thiết gọi thầm trong lòng hai chữ này. Tuy giữa mùa đông lạnh giá, nhưng trán y đã đẫm mồ hôi. Y xoa ba viên ngọc

mỡ dê trên cổ tay, thở phào nhẹ nhõm. May quá, may mà không sao.

Người đầu tiên lao tới là Vân Lĩnh, mặt cắt không còn giọt máu, nhưng nhất thời lại không nói nên lời. Lư Tần Sinh và Trác Diệu theo sau mặt cũng tái mét vì sợ hãi. Lư Tân Sinh nói với giọng run rẩy: “Mấy đứa trẻ đó... dù sao cũng chỉ là con nhà thường dân. Nhưng ngài... nếu ngài có mệnh hệ gì, bọn hạ quan... có chết muôn lần cũng khó chối tội.”

Lý Khác chỉ cảm thấy lòng bàn tay hơi đau rát, cúi đầu nhìn mới phát hiện ra lòng bàn tay mài xuống đất, bị tróc một lớp da. Y lắc đầu mỉm cười: “Không sao. Trác tư mã, chỗ này giao cho ông, ta về còn có việc”

“Ngô vương điện hạ xin dừng bước” Lý Khác đang định quay người rời đi thì thấy một người đàn ông lấm lem bụi đất rảo bước tới, quỳ xuống trước mặt Lý Khác, dập đầu như giã tỏi, “Trong nhà tiểu nhân đã chẳng còn ai, mấy đứa trẻ đó đều là con của anh trai tiểu nhân. Nếu điện hạ không ra tay cứu giúp thì bọn nó đã không sống nổi, tiểu nhân cũng không sống nổi. Tiểu nhân nguyện làm trâu làm ngựa bên cạnh điện hạ, kiếp sau kết cỏ ngậm vành để báo đáp.”

“Ngươi mà làm trâu ngựa, chẳng nhẽ muốn bản vương chăm sóc ba đứa trẻ này giúp ngươi sao? Về đi? Lý Khác nhảy lên ngựa, ngoảnh đầu nói, “Vân Lĩnh, bảo các hộ vệ dưới quyền ngươi ở lại giúp việc cả đi, ổn định tình hình xong thì hẵng về.”

Vân Lĩnh do dự nói: “Nhưng mà... nhưng mà bên cạnh điện hạ không thể không có một ai bảo vệ!”

Lý Khác phớt lờ hắn, chỉ kẹp chân vào bụng ngựa, để nó chậm rãi bước đi. Lư Tân Sinh cũng vội vàng lên ngựa đuổi theo, cưỡi ngựa một lúc lâu mới mở miệng nói: "Hay là điện hạ đến phủ thứ sử trong thành nghỉ ngơi một chút? Từ khi đến đây, ngài vẫn chưa nghỉ ngơi hẳn hoi lần nào.

"Tên đó có vấn đề." Lý Khác siết chặt dây cương, dừng lại, nhìn Lư Tân Sinh bằng ánh mắt sáng quắc.

Lư Tân Sinh không biết y có ý gì, nghi hoặc hỏi: "Điện hạ đang nói đến ai?"

"Gã đàn ông vừa nãy nói chuyện với ta" Lý Khác vỗ cổ ngựa, tiếp tục đi, "Ba đứa trẻ đó không phải là cháu của hắn.

"Hạ quan chưa hiểu ý của ngài."

"Rất đơn giản. Nếu ông là chú của bọn trẻ, sau khi bọn trẻ gặp nguy được cứu, ông sẽ làm gì đầu tiên?" Lý Khác thấy ông ta ra vẻ trầm ngâm, liền nói tiếp, "Đừng nghĩ nhiều như vậy. Nói phản ứng đầu tiên của ông"

"Vâng" Lư Tân Sinh mau mắn đáp lời, "Hạ quan sẽ vội vàng đi an ủi ba đứa trẻ đó."

"Chính thế." Lý Khác day huyệt thái dương, khóe miệng lộ ra một nụ cười châm biếm, "Lúc đó, hắn thực chất chẳng nhìn về phía bọn trẻ lấy một cái, mà chạy đến trước mặt ta, nói mấy lời dối trá làm trâu làm ngựa gì đó."

"Hóa ra là vậy!" Lư Tân Sinh chợt vỡ lẽ, "Nhưng mà, hắn làm vậy với mục đích gì?"

Sau một thoáng cô quạnh, ánh mắt Lý Khác lại trở nên bình thản và kiên định không gì bằng: "Trưởng sử có để ý thấy, tảng

đá đó đúng là rơi rất gần ba đứa trẻ, nhưng cũng rất gần ta không?"

Cảnh tượng kinh tâm động phách vừa rồi lại hiện lên trong đầu Lư Tân Sinh, hai tay ông ta run rẩy không ngừng: "Hạ quan sẽ quay lại ngay, nhất định phải sai người tìm bằng được hắn."

"Trên mặt hắn toàn là bùn đất bụi bặm, không cả nhìn rõ tướng mạo, chắc gì đã tìm được chứ?" Lý Khác nói đến đây, mắt bất giác lại bị một lớp khói mù che phủ, "Mặt hắn bẩn thỉu như thế, nhưng quần áo lại sạch bong. Ta đã sơ ý rồi."

"Vậy thì tại sao hắn phải hiện thân? Nếu trốn trong bóng tối, chẳng phải điện hạ sẽ không nghi ngờ rằng đây không phải là một tai nạn sao?"

"Tại sao à? Luôn có những nguyên nhân bí mật nào đó"

Lư Tân Sinh càng lúng túng hỏi: "Vậy hạ quan... hạ quan phải làm thế nào?"

Lý Khác nhìn vẻ mặt lúng ta lúng túng của ông ta, khẽ thở dài: "Việc quan trọng nhất bây giờ là làm thế nào để thu xếp ổn thỏa cho những người dân bị nạn. Đợi ta về núi Cửu Long vạch sách lược ứng phó xong, các ông làm theo là được. Những cái khác thì cứ tận lực mà làm!"

Lư Tân Sinh cung kính "vâng" một tiếng, rồi lại lo lắng nói: "Điện hạ vẫn nên đến phủ thứ sử thì hơn. Giờ đã có kẻ muốn gây bất lợi cho ngài, e là núi Cửu Long không an toàn.

"Không an toàn chẳng phải càng tốt sao? Như vậy ta có thể biết kẻ đó là ai"

Lư Tân Sinh không nói nữa. Mấy ngày qua, coi như ông ta đã nhìn rõ nội tâm kiên định, cùng tác phong làm việc nói một là

một của vị Ngô vương có bề ngoài ôn hòa nho nhã này, nên chỉ đi sát theo sau y.

Trải qua một ngày phơi nắng, băng tuyết đọng trên mặt đất đã tan quá nửa. Lý Khác vừa ngồi xuống đệm gấm trong trướng thì nghe thấy bên ngoài mưa như trút nước. Chẳng thể ngờ thời tiết ở Lương Châu cũng thay đổi thất thường như vậy. Y uống một ngụm trà đặc trên bàn, rút ra hai tờ giấy dưới thanh chặn giấy. Chỉ nhìn lướt qua, y đã đứng dậy, kinh ngạc hỏi tiểu nô đứng hầu bên cạnh: "Huynh ấy đến lúc nào?"

"Đêm hôm qua" Tiểu nô đang định mở miệng thì bị người từ bên ngoài bước vào cắt ngang, "Sao thế, lối suy nghĩ của ta vẫn còn khớp với đệ chứ? Ta đã viết suốt hai canh giờ không nghỉ một khắc đấy"

"Biểu huynh." Lúc trông thấy gã, Lý Khác không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ quay sang nói với tiểu nô, "Ngươi lui trước đi. Có chuyện gì thì ta sẽ gọi"

Dương Chính Đạo thấy y bình yên vô sự, mới thực sự trút bỏ được tảng đá trong lòng: "Có gặp nguy hiểm không?"

"Có. Cơ mà đã qua rồi." Lý Khác vừa xem kỹ nội dung trên hai tờ giấy trong tay, vừa nói, "Đa tạ. Xem ra đêm nay ta có thể ngủ thêm mấy canh giờ rồi."

Dương Chính Đạo đưa tay ấn tờ giấy xuống, ngẩng đầu nói: "Y chỉ bảo đệ tới Lương Châu đôn đốc, chứ không kêu đệ liều mạng, chẳng màng đến thân thể mình như thế này.

"Ta không làm vì y." Lý Khác nhìn thẳng vào Dương Chính Đạo, rồi lại dời mắt sang chỗ khác, "Thành Trường An gần đây vẫn ổn chứ?"

“Không có chuyện gì quá lớn. Chỉ là mấy hôm trước đi ngang qua phường Sùng Nhân, ta nghe người đi đường nói, có mấy hộ gia đình bị mất tích con gái, đã báo với nha môn phủ Ung Châu thông qua trưởng phường rồi, chắc chỉ ít hôm nữa sẽ có kết quả”

“Vậy thì huynh đến đây làm gì?”

“Ta không muốn lúc đệ gặp nguy hiểm, bên mình không có nổi một người có thể bàn bạc. Đệ tính còn ở lại đây bao lâu nữa?”

“Cũng phải tám mười ngày nữa. Không vội.”

Dương Chính Đạo cầm que sắt trên bàn lên, cúi người đảo than trong chậu lửa. Hơi nóng từ từ bốc lên, gã cảm thấy toàn thân thoải mái hơn nhiều, xoa hai tay, nói với vẻ mặt hơi bất an: “Ta không đợi nổi tám mười ngày đâu, mau về đi.”

Lý Khác đẩy đĩa bánh sữa bò ở cạnh tay đến trước mặt gã, mỉm cười: “Huynh sợ ta lại gặp nguy hiểm à? Ta hứa với huynh, sẽ hành sự cẩn thận”

Dương Chính Đạo bỏ một miếng bánh vào miệng, còn chưa nuốt hết, đã cầm một miếng khác trong tay, trầm giọng nói: “Không về cũng được. Ta sẽ giúp đệ lôi những kẻ đã ăn gan hùm mật gấu muốn hại đệ ra từng tên một!”

Lý Khác nhớ lúc gã mới vào, y không cảm thấy xung quanh có người, nhưng gã đã nói như này thì tuyệt đối không có chuyện đơn thương độc mã đến. Y hơi tò mò hỏi: “Huynh mang theo những ai đến? Còn nữa, bọn họ giờ đang ở đâu?”

“Là tinh binh thuộc hạ của nhạc phụ. Đến lúc cần thiết, bọn họ tự khắc sẽ xuất hiện.”

“Huynh điên rồi!” Lý Khác đứng bật dậy, tay áo vô tình quệt đổ cả đĩa bánh sữa bò, chiếc đĩa sứ rơi vỡ ngay lập tức, “Tự ý điều binh ra khỏi thành, đây là tội lớn ngang với mưu phản đấy.”

“Ai nói với đệ là ta tự ý điều binh?” Dương Chính Đạo cẩn thận nhặt mảnh sứ vỡ, thấy phần lớn chỗ bánh đều chỉ rơi lên đệm gấm, chưa hề dính bẩn, liền lấy khăn bọc chúng lại đặt lên bàn, uống thêm ngụm trà rồi mới chậm rãi nói, “Triều đình biết Lương Châu chịu tai họa còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng, vì vậy ta xin ý chỉ dẫn binh đi chi viện cũng là việc hợp tình hợp lý.”

Lý Khác chỉ thả lỏng trái tim được một thoáng, rồi lại lắc đầu: “Không đúng! Tại sao y đồng ý cho huynh đi?”

“Triều đình cần người, mà ta là mệnh quan triều đình. Tại sao y lại không để ta đi?”

“Huynh dẫn binh đến Lương Châu không phải để chi viện, mà chỉ vì có người muốn bày mưu hại ta, đúng không?”

Trong khoảnh khắc, Dương Chính Đạo dường như nghĩ ra điều gì đó, nhưng nhất thời gã cũng không nhìn rõ nó chính xác là gì. Thế nên gã cũng chỉ trả lời một câu: “Đúng”

“Vậy huynh nghi ngờ ai là kẻ chủ mưu?”

“Trưởng Tôn Vô Kỵ” Dương Chính Đạo buột miệng nói thẳng, “Có lẽ còn cả hoàng đế.”

“Đúng vậy” Lý Khác lại ngồi xuống, nghịch cây bút lông sói trong tay, “Huynh cho rằng, bọn chúng có biết huynh biết chuyện bọn chúng muốn mưu hại ta không?”

Dương Chính Đạo bị câu hỏi này làm cho hơi chóng mặt, rất lâu sau mới nói: “Không biết.”

“Đây là câu trả lời của huynh, hay là huynh không biết phải trả lời như thế nào?” Lý Khác thấy gã không lên tiếng, lại tiếp tục nói, “Nếu bọn chúng biết huynh biết, thì sẽ không đồng ý cho huynh đi dễ dàng như thế. Nếu bọn chúng không biết là huynh biết, thì để phòng hờ, bọn chúng cũng sẽ không đồng ý”

Giờ Dương Chính Đạo mới hơi hiểu, là gã đã quá nóng vội, lại không suy nghĩ kỹ càng sự việc một lượt. Bọn chúng đã cố ý để gã đi, ngay cả lời đề xuất muốn lãnh thân binh sĩ tốt của Giang Hạ vương, bọn chúng cũng không chút dị nghị. Thật quá lạ lùng.

“Lẽ nào bọn chúng không có ý hại đệ sao?”

“Không! Chuyện hôm nay ta gặp không phải là thiên tai, mà là nhân họa. Cho nên, tin tức huynh nhận được chắc không sai đâu.”

“Khác đệ, ta..” Dương Chính Đạo vừa mới mở miệng thì cảm thấy cổ họng ngứa ngáy khó chịu, không kìm được ho khẽ một tiếng. Ngay sau đó gã nghiến răng nói: “Mặc kệ mục đích thật sự của bọn chúng là gì, dù đã rơi vào trong bẫy của chúng, ta cũng nhất định phải cắn trả một miếng!”

Lý Khác thấy bộ dạng như muốn ăn thịt người của gã, liền đưa chén trà đến trước mặt gã, giả bộ thoải mái nói: “Có lẽ là ta cả nghĩ thôi. Mấy năm nay, bọn chúng và chúng ta nước sông không phạm nước giếng, bọn chúng không cần thiết phải kiếm chuyện với chúng ta. Huynh đã đến rồi thì ở lại thêm mấy ngày,

xem xem trưởng sử và tư mã của phủ Lương Châu có làm việc thật sự đắc lực như lời đồn không"

Dương Chính Đạo thừa biết y đang cố ý an ủi mình, nhưng cũng không muốn vạch trần, chỉ nhận lấy chén trà, một hơi uống cạn nước bên trong: "Được. Chúng ta lặng xem biến cố."

Sáng sớm mấy hôm sau, hai người cưỡi ngựa đi tuần xung quanh. Quanh núi Cửu Long phần lớn là đất bằng, phóng mắt nhìn ra đã thấy trời đất nối liền, phong cảnh toát lên vẻ đẹp nguyên sơ. Mặt trời mọc lên từ đằng Đông, nhuộm bầu trời đỏ thắm như lửa, làm cho gió bấc ào ào dữ dội cũng ấm áp hẳn.

Lý Khác thấy dọc đường Dương Chính Đạo chẳng nói gì, liền lại gần gã: "Một ngày trước khi ta đi Lương Châu, Tề Trưởng Thăng đến vương phủ tìm ta, nói ông ấy đã xin bệ hạ cho từ quan.

"Tại sao?"

"Vợ ông ấy lâm bệnh nặng, ông ấy muốn đưa vợ về quê nhà Từ Châu, sống những ngày yên bình tĩnh lặng" Lý Khác ngẩng đầu nhìn mây đỏ khắp trời, "Nhưng bệ hạ không đồng ý, cho nên ông ấy mong ta có thể đi xin hộ, thành toàn cho tâm nguyện này của ông ấy"

"Y đã đồng ý?"

"Tất nhiên là không có lý do gì để không đồng ý. Bệ hạ nói, sẽ cân nhắc kỹ càng"

"Còn cân nhắc gì nữa?" Dương Chính Đạo khẽ hừ một tiếng, "Tề Trưởng Thăng do một tay đệ đề bạt lên. Y thì chỉ mong trên triều đường bớt được một người của đệ. Y làm vậy chẳng qua để

ra vẻ mình là hoàng đế nhân từ mà thôi. Năm xưa lúc ta từ chức Ung Châu mục cũng thế mà."

Lý Khác thấy trước mặt là một con sông nhỏ, liền kéo dây cương để ngựa bước chậm lại, nói với chút ngậm ngùi: "Thực ra năm xưa ta muốn bảo huynh rằng, chức Ung Châu mục là cha ta cho huynh. Ông ấy tin tưởng huynh, yêu mến huynh. Huynh từ bỏ nó làm gì?"

"Tiên đế đối với ta ơn sâu nghĩa nặng, ta tự ghi nhớ trong lòng, một khắc cũng không dám quên." Dương Chính Đạo xuống ngựa, ngồi bệt ở ven sông, "Nhưng vua triều nào bề tôi triều nấy, nếu ta vẫn giữ khư khư vị trí mà chỉ thân tín của hoàng đế mới có thể ngồi này, chẳng phải tự chuốc lấy phiền sao?"

"Nghe cũng có lý" Lý Khác cũng xuống ngựa theo, đưa hai con ngựa đến chỗ cách đó không xa, để chúng tùy ý ăn cỏ khô dưới đất.

Dương Chính Đạo ngâm tay xuống nước, chỉ cảm thấy lạnh không chịu nổi, vội vàng rụt lại, nhặt đại mấy viên đá ném xuống sông. Những vòng sóng gợn hơi chói mắt dưới nắng sớm chiếu rọi. Gã ôm gối, dường như đang chìm đắm trong tâm sự của mình, rất lâu sau vẫn không nói gì.

Đột nhiên, hai người đồng thời cảm thấy mặt đất khẽ rung chuyển, mặt nước bỗng lăn tăn gợn sóng, lá của mấy cây vạn niên thanh bên sông rào rào rụng xuống.

Lý Khác vịn vào thân cây: "E rằng lại là động đất. Chúng ta cứ ở yên tại chỗ, chắc không việc gì đâu."

Dương Chính Đạo đang định mở miệng thì thấy trên mặt sông dường như có bóng người nhoáng lên, gã lập tức đứng dậy, rút thanh nhuyễn kiếm quấn quanh hông, cảnh giác nhìn xung quanh: "Đã dám tới đây, hà tất phải trốn tránh như thế?"

Đúng lúc này, hai con ngựa lần lượt hí vang, trên mặt đất đã xuất hiện một cái bóng đen kịt. Lý Khác bỗng cảm thấy trước mặt có một tia sáng lạnh lóe lên, cúi đầu thì thấy mũi kiếm đã đâm về phía ngực mình. Có lẽ nấp trên cây quá lâu, cành cây không chịu nổi sức nặng, gần như cùng lúc cái bóng đổ xuống, kẻ đó cũng rơi theo. Trong chớp mắt này, Lý Khác giơ tay vịn vào thân cây, tung người đoạt lấy trường kiếm trong tay đối phương, nhanh nhẹn đâm xuyên qua cổ họng hắn.

Tiếng kêu thảm còn chưa dứt, lại có mấy chục tên mặc áo gấm đen từ bốn phương tám hướng mang theo sát khí lao tới. Tuy công phu của Lý Khác không yếu, nhưng cùng một lúc bị vướng vào nhiều người như vậy, nhất thời cũng không thoát ra được. Sau khi chém chết hai tên gần mình nhất, Dương Chính Đạo giơ tay ngắt một chiếc lá vạn niên thanh, cuộn lại đặt lên môi, ra sức thổi mạnh. Âm thanh chói tai lập tức xông phá tầng mây.

Gần như cùng lúc, một đội binh sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh từ trong chỗ tối lao về phía này, nhanh chóng kịch chiến với đám thích khách áo đen. Tiếng đao kiếm chạm nhau trong sơn cốc cực kỳ chói tai. Trong cơn hỗn loạn, Dương Chính Đạo nháy mắt với Lý Khác. Hai người rất ăn ý, cùng nhau thoát khỏi sự kìm kẹp của đám người kia, lùi ra sau cây vạn niên thanh to nhất, khoanh tay đứng nhìn.

“Người mà nhạc phụ huấn luyện, dư sức đối phó với đám tiểu tặc này” Dương Chính Đạo vừa cầm khăn lau vết máu trên thanh nhuyễn kiếm vừa nói.

“Quả nhiên bọn chúng muốn tính mạng ta. Lý Khác ngây ra nhìn hai nhóm người đang chém giết nhau trước mặt, “Nhưng tại sao lại chọn cách trực tiếp như vậy?”

“Giết người còn cần kế hoạch tinh vi tỉ mỉ như thế nào nữa?”

“Không đúng. Ám sát lộ liễu giữa thanh thiên bạch nhật thế này rất không phù hợp với tác phong hành sự của bọn chúng”

“Hay là bọn chúng thật sự chỉ muốn giết đệ, không nghĩ được nhiều như thế?”

Đang tập trung suy nghĩ, bỗng có một mũi tên từ phía chính diện bắn tới. Hai người đều cúi xuống tránh, mũi tên chạm nhẹ vào thân cây rồi lại rơi xuống. Dương Chính Đạo nhanh tay lẹ mắt nhặt nó lên, ném mạnh về phía bóng người nấp sau tảng đá, bóng người nọ lập tức ngã xuống theo tiếng kêu.

“Kẻ nào sai khiến các ngươi?” Dương Chính Đạo bước tới bóp cổ tay hắn hỏi.

Ánh mắt tên đó lấp lóe, tuy sợ đến nỗi mặt mày méo mó, nhưng vẫn ngậm chặt miệng không nói. Dương Chính Đạo thấy hắn như vậy thì mất kiên nhẫn, nhổ mũi tên trên cánh tay hắn ra, đang định cắm vào cổ họng hắn thì nghe thấy hắn nói luôn miệng: “Quân hầu tha mạng, tiểu nhân nói, tiểu nhân nói...”

Lý Khác nghe giọng hắn quen thuộc, cũng tiến lên một bước hỏi: “Ngươi là kẻ hôm đó nói chuyện với ta ở thôn Hà Hoa Đăng. ngươi đã dự định lấy mạng ta, đúng không?”

Tên đó run như cầy sấy, nhìn máu ròng ròng chảy ra từ vết thương, run rẩy nói: “Tiểu nhân... tiểu nhân tội đáng muôn chết. Hôm ấy... hôm ấy đúng là tiểu nhân nhân lúc hỗn loạn đã... đã đẩy tảng đá đó xuống”

“Ngươi to gan quá đấy!” Dương Chính Đạo cực kỳ giận dữ, đâm phập mũi tên vào cánh tay còn lại của hắn.

Tên đó bịt cánh tay lại, nhưng vẫn cúi sát đất không dám động đậy. Rất lâu sau, hắn mới nói ngắc ngứ: “Tiểu nhân phụng... phụng mệnh của Lai xá nhân hành sự. Lai xá nhân nắm giữ tính mạng của tiểu nhân cùng cả nhà, cho nên... cho nên tiểu nhân cũng không còn cách nào khác.

“Chỉ mình Lai Tế thôi sao?” Lý Khác hơi nhíu mày, rồi lại nói: “Hôm ấy, ngươi vốn dĩ có thể không hiện thân.

“Tiểu nhân định mượn lý do báo ơn để tiếp cận ngài, như vậy cũng rất tiện... tiện...”

“Chỉ một trung thư xá nhân nhỏ bé như hắn ta mà cũng dám ra tay với Ngô vương điện hạ?” Dương Chính Đạo bẻ mũi tên thành ba đoạn, vứt lên người tên đó, gắn giọng hỏi tiếp, “Rốt cuộc là ai?”

“Tiểu nhân không dám lừa quân hầu. Giọng nói của tên đó bớt sợ hãi dần, thay vào đó là vẻ kiên định, “Tiểu nhân sẵn sàng đối chất với Lai xá nhân”

Máu dần nhuộm đỏ nước sông, từng người từng người lần lượt ngã xuống. Đến khi đám thích khách bị tiêu diệt gần hết, các sĩ tốt mới buông trường kiếm trong tay, nhất tề quỳ gối xuống đất nói: “Bọn Ti chức tham kiến Ngô vương điện hạ, tham kiến Tuyên Bình hầu.”

Dương Chính Đạo vứt tên bị thương không đi nổi đó đến trước mặt một tướng lĩnh gần gã nhất, đưa mắt dò hỏi Lý Khác, thấy y gật đầu, gã mới nói: “Phó Sơn, người đi chọn xem, chỉ cần chưa chết hẳn thì đem toàn bộ về giao cho nhạc phụ của ta. Lão nhân gia biết phải xử lý thế nào. Ta còn phải ở lại đây với Ngô vương thêm mấy ngày.”

Phó Sơn dõng dạc trả lời: “Ti chức tuân mệnh!”

Bây giờ Dương Chính Đạo mới yên tâm, nhìn Lý Khác nói: “Chúng ta cũng về thôi.”

“Đợi đã.” Lý Khác nhìn một tên đang bị Phó Sơn trói quặt tay chân hỏi, “Các ngươi có còn ai khác mai phục ở Lương Châu không?”

Tên đó trả lời không cần suy nghĩ: “Theo tiểu nhân được biết thì không có.”

“Được.” Lý Khác xua tay với Phó Sơn, “Trông giữ bọn chúng cẩn thận, chớ để bọn chúng xảy ra chuyện.”

* * *

Đến khi cưỡi ngựa đi xa ba bốn dặm, mới không còn ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc trong không khí nữa. Lý Khác nghĩ đi nghĩ lại những chuyện xảy ra trong mấy ngày nay, luôn cảm thấy dường như có chỗ nào đó quái không thể nói rõ. Cái cảm giác chèo thuyền ngược dòng trong đêm tối này khiến y vô cùng khó chịu. Ba năm qua, y đã sống cẩn thận dè dặt, tuân theo quy củ. Không xảy ra bất cứ chuyện lớn gì, cũng không có ai cố tình kiếm chuyện với y. Nhưng lúc này, y lại một lần nữa

cảm nhận được nỗi sợ hãi mà mình từng trải qua khi nguy hiểm từng bước áp sát.

“Không phải Lai Tế.” Giọng nói lạnh lẽo cứng ngắc của Dương Chính Đạo chợt cắt ngang dòng suy nghĩ của y.

“Ta cũng không tin. Lý Khác chỉ cảm thấy có một luồng khí ứ đọng trong lồng ngực đè nén khiến y gần như nghẹt thở, “Nhưng mà ngay vừa nãy, ta đột nhiên nghĩ ra. So với Lai Tế, ta càng không tin Trưởng Tôn Vô Kỵ sẽ làm chuyện ngu ngốc như thế. Tuy lão không được coi là quân tử, nhưng cũng không thèm làm chuyện âm hiểm kiểu này”

“Lai Tế là môn sinh của Trưởng Tôn Vô Kỵ, lại không đắc lực như Chử Toại Lương và Hàn Viện. Hẳn biết hoàng đế và Trưởng Tôn Vô Kỵ vô cùng kiêng kỵ đệ, thế là tự ý quyết định, mượn trận động đất trừ khử đệ cho thỏa lòng, để đổi lấy sự trọng dụng” Dương Chính Đạo dường như cũng hiểu ra lý lẽ này, “Cho nên, hoàng đế mới yên tâm để ta dẫn binh đến Lương Châu. Vì vốn dĩ y không muốn ta lượn lờ nhiều trước mặt mình. Còn Lai Tế thì không dám cho y biết kế hoạch này.”

Lý Khác nghe lời phân tích và lý giải hợp tình hợp lý này, lòng vẫn không thể bình tĩnh nổi. Năm xưa Lai Tế cũng làm không ít chuyện mờ ám sau lưng y, giờ hắn tự đào mộ chôn mình, y cũng vui vẻ bốc thêm cho một nắm đất. Chỉ là, sự tình thật sự đơn giản như thế sao?

Dọc đường cực kỳ yên tĩnh, chỉ nghe thấy gió ù ù bên tai. Đột nhiên, hai người đồng thời nghe thấy sau lưng vang lên tiếng vó ngựa từ xa lại gần. Ngoảnh đầu nhìn thì thấy một người đàn bà mặc áo tím đang cưỡi một con ngựa trắng lớn phi

về phía này. Lý Khác vốn đã quấn roi ngựa lên cổ tay mình để đề phòng nguy hiểm, nhưng sau khi nhìn rõ khuôn mặt người đó, lại kinh ngạc đến nỗi roi ngựa rơi xuống đất cũng không thiết nhặt lên, vội vã quay đầu ngựa chạy tới đón.

"Tỉ tỉ, sao lại là tỉ tỉ?" Lý Khác nhìn khuôn mặt trắng bệch khó coi của Tương Thành công chúa, lòng bỗng nảy sinh một dự cảm cực kỳ không lành.

Tương Thành công chúa thấy áo bào của họ dính máu, liền nắm lấy tay Lý Khác, yếu ớt nói: "Vừa nãy ta thấy ven sông toàn là... là xác chết, còn tưởng các em thật sự đã xảy ra chuyện. Các em... các em vẫn ổn cả chứ?"

Nói xong, hai cánh tay nàng bải hoải buông thõng xuống, tiếp đó nàng cũng không gắng gượng được nữa ngã ngửa ra sau. Lý Khác cuống cuồng đỡ nàng, bế nàng xuống ngựa ngồi lên tảng đá lớn ven đường để nghỉ ngơi.

"Bọn em đều không sao. Lâu nay sức khỏe của tỉ tỉ không tốt, tại sao phải bôn ba dặm trường đến đây?" Lý Khác vừa nói vừa vỗ nhẹ lên lưng nàng để xuôi khí.

Dương Chính Đạo cởi túi nước trên lưng ngựa xuống, quỳ một gối trước mặt Tương Thành công chúa: "Tỉ tỉ mau uống nước đi, đừng nói gì vội."

Tương Thành công chúa mới uống một ngụm đã không kìm được nôn hết ra, khó nhọc thở hổn hển, sắc mặt từ trắng chuyển dần sang xanh. Dương Chính Đạo nhanh chóng đặt tay lên mạch của nàng. Nhưng bắt mạch càng lâu, lông mày của gã càng nhíu chặt. Đến khi buông tay ra, gã chỉ cảm thấy trái tim

mình nặng như đeo đá, cứ dần dần trĩu xuống, nhất thời không có cách nào cựa quậy.

Nhìn thấy gã như vậy, Lý Khác biết tình hình nhất định là vô cùng tồi tệ, nhưng vẫn ôm một tia hy vọng hỏi: "Thế nào rồi?"

"Ta sắp không xong rồi, phải không?" Tương Thành công chúa không đợi Dương Chính Đạo trả lời đã thều thào nói. Lúc này hơi thở của nàng đã mỏng mảnh như tơ, giọng nói có vẻ xa xăm hư ảo, "May mà... may mà vẫn có thể trông thấy hai em bình an"

Lý Khác để nàng dựa vào lòng mình, siết chặt tay nàng, như muốn nắm thật chắc sinh mạng sắp lìa xa của nàng. Y không ngừng nói bên tai nàng: "Tỉ tỉ cố chịu đựng một lúc, trước mặt là doanh trướng của chúng ta, Triệu thái y đang ở đó. Nghĩ đến Nhuệ ca, nghĩ đến Thủ Quy, không được xảy ra chuyện gì, không được xảy ra chuyện gì, được không?"

"Tam đệ, hồi nhỏ, có một lần... có một lần ta sốt cao. Em cũng liên tục... nói bên tai ta không được xảy ra chuyện gì. Sau đó... sau đó ta đã khỏi bệnh. Nhưng lần này thì không thể nữa rồi." Tương Thành công chúa cử động ngón tay, nhắm mắt nói một cách khó khăn.

"Tỉ tỉ không được nói nữa. Em sẽ đưa Triệu thái y đến khám bệnh cho tỉ tỉ." Dương Chính Đạo đang định đứng dậy, lại cảm thấy hai chân mềm oặt, suýt nữa ngã xuống đất.

Gã lảo đảo đi đến chỗ con ngựa, đang định cưỡi lên thì nghe thấy Tương Thành công chúa gọi bằng giọng nhỏ như muỗi kêu: "Trinh Khanh..."

Dương Chính Đạo lập tức quay người chạy tới, ngồi thụp xuống, khàn giọng trả lời: “Vâng. Tỉ tỉ, em ở đây.”

“Đừng... đừng tốn sức nữa. Bệnh này... là bẩm sinh. Ta biết... biết đã không cứu được nữa rồi.”

“Tỉ tỉ, tại sao tỉ tỉ phải tới đây? Tại sao phải tới đây!” Lý Khác chỉ cảm thấy toàn thân đã đông thành băng, lạnh đến nỗi răng va vào nhau lập cập.

Tương Thành công chúa gắng gượng mỉm cười. Nàng là một người điềm đạm dịu dàng như hoa sen, xưa nay không dễ dàng để lộ sự thông tuệ trước mặt kẻ khác. Những năm gần đây, tuy nàng rất ít khi ra khỏi phủ, nhưng những thù hằn ta sống người chết ẩn nấp sau cảnh vua tôi hòa thuận, anh thân em kính đó, nàng nhìn thấy rất rõ. Thế nên lúc nguy hiểm ập đến, nàng theo bản năng chọn cách ngăn cản, thậm chí còn quên mất rằng nó có thể sẽ lấy đi tính mạng mình. Thái y đã nói, bệnh này tối kỵ tâm tình kích động, tối kỵ bôn ba đường dài.

Dương Chính Đạo lại đặt tay lên mạch nàng lần nữa, nhưng sáu mạch nàng đã như dây đàn chùng, hơi thở yếu ớt, thật sự không thể xoay chuyển được nữa. Đột nhiên, gương mặt vốn đã cực kỳ bi thương của gã lại có thêm một nỗi đau khó mà tin nổi khác. Gã hít một hơi, cố kìm lại những lời muốn nói, cởi chiếc áo choàng mình đang mặc khoác lên người Tương Thành công chúa, thì thầm: “Sẽ không sao đâu. Chỉ cần nghỉ ngơi một lát là sẽ không sao đâu. Người tốt như tỉ tỉ sẽ sống lâu trăm tuổi.

Tương Thành công chúa nhắm mắt, nụ cười dịu dàng trước sau vẫn treo trên khóe miệng. Nàng nói: “Ta chỉ... không muốn nhìn thấy các em... huynh đệ tương tàn.”

“Không! Không thể.” Lý Khác cảm thấy tay nàng đang từ từ thõng xuống, mọi bất an trong mấy ngày qua cuối cùng đã bộc phát, “Tỉ tỉ, sao tỉ tỉ lại ngốc thế? Sao có thể đánh đổi mạng sống quý giá của mình vì những kẻ đó! Tỉ tỉ, em xin lỗi, em xin lỗi. Là em hại tỉ tỉ, đều tại em, đều tại em!”

Tiếng gào thét tuyệt vọng quanh quẩn trong sơn cốc núi Cửu Long một lúc lâu, xen lẫn với mấy tiếng ưng kêu không biết từ đâu bay tới. Cơ thể nàng rõ ràng vẫn còn ấm như vậy, nàng vẫn là một người còn sống sờ sờ thế này, nàng là chị ruột của y.

“Khác đệ, đưa tỉ tỉ về trước đã. Ở đây quá lạnh, tỉ tỉ mặc phong phanh như thế, sẽ lạnh cóng mất.” Dương Chính Đạo nói với giọng bình tĩnh, nhưng trong khoảnh khắc cất lời, nước mắt lại trào ra. Bà nội từng nói, người chị ruột mới chỉ ra đời được tám tháng đã bị thuộc hạ của Vũ Văn Sĩ Cập một kiếm đâm chết của gã trời sinh thích cười, dù ở trước mặt người lạ cũng không khóc không quấy. Nếu chị ấy còn sống, chắc cũng là một người giống như Tương Thành công chúa.

“Được.” Lý Khác thì thào đáp một tiếng, sau đó lại hỏi, “Vừa nãy, huynh còn có lời chưa nói ra, đúng không?”

Dương Chính Đạo cắn môi, do dự một lúc rồi vẫn nói: “Nếu ta đoán không nhầm, tỉ tỉ…. tỉ tỉ..” nói đến đây, gã đột nhiên không thể tiếp tục. Sau một hồi lâu thật lâu tạm ngừng, dường như gã mới lấy lại được dũng khí, “Tỉ tỉ đã có thai hơn một tháng. Có lẽ chính tỉ tỉ cũng chưa phát hiện ra. Khác đệ, tội nghiệt của ta quá nặng”

“Chúng ta đều tội nghiệt quá nặng” Lý Khác bế Tương Thành công chúa lên ngựa, cẩn thận chỉnh lại tóc mai của

nàng, giọng nói nhanh chóng bị gió nuốt trọn.

Dương Chính Đạo dắt ngựa đi thật chậm: "Ắt hẳn tỉ tỉ nhận được tin tức quan trọng gì đó, nên mới không thể chờ nổi mà đích thân đến nói với đệ."

"Chuyện bọn chúng muốn đến Lương Châu hành thích, Tiêu thục phi biết, Kỳ nhi biết, huynh biết, rất có thể tỉ tỉ cũng biết. Đây rốt cuộc là sơ suất của bọn chúng, hay là có mục đích bí ẩn nào khác?"

"Ý của đệ là." Dương Chính Đạo đột nhiên ngửi thấy một mùi gì đó còn đáng sợ hơn cả tử vong, "Bọn chúng còn có hậu chiêu?"

"Ta không biết." Lý Khác chỉ cảm thấy đầu óc rối bời. Trong lúc bàng hoàng, y chợt nhớ đến lời thề mình từng lập dưới chân núi Ly Sơn. Y đã không thực hiện được lời thề đó. Y khiến vị trưởng tỉ đã chăm sóc y, yêu thương bảo vệ y từ nhỏ vì y mà chết. Y đấm mạnh một cú vào cây ngô đồng bên cạnh mình, nhưng cũng chẳng còn lòng dạ cảm nhận thế nào là đau nữa.

Chương 31
Hiềm khích không ngờ

Lúc tin tức truyền về, Tiêu Nhuệ đang múa bút viết lách trong thư phòng của phủ. Tiểu La đứng bên cạnh, chuyên chú mài mực cho gã. Bỗng nghe thấy lời của Khang Tân, cô ta bất giác đánh rơi thỏi mực trên tay xuống, mực lập tức văng đầy chiếc áo màu xanh đá của cô ta. Cô ta cúi đầu, rón rén liếc nhìn Tiêu Nhuệ. Tiêu Nhuệ lại chỉ đặt bút xuống, thổi vết mực còn chưa khô hằn trên giấy, hồi lâu không nói.

Khang Tân hoảng sợ trước vẻ mặt thản nhiên như không của gã, đành đánh liều hỏi một câu: "Phò mã, ngài có nghe thấy tiểu nhân nói gì không?"

Khuôn mặt Tiêu Nhuệ chợt méo mó đến đáng sợ, sau đó gã đột nhiên ném nghiên mực cạnh tay xuống như thể phát điên. Khang Tân không tránh kịp, trán bị đập mạnh, liền u lên một cục đỏ bầm to tướng. Nhưng dường như Tiêu Nhuệ vẫn chưa hả giận, bước đến trước mặt Khang Tân, đạp hắn một cú đau điếng, ánh mắt đầy nanh ác: "Hôm nay nếu không phải niệm tình người từng hầu hạ cha ta thì ta đã giết ngươi rồi!"

Khang Tân nằm bò dưới đất, ôm bụng dưới, không kìm được khẽ rên một tiếng. Biết rằng lúc này mà lên tiếng chắc chắn sẽ khiêu khích Tiêu Nhuệ, nhưng hắn vẫn bất chấp nói tiếp: "Xin phò mã nén buồn! Quý hộ vệ đã nói rất rõ ràng. Công chúa tái phát bệnh cũ, đã ra đi rồi."

Tiểu La vừa đỡ Tiêu Nhuệ ngồi xuống, vừa nhỏ giọng trách móc: “Khang ca không thể nói chậm một chút sao? Phò mã không chịu nổi đâu.”

Khang Tân sững lại một chút rồi quỳ thẳng người lên, vẻ mặt như sắp khóc: “Quý hộ vệ còn bảo, Ngô vương điện hạ đã khâm liệm công chúa ở Lương Châu. Mấy ngày nữa sẽ về kinh, xin chỉ cho an táng công chúa tại Chiêu lăng”

Tiêu Nhuệ ngồi trên giường, thở hồng hộc từng cơn, chỉ hỏi đi hỏi lại cùng một câu: “Tại sao nàng lại đi Lương Châu? Tại sao lại đi Lương Châu?”

Trông bộ dạng gần như điên cuồng của gã, Khang Tân càng thêm sợ hãi, đành nhìn Tiểu La như là cầu cứu. Khuôn mặt trắng bệch của Tiểu La cũng đầy bối rối. Không biết đã qua bao lâu, Tiêu Nhuệ mới rít một chữ qua kẽ răng: “Cút!”

Khang Tân dập đầu lạy như trút được gánh nặng, loạng choạng bước ra khỏi cửa. Tiểu La thấy vậy, cũng vội thi lễ, nhỏ nhẹ nói: “Nô tì cáo lui, không làm phiền ngài nghỉ ngơi nữa.

Vào khoảnh khắc cô ta quay người, Tiêu Nhuệ đột ngột nắm lấy cổ tay cô ta. Gã nắm rất chặt, móng tay gần như bấu vào trong thịt. Tiểu La đau đớn nước mắt lưng tròng, nhưng vẫn nín nhịn không động đậy, cứ để mặc gã nắm mình đến rớm máu. Đến khi nến cháy hết, trong phòng tối om, Tiêu Nhuệ mới buông tay ra, ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt giống Tương Thành công chúa đến năm phần của Tiểu La. Tiếp đó, gã nhẹ nhàng vuốt tóc, mắt, mũi, miệng cô ta....

Tiểu La cảm nhận được sự bất thường của gã, vội vùng thoát khỏi tay gã, bỏ chụp đèn xuống, thắp thêm một ngọn nến. Lúc

này Tiêu Nhuệ vẫn giữ nguyên tư thế sờ mặt cô ta, nói với giọng cực kỳ bình tĩnh: "Minh Giác nói với ta, mấy hôm nay nàng cảm thấy tâm trạng bất an, muốn đến chùa Từ Ân ở ngoại thành và ở lại vài ngày để tĩnh tâm. Ta muốn phái một số người theo bảo vệ nàng, nhưng nàng lại bảo, cửa Phật là chốn thanh tịnh, không nên phô trương, chỉ cần Thanh Đại và Cẩm Văn đi cùng là được. Nhưng mà, tại sao nàng lại đến Lương Châu?"

"Chẳng lẽ công chúa thực chất muốn đến Lương Châu tìm Ngô vương điện hạ?" Tiểu La đáp một câu mang tính thăm dò, nhưng ngay lập tức lại lắc đầu, "Nhưng nếu đúng là như vậy, công chúa chẳng có lý do gì để giấu ngài cả! Nếu có thể tìm được Thanh Đại tỉ tỉ và Cẩm Văn tỉ tỉ thì nhất định sẽ biết."

"Ta không muốn biết!" Tiêu Nhuệ bực bội hất tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất, vùi đầu thật sâu vào trong cánh tay mình. Sau một hồi im lặng, cuối cùng gã cũng không kìm nổi khóc rống lên.

Tiểu La do dự một lúc, cuối cùng vẫn bạo gan đặt tay lên lưng Tiêu Nhuệ, nói như đang an ủi một đứa trẻ: "Đừng quá đau buồn, đừng quá đau buồn. Đợi ngày mai mặt trời mọc, mọi chuyện đều sẽ ổn thôi"

Tiêu Nhuệ nghe những lời an ủi dịu dàng của Tiểu La, lòng lại càng thêm bi thương. Đột nhiên, gã ôm lấy eo cô ta, hồn bay phách lạc thì thầm, nhưng lại không nghe rõ gã nói gì. Tiểu La vốn định ra sức đẩy gã ra, nhưng dục vọng mà cô ta khổ sở giấu kín trong lòng lúc này lại bộc phát không sao kìm nổi. Thế là cô ta bạo dạn vươn tay ôm lại gã, ở bên gã, khóc đến xé ruột xé gan.

Từ hôm ấy Tiêu Nhuệ bắt đầu đổ bệnh không dậy nổi. Mãi đến hôm quan tài của Tương Thành công chúa được đưa về phủ, nhờ Tiểu La dìu đỡ, gã mới đến linh đường tế bái. Mí mắt gã sưng húp, hốc mắt trũng sâu, hoàn toàn không còn phong thái rạng ngời như xưa.

Tiểu La thắp ba nén hương đưa cho Tiêu Nhuệ, ngập ngừng hồi lâu mới nói: "Phò mã, công chúa về nhà rồi"

Tiêu Nhuệ nhận lấy hương với vẻ mặt đờ đẫn, gần như là được Tiểu La kéo xuống vái ba vái, sau đó gã run rẩy đi đến trước quan tài, khóc đến lạc cả giọng.

Đúng lúc này, Khang Tân từ bên ngoài hớt hải chạy vào, chẳng màng đến lễ phép, nắm lấy tay áo Tiêu Nhuệ nói: "Phò mã, Thanh Đại và Cẩm Văn tới rồi."

Tiêu Nhuệ vừa nghe thấy câu này, mắt đột nhiên sáng lên, ngay cả giọng nói cũng lớn hơn một chút: "Mau cho bọn họ vào!"

Thanh Đại và Cẩm Văn cùng mặc áo trắng bước vào. Tiêu Nhuệ không đợi bọn họ tiến lên, đã lao tới bóp cổ tay Thanh Đại ở gần mình hơn, giọng nói u ám lạnh lùng: "Mấy ngày nay rốt cuộc các ngươi đã đi đâu?"

Mắt Thanh Đại sưng đỏ, đờ đẫn nhìn mọi thứ trên linh đường. Đột nhiên cô giãy khỏi tay Tiêu Nhuệ như bị kích động đến cực điểm, nói với giọng run rẩy: "Nô tì không biết... Không! Ở đây tối quá, tôi không muốn ở đây, tôi muốn về nhà. Công chúa, công chúa cứu nô tì với!"

Tiêu Nhuệ không ngờ cô ta lại khỏe như vậy, nhất thời không đứng vững, va vào quan tài. Thanh Đại vẫn cứ ở đó khoa

chân múa tay, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Công chúa không được đi! Nguy hiểm lắm... Nô tì sẽ tìm người đi cứu công chúa. Ngô vương sẽ không có chuyện gì đâu. Công chúa, mau quay lại! Mau quay lại!”

“Mau bắt cô ta đưa xuống” Tiêu Nhuệ chỉ tay vào Thanh Đại, gằn giọng gọi những người xung quanh.

Tiểu nô và mấy bà hầu to khỏe nghe xong, do dự một lúc mới đồng loạt tiến tới, xúm tay trói quặt tay Thanh Đại lại, lôi ra khỏi linh đường.

Lúc này Cẩm Văn đã sợ đến mức hai tay ôm gối, ngồi thu lu một mình ở góc tường, không dám động đậy.

Tiểu La đưa mắt cầu xin Tiêu Nhuệ, được đồng ý mới bước đến trước mặt Cẩm Văn, vỗ lưng cô ta, đỡ cô ta ngồi lên chiếc ghế đẩu ở bên cạnh, dịu dàng nói: “Tỉ tỉ đừng sợ, đã không sao rồi. Bất kể đã xảy ra chuyện gì, phò mã đều sẽ làm chủ cho tỉ tỉ.”

Cẩm Văn ôm cánh tay Tiểu La, dựa đầu lên vai cô ta, khóc rưng rức: “Bọn chúng nhốt nô tì và Thanh Đại ở trong một căn phòng chật hẹp. Ban ngày chỉ có thể nhìn ra bên ngoài qua một ô cửa sổ ở trên tường, ban đêm thì chỉ còn lại một vùng đen kịt. Mỗi ngày bọn chúng chỉ cho chúng nô tì hai cái màn thầu và một cốc nước lã. Hơn nữa... sát vách chúng nô tì liên tục có tiếng mài dao, còn có tiếng đàn bà la hét. Chúng nô tì sợ lắm, chưa bao giờ sợ như vậy.”

“Bọn chúng là ai? Tại sao các ngươi không ở bên bảo vệ công chúa?” Nghe ra chuyện có ẩn tình, Tiêu Nhuệ nóng lòng truy hỏi.

Cẩm Văn lại co rúm vào lòng Tiểu La, sau khi nhìn thấy ánh mắt khích lệ của cô ta, mới nuốt nước bọt chậm rãi kể: "Hôm đó, công chúa dẫn nô tì và Thanh Đại đến chùa Từ Ân dâng hương. Lúc tới đình Thu Hà, công chúa cảm thấy hơi mệt, bèn ngồi xuống nghỉ một lát. Đúng lúc đó, chúng nô tì nghe thấy trong bụi cỏ đằng sau có tiếng nói chuyện. Bọn chúng nói, lần này Ngô vương ở Lương Châu, chính là cơ hội tốt nhất để ra tay. Nếu làm tốt, chủ nhân ắt sẽ có tiền đồ xán lạn. Phò mã, nô tì không nhớ rõ, đại ý là như vậy"

Tiêu Nhuệ nhíu chặt đôi mày, đột nhiên dự cảm được gì đó, vội vàng hỏi: "Vì vậy công chúa liền theo bọn chúng đi thẳng đến Lương Châu, đúng không?"

"Vâng. Công chúa nói sự tình khẩn cấp, đành tự mình đi thăm dò thực hư. Công chúa còn dặn chúng nô tì về phủ nói cho phò mã biết. Nhưng mà, nô tì và Thanh Đại vừa mới đi chưa được mấy bước, đã bị người ta bắt vào trong một cỗ xe ngựa, không biết đi về đâu, rất lâu sau mới dừng lại. Bọn chúng bịt mắt nô tì và Thanh Đại, nhốt cả hai vào một căn phòng tối."

Lúc nói đến "căn phòng tối", hơi thở của Cẩm Văn rõ ràng nặng nề hơn hẳn, hiển nhiên là sợ hãi đến cực điểm. Tiêu Nhuệ cũng chẳng hơi đâu để tâm tới biểu cảm của cô ta, lại hỏi tiếp: "Thế thì các ngươi trốn ra bằng cách nào?"

Cẩm Văn lắc đầu như trống bỏi: "Nô tì cũng không biết. Sáng nay, nô tì và Thanh Đại thấy mình nằm ở nơi ban đầu bị người ta bắt. Sau đó, Phó trung lang tướng đi ngang qua phát hiện ra, đưa chúng nô tì về phủ."

“Phó trung lang tướng?” Tiêu Nhuệ suy nghĩ rất lâu mới sực nhớ ra, “À! Là Phó Sơn bên cạnh Giang Hạ vương! Rốt cuộc ai đã làm chuyện này? Xuất phát từ bí mật gì?”

Cẩm Văn buông tay Tiểu La, quỳ xuống trước mặt Tiêu Nhuệ, nắm chéo áo gã nói: “Cầu xin phò mã làm chủ cho chúng nô tì! Bây giờ Thanh Đại thần trí mơ hồ, không biết có khỏi được không nữa.

Tiêu Nhuệ bực bội đưa tay giật chéo áo ra, nhìn linh vị đặt trước quan tài gỗ đen nhánh, nỗi đau thương dữ dội trong lồng ngực lại cuộn trào lần nữa. Gã chán chường ngồi xuống, dụi mắt, hạ giọng nói: “Minh Giác, sao nàng ngốc thế?”

Tiểu La lấy chiếc khăn lụa trắng trong tay áo ra, lau nước mắt cho Cẩm Văn, ấp chặt bàn tay cô ta vào lòng bàn tay mình, hỏi dò: “Tỉ tỉ thật sự không nhớ kẻ đánh ngất hai người trông như thế nào ư?”

Cẩm Văn nhắm mắt, suy nghĩ hồi lâu, vẫn chán nản nói: “Thật sự không nhớ ra. Chỉ biết rằng, đó chắc là đàn ông”

Tiểu La tiếp tục truy hỏi: “Còn quần áo! Hắn mặc quần áo như thế nào? Có ấn tượng gì không?”

“Quần áo ư?” Một tia sáng chợt lóe lên trong đầu Cẩm Văn, trên khuôn mặt căng thẳng cuối cùng cũng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, “Tôi nhớ ra rồi. Trên tay áo của kẻ đó hình như có thêu một con chim nhỏ màu trắng!”

“Chim màu trắng?” Tiêu Nhuệ lặp lại lời cô ta. Trong cơn bàng hoàng, gã đột nhiên siết chặt tay áo của mình.

* * *

Giữa trưa hôm ấy, trong phòng ấm của điện phụ điện Vũ Đức đột nhiên vang lên tiếng chén bát rơi loảng xoảng. Khánh Quý đang bưng một khay bánh trà bước tới, nghe thế thì giật nẩy mình, nhất thời tiến thoái lưỡng nan. Sĩ Lộc thấy vậy, vội lắc đầu với hắn, kéo tay áo hắn lui về ngoại điện.

Khánh Quý đặt khay xuống, lè lưỡi nói: "Lão ca, rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

Sĩ Lộc nén giọng nói: "Ngô vương điện hạ đang ở trong."

Khánh Quý hít một hơi, sờ cái cằm nhẵn thín theo thói quen, trợn mắt kinh ngạc nói: "Bệ hạ và Ngô vương đang cãi nhau?"

Sĩ Lộc đằng hắng một tiếng, như để che giấu câu nói cực kỳ không phù hợp này. Sau đó hắn lại giơ tay vạch lên cổ Khánh Quý kèm theo ánh mắt cảnh cáo. Khánh Quý sợ hãi nhún vai, lùi lại hai bước, như thể ngay một khắc tiếp theo đầu mình thật sự sẽ bị người ta đá như một quả bóng.

Trong phòng ấm, Lý Trị đang lấy khăn lau ngón tay, nhíu chặt đôi mày lại: "Rốt cuộc Ngô vương muốn trẫm làm thế nào thì mới hài lòng?"

Lý Khác nhặt những mảnh sứ vỡ lên, giọng nói tuy ôn hòa, nhưng lại toát lên một vẻ uy hiếp khiến người ta không thở nổi: "Thần không dám dạy bệ hạ phải làm như nào. Điều thần có thể làm chỉ là kể lại đầu đuôi sự việc cùng ý kiến của các triều thần cho bệ hạ mà thôi.

Lý Trị thuận tay giở xem mấy bản tấu sớ ở trước mặt, xem đến bản thứ ba thì bực mình ném phăng đi. Y nhìn thẳng vào Lý Khác hồi lâu, môi như cười mà không phải cười nói: "Những

người này không phải thuộc hạ thì cũng là thân tín của khanh. Ý kiến của bọn họ cũng có thể coi là ý kiến của 'triều thần' sao?"

"Lai Tế thuê người hành thích thân vương, phải lập tức xử trảm. Niệm tình hắn làm quan nhiều năm cũng coi như liêm chính, nên mới miễn tội chết cho ba họ, chỉ xử lưu đày. Thần không đợi nổi tam ty hội thẩm, xin bệ hạ đích thân hạ chỉ kết thúc việc này!" Lý Khác đột nhiên không muốn nói mấy lời thừa thãi vô nghĩa với Lý Trị nữa, liền nói thẳng.

Lý Trị gắng nén lửa giận đầy bụng, giọng nói bất giác hơi đanh lại: "Ngô vương là Đại Lý tự khanh do tiên đế khâm định, nhưng giờ lại dựa vào lời của dăm ba tên tiểu tặc, nhận định Lai xá nhân là chủ mưu đằng sau, liệu có hấp tấp quá không?"

"Thần tự biết mình ngu độn, xin bệ hạ nói cho thần biết, thế nào mới là không hấp tấp?" Lý Khác đứng dậy, thấy một cơn đau thấu xương quặn lên trong lồng ngực, song y kịp thời ổn định lại tâm trạng, lúc mở miệng vẫn giữ nguyên giọng lạnh lùng: "Là tận mắt nhìn thấy xác của thần? Hay là chính tai nghe thấy Lai Tế nhận tội?"

Lý Trị nhìn chằm chằm mảnh sứ trên bàn, gần như rít qua kẽ răng: "Khanh có thái độ gì vậy?"

"Là thái độ để bệ hạ xử lý công bằng, không theo tình riêng!" Lý Khác tiếp lời vô cùng trôi chảy, "Nếu bệ hạ thật sự vì Lai Tế là môn sinh của Trưởng Tôn thái úy mà thiên vị, thì không chỉ có triều thần chê trách, mà ngay cả trăm họ cũng sẽ xì xào, rằng pháp độ của triều đình rốt cuộc lập ra vì ai?"

"Ngô vương, khanh dám uy hiếp trẫm!" Lý Trị gắng nhẫn nhịn, song cuối cùng vẫn trút hết cơn phẫn nộ ra ngoài. Y thật

sự không hiểu, Lý Khác cẩn thận nhún nhường đã ba năm, cớ gì hôm nay lại nói ra những lời đại nghịch như vậy? Lẽ nào thật sự vì sự việc liên quan đến bản thân mà đánh mất lý trí sao? Không. Y chưa đến mức này.

Lý Trị còn chưa nghĩ ra nguyên do, lại nghe thấy Lý Khác nói: "Việc này, thần bắt buộc phải uy hiếp bệ hạ!"

Lý Trị bị kích động đến mức không nói nên lời. Nhưng y hiểu rất rõ, y tuyệt đối không thể chấp nhận một sự uy hiếp như thế này được. Y là hoàng đế Đại Đường trên chín tầng trời, nếu để mặc cho một bề tôi đòi gì được nấy, há chẳng phải là để kẻ đó tùy tiện giẫm đạp tôn ti thượng hạ dưới lòng bàn chân sao? Hơn nữa, Trưởng Tôn thái úy là cậu ruột của y, dẫu thế nào y cũng sẽ không chặt vây cánh của ông ấy.

Sự im lặng kéo dài khiến bầu không khí ngập tràn băng giá. Đó là một màn tuốt kiếm giương cung không tiếng động. Cảnh giằng co kỳ lạ này còn đang tiếp diễn, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng hô của Sĩ Lộc: "Bệ hạ, Trưởng Tôn thái úy cầu kiến."

Lý Trị ngả người ra sau, toàn thân như được thả lỏng, mừng rỡ ra mặt, không chút che giấu. Y cầm cây bút lông sói rơi bên cạnh tay lên, xoay mấy cái rồi mới nói: "Mau mời vào." Nói xong, lại bổ sung một câu, "Vào dọn dẹp đống sứ vỡ này đi."

Trưởng Tôn Vô Kỵ chậm rãi bước vào, sau khi thực hiện đủ lễ tiết mà bề tôi cần có, mới nói thẳng vào vấn đề: "Lai Tế có giết cũng không hết tội, bệ hạ nên sớm hạ chỉ định đoạt, cũng là cho Ngô vương điện hạ và người trong thiên hạ một câu trả lời thỏa đáng!"

Trái tim vừa mới được yên của Lý Trị lại một lần nữa bị bóp nghẹt. Y ưỡn thẳng người, che giấu vẻ lúng túng xong, mới giả bộ thản nhiên hỏi: “Cậu cũng cho rằng Lai Tế là kẻ bày ra mọi chuyện sao?”

Biết là hỏi cho có, nhưng lại không thể không hỏi.

Ba ngày trước khi Lý Khác đi Lương Châu, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng nói với y vào chính thời gian này trong ngày, tại chính chỗ này, thậm chí còn bằng chính giọng điệu này: “Thần sẽ nghĩ cách để Ngô vương vĩnh viễn không có cơ hội về kinh.”

Lúc đó y do dự, ngay cả giọng nói cũng hơi run rẩy: “Cậu không được làm bừa”

Trưởng Tôn Vô Kỵ lại chỉ trả lời một câu: “Bệ hạ chỉ cần yên lặng chờ tin tốt là được rồi”

Y sợ kế hoạch này sẽ thất bại, lại càng sợ mình thật sự nghe thấy cái gọi là ‘tin tốt’ đó. Y và Ngô vương có oán thù rối rắm như tơ vò, nhưng y chưa bao giờ nghĩ tới việc lấy mạng Ngô vương. Tuy nhiên, y cũng không ngăn cản.

“Thần không rõ căn nguyên, nhưng thần tin khả năng phán đoán của Ngô vương điện hạ. Trưởng Tôn Vô Kỵ cúi người vái Lý Trị một vái, sau đó lại cung kính gật đầu với Lý Khác.

Vừa mới bị đứt mạch suy nghĩ, thoạt nghe thấy lời này, Lý Trị vẫn ngỡ mình nghe nhầm, cuống lên hỏi: “Cậu cho là như vậy thật sao?”

“Tất nhiên thần không dám lừa bệ hạ.” Trưởng Tôn Vô Kỵ lại quay sang Lý Khác, “Có điều, Ngô vương hơi nhân từ quá, vẫn muốn giữ lại tính mạng cho người nhà của hắn.

Mỗi một chữ Trưởng Tôn Vô Kỵ nói ra đều quả quyết, mang theo sự quyết liệt như tráng sĩ chặt tay. Lý Khác ngẩng đầu nhìn ông ta, chỉ thấy ngoài sự phẫn nộ tột cùng, trong mắt ông ta còn một nỗi tiếc nuối vì việc chưa được như kỳ vọng. Là tiếc vì Lai Tế không thể giết y, hay là tiếc cho một môn sinh ông ta coi như tâm phúc sắp phải chết?

Nhưng lúc này, Lý Khác cũng không muốn suy đoán mấy thứ vô ích thêm nữa. Y chỉ cấp thiết muốn Lai Tế chết. Lúc bẩm báo với y, Phó Sơn từng khuyên y giữ lại tính mạng Lai Tế, hòng moi ra được chủ mưu thực sự đằng sau hắn. Nhưng y không muốn. Để kẻ ác sống thêm một khắc là bất kính với người đã khuất, là giày vò người còn sống.

Trưởng tỉ, em sẽ không để tỉ tỉ chết uổng đâu.

Lý Khác khẽ nhếch khóe môi thành một đường cong lạnh lùng, chậm rãi nói thầm một câu.

"Tội không lụy đến người nhà. Vả lại, ta muốn những kẻ trốn trong góc tối ngồi xem kịch hay đó bị trừng trị hơn là xử phạt người vô tội. Thái úy, nếu một ngày nào đó ông bắt gặp bọn chúng thì nhớ phải dẫn đến trước mặt ta đấy." Lý Khác tiến lên một bước, nói đầy thâm ý.

Trưởng Tôn Vô Kỵ không hề tỏ ra không vui trước lời chế giễu của y. Ông ta chỉ đứng yên mỉm cười đáp lại Lý Khác như một trưởng bối hiền từ. Rất lâu sau, ông ta đột nhiên quỳ xuống nói: "Lai Tế có thể vào triều làm quan, hoàn toàn là do thần tiến cử. Thần có lỗi không xem xét kỹ, xin bệ hạ giáng tội.

Lý Trị giật mình trước hành động của ông ta, vội vàng đứng lên, tự mình đỡ ông ta dậy: "Người chứ đâu phải thánh hiền,

cậu cần gì phải tự trách mình thái quá?"

"Bệ hạ khoan dung, nhưng lòng thần khó yên. Nếu bệ hạ không tiện hạ chỉ, thần sẽ tự phạt bổng lộc để bảo toàn danh tiếng của bệ hạ."

Nói rồi, Trưởng Tôn Vô Kỵ liền ấn nhẹ ngón tay y. Trong một thoáng nhanh như tia lửa ánh chớp, Lý Trị phát hiện ra Trưởng Tôn Vô Kỵ muốn truyền đạt một ám thị nào đó, dù nhất thời y cũng chưa rõ ý của ông ta. Nhưng từ sự tin tưởng hơn hai mươi năm đối với ông ta, Lý Trị vẫn buông tay, gật đầu nói: "Vậy thì thiệt thòi cho cậu rồi."

Đúng là một cặp vua hiền tôi trung.

Thấy mục đích của mình đã đạt được, Lý Khác cũng không muốn làm chướng mắt bọn họ nữa, thi lễ xong liền lui ra khỏi phòng ấm.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn cánh cửa lớn sơn đỏ chầm chậm khép lại, nói: "Vừa nãy Ngô vương đã nói những lời mạo phạm bệ hạ à?"

Lý Trị khoanh chân ngồi xuống, ôm tấm đệm bên cạnh vào lòng: "Phải. Cậu không nhìn thấy bộ dạng đó của y, không có nửa phần để trẫm vào mắt! Y tưởng trẫm là tiên đế, có thể để mặc cho y làm càn làm bậy sao?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười nhẹ: "Quả nhiên vẫn là cái tính ấy. Tương Thành công chúa và y thân thiết từ nhỏ, bất kể thế nào y cũng nuốt không trôi cục tức này. Bệ hạ tin không? Nếu y không nhận được câu trả lời của bệ hạ ở đây, thì sẽ tự đến phủ Lai Tế giết người."

“Đúng là y có thể làm ra việc đó!” Lý Trị hững hờ nói một câu. Bỗng như nghĩ ra điều gì đó, y bật dậy, trợn tròn hai mắt hỏi: “Trưởng tỉ có liên quan gì đến việc này?”

“Tương Thành công chúa qua đời vì bệnh tim, Ngô vương tâm trạng không tốt, nên mới đến kiếm chuyện.”

“Không! Không đúng.” Lý Trị chống hai tay lên bàn, nhíu mày càng chặt hơn, “Xin cậu hãy nói thật.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ hơi chột dạ quay đầu đi: “Thần đã hỏi riêng thái y, bệnh tim của Tương Thành công chúa mấy năm nay trông có vẻ đã đỡ, nhưng một khi phát tác thì sẽ chết người. Dù tránh được lần này, cũng khó giữ được lần sau, lần sau nữa.”

Lý Trị thấy ông ta nói lảng tránh, trong lòng càng thêm rối loạn: “Cậu thật sự không nên làm liên lụy đến trưởng tỉ, trưởng tỉ vô tội.

“Có ai không phải là người vô tội chứ?” Trưởng Tôn Vô Kỵ dằn lòng nói, “Thay vì nghĩ đến những việc không thể vãn hồi đó, bệ hạ nghĩ về Ngô vương còn hơn. Y có thể phóng túng không kiêng dè trước mặt bệ hạ như vậy là vì y có sự tự tin. Giờ đây trăm họ Lương Châu đã suy tôn y như thần thánh, trong ngoài triều đường cũng có nhiều người răm rắp làm theo y. Nếu y có thể an phận thủ thường thì thôi, một khi nảy sinh những ý nghĩ không nên có, sợ rằng chẳng ai ngăn y được.”

“Vậy cậu muốn trẫm làm thế nào?”

“Bệ hạ chẳng cần làm gì cả. Trưởng Tôn Vô Kỵ cười khá tự phụ, “Thần sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện cho bệ hạ.

* * *

Lý Khác ngồi trong đình Quy Vân, ngẩn ngơ nhìn những con cá nhỏ trong hồ không ngừng tranh ăn. Một cơn gió lướt qua, thổi mấy cánh hoa lạp mai sắp héo tàn lên áo bào y. Y đứng dậy, giũ chúng rơi xuống hồ, nhìn chúng dập dềnh theo làn sóng.

Kỳ Úc cầm lấy chiếc áo choàng vân cầm trong tay Hà Bội khoác lên người Lý Khác, ngồi xuống bên cạnh y, cùng y ngắm nước hồ trong veo thấu đáy. Hồi lâu nàng mới nói: "Thiếp đã tìm cô ta hỏi rõ rồi. Nhưng mà, thiếp thật sự không biết lời của cô ta là thật hay giả.

Lý Khác giơ tay vuốt tóc nàng, dịu dàng nói: "Không sao. Nàng chỉ cần nói cho ta biết là được."

Kỳ Úc gật đầu: "Thục phi bảo thiếp rằng, suốt một tháng trời bệ hạ hầu như đều qua đêm ở chỗ Võ chiêu nghi, nên cô ta có ý muốn kéo trái tim bệ hạ quay về. Thế là cô ta sai đầu bếp Tây Vực trong cung của mình làm mấy món điểm tâm, đích thân mang đến điện Vũ Đức. Lúc đợi ở ngoài điện, cô ta nghe thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ nói, lão sẽ nghĩ cách khiến chàng vĩnh viễn không thể về kinh.

"Vậy tức là, cô ta vô tình biết được tin tức này?"

"Theo cách nói của cô ta thì là như vậy. Hôm đó Tổ Tiết nói với cô ta, nó nhớ cha. Cô ta mềm lòng, mới nghĩ đến việc đi lấy lòng bệ hạ. Vì nhất thời nảy ý định, nên không ai có thể sắp xếp trước được."

Lý Khác đứng dậy, nắm tay Kỳ Úc, sánh vai đi cùng nàng: "Có lẽ ta đã nghĩ quá về sự quang minh lỗi lạc của Trưởng Tôn Vô Kỵ. Lão thực sự đã sai khiến Lai Tế ra tay với ta, sau khi bị thục phi khám phá, mới chọn một kế hoạch khác."

Kỳ Úc nhìn quanh, nói với giọng mà chỉ có hai người bọn họ mới nghe thấy: “Là kế hoạch gì?”

Lý Khác đang định mở miệng thì thấy Sài Lệnh Võ dẫn mấy cấm quân mới gia nhập đi về phía này. Cậu em trai của Sài Triết Uy này, bất kể tướng mạo hay tính cách đều già dặn hơn anh nhiều. Sau khi lễ phép tham kiến hai người, Sài Lệnh Võ cũng không nhiều lời, chỉ tiếp tục nói với mấy người đằng sau những điều cấm kỵ khi làm việc trong cung điện.

Lý Khác cũng không để ý đến bọn họ nữa, đến khi ra ngoài cửa cung, lên xe ngựa xong mới nói: “Ngày trước dù gặp phải bất cứ chuyện gì, ta cũng chưa từng thấy sợ hãi như ở trong sương mù thế này. Ta biết bọn chúng không có ý tốt, nhưng ta không biết phải đề phòng như thế nào”

Kỳ Úc tựa đầu vào vai y, nghe tiếng rao vui vẻ của những người bán hàng rong ven đường, hít sâu một hơi nói: “Đã không có cách đề phòng, vậy thì giữ lòng bình tĩnh, hành sự cẩn thận. Thiếp tin chàng”

“Nhưng ta đã không còn tin vào bản thân nữa rồi... Lý Khác suy nghĩ, cuối cùng vẫn nén lại lời này vào trong lòng.

Xe ngựa càng đi càng chậm cho đến khi từ từ dừng lại. Kỳ Úc dụi mắt hỏi: “Tứ Thuận, có chuyện gì vậy?”

Tứ Thuận kéo dây cương, quay người nói: “Vương phi, chúng ta bị tắc đường trước cửa phủ Kinh vương. E là phải đợi một lúc nữa”

“Không sao. Đánh xe đỗ sang bên một lát, đừng làm người khác bị thương”

Sau một khắc, xe ngựa mới lại đi tiếp. Lý Khác nghe tiếng hàn huyên ồn ào phía sau, không khỏi tò mò: "Gần đây lục thúc thường mở tiệc đãi khách à? Sáu mươi tám mỹ thiếp trong phủ ông ấy cuối cùng đã sống yên ổn với nhau rồi sao?"

"Không phải lục thúc" trái tim Kỳ Úc thắt lại, "là Cao Dương công chúa. Tam lang, những ngày chàng không ở đây, cô ta nhiều lần thết tiệc mời người trong hoàng thất, thiếp và Tuyết Lộ tỉ tỉ, còn cả Văn Nhân đều từng nhận được thiệp mời. Điều kỳ quặc là, cô ta không bày tiệc ở phủ mình, mà lại chọn phủ của Kinh vương"

"Thật không biết ả lại đang mưu đồ chuyện bất chính gì." Tuy cảm thấy tò mò, nhưng lúc này Lý Khác thật sự không rảnh để lo chuyện của người khác nữa, nên đành lắc đầu nói, "Có điều, ta đoán ả cũng chẳng gây ra sóng lớn được đâu."

Mấy tiểu nô canh cổng của Tiêu phủ vừa thấy xe ngựa của phủ Ngô vương đến, liền vội vàng lại đón, vén rèm ra và đặt thang giúp bọn họ. Lý Khác và Kỳ Úc đi từ cửa phủ đến linh đường, dọc đường chỉ toàn nghe thấy tiếng khóc lóc thảm thương.

Hai người thắp hương trước linh cữu xong, lại an ủi Thủ Quy một lượt, rồi mới vào ngồi trong chính đường. Lý Khác nhìn Cẩm Văn đang bưng trà tới, hỏi: "Phò mã đi đâu rồi?"

Cẩm Văn lấy thìa múc hai chén trà hồng sâm từ trong nồi trà, dâng tận tay hai người. Vẻ mặt của cô ta vẫn chưa hết kinh hoàng, nhưng lời nói đã lưu loát hơn lúc mới về nhiều: "Điện

hạ, sáng dậy phò mã đã bảo là ra ngoài có việc, vẫn chưa thấy về ạ."

Kỳ Úc vội hỏi tiếp: "Thế còn Tiểu La?"

Cẩm Văn trả lời: "Tiểu La ra ngoài cùng phò mã ạ"

"Y có thể có việc gì cơ chứ?" Lý Khác bất mãn càu nhàu một câu, rồi lập tức lại chăm chú nhìn cô ta, "Cẩm Văn, bản vương có chuyện muốn hỏi ngươi. Chuyện liên quan đến trưởng tỉ, ngươi phải trả lời thành thật"

Cẩm Văn đứng thẳng người, nghiêm trang nói: "Nô tì nhất định nói hết những gì mình biết."

"Thái y luôn bảo trưởng tỉ tĩnh dưỡng, vậy tại sao hôm đó tỉ ấy lại đột nhiên rời phủ? Còn không cả mang hộ vệ đi cùng?"

Cẩm Văn suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới sắp xếp xong đầu đuôi ngọn ngành: "Mấy hôm trước khi công chúa rời phủ, Trăn Trăn cả ngày rúc vào một xó mặc kệ mọi người, còn thỉnh thoảng kêu mấy tiếng đau đớn. Nhưng Tiểu La nói là không tìm ra bệnh ở đâu. Đúng lúc đó, tiểu công tử lại sốt cao. Không những thế, hai chiếc bình sứ lớn đặt trong Bác Nghệ quán cũng rơi vỡ một cách khó hiểu. Còn có nhiều chuyện kỳ lạ nữa.."

"Chúng có liên quan gì đến công chúa?" Nghe cô ta nói cả buổi vẫn không vào trọng điểm, Lý Khác khó chịu truy hỏi.

Cẩm Văn đỏ mặt, vội nói nhanh hơn: "Công chúa nghi trong phủ có thứ gì đó ô uế mạo phạm thần Phật, nên muốn đi chùa cầu phúc. Vốn dĩ nô tì muốn để các hộ vệ đi theo bảo vệ, ban đầu công chúa cũng đồng ý. Nhưng về sau không biết tại sao công chúa lại thay đổi chủ ý, nói làm vậy quá phô trương, sợ sẽ bất kính với thần Phật, nên chỉ cho nô tì và Thanh Đại đi cùng"

Lý Khác cầm chén trà cạnh tay lên, y vốn không thích vị đắng của hồng sâm, nên chỉ uống một ngụm rồi đặt xuống. Y vê đi vê lại ngón tay, nghĩ kỹ một lát rồi lại hỏi: "Trưởng tỉ tin tưởng Tiểu La lắm sao?"

Kỳ Úc nghe thấy câu này, lập tức hiểu được mối nghi ngờ của y. Nghi ngờ của y cũng từng là nghi ngờ của nàng. Chỉ đáng tiếc năm xưa nàng chưa hoàn toàn để tâm. Thế là nàng lại bổ sung một câu: "Nhuệ ca thích Tiểu La lắm à?"

Cẩm Văn trầm ngâm hồi lâu, suy nghĩ rất nghiêm túc về câu hỏi tưởng chừng vô cùng đơn giản này. Kỳ Úc thấy cô ta do dự không quyết, liền đứng dậy bước đến trước mặt rồi giơ tay vỗ vai cô ta: "Cứ nói sự thật là được.

Người Cẩm Văn khẽ run lên: "Công chúa rất tin tưởng Tiểu La. Phò mã thì... nô tì từng trông thấy, phò mã nắm tay Tiểu La nói chuyện. Chỉ có điều Tiểu La tránh đi rất nhanh. Hôm đó cũng là công chúa dặn Tiểu La nói chuyện mình rời phủ đi dâng hương cho phò mã biết"

Kỳ Úc lại ngồi xuống, đưa mắt trao đổi với Lý Khác. Hai người đều thấy rõ vẻ nghiêm trọng trong mắt nhau. Kỳ Úc sờ hình thêu hoa mai trên tay áo của mình: "Trưởng tỉ không tự nói với Nhuệ ca, lại phải nhờ miệng Tiểu La. Giữa hai người họ... rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì?"

Tuy Cẩm Văn không biết câu này có phải hỏi mình hay không, nhưng vẫn trả lời: "Phò mã rất tốt với công chúa" Có lẽ sợ bọn họ không tin nên cô ta lại khẳng định thêm một câu: "Thật sự rất tốt"

“Bỏ đi, ta biết rồi. Ngươi lui xuống đi.” Lý Khác không muốn bình luận về câu trả lời của Cẩm Văn, chỉ xua tay với cô ta. Ban đầu Cẩm Văn tưởng rằng y còn muốn hỏi những chuyện quan trọng hơn, nghe thấy câu này liền ngớ ra một lúc, rồi mới nhún mình hành lễ cáo lui.

“Đợi đã” Cẩm Văn còn chưa đi được mấy bước, Lý Khác đã gọi giật cô ta lại nói, “Lát nữa ta sẽ cho người tới đón ngươi và Thanh Đại vào vương phủ. Các ngươi qua chỗ ta dưỡng bệnh cho khỏe.”

Giờ Mùi nắng chứa chan, dương liễu ven đường đã dần đơm chồi xanh. Sau những ngày đông giá lạnh thấu xương, mùa xuân lại đến trong âm thầm lặng lẽ. Một bông hoa dại không tên bay vào qua tấm rèm hé nửa. Kỳ Úc cúi người nhặt nó lên. Một màu đỏ tươi tràn đầy sức sống.

“Tại sao không đợi Nhuệ ca về? Lần nào đến cúng tế, chàng cũng chọn lúc Nhuệ ca đi vắng. Chàng đang sợ hãi, đúng không?”

“Phải. Ta rất sợ hãi. Lý Khác dùng ngón trỏ vuốt nhẹ bông hoa đỏ đó, nhắm mắt lại nói, “Ta ép hoàng đế xử nặng Lai Tế, nhân tiện kéo Trưởng Tôn Vô Kỵ vào theo. Ta dốc sức muốn làm rõ tình hình trưởng tỉ đến Lương Châu hôm đó. Ta nghi ngờ Cẩm Văn, nghi ngờ Tiểu La, thậm chí nghi ngờ cả Tiêu Nhuệ. Ta không chỉ muốn báo thù cho trưởng tỉ, mà còn muốn tìm một chút bình yên cho bản thân. Vì đến giờ ta vẫn không thể chấp nhận sự thật rằng trưởng tỉ đã vì ta mà chết. Ta có lỗi

với trưởng tỉ và đứa con chưa kịp ra đời của tỉ ấy. Ta mới là kẻ ích kỷ nhất trên đời"

"Trưởng tỉ hiểu mà. Tỉ ấy chỉ muốn chàng sống tốt." Sống tốt.

Y đã nghe hai chữ này không chỉ một lần. Nhưng mỗi lần nghe lại có một nỗi buồn mới. Y không nói nữa, để mặc cho Kỳ Úc xoa lưng mình hết lần này đến lần khác, nói lan man những chuyện trước kia.

Lúc xe ngựa đến phố Tây của phường Vĩnh Gia, Tứ Thuận thấy Hoàng bổ đầu đang đi thẳng về phía này, liền vẫy tay với gã, dừng xe nói với Lý Khác: "Điện hạ, Hoàng bổ đầu có chuyện muốn gặp ngài"

Lý Khác thẳng người dậy, kéo rèm xe ra nói: "Chuyện gì?"

Hoàng bổ đầu lúc cúc chạy đến, cúi người vái sát đất, nhưng đến lúc nói thì lại gãi đầu, mãi sau mới mở miệng: "Điện hạ, ngài nói chuyện với Tề thị lang giúp Ti chức, cho ti chức theo ông ấy đi Từ Châu với ạ!"

Thấy vẻ mặt gã như sắp khóc, người không biết còn tưởng rằng gặp phải chuyện lớn liên quan đến sống chết gì, Lý Khác thắc mắc hỏi: "Tề Trưởng Thăng cùng vợ về quê dưỡng bệnh, ngươi đi theo làm gì?"

Hoàng bổ đầu vội nói: "Trưởng quan hiện tại của phủ Ung Châu keo kiệt lắm, từ lâu ti chức đã không muốn làm việc. Ở Từ Châu Tề thị lang có nhà cửa có ruộng vườn, Ti chức nghĩ, đến đó làm quản gia hoặc hộ vệ cũng tốt."

Lý Khác dở khóc dở cười hỏi: "Vợ và nhạc phụ của ngươi cũng vui vẻ đồng ý?"

Hoàng bổ đầu gật đầu lia lịa: “Ti chức nói với bọn họ, bán nhà cũ ở Trường An có thể đổi được một trang viên lớn ở Từ Châu. Nhạc phụ đã cao tuổi, không thể làm thợ mộc mãi, cũng nên sớm nghỉ ngơi an dưỡng tuổi già. Nghe ti chức nói xong, bọn họ rất vui vẻ thoải mái. Nhưng nói thế nào Tề thị lang cũng không đồng ý. Điện hạ, bây giờ chỉ ngài mới có thể bảo ông ấy thay đổi chủ ý thôi. Ngoài vợ ra, ông ấy nghe lời ngài nhất.”

Lý Khác nhìn ánh mắt nhấp nháy mong đợi của gã, cũng không nỡ gạt đi: “Được rồi được rồi. Để hôm nào ông ấy đến từ biệt, ta sẽ nói chuyện.

“Đa tạ điện hạ, đa tạ điện hạ..” Hoàng bổ đầu vái lạy liên tục. Có lẽ sợ Lý Khác rút lời, gã vội vàng quay người chạy vụt đi mất hút.

* * *

Tiểu La đưa mắt nhìn theo xe ngựa của Lý Khác càng lúc càng đi xa, buông rèm xuống, cúi đầu rụt rè hỏi một câu: “Phò mã không định chào hỏi Ngô vương điện hạ thật sao?”

Tiêu Nhuệ chẳng nói gì, chỉ chậm rãi lần chuỗi tràng hạt gỗ lim tơ vàng trong tay. Tiểu La cảm thấy hơi lúng túng, không ngừng xoắn chiếc khăn thêu hạc trắng xông trời. Một lúc lâu sau, Tiêu Nhuệ mới dặn xà ích: “Khi nào đi qua Chí Bảo trai thì xuống mua một ít bánh nướng mà Thủ Quy thích ăn.

“Vâng ạ. Xà ích vừa trả lời một tiếng, lại ngoảnh đầu nói, “Phò mã, chúng ta và cỗ xe ngựa trước mặt đang đối đầu nhau”

“Tránh sang một bên, để họ đi trước”

Một cơn gió mát thổi qua, đồng thời cuốn rèm của hai cỗ xe lên đúng lúc chúng đi ngang qua nhau. Tiêu Nhuệ nhìn rõ người trong xe, liền chắp tay chào hỏi: "Trưởng Tôn công đi đâu đấy?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ mỉm một nụ cười khó thấy, nói nửa đùa nửa thật: "Vừa vào cung khuyên bệ hạ về! Bằng không, bệ hạ chắc không chịu nổi cái tính chưa vừa lòng chưa buông tha của Ngô vương"

Tiêu Nhuệ nhếch môi, tỉnh bơ hỏi: "Y lại muốn làm gì?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười gượng: "Nếu lão phu không tự xin nhận tội phạt bổng lộc, Ngô vương đã đòi bệ hạ nhận lỗi với y rồi. Phò mã biết tính khí của Ngô vương, một khi y nhận định người sai khiến Lai Tế là lão phu, thậm chí là bệ hạ, chúng ta có giải thích thế nào cũng vô dụng"

Tiêu Nhuệ chỉnh vạt áo, không nhận xét gì. Trưởng Tôn Vô Kỵ dường như cũng không quan tâm gã có nghe hay không, vẫn cứ nói: "May mà cách xử lý sau cùng của bệ hạ cũng coi như đã làm y hài lòng. Thực ra, Ngô vương không nên hiểu lầm bệ hạ như vậy. Sau khi Ngô vương đi được mấy hôm, bệ hạ nhận được mật báo, nói có người muốn bí mật hành thích y ở Lương Châu. Vì vậy mới phái Tuyên Bình hầu đến đó, tiếng là chi viện, thật ra là bảo vệ"

Tiêu Nhuệ đanh mặt lại, đôi mày bỗng nhiên nhíu chặt: "Ý của Trưởng Tôn công là... Dương Chính Đạo đã biết có người muốn hành thích từ trước khi đi Lương Châu?"

"Hả? Phò mã không biết sao?" Trưởng Tôn Vô Kỵ không hề che giấu vẻ kinh ngạc trong mắt, ngay cả giọng nói cũng to hơn

một chút, “Lão phu cứ tưởng rằng, Tuyên Bình hầu và phò mã là chỗ chí thân, chuyện quan trọng như vậy, dù thế nào cũng phải báo cho phò mã một tiếng.”

Tiêu Nhuệ chỉ cảm thấy trong bụng khó chịu như sông cuộn biển gầm, đáy mắt hơi đỏ. Rất lâu sau, gã mới gắng gượng bật ra mấy chữ từ trong cổ họng: “Y không nói”

Trưởng Tôn Vô Kỵ coi như không thấy thái độ thất lễ của gã: “Vậy ắt là Tuyên Bình hầu sợ phò mã và công chúa lo lắng. Phò mã thong thả, lão phu đi trước một bước.

“Phò mã, ngài sao vậy?” Xe ngựa tiếp tục lăn bánh, Tiểu La lo lắng nhìn Tiêu Nhuệ, dè dặt chạm ngón tay lên mu bàn tay gã, cúi đầu rất thấp, “Phía trước là Chí Bảo trai, nô tì xuống mua bánh nướng được không ạ?”

Tiêu Nhuệ không nhìn cô ta, sau một thời gian dài đỏ bừng, sắc mặt gã dần chuyển sang tái xanh, tiếp theo, gã nói với xà ích bằng giọng khàn khàn: “Đến phường Vĩnh Gia, phủ Tuyên Bình hầu”

Sau một ngày bận rộn với công vụ, lúc này Dương Chính Đạo đang gảy đàn trong thư phòng của phủ. Sùng Nhuận ngồi bên cạnh gã, tay chống cằm, dỏng tai chăm chú lắng nghe. Đến khi tấu xong khúc *Mục thanh*, cô bé mới nghiêng đầu, chớp đôi mắt to tròn lanh lợi: “Vừa nãy cha gảy sai một nốt đúng không ạ?”

“Làm sao con biết?” Dương Chính Đạo bế Sùng Nhuận ngồi lên đùi mình, hết sức bất ngờ hỏi.

“Con cũng không biết. Sùng Nhuận quấn bím tóc lên ngón tay, lẩm bẩm, “Dựa vào cảm giác... cảm thấy hình như có chỗ không đúng”

Dương Chính Đạo nhìn ngón tay thon dài trắng muốt của Sùng Nhuận, mỉm cười: “Đợi con lớn hơn chút nữa, cha sẽ dạy con chơi đàn cầm. Có điều, đúng là phải bắt đầu luyện cảm âm từ bây giờ. Con nghe thêm bài này nữa.

“Phò mã, ngài đợi chút đã. Để tiểu nhân đi thông báo một tiếng. Ngài biết đấy, công tử ghét nhất là bị người khác quấy rầy lúc chơi đàn”

Dương Chính Đạo mới gảy được một nốt thì nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân nhốn nháo tiến lại, kèm theo cả tiếng nài nỉ gấp gáp của Đỗ Húc. Gã đành dừng tay, đứng dậy bước ra khỏi phòng trong.

Lúc này Tiêu Nhuệ đã bước qua bậc cửa của sảnh ngoài, Dương Chính Đạo thấy gã hầm hầm tức giận, đang định mở miệng nói thì ăn trọn một cú đấm rất mạnh vào má. Tiêu Nhuệ ra tay cực nhanh cực ác, trong tình trạng không chút đề phòng, Dương Chính Đạo đã bị gã đánh đến nổ đom đóm mắt, nhưng vì kinh ngạc nên lại không cảm thấy đau cho lắm.

“Cha.” Sùng Nhuận nghe tiếng từ trong phòng đi ra, nhìn thấy bộ dạng hung thần ác sát của Tiêu Nhuệ, không khỏi sợ hãi kéo tay áo Dương Chính Đạo, nấp ra sau lưng gã.

“Nhuận nhi, không sao đâu. Đỗ Húc, đưa Nhuận nhi về phòng nghỉ. Dương Chính Đạo ngồi xổm xuống bế cô bé, rồi ngẩng đầu nói. Đỗ Húc hoảng sợ trước sát khí bừng bừng của

Tiêu Nhuệ, nhất thời không dám tiến lên, hồi lâu mới gật đầu, thấp thỏm đưa Sùng Nhuận đi.

Dương Chính Đạo thấy trong căn phòng trống trải chỉ còn lại hai người bọn họ, mới bước đến trước mặt Tiêu Nhuệ hỏi: "Nhuệ ca nghe được tin đồn nhảm nhí gì à?"

Tiêu Nhuệ nhìn thái độ không chút dao động của gã, trong lòng càng thêm bực bội, giơ tay túm lấy cổ áo gã, căm phẫn nói: "Tại sao người không đánh trả?"

Dương Chính Đạo lãnh đạm hỏi ngược lại: "Nhuệ ca hy vọng em đánh trả đến thế sao?"

Tiêu Nhuệ buông tay cười khẩy: "Ngươi hổ thẹn trong lòng nên không dám đánh trả, đúng không?"

Dương Chính Đạo khuỵu gối ngồi xuống, đưa tay xoa vết thương sưng tấy dưới mắt. Nếu vừa nãy Tiêu Nhuệ đánh lệch đi một chút, e rằng con mắt của gã sẽ không giữ nổi. Gã nhìn hai má đỏ phừng phừng của Tiêu Nhuệ, ôn tồn nói: "Phải. Là em có lỗi với tỉ tỉ"

"Ngươi có tư cách gọi nàng là tỉ tỉ sao?" Tiêu Nhuệ trợn đến rách cả đuôi mắt, tiện tay đập một bình hoa trên bàn xuống đất, nhặt mảnh vỡ lên kề vào cổ Dương Chính Đạo, "Ngươi biết rõ sức khỏe của Minh Giác không tốt, cứ chẳng màng chẳng quản mà đuổi theo như thế, nhất định sẽ xảy ra chuyện! Còn ngươi thì trơ mắt nhìn nàng xảy ra chuyện! Nàng coi người như em trai ruột, chỗ nào cũng nghĩ cho người. Người báo đáp nàng như thế này sao?"

Dương Chính Đạo chỉ cảm thấy lạnh toát trên cổ, tiếp đó lại có cơn đau nhẹ nhói lên. Gã đột nhiên giơ tay nắm chặt lấy cổ

tay Tiêu Nhuệ. Mảnh sứ vỡ rạch một vết máu dài trên mu bàn tay gã rồi rơi xuống đất.

“Nhuệ ca đang nói cái gì vậy? Em không hề biết tỉ tỉ sẽ đến Lương Châu.”

“Vừa nãy ngươi đã thừa nhận cả rồi. Giờ lại làm bộ không biết, không cảm thấy quá là giả dối nực cười sao?” Tiêu Nhuệ lạnh lùng hừ một tiếng, mặt không cảm xúc.

“Em thừa nhận cái gì? Nhuệ ca không thể nói trực tiếp rõ ràng hay sao?”

“Được! Ta sẽ cho ngươi rõ! Nói cho ta, trước khi đi Lương Châu, ngươi đã biết có người muốn hành thích ở Lương Châu, phải không?”

Dương Chính Đạo trả lời thành thực không do dự chút nào: “Phải. Em biết”

“Biết thì tại sao ngươi không nói? Từ xưa đến nay, các ngươi luôn như vậy, tự cho mình là đúng, chơi đùa người khác trong lòng bàn tay!”

Dương Chính Đạo vốn không muốn nói những lời gây tổn thương, nhưng vừa nghe ra vẻ chế giễu không chút giấu giếm trong lời nói của gã, lập tức thay đổi chủ ý: “Nhuệ ca, hãy đặt tay lên ngực tự hỏi xem, từ khi ông cậu qua đời, Nhuệ ca có còn thật lòng với bọn em không? Nhuệ ca đã không chân thành, sao em dám tùy tiện nói với Nhuệ ca chuyện quan trọng như vậy? Nếu để Trưởng Tôn Vô Kỵ biết em có chuẩn bị rồi mới đi, lão vẫn để em rời kinh được ư? Em không thể mạo hiểm với tính mạng của Lý Khác...

“Không đúng!” Tiêu Nhuệ tinh tường phát hiện ra vấn đề trong lời nói của Dương Chính Đạo, vội ngắt lời gã, “Trưởng Tôn Vô Kỵ nói, sau khi nhận được mật báo về việc hành thích, bệ hạ mới phái ngươi đi Lương Châu. Trong hai người, rốt cuộc ai đang nói dối?”

“Vừa ăn cướp vừa la làng!” Dương Chính Đạo nghiến răng nghiến lợi nói, sau đó lại mỉa mai, “Ngay lúc hỏi câu này, trong lòng Nhuệ ca đã tin Trưởng Tôn Vô Kỵ hơn tin em rồi. Vậy thì em có giải thích thêm nữa cũng đâu có tác dụng gì? Nhuệ ca nói xem, em còn có thể chân thành thật lòng với Nhuệ ca được sao?”

Tiêu Nhuệ sững sờ một lúc, rồi lại ngẩng đầu nhìn thẳng vào gã nói: “Vậy còn Cẩm Văn và Thanh Đại? Nếu không phải ngươi ngăn bọn họ về phủ báo tin, Minh Giác cũng không đến nỗi một mình bôn ba dặm trường lâu như vậy. Vì một khi ta biết chuyện này, sẽ lập tức dẫn người truy kích, không chừng những tên thích khách đó sẽ bị bọn ta chặn lại giữa chừng. Từ đầu đến cuối, ngươi đều không muốn ngăn cản cuộc hành thích này, mà là để mặc nó thành hiện thực. Như vậy, ngươi có thể lấy thân phận người bị hại để trừ khử người ngươi muốn trừ khử. Hay cho một chiêu tương kế tựu kế, thủ đoạn của Dương công tử quả nhiên không kém năm xưa!”

Tuy Dương Chính Đạo nhất thời kinh ngạc trước lời lên án không thể tưởng tượng nổi của Tiêu Nhuệ, nhưng khi mở miệng, giọng nói của gã lại bình tĩnh lạ thường: “Là em thấy thẹn trong lòng. Tỉ tỉ quan tâm đến Lý Khác như vậy, em không

nên giấu tỉ ấy. Ngoài ra, em chẳng quan tâm Nhuệ ca tin lời đơm đặt của ai, em chỉ muốn nói với Nhuệ ca là em không làm."

"Không làm ư?" Tiêu Nhuệ phăm phăm vén tay áo ngoài của gã lên, lập tức lộ ra con cò trắng nhỏ sống động như thật trên tay áo trong, "Minh Giác từng nói với ta, trên tay áo từng bộ đồ của ngươi, Tuyết Lộ đều thêu một con cò trắng. Cẩm Văn nói, trên tay áo của kẻ tấn công cô ta có một con chim màu trắng như này. Nếu ngươi vẫn muốn chối cãi, ta sẽ cho người gọi cô ta đến đây đối chất với ngươi! Dương Chính Đạo, ta biết ngươi thông minh, nếu không thì năm xưa cha ta cũng không coi trọng ngươi, chuyện gì cũng chỉ bàn bạc với ngươi như thế. Nhưng ngươi tuyệt đối không nên vì mục đích của mình mà hy sinh tính mạng của Minh Giác"

Dương Chính Đạo hiểu Tiêu Nhuệ đã cho điều mà bản thân biết trước là đúng, gã thì lại không có bất kỳ chứng cứ xác thực nào, nói gì đi nữa cũng đều vô ích. Thứ cuối cùng gã có thể đánh cược chỉ là tình cảm: "Biểu thúc, cháu họ Dương. Cháu sẽ không vì bất kỳ ai, bất kỳ mục đích nào mà làm chuyện có lỗi với nhà họ Tiêu. Chú yêu Minh Giác tỉ tỉ hơn cả mạng sống của mình, cháu biết. Vì vậy xin chú tạm thời đặt mối hận với cháu xuống. Cháu sẽ nghĩ cách chứng minh sự trong sạch của mình."

Tiêu Nhuệ không nhớ đã bao nhiêu năm Dương Chính Đạo không xưng hô với mình như thế này rồi. Gã thừa nhận trái tim mình có mềm đi một chút, nhưng chỉ cần nghĩ đến từ nay về sau, gã không còn gặp lại Minh Giác được nữa, là mối hận xuyên tim thấu cốt đó lại dâng lên trong lòng chẳng thể nào kìm được. Gã không đợi nổi cái gọi là "chứng minh", gã chỉ cần một người

có thể để gã trút giận, một lý do đủ để gã phản bội tình bạn và tình thân.

* * *

Lúc Đỗ Húc quay lại, Dương Chính Đạo đang ngồi một mình trước bàn, gấp một bức thư vừa mới viết xong lại, bỏ vào phong bì. Hai ngọn đèn phát ra ánh sáng chói lóa làm gã cảm thấy hơi nhức mắt. Đỗ Húc lại gần, bất giác giật nẩy mình trước vết thương sưng đỏ trên mặt gã, vội bỏ chiếc áo khoác gấm Thục trong tay xuống, lo lắng hỏi: "Công tử, ngài... ngài không đánh nhau với phò mã đấy chứ?"

Dương Chính Đạo thổi tắt một ngọn đèn, cầm chiếc áo khoác rơi ở một bên lên mặc vào, nói thản nhiên như không: "Không. Chỉ có y đánh ta."

Đỗ Húc trố mắt nghẹn họng, miệng há to đủ nhét vào một quả óc chó. Hắn ngây ra một lúc lâu, rồi mới nói nhỏ: "Ngài để mặc cho người ta ăn hiếp?" Dứt lời, hắn vội bưng miệng, rồi lại nói tiếp, "Tiểu nhân đi mời đại phu ngay đây."

"Đứng lại! Ai cho ngươi tự ý quyết định? Ta chính là đại phu" Dương Chính Đạo thấy Đỗ Húc quay người rời đi, lập tức lên tiếng gọi giật hắn lại. Đỗ Húc hết cách, đành phải quay lại, đứng bên cạnh gã chờ sai bảo.

Dương Chính Đạo cầm bình sứ nhỏ hình mai đỏ tuyết trắng ở cạnh nghiên mực lên, đổ hai viên thuốc bên trong ra, chiêu nước nuốt xuống. Sau đó lại giao bức thư vừa viết xong đó cho

Đỗ Húc: “Qua phủ Giang Hạ vương một chuyến, đưa nó cho nhạc phụ hộ ta.

“Vâng. Tiểu nhân sẽ đi ngay. Đỗ Húc nhét thư vào trong tay áo, đang định rời đi, lại hơi lo lắng nói, “Công tử tự chữa được thật chứ?”

Dương Chính Đạo không buồn đếm xỉa đến hắn, chỉ xua tay đuổi hắn đi. Cửa phòng vừa được đóng lại, Dương Chính Đạo liền cảm thấy một cơn đau buốt như kim châm dùi khoan từ ngực truyền lên. Y cắn chặt chiếc khăn, lạnh đến nỗi cơ thể bất giác run lên, nhưng mồ hôi trên trán lại chảy xuống từng giọt dọc theo cổ.

Không biết đã qua bao lâu, cơn đau xé tim xé phổi này mới giảm dần. Dương Chính Đạo cởi áo trong và áo lót đã ướt đẫm mồ hôi, thay một bộ mới rồi ra ngoài sân, nói với tiểu nô đang chăm sóc hoa cỏ: “Dắt Xích Phong ra đây giúp ta.

Lúc ấy trời đã tối dần. Tiếng chuông chùa Đại Hưng Thiện văng vẳng ngân nga giữa không trung. Trong một khoảnh khắc, lòng người hoàn toàn không có tạp niệm, tựa hồ trên trần thế chỉ còn lại núi sông và một ta chân thực nhất.

Trong đại điện Viên Thông rộng lớn trống trải, chỉ có pho tượng Phật cao cao trước mặt đang mỉm cười cúi nhìn. Dương Chính Đạo chậm rãi lần tràng hạt trong tay, đọc thầm một đoạn *Kinh Hoa Nghiêm*. Đồng hồ nước bên tường tí tách đều đặn, mải miết trung thực ghi lại thời gian trôi qua, bất kể đêm ngày.

“Sư phụ biết ta sẽ đến sao?” Dương Chính Đạo cúi người vái Phật Tổ ba vái, chắp hai tay lại, nói với người bên cạnh.

“Không biết. Biện Hoa nói với giọng trầm lắng, “Có điều, nếu ngươi muốn thì có thể nói với ta, trong lòng ngươi đang lo lắng điều gì?”

Dương Chính Đạo tập trung một lúc lâu rồi nói: “Có lẽ, là thời điểm.”

Biện Hoa kinh ngạc nhìn gã: “Bắt buộc phải như vậy sao? Ba năm qua, chẳng phải vẫn luôn bình yên vô sự sao?”

“Chỉ là bình yên, chứ không vô sự.” Dương Chính Đạo mỉm cười, “Ba năm trước lúc ta đến tìm ngươi, ngươi nên biết ngày đó sớm muộn gì cũng sẽ tới. Những gì ta không buông bỏ được, chỉ là Tuyết Lộ và các con mà thôi.”

Mắt Biện Hoa lóe lên một tia đau buồn và không nỡ, hắn lập tức ngoảnh đầu, nhìn ngọn đèn trường minh ngay trước mặt, thở dài nói: “Thật sự không có cách giải quyết sao? Dựa vào tài trí của ngươi...”

Dương Chính Đạo lắc đầu: “Ta không muốn giải quyết. Giải quyết được lần này, sẽ có lần tiếp theo. Chẳng bằng thuận theo lòng bọn chúng, làm một mẻ khỏe cả đời. Huống hồ đến bây giờ ta vẫn chưa biết chút gì về kế hoạch của bọn chúng”

“Thật sự có thể làm một mẻ khỏe cả đời sao? Nếu để y biết ngươi có ý nghĩ hoang đường thế này, y sẽ vứt bỏ tất cả, liều mạng ngăn cản ngươi.”

“Nhưng mà, ta không thể để y làm như vậy. Đây là mệnh của ta, không liên quan đến y.” Dương Chính Đạo vén tay áo, “Ta đến chỉ muốn để ngươi xem mạch cho ta lần nữa. Những cái khác, ngươi không cần nói nhiều hỏi nhiều”

Biện Hoa do dự một lúc, rồi vẫn đặt ba ngón tay lên trên mạch Dương Chính Đạo. Sau khi chẩn đoán cẩn thận một lúc lâu, hắn mới nói vẻ quả quyết: “Không có gì bất ổn.”

“Vậy thì tốt.” Dương Chính Đạo thu tay lại, đứng dậy, vái sâu tượng Phật một lần nữa, trong khoảnh khắc quay người, gã nói: “Bảo trọng, biểu huynh.”

Biện Hoa hơi thẫn thờ, định nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ bật ra được hai chữ từ trong họng: “Bảo trọng”

Ra khỏi chùa Đại Hưng Thiện, Dương Chính Đạo liền cưỡi ngựa chạy băng băng. Tiết xuân se lạnh, dọc đường đi ngược gió, gã chỉ cảm thấy vết thương bị gió tạt đau rát.

Lúc đi qua phường Chiêu Văn, thấy một cỗ xe ngựa đang từ xa xa chạy tới, Dương Chính Đạo liền giảm tốc độ, tránh sang một bên. Xà ích như sợ bị người khác nhìn thấy, cúi đầu vung mạnh roi ngựa, lao như bay ngang qua gã. Dương Chính Đạo nhìn thấy trên thành xe có khắc một chữ “Phòng”. Người nhà họ Phòng vốn cẩn thận, sẽ không chạy lung tung khắp nơi sau giờ giới nghiêm. Trông dáng vẻ xà ích thì hình như là hoạn quan Bỉnh Toàn trước đây có duyên gặp mặt một lần.

Dương Chính Đạo thấy không xa phía trước là phủ Kinh vương, bất giác nhíu mày. Chẳng lẽ Cao Dương công chúa lại mượn chỗ của Lý Nguyên Cảnh để mở tiệc? Ả đang buồn chán đến cùng cực, hay là đang ấp ủ âm mưu nào đó? Dương Chính Đạo nhìn theo hướng xe ngựa đã chạy xa một lát, mới ngoảnh đầu giậm bàn đạp, tiếp tục tiến lên.

Vừa đến cửa phủ, Đỗ Húc đã rảo bước tới cầm dây cương, nhìn chằm chằm vào mặt Dương Chính Đạo một hồi rồi mới nói: "Công tử đã về. Huyện chúa sai Hương Cận qua xem mấy lần rồi đấy ạ!"

Dương Chính Đạo xuống ngựa, ném roi trong tay cho Đỗ Húc rồi chạy vào phủ. Vừa mới bước qua cửa thứ hai của vườn Lưu Thủy, Tuyết Lộ đã vội vàng lại đón, kéo tay Dương Chính Đạo nói: "Nếu chàng không về, thiếp sẽ kêu người báo cho phủ Ung Châu, để bổ khoái của phủ Ung Châu đi tìm chàng"

Dương Chính Đạo thấy nàng mặc phong phanh, vội cởi áo khoác khoác lên người nàng, vừa cười vừa nói: "Chỉ là ta nói chuyện với các thiền sư của chùa Đại Hưng Thiện đến quên cả thời gian thôi"

Tuyết Lộ hắt hơi hai cái liên tiếp, cảm thấy mũi ngứa ngáy hết sức khó chịu, vào phòng ngồi yên rồi mới nói: "Sùng Nhuận đã kể hết với thiếp rồi. Con bé bị hoảng sợ, vừa nãy còn liên tục nói nhảm, dỗ mãi mới ngủ. Kể cả Nhuệ ca đau lòng, cũng không nên đánh người mà chẳng phân biệt phải trái đúng sai như thế! Quá đáng quá đi mất"

Dương Chính Đạo nắm lấy bàn tay định xoa lên má mình của Tuyết Lộ, cúi đầu hôn nhẹ nàng một cái: "Đúng là rất quá đáng! Hôm khác, ta nhất định sẽ tìm y đánh trả. Lộ nhi, chúng ta đừng tức giận nữa được không?"

"Không phải tức giận, mà là đau lòng" Tuyết Lộ vùi đầu vào ngực gã, "Mấy năm nay, sức khỏe chàng toàn lúc tốt lúc xấu, ngay cả Vương thái y cũng không rõ nguyên nhân. Sao Nhuệ ca lại nhẫn tâm ra tay với chàng?"

“Vương thái y còn không nói rõ được, vậy thì không sao cả. Nàng cứ lo lắng suốt thế này, bảo ta làm sao yên tâm được?”

“Chính là không muốn để chàng yên tâm! Ai bảo chàng chẳng chịu chăm sóc bản thân cho tốt!”

“Ta hứa với nàng, nhất định sẽ khỏe lại nhanh nhất có thể”

“Chàng đã hứa bao nhiêu lần rồi?” Tuyết Lộ rõ ràng không tin gã, “Lần này nếu chàng lại lừa thiếp, thiếp sẽ không về đâu.”

“Ta cam đoan sẽ không có lần sau, được không?” Dương Chính Đạo cúi người bế Tuyết Lộ lên giường, quỳ một gối bên cạnh, nói với giọng dịu dàng như đang dỗ một đứa trẻ.

Tuyết Lộ nghiêng đầu nhìn gã, khóe miệng từ từ cong lên nhè nhẹ. Nàng giơ tay vuốt con mắt sâu thẳm đang đắm đuối nhìn mình.

Năm mười một tuổi, khi gã đứng dưới bóng cây bên ngoài phòng nàng lắng nghe tiếng đàn cầm, nàng đã biết gã sẽ là người đàn ông soi sáng cả cuộc đời mình. Nhưng lúc đó gã lại không muốn nói chuyện nhiều với nàng, thậm chí luôn cố ý tránh ánh mắt nàng. Nàng cũng không buồn, chỉ thường xuyên hẹn gã cùng gảy đàn. Từ tiếng đàn của gã, nàng đã dò ra tình cảm dành cho mình mà gã đang khổ sở kìm nén. Một cô gái thông minh tinh tế nhường ấy, cũng chỉ có sánh đôi với một chàng trai siêu quần trác việt như vậy, mới không phụ đời này.

Thời gian như cái búng tay, ngoảnh lại cỏ hoa thơm ngát. Chớp mắt đã hai mươi năm trôi qua.

“Trinh Khanh, sao lại nhìn thiếp như thế, cứ như vừa mới quen thiếp vậy?”

“Vì muốn khắc ghi nàng trong lòng, đời đời kiếp kiếp.”

“Nhưng thiếp luôn ở bên cạnh chàng mà. Người thiếp nhìn thấy cuối cùng trước khi ngủ là chàng, mà nhìn thấy đầu tiên lúc tỉnh dậy vẫn là chàng”

Dương Chính Đạo ủ rũ cụp mắt, khi ngước lên lần nữa, nơi đáy mắt chỉ có một vẻ trong veo giống thiếu niên năm xưa. Đột nhiên, gã nhớ ra gì đó, vội vàng hỏi: “Vừa nãy nàng nói gì? Không về? Nàng sắp đi đâu à?”

Tuyết Lộ ôm chiếc gối tròn cạnh tay vào lòng, nói với gã trong tư thế thoải mái nhất: “Lúc xế chiều, Lăng cô cô bên cạnh mẹ qua phủ nói là, người chỗ bà ngoại tới đưa tin, muốn thiếp đưa Sùng Lễ, Sùng Nhuận đến Nhữ Nam ở một thời gian. Từ sau cơn bạo bệnh năm kia, tinh thần và trí nhớ của bà ngoại đã kém xa trước kia, có lúc còn không nhận ra cả cậu đang ở cùng bà”

“Bà có hai cô cháu ngoại là nàng và Tuyết Nhạn. Tuyết Nhạn lấy chồng xa, giờ người mà bà có thể gặp cũng chỉ có nàng. Mau đến bên bà đi! Nàng yên tâm, ta sẽ thường xuyên sang phủ Giang Hạ vương, nói chuyện với cha mẹ nhiều hơn”

Tuyết Lộ gật đầu: “Thiếp biết. Đến lúc thiếp về, sức khỏe của chàng phải hoàn toàn bình phục thì mới được. Bằng không, thiếp sẽ không an tâm mà đi đâu”

“Được. Ta sẽ đợi nàng về. Không có ta ở bên, nàng nhất định phải chăm sóc tốt bản thân. Nhớ mỗi sáng phải ăn no. Mùa hè đừng ham ăn đồ lạnh, mùa đông không được quên mang lò sưởi. Còn nữa, khi ngủ phải đắp kín chăn, một khi khí lạnh thấm vào lòng bàn chân, sẽ dễ bị sốt. Mỗi lần sốt, nàng đều phải rất lâu mới khỏi bệnh. Ta...”

Dương Chính Đạo nhìn khuôn mặt say ngủ của Tuyết Lộ, mỉm cười không nói nữa. Gã rút hai cây trâm trên đầu Tuyết Lộ xuống, đỡ nàng nằm ngửa ra, đắp chăn bông cho nàng, thổi tắt hai ngọn nến gần nàng nhất. Sau đó, gã ngồi một mình trước cửa sổ, mở tấm vải the phủ trên cây đàn cầm bằng gỗ ngô đồng ra, từ từ gảy dây. Tiếng đàn ung dung khoan thai chảy ra từ kẽ ngón tay gã, liên miên uyển chuyển, thấu chín tầng trời, dần dần khơi dậy sự dịu dàng từ nơi sâu nhất trong trái tim gã.

Đó là khúc *Quảng Lăng tán* nổi tiếng mà gã và Tuyết Lộ cùng bổ khuyết.

Chương 32
Họa từ trong nhà

Sau nhiều ngày mưa liên tục, vào buổi hoàng hôn ngày mùng hai tháng Năm, thành Trường An cuối cùng cũng được đón ánh nắng xa cách lâu. Ráng chiều gói ghém gió nhẹ rắc xuống mặt đất một vùng ánh vàng rực rỡ, những bông hoa đủ các màu trong sân tỏa ra từng làn hương thơm thanh nhã.

Lý Khác nắm một quân cờ đen trong tay, mỉm cười: "Sắp hai canh giờ rồi, vẫn muốn tiếp tục sao?"

Dương Chính Đạo cầm một bông hoa nhỏ không biết tên rơi cạnh tay lên, nhìn một lúc lâu mới nói: "Tất nhiên.

"Vậy thì đắc tội rồi." Lý Khác tiện tay đặt quân đen vào trong một góc không nổi bật. Đơn thương độc mã thâm nhập hang hổ như này, đủ thấy sự gan dạ của y, nhưng chung quy vẫn là một mình chiến đấu, sợ rằng khó xoay chuyển tình thế.

Dương Chính Đạo chỉ liếc nhìn góc đó, rồi đặt cờ vào trung tâm, nhấc hai quân đen bị vây bên trong ra ngoài. Lý Khác vẫn nhìn vào chỗ vừa mới đặt cờ, hạ quân cờ nắm trong tay từ lâu xuống bên cạnh. Tuy chỉ thêm vỏn vẹn một quân, nhưng tình thế đã thay đổi chóng mặt. Quân trắng vốn đã tạo thành khí thế ở trung tâm, vì hậu phương bị chặn đứt, không thể không quay đầu cứu viện. Nhưng một khi đã cứu thì chủ lực sẽ chịu tổn thất, mà nếu không cứu thì hậu phương sẽ sụp đổ tan tành

trong khoảnh khắc. Đến lúc đó quân đen tấn công quân trắng ở giữa lần nữa, sẽ dễ như lấy đồ trong túi.

"Ta thua rồi." Dương Chính Đạo thở ra một hơi nhẹ nhõm, đang định thu hết quân cờ trên bàn vào trong hộp, lại bị Lý Khác túm tay lại.

Lý Khác đứng dậy, cầm lấy một quân cờ trắng từ phía đối diện, suy nghĩ một chốc rồi đặt vào trong một vùng trận địa có thế lực quân bình ở phía dưới bên trái. Trong nháy mắt quân trắng đã phong tỏa đường ra duy nhất của quân đen, năm quân đen dễ dàng rơi vào trong hũ của quân trắng. Mà lúc này, quân trắng đã liên kết được với chủ lực ở trung tâm, quân đen đã hết cách cứu vãn.

"Biểu huynh, thế cờ dễ phá như vậy, huynh không nên dễ dàng từ bỏ." Lý Khác uống một ngụm nước mật ong, thắc mắc, "Mấy hôm nay huynh cáo bệnh không lên chầu, nhưng luôn ở trong phủ của ta. Rốt cuộc là vì cái gì?"

"Không phải ta vờ bị bệnh, mà sức khỏe đúng là không tốt. Ở lại phủ của đệ cũng vì muốn bảo vệ đệ."

Lý Khác suýt nghẹn vì lời nói này: "Ta cần huynh bảo vệ bao giờ? Ta biết, bệ hạ để mặc ta tùy ý xử lý người của mình, ắt là có vấn đề. Song nếu thật sự có người muốn hại ta, dù huynh ở cùng ta mười hai canh giờ một ngày, chẳng lẽ bọn chúng cũng không tìm được cơ hội?"

"Hai người nghĩ cách đối phó luôn tốt hơn một người đúng không? Ví dụ như thế cờ ban nãy, có hai quân giữ trận, phá địch rất dễ dàng."

“Huynh nói gì cũng hay. Nếu huynh muốn thì cứ ở đến khi Tuyết Lộ về cũng được. Giống như chúng ta hồi nhỏ vậy” Lý Khác nhìn chằm chằm ráng đỏ ngập trời, rồi lại nhìn gã nói, “Đi thôi! Đến lúc dùng bữa tối rồi. Hôm nay ta đặc biệt dặn đầu bếp làm rất nhiều bánh nướng thịt bò, món mà huynh thích nhất.”

“Đúng là rất thích. Có điều, lát nữa ta phải đi có việc. Ngày mai ta sẽ qua ăn sau. Nói đoạn, cũng chẳng đợi Lý Khác mở miệng, Dương Chính Đạo đã đứng dậy đi thẳng, không hề ngoảnh lại.

Lý Khác nhìn theo bóng lưng gã càng đi càng nhanh, tuy cảm thấy mấy hôm nay lời nói hành vi của gã hơi kỳ quặc, nhưng cũng không nghĩ thêm, ngoắc tay gọi mấy tì nữ đứng hầu đằng xa lại thu dọn bàn cờ, rồi quay người đi về phía Cảnh Hạnh trai.

Dương Chính Đạo vốn định đến phủ của Liễu Phạm trước, nhưng lúc ngang qua phố Tây phường Sùng Nhân, chợt thấy một bóng dáng quen thuộc đi ra từ một khung cửa ngách bị lá hòe che phủ, nhìn quanh ngó quất rồi vội vã bước di.

Trời dần tối, sau khi bám theo gần một tuần hương, Dương Chính Đạo mới hiện thân bước đến trước mặt cô ta, nở nụ cười ấm áp: “Tiểu La cô nương, giờ này rồi mà Tống quốc công vẫn sai cô ra ngoài làm việc sao?”

Tiểu La không đề phòng bị gã làm cho giật mình, trong thoáng chốc lòng bàn tay đã rịn mồ hôi. Cô ta định thần, nhún mình vái chào, nói với giọng e thẹn thường ngày: “Nô tì tham kiến Tuyên Bình hầu. Nô tì và một tì nữ trong phủ Trưởng Tôn

chơi thân với nhau, vừa rồi là đi thăm cô ấy. Tống... Tống quốc công không biết việc này. Không ngờ lại gặp ngài ở đây"

Cô ta không hề nói dối.

Những ngày qua Dương Chính Đạo đã tìm hiểu được rất nhiều chuyện về Tiểu La từ chỗ Lý Khác và Kỳ Úc, ngày càng chắc chắn cô gái trông có vẻ đơn thuần yếu đuối này nhất định đang mưu đồ việc xấu. Vừa rồi trông thấy bộ dạng lén lén lút lút của cô ta, gã còn nghi ngờ cô ta ngầm cấu kết với người trong phủ Trưởng Tôn, nhưng cô ta lại tuồn tuột nói ra sự thật với gã. Là cô ta phát hiện gã bám đuôi dọc đường, hay là gã đã cả nghĩ rồi?

Dương Chính Đạo suy nghĩ một chút, cũng không lôi thôi với vấn đề này nữa, lại hỏi: "Mấy hôm nay tâm trạng của Tống quốc công có tốt hơn không?"

"Tống... quốc công đã khá hơn nhiều rồi." Rõ ràng Tiểu La không quen dùng ba chữ này để gọi Tiêu Nhuệ, "Chỉ là, lúc nửa đêm không người, vẫn sẽ rất buồn bã. Suy cho cùng, ngài ấy và công chúa tình thâm như chim liền cánh, nhất thời vẫn chưa buông bỏ được."

"Đúng vậy! Một người tốt như tỉ tỉ, sao có thể khiến người ta buông bỏ được đây?" Nói rồi, Dương Chính Đạo đột nhiên nhìn cô ta bằng ánh mắt cực kỳ sắc bén, "Mấy ngày này, ngươi đều ở bên Tống quốc công à? Kể cả... lúc nửa đêm không người."

Tiểu La nghe câu này xong, cơ thể bất giác chao đảo dữ dội. Cô ta vội đưa tay vịn vào cây liễu bên cạnh, nước mắt lập tức lã chã lăn dài. Rất lâu sau, cô ta mới nói: "Nô tì không dám."

“Không dám cái gì?” Dương Chính Đạo nhìn cô ta không chớp mắt, “Ngày trước ta không để ý, hôm nay nhìn kỹ lại, quả thật người rất giống tỉ tỉ, ngay cả động tác cong môi một cái theo thói quen trước khi nói cũng rất giống. Cũng khó trách Tống quốc công nhìn ngươi bằng con mắt khác, không rời nổi ngươi dù chỉ một khắc.”

Tiểu La vẫn thút tha thút thít không thôi, móng tay liên tục nạy vỏ cây, định giải thích gì đó, nhưng lại không dám nói, chỉ biết cúi đầu thấp hơn nữa.

“Thực ra, cho dù y thật sự có tình cảm với ngươi thì cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Bên cạnh y đã có mấy thị thiếp, thêm ngươi cũng đâu có gì. Nhưng mà..” Dương Chính Đạo chống tay lên thân cây, tạo cho Tiểu La một sức ép nặng nề hơn, “Nếu ngươi rắp tâm quyến rũ, thậm chí gây ra những chuyện làm tổn thương tỉ tỉ, thì phải làm sao?”

Tim Tiểu La đập ngày càng nhanh, hơi thở cũng dần gấp gáp, nhưng miệng vẫn chỉ lặp đi lặp lại hai câu: “Nô tì không dám, nô tì không dám...”

“Năm xưa, vì ngươi chữa khỏi bệnh cho Trăn Trăn, tỉ tỉ mới giữ ngươi ở lại phủ. Nhưng sau đó, ngươi lợi dụng Trăn Trăn, tiếp cận tỉ tỉ, tiếp cận Tiêu Nhuệ từng chút một. Người vợ tha để bắt, khiến Tiêu Nhuệ muốn ngừng mà không được với ngươi. Nhưng mà, tỉ tỉ đau ốm suốt, ngươi phải ở bên hầu hạ. Dù Tiêu Nhuệ có lòng, cũng sẽ không thu nạp ngươi vào lúc đó. Cho nên ngươi mới nghĩ cách, hy vọng tách được tỉ tỉ đi chỗ khác. Như vậy ngươi mới có thể tùy ý quyến rũ, khiến mình thật sự trở thành người của y. Phải vậy không?”

Lời nói và ánh mắt dữ dội của gã đầy uy hiếp, Tiểu La có tránh cũng không được. Lúc này cô ta đang dựa sát lưng vào thân cây, bị đủ các loại gờ mấu trên thân cây cấn vào khiến cô ta vô cùng khó chịu.

Cô ta nhếch môi, đột nhiên đứng thẳng người, nói bằng lòng can đảm như muốn đánh cược tất cả: "Quân hầu nói đúng! Nô tì quả thật đã ái mộ phò mã rất nhiều năm, cũng từng vắt hết trí óc để được hầu hạ bên cạnh phò mã. Nô tì cố ý để lộ tình cảm với phò mã trước mặt Hà Bội, chính vì muốn mượn miệng cô ta nói cho Ngô vương phi biết. Nô tì tưởng rằng, vương phi sẽ thuận nước đẩy thuyền, tặng nô tì cho phò mã. Chẳng phải đây là một việc hết sức bình thường trong hoàng tộc sao? Nhưng vương phi không những không giúp nô tì, còn kêu nô tì cắt đứt ý nghĩ ấy đi. Tuy nô tì có thân phận thấp kém, nhưng cũng là người, tình cảm sao có thể nói vứt bỏ là vứt ngay được?"

Dương Chính Đạo lại dấn thêm một bước nữa, kiềm tỏa khiến cả người cô ta không nhúc nhích nổi, nói gay gắt: "Ngươi nói tiếp đi!"

Tiểu La quay mặt đi, giọng nói vẫn rất khẽ rất chậm: "Sau khi tiên đế băng hà mấy hôm, vương phi gần như ngày nào cũng qua thăm công chúa, thế nên nô tì cũng đi theo. Về sau, nô tì phát hiện công chúa cực kỳ cưng Trăn Trăn, vừa hay nô tì cũng biết chút bản lĩnh chữa bệnh cho động vật, bèn tranh thủ lúc không ai để ý cho Trăn Trăn uống thuốc, rồi lại chữa khỏi cho nó trước mặt mọi người trong phủ, nên mới được giữ lại"

"Kỳ muội đoán không sai. Quả nhiên là như vậy!" Dương Chính Đạo cười khẩy, "Đúng vào mấy hôm trước khi tỉ tỉ gặp

chuyện, Trăn Trăn lại đổ bệnh, mà trong phủ lại liên tiếp xảy ra những việc quái gở... đều là nhờ ngươi ban cho nhỉ!"

Tiểu La thấy sự tình đã bị gã nhìn thấu, liền dứt khoát nói thẳng: "Phải! Tất cả đều do nô tì làm. Ngay cả việc bệnh phong hàn của tiểu công tử chậm khỏi, cũng do nô tì nhân lúc cậu ấy ngủ đã mở cửa sổ cho gió lạnh lùa vào. Sau đó, nô tì nói với công chúa, nhất định là người trong phủ đã vô tình động chạm đến thần linh, chẳng bằng tự mình đến chùa Từ Ân lạy Phật, hơn nữa để tỏ lòng thành, xin công chúa hãy đi với danh nghĩa một khách dâng hương bình thường. Công chúa tin, thật sự làm theo lời nô tì. Tất cả đều diễn ra suôn sẻ hơn nô tì tưởng tượng"

"Giỏi cho một Tiểu La! Tài trí như Kỳ muội mà cũng không phát hiện ra bên cạnh mình lại có một kẻ bụng dạ xảo trá như ngươi!" Trong cơn giận cùng cực, Dương Chính Đạo túm lấy cổ áo Tiểu La, vung tay tát cô ta một cái.

Tiểu La đứng bất động, ngay cả phản xạ tránh né cũng không có, cứ thế lĩnh trọn một cái tát đau điếng, khuôn mặt trắng trẻo mềm mại lập tức hiện lên mấy vết hằn sâu. Nước mắt Tiểu La tuôn ra không ngừng, cô ta giơ tay nắm lấy tay áo Dương Chính Đạo, giọng nói rõ ràng còn vang hơn vừa nãy: "Quân hầu có đánh nô tì thế nào cũng không sao, chỉ xin ngài bỏ qua cho phò mã. Tất cả đều là nô tì cam tâm tình nguyện, không liên quan đến phò mã.

"Ngươi đang nói gì vậy" Dương Chính Đạo nhạy bén phát hiện ra sự việc có chỗ không ổn, muốn gạt tay Tiểu La ra ngay lập tức. Nhưng không biết Tiểu La lấy đâu ra sức lực, cứ túm

chặt lấy gã không buông. Dương Chính Đạo sốt ruột, vung tay còn lại đấm vào bụng dưới của cô ta. Tiểu là đau đớn ngã xuống đất, miệng không ngừng rên rỉ, nói đứt quãng: "Quân hầu... chuyện công chúa đã mang thai khi chết, ngài... ngài đừng nói với phò mã... phò mã sẽ... sẽ không chịu nổi đâu."

* * *

"Tiểu La!" Tiêu Nhuệ không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện, thét lên một tiếng thê thiết. Sau đó gã lao như bay đến trước mặt Tiểu La, ôm eo đỡ cô ta dậy, dịu dàng lau vết máu trên mặt cho cô ta.

Tiểu La định đẩy gã ra, nhưng lại bị gã ôm ngày càng chặt hơn. Thế là cô ta dựa đầu vào ngực Tiêu Nhuệ, nhẹ nhàng nắm lấy áo gã. Tiêu Nhuệ thì thầm an ủi vài câu, rồi dìu cô ta đến một gốc cây bên cạnh nghỉ ngơi.

Dương Chính Đạo nhìn bộ dạng tình nồng ý đậm của bọn họ, lại nhớ đến giọng nói nụ cười của Minh Giác, bất giác đắng ngắt trong lòng, liền lạnh lùng hừ một tiếng, quay người bỏ đi.

"Ngươi đứng lại!" Tiêu Nhuệ bước nhanh tới, một tay túm vai Dương Chính Đạo ép gã phải quay người lại, tay kia đang định vung về phía đầu gã, nhưng lại bị gã nắm lấy cổ tay, dùng toàn lực đẩy sang một bên.

Dương Chính Đạo chế nhạo: "Những gì em nợ Nhuệ ca, lần trước đã trả rồi. Bây giờ, Nhuệ ca đừng hòng làm em bị thương mảy may Khuôn mặt Tiêu Nhuệ méo mó vì phẫn nộ, nhưng trông lại giống như đang cười. Gã loạng choạng đứng dậy, lấy

cây roi trong tay áo ra, vung một phát lên không trung như để phát tiết, rồi nhanh chóng quất về phía Dương Chính Đạo. Dương Chính Đạo đã có phòng bị từ trước, trong khoảnh khắc Tiêu Nhuệ lấy roi, gã đã bẻ một cành cây bên cạnh, quấn lấy roi ngay khi nó quất tới, lật tay đoạt lấy nó. Tiêu Nhuệ thấy không có cách nào đối phó với gã, đành hung hăng trừng mắt nói: "Ngươi đã hại chết một người, còn muốn hại chết một người nữa sao?"

Tiểu La thấy bộ dạng tuốt kiếm giương cung của bọn họ, liền đứng dậy, chạy tới chắn giữa hai người, nắm tay Tiêu Nhuệ nói: "Phò mã đừng như vậy. Đều là lỗi của nô tì, là nô tì đã chọc giận quân hầu."

Nghe câu nói này, vẻ mặt của Tiêu Nhuệ bỗng trở nên hết sức dịu dàng. Gã đưa tay lau nước mắt trên má Tiểu La: "Ta hiểu cả rồi. Tiểu La, cô yên tâm. Sau này sẽ không có ai bắt nạt cô nữa"

Nói xong, gã liền bế Tiểu La lên lưng ngựa, cầm cương chậm rãi bỏ đi.

"Nhuệ ca" Dương Chính Đạo đuổi theo hai bước, nói với theo đằng sau bọn họ, "Là lỗi của em, em sẽ không phủ nhận. Không phải là lỗi của em, em sẽ không nhận. Việc trong nhà Nhuệ ca, em không thể quản, nhưng sự thật thế nào, Nhuệ ca nên nghiêm túc suy nghĩ."

Tiêu Nhuệ quay đầu lại. Lần này vẻ mặt gã lại bình tĩnh lạ thường, dường như còn mang chút ung dung bình thản như lúc đôi bên còn hòa thuận: "Không cần nói gì nữa cả. Trinh Khanh,

giờ ta đã biết ngươi là người như thế nào rồi. Ngươi tự lo liệu đi."

Dương Chính Đạo nhặt roi ngựa dưới đất lên, quấn chặt nó quanh cổ tay mình. Chẳng mấy chốc, mu bàn tay gã đã tím tái. Gã hít sâu một hơi lạnh toát, gần như chỉ thoáng chốc đã nhìn rõ chân tướng vốn dĩ mơ hồ trong màn sương. Sau khi kế hoạch ám sát Lý Khác tại Lương Châu vô tình bị Tiêu thục phi biết được, bọn chúng liền thuận nước đẩy thuyền, để gã cũng biết việc này, còn gã, vì sự an nguy của Lý Khác, tuyệt đối sẽ không tùy tiện tiết lộ cho người khác. Thế là bọn chúng tìm đủ mọi cách lợi dụng Tiểu La kích thích Minh Giác đổ bệnh, khiến mẹ con Minh Giác đều chết. Mục đích thực sự của bọn chúng chính là khiến gã và Tiêu Nhuệ trở mặt thành thù.

Tiêu Nhuệ.

Gã thầm gọi cái tên này một lần nữa. Gã và Tiêu Nhuệ đúng là có mối quan hệ thân thiết. Nhưng những quá khứ mà gã và Lý Khác cùng biết đó, lại là thứ Tiêu Nhuệ không biết. Dù Lý Trị và Trưởng Tôn Vô Kỵ thật sự lôi kéo được Tiêu Nhuệ, thì cũng chỉ có thể làm Lý Khác mất đi một trợ thủ không quá hữu dụng mà thôi. Trên người Tiêu Nhuệ, rốt cuộc còn có bí mật gì mà gã chưa từng nghĩ đến?

Trong đêm đen, tiếng quạ dần nổi lên, lập tức làm xáo trộn mạch suy nghĩ trong đầu Dương Chính Đạo. Gã cảm thấy một cơn choáng váng chưa từng có ập đến, chỉ dựa sát vào thân cây to chắc ở phía sau mới chống đỡ được cơ thể sắp ngã xuống. Gã cười. Bí mật gì đi nữa cũng không quan trọng, dù sao gã cũng

chuẩn bị đầy đủ rồi. Không có bất cứ ai, bất cứ việc gì có thể làm tổn thương những người gã muốn liều chết bảo vệ.

Về đến phủ, Tiêu Nhuệ dắt tay Tiểu La, dẫn cô ta vào thẳng phòng mình. Sau khi đuổi hết người hầu trong phòng đi, Tiêu Nhuệ mới đóng chặt cửa lại, nhìn khuôn mặt vẫn còn hằn vết đỏ của Tiểu La, hỏi: "Dương Chính Đạo đã nói gì với cô vậy?"

Tiểu La che mặt, nói úp úp mở mở: "Không... không có gì. Phò mã đừng hỏi nữa... thật sự không có gì đâu."

Tiêu Nhuệ giơ tay nâng chiếc cằm nhỏ nhắn tinh tế của Tiểu La, nhìn khuôn mặt mong manh đáng thương ấy, không kìm được ôm cô ta vào lòng, hôn tới tấp lên mặt lên cổ. Mới đầu Tiểu La còn không ngừng ngửa ra sau né tránh, bị động tiếp nhận lửa dục không còn khống chế được của gã, nhưng khi Tiêu Nhuệ chạm đến phòng tuyến mềm yếu nhất của thể xác và tâm hồn cô ta, cuối cùng tình yêu mà cô ta giấu kín tận đáy lòng nhiều năm qua đã được giải phóng toàn bộ. Dường như tất cả đau khổ tương tư ăn mòn xương tủy trước kia đều chỉ vì niềm vui lứa đôi hòa hợp trong một khắc này.

Nửa ngọn nến đỏ lay động, tỏa ra ánh sáng vàng vọt ảm đạm. Tiêu Nhuệ lấy khăn cẩn thận lau mồ hôi trên trán Tiểu La, dịu dàng hỏi: "Cô đừng sợ, nói với ta, rốt cuộc hắn đã nói gì với cô? Hắn thật sự đã làm khó cô sao?"

Tiểu La ôm hai tay quanh eo Tiêu Nhuệ, rúc cả người vào trong lòng gã, nhỏ giọng thì thầm: "Quân hầu nghi ngờ công chúa biết chuyện giữa phò mã và nô tì, nên mới nổi giận rời phủ đi chùa dâng hương. Y còn nói, mấy hôm trước, y thăm mạch

phát hiện ra công chúa đã mang thai. Y nhất định phải bắt nô tì đền mạng cho công chúa và đứa bé. Nô tì sợ hãi, mới thanh minh cho mình mấy câu. Nhưng quân hầu tuyệt nhiên không để vào tai. May mà... may mà phò mã đến kịp thời"

"Đền mạng? Được! Được lắm!" Tiêu Nhuệ đột nhiên buông tay Tiểu La ra, đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, một lúc lâu sau, mới nói như đã hạ quyết tâm: "Hắn đã có thể tuyệt tình như thế, thì đừng trách ta không niệm tình cảm hai mươi năm này!"

Tiểu La hoảng sợ trước lời nói hung dữ tàn độc này, vội cầm áo của mình khoác lên người: "Phò mã đừng như vậy... xưa nay công chúa coi trọng tình thân nhất. Đối với Ngô vương là thế mà đối với Tuyên Bình hầu cũng vậy. Nếu không, công chúa đã chẳng bất chấp thân thể bệnh tật, đuổi theo thích khách đến Lương Châu."

"Nàng ấy coi trọng, chưa chắc người khác cũng coi trọng" Tiêu Nhuệ chăm chú nhìn bầu trời đầy sao bên ngoài cửa sổ một lúc lâu, đột nhiên siết tay đấm mạnh xuống bàn, "Tiểu La, cô biết không? Tuy ta luyện võ từ nhỏ, còn xuất thân võ tướng, nhưng lại chưa bao giờ tự tay giết người. Không biết cảm giác đó sẽ như thế nào? Sợ hãi nhiều hơn, hay là hưng phấn nhiều hơn?"

Trong đêm tối, Tiêu Nhuệ không phát hiện ra nụ cười đầy ẩn ý trên khóe miệng Tiểu La, thứ gã nghe thấy chỉ là giọng nói du dương bùi tai của cô ta: "Phò mã không được nghĩ ngợi lung tung. Ngài chỉ cần làm theo trái tim mách bảo là được, đừng để lại bất kỳ hối tiếc nào."

“Đúng vậy! Có lẽ, ta thật sự cần tính toán cẩn thận cho bản thân một chút.”

Đêm đó, Tiêu Nhuệ cứ đứng như thế đến tận khi trời sáng. Tiểu La cũng không buồn ngủ, chỉ ngồi bất động trên giường, nhìn bóng lưng Tiêu Nhuệ đến ngẩn ngơ.

Hôm nay không cần lên chầu, Trưởng Tôn Vô Kỵ ra sân sau từ sáng sớm, chơi đùa với cậu con trai mới hai tháng tuổi. Nhũ mẫu trẻ Vương thị đang đứng ở một bên, nhìn đứa bé hồng hào đáng yêu trước mặt đầy âu yếm. Bên ngoài vang lên một tràng sấm xuân, đứa bé trong tã đột nhiên bật khóc oe oe. Trưởng Tôn Vô Kỵ bế nó ra khỏi nôi, dỗ một lúc lâu, nhưng đứa bé càng khóc dữ dội hơn.

Vương thị thấy vậy, vội đến gần nhún mình nói: “Lang chủ, chắc tiểu công tử đói rồi, để thiếp thân thử xem.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn Vương thị, đặt đứa bé vào tay cô ta. Vương thị ôm đứa bé ra sau bức bình phong, cởi áo cho nó bú no sữa. Khi trở ra, đứa bé đã ngủ ngon lành trong vòng tay cô ta.

“Ngươi vào phủ từ bao giờ?”

“Thiếp thân vào phủ lúc tiểu công tử mới ra đời. Tuy con gái đã tròn ba tuổi, nhưng thiếp thân vẫn nhiều sữa, nên quản gia Tạ ma ma để thiếp thân chăm sóc tiểu công tử.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ “à” một tiếng, lại thuận miệng hỏi: “Chồng ngươi cũng làm việc trong phủ à?”

Vương thị lắc đầu, tiếp theo lại cúi đầu xuống nói: “Thiếp thân và chồng đã ly hôn lâu rồi, con gái do một vị trưởng bối của thiếp thân là Lâm nương chăm sóc”

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói với quản gia Hồ An Thái đang đứng hầu ở một bên: “Bảo Tạ ma ma tăng thêm chút tiền công cho cô ta. Đi thôi! Theo ta đến chính đường đợi.”

Hồ An Thái dạ một tiếng, không khỏi tò mò hỏi: “Hôm nay lang chủ có khách đến thăm sao?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười đầy ẩn ý, nhìn ánh sáng loang lổ trên mặt đất bằng ánh mắt sắc bén như chim ưng: “Tốn biết bao tâm tư, hy sinh biết bao người như thế, nếu vẫn không đợi nổi hắn tới, thì đó cũng là số mệnh của bệ hạ và ta. Từ rày, chúng ta cũng sẽ không cưỡng cầu bất cứ việc gì nữa”

Hai người vừa đi đến vườn đào trong phủ thì thấy Khánh Quý mặc một bộ áo thái giám mới tinh, từ xa hành lễ về phía này, sau khi hớt hải chạy đến trước mặt Trưởng Tôn Vô Kỵ, lại cúi người vái một vái: “Nô tài Khánh Quý tham kiến Trưởng Tôn thái úy. Bệ hạ lại gặp chuyện phiền lòng, muốn thỉnh giáo ngài!”

“Giờ mới điểm giờ Thìn, sớm thế này bệ hạ đã bắt đầu xử lý việc triều chính rồi sao?”

Khánh Quý “ài” một tiếng, ngao ngán nói: “Hôm qua mãi giờ Tý bệ hạ mới đi ngủ, định hôm nay dậy muộn một chút. Nhưng trời còn chưa sáng Cao Dương công chúa đã đợi ở ngoài điện, nói nếu không gặp được bệ hạ, sẽ lập tức đập đầu vào sư tử đá tự tử...

Trưởng Tôn Vô Kỵ còn đang thầm tính toán đại sự của ông ta trong lòng, nghe thấy chuyện liên quan đến Cao Dương công chúa, liền nhíu chặt đôi mày, bực mình nói: “Lão phu đã bảo bệ

hạ bao nhiêu lần rồi, cứ coi như cô chị gái điên khùng đó chết rồi là được, còn để ý đến ả làm gì?"

"Thái úy nói phải! Nhưng bệ hạ nhân từ, rốt cuộc vẫn niệm tình thân, thế nên đã gọi Cao Dương công chúa vào nói chuyện. Công chúa khóc đến mức long trời lở đất, nói ngân thanh quang lộc đại phu cợt nhả mình, bảo bệ hạ nhất định phải làm chủ cho mình. Nếu bệ hạ mặc kệ, ngày nào công chúa cũng sẽ tới quấy khóc, ra tận triều đường khóc cũng được.

"Hoang đường!" Trưởng Tôn Vô Kỵ nổi giận nói, "Phòng Di Trực cợt nhả ả? Ả không lẵng nhẵng theo đuôi quyến rũ Phòng Di Trực đã là tốt lắm rồi. Khánh Quý, ngươi về nói với bệ hạ, nếu Cao Dương công chúa đến nữa thì bảo cấm quân đuổi ả đi. Thân là đế vương, ngay chút khí phách này mà cũng không có thì phải làm sao?"

Khánh Quý gật đầu lia lịa, nói tới tấp: "Vâng vâng vâng! Nô tài nhất định sẽ thuật lại nguyên văn lời của ngài cho bệ hạ."

* * *

Hồ An Thái vén mấy cành liễu rủ sát đất trước mặt ra, hoài nghi hỏi: "Chẳng lẽ người lang chủ đợi là Khánh Quý công công ạ?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ tủm tỉm hỏi lại: "Ngươi nghĩ thế nào?"

Hồ An Thái trầm tư: "Tiểu nhân ngu độn, cũng không dám tùy tiện đoán ý của lang chủ. Tiểu nhân chỉ biết, mọi chuyện chỉ cần làm theo những gì lang chủ sai bảo là được"

Trưởng Tôn Vô Kỵ rất hài lòng vuốt bộ râu dài, vững vàng bước tiếp. Còn chưa đến chính đường, đã thấy một bóng người cao lớn đang đứng sừng sững ở đó. Dù chỉ là một bóng lưng, nhưng cũng đủ khiến trái tim căng thẳng của Trưởng Tôn Vô Kỵ được thả lỏng. Ông ta nghiêng đầu nhìn Hồ An Thái một cái. Hồ An Thái rất tinh ý gật đầu, quay người lặng lẽ rời đi.

Vào khoảnh khắc bước qua bậc cửa, Trưởng Tôn Vô Kỵ đằng hằng một tiếng. Lúc này Tiêu Nhuệ mới đặt hộp gấm trong tay xuống, quay người chắp tay vái: "Sáng sớm không mời mà đến, chắc đã quấy rầy thái úy nghỉ ngơi?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng chắp tay trả lễ: "Tống quốc công chịu hạ cố quá bộ đến đây, lão phu mong còn chẳng được. Mời ngồi"

Tiêu Nhuệ cũng không từ chối, tiến lên một bước ngồi xuống ghế chính giữa, từ từ chuẩn bị tinh thần. Trái tim gã vẫn đập loạn nhịp, gã muốn cất lời, nhưng luôn cảm thấy bất kể nói gì cũng rất không thỏa đáng. Trưởng Tôn Vô Kỵ thấy cứ lặng thinh thế này cũng khó xử, bèn mở miệng trước: "Nếu lão phu nhớ không nhầm, Tống quốc công thành hôn với Tương Thành công chúa chính vào ngày này năm xưa. Quả thật là một ngày tuyệt vời! Nắng xuân tươi đẹp, trời trong xanh như được gột rửa. Từ Chu Tước môn đến Tiêu phủ, pháo nổ đì đùng, rắc đỏ mười dặm. Hơn nửa năm sau, người dân thành Trường An vẫn bàn tán sôi nổi hăng say.

Sắc mặt Tiêu Nhuệ vô cùng khó coi, đôi tay siết thành nắm đấm từ từ mở ra, gã nói với giọng nghe có vẻ ung dung điềm tĩnh: "Trí nhớ của thái úy thật là tốt. Tuy tiên phụ và ngài bất

đồng chính kiến, nhưng ông ấy cũng phải thừa nhận, ngài có nhiều chỗ hơn người, ông ấy không thể nào theo kịp"

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười sang sảng: "Tống quốc công đang ám chỉ điều gì? Hai đứa cháu gọi lão phu bằng cậu năm xưa vẻ vang nhường ấy, mà nay cũng chỉ có thể chết thê thảm nơi đất khách. Mỗi lần nhớ đến chúng nó, lão phu luôn cảm thấy khó chịu trong lòng"

"Nhưng chẳng phải vị quân vương trên chín tầng trời bây giờ là một người cháu khác gọi ngài bằng cậu sao? Chỉ cần người chiến thắng cuối cùng là ngài, quá trình thế nào cũng đâu có gì quan trọng?"

Ánh mắt Trưởng Tôn Vô Kỵ lấp lóe: "Còn không phải vậy sao? Thực ra, chỉ cần lão phu chỉ điểm cho Lý Thừa Càn và Lý Thái một hai câu, chúng nó cũng sẽ không đến nông nổi này. Chính vì từ đầu đến cuối, lão phu chỉ yêu quý mỗi đương kim thiên tử. Cho nên đối với lão phu, hai đứa chúng nó có hay không cũng không quan trọng"

Tiêu Nhuệ ngạc nhiên ra mặt: "Ý của thái úy là... ngài để mặc Lý Thừa Càn và Lý Thái tranh giành, chỉ để rải đường cho bệ hạ? E là cha tôi cũng chưa biết ý nghĩ này của ngài đâu nhỉ?"

"Sao ông ấy lại không biết chứ?" Mắt Trưởng Tôn Vô Kỵ tràn đầy nét cười, "Nhưng mà, ông ấy đánh giá thấp bệ hạ và lão phu, lại đánh giá quá cao Ngô vương. Có điều, bất kể ai ngồi lên ngôi vị ấy cũng sẽ không ảnh hưởng đến tiền đồ của Tống quốc công. Ba năm lên ngôi, bệ hạ đối đãi với ngài thế nào, chắc trong lòng ngài đã rõ. Bệ hạ đã tỏ thiện chí như thế, chẳng lẽ ngài không nên đáp lại một chút sao?"

Tiêu Nhuệ vừa định nói thì lại đổi sang giọng thắc mắc: “Mỗi lần bệ hạ phong thưởng, tôi đều dâng thư tạ ơn, ngôn từ không lần nào là không tha thiết. Thái úy cảm thấy vẫn chưa đủ sao?”

“Nếu ngài là một bề tôi bình thường thì đương nhiên đủ rồi. Nhưng ngài là anh rể của bệ hạ. Bệ hạ đãi ngài bằng lễ không tầm thường, chẳng lẽ ngài chỉ dùng lễ tầm thường để đáp lại bệ hạ sao?” Nói rồi, Trưởng Tôn Vô Kỵ đột nhiên lại gần Tiêu Nhuệ, thì thầm hỏi bên tai gã: “Bệ hạ muốn mạng của Dương Chính Đạo, ngài có thể cho không?”

Khi đến đây, Tiêu Nhuệ đã hạ quyết tâm sẽ đáp ứng bất cứ yêu cầu nào mà ông ta đưa ra. Nhưng gã không ngờ rằng, Trưởng Tôn Vô Kỵ lại nói thẳng ra như vậy. Trong triều ngoài nội ai nấy đều biết, gã và Dương Chính Đạo là trị giao nhiều năm, cùng là thân tín của Ngô vương. Vậy mà Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn dám nói thế, tức là đã nhận định gã sẽ không từ chối. Con người này có thể nhìn thấu tâm tư của gã như vậy, quả thật rất nguy hiểm, nhưng ai bảo bọn họ có cùng mục tiêu chứ?

Nghĩ đến đây, gã liền đứng lên nói: “Thái úy muốn vậy thật sao? Tôi tưởng rằng ngài hận Ngô vương hơn chứ.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhíu chặt mày, chậm rãi vạch móng tay lên bàn: “Ngày tháng còn dài, cứ từng người từng người một thôi! Tống quốc công sẽ không sốt ruột hơn cả lão phu chứ?”

Tiêu Nhuệ lại ngồi xuống, nhìn về phía trước không chớp mắt: “Mọi chuyện đều nhờ thái úy trù tính. Tôi chỉ có thể cho ngài những cái này thôi.”

Nói rồi, Tiêu Nhuệ liền mở hộp gấm bên cạnh ra, ở trong đựng đầy mấy chục bức thư. Trưởng Tôn Vô Kỵ mở đại một bức, tuy đã mười năm trôi qua, nhưng vết mực vẫn đậm nét, nội dung trong thư cũng hết sức rõ ràng.

Gửi chú kính xem:

Mấy tháng không gặp, cháu rất nhớ chú. Lần trước chú bày mưu cho Ngụy vương, Ngụy vương đã dùng nó trước mặt bệ hạ. Bệ hạ cả mừng, khen hắn thông minh hiếu học, nhân nghĩa chí hiếu, đặc biệt yêu quý hắn trong các con, liền ban cho ở điện Vũ Đức, ưu đãi sủng ái. Còn thái tử thì lo sợ trong lòng, miệng thường nói lời dơ bẩn. Bệ hạ vô cùng chán ghét. Nhưng thái tử là con trưởng dòng đích, nếu tùy tiện thay thế thì trái với thiên mệnh. Vì vậy mong chú tiếp tục dâng lời hay, để Ngụy vương tích lũy tráng chí, lập mưu kế thừa để nghiệp. Kình nghệ tranh giành, ắt lưỡng bại câu thương, không cần nhiều lời. Chúng ta lập tức có thể phò tá Ngô vương ngồi vào Đông cung, ngày sau kính nhận ngôi vua, hoàn thành nghiệp lớn. Mọi việc ở giữa, xin giao phó cả.

Cháu Chính Đạo thư.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đọc xong, gấp lá thư lại, nhét vào trong phong bì. Sau đó lại lấy một bức khác từ trong hộp gấm ra xem, nội dung bên trên có vẻ còn kinh tâm động phách hơn:

Gửi chú cúi xem:

Nguyên ủy mọi việc, lần trước đã nêu. Hành vi của thái tử, bại hoại lễ pháp, kinh hãi người đời. Nếu cứ để mặc thì tông miếu khó giữ, xã tắc khó tồn. Vì vậy bệ hạ giáng chỉ, phế hắn làm dân đen, lưu đày đến Càn Châu. Bệ hạ đã nhắm người nối ngôi là Ngụy vương. Nhưng bệ hạ cũng chưa yên lòng, sợ Ngụy vương tính tình bất nhân, ham chuộng phù hoa, không làm triệt để được đạo ân uy, không giữ được anh em hòa thuận.

Cháu có hai cách hóa giải ưu phiền, chú có thể đưa cả cho Ngụy vương. Cách thứ nhất, Ngụy vương nên cảnh giác cao độ với Tấn vương, lệnh cho hắn tuân theo thiên đạo, làm sáng tỏ đại thế đang hướng về đâu, cắt đứt ý niệm tranh ngôi kế vị của hắn. Cách thứ hai, Ngụy vương có thể khóc lóc với bệ hạ, nói rõ chí cao xa, giãi bày lòng rộng lớn. Nếu lên ngôi báu, ắt sẽ kế thừa khuôn mẫu vua cha, đoái nghĩ đến người dưới, lo lắng cho lê dân. Và sẽ giết con trưởng để truyền ngôi cho em ruột, tỏ rõ tình anh em thắm thiết.

Ngụy vương mà tiếp nhận thì đại sự của chúng ta ắt thành. Ngô vương có thể sớm được chính danh phận, dẹp yên xã tắc, gìn giữ Đại Đường ta hưng thịnh muôn đời.

Cháu Chính Đạo thư.

Tiêu Nhuệ nhìn nét mặt của Trưởng Tôn Vô Kỵ, thấy tựa hồ có một chút kinh ngạc như ẩn như hiện, song, lúc gã định chứng thực thì lại phát hiện trên gương mặt đó chỉ có vẻ bình tĩnh, như thể thứ ông ta đọc được chỉ là những bức thư nhà quá

đỗi bình thường. Nhưng gã biết rõ, chúng không hề tầm thường.

“Nếu thái úy đọc kỹ hết những bức thư này, sẽ phát hiện ra chỗ hữu dụng của chúng”

“Vị khả hạ đôn của Hiệt Lợi khả hãn quả nhiên đã bồi dưỡng Dương Chính Đạo như một đế vương từ nhỏ. Tâm cơ và thủ đoạn cao xa cỡ này, không mảy may thua kém cha ngài. Chẳng trách cha ngài lại yên tâm giao việc quan trọng như vậy cho hắn”

Chẳng hiểu sao sâu thẳm trong lòng Tiêu Nhuệ lại trào dâng đôi chút uất hận và ghen ghét, đến mức làm gã bối rối, không biết cảm xúc này đã bị bản thân đè nén bao lâu rồi. Mãi sau, khóe miệng gã mới gượng gạo lộ ra một biểu cảm không thể gọi là cười: “Y đã làm rất tốt. Đáng tiếc, cũng chẳng có tác dụng gì.”

“Tiêu Quân?” Trưởng Tôn Vô Kỵ chậm rãi xoa hai chữ trên phong thư, vắt óc suy nghĩ về tướng mạo của người này, “Năm xưa là trung thư xá nhân, Lý Thái từng nhiều lần hạ mình đến cửa bái phỏng. Dương Chính Đạo đã cho hắn lợi ích gì mà hắn lại một lòng một dạ như vậy?”

“Thái úy thật sự không biết uẩn khúc bên trong sao?” Tuy trong lòng hoài nghi, nhưng Tiêu Nhuệ vẫn tiếp tục nói, “Tiêu Quân từ nhỏ đã theo ngũ bá của tôi trưởng thành ở Đột Quyết, tất nhiên cũng bị người đàn bà đó mê hoặc, cả đời nghe lệnh Dương Chính Đạo, và càng nghe lệnh Lý Khác hơn.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ ngồi lâu, cảm thấy cổ đau nhức ghê gớm, liền cúi đầu dùng hai ngón tay cái ấn vào huyện Phong Trì ở sau gáy, khép hờ mắt nói: “Nếu ta nhớ không nhầm, chín năm trước

Tiêu Quân ốm chết ở Doanh Châu, vậy thì tại sao ngài lại lấy được những thứ này? Chắc không phải là hắn giao cho ngài đấy chứ?"

"Tất nhiên không phải." Tiêu Nhuệ thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ không có ý đọc tiếp những bức thư đó, bèn xếp gọn chúng lại, cất vào trong hộp gấm, "Thái úy còn nhớ không? Mùa thu năm Trinh Quán thứ mười bảy, cha tôi vì chọc giận tiên đế mà bị bãi chức tể tướng. Cha tranh thủ khoảng thời gian nhàn rỗi đó, đích thân đến Doanh Châu một chuyến. Lúc giao những bức thư này cho tôi, ông ấy nói rằng, nếu sau này Lý Khác thực sự có mệnh đế vương thì đây là bùa hộ thân của tôi, chúng có thể bảo vệ nhà họ Tiêu đứng vững trong triều, đời đời vinh hoa"

"Lão phu tưởng Tiêu Vũ trung thành một lòng với Lý Khác như nào. Hóa ra ông ấy còn để lại một chiêu này!" Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn nhắm mắt, nhưng động tác trên tay đã ngừng, rõ ràng ông ta đang tập trung suy nghĩ gì đó, "Tống quốc công, ngài yên tâm, lão phu sẽ cho ngài tất cả những gì Tiêu Vũ hy vọng có được. Lão phu thay mặt thiên tử hứa với ngài"

Tiêu Nhuệ đứng dậy, cung kính vái một vái, thở ra một hơi dài đã tích tụ trong lòng từ rất lâu: "Nếu thái úy giao những thứ này cho bệ hạ, thì định Dương Chính Đạo tội mưu phản cũng không tính là oan uổng. Còn về Lý Khác... hoàn toàn phụ thuộc vào việc ngài có cần hay không. Nói cho cùng chẳng ai là không biết mối quan hệ giữa bọn chúng"

Trưởng Tôn Vô Kỵ tiến lên mấy bước, rồi lại đột ngột quay bước trở lại, cầm hộp gấm đó lên, lắc đầu: "Giang Hạ vương còn

đó, đây không phải là cách tốt nhất. Lão phu nhất định phải tận dụng bằng hết những thứ hữu ích thế này"

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, ấm áp soi chiếu, trên mặt đất toàn là bóng của đồ đạc trong phòng. Tiêu Nhuệ nhìn chiếc bóng di động cùng mình một lúc lâu, bất giác mắt hơi khô rít. Gã dụi mắt, cái khô rít đó lập tức biến thành cơn đau nhói tim, đau đến mức nước mắt tuôn rơi không sao kìm được. Thế là gã đành phải quay lưng lại, lãnh đạm nói một câu: "Tôi đã giao những thứ này cho ngài thì tùy ngài xử lý."

* * *

Tiêu Nhuệ nhìn theo bóng lưng rời đi với vẻ mãn nguyện của Trưởng Tôn Vô Kỵ, đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó mắc ngang trong họng, nuốt không xuống, nhả không ra, không hiểu tại sao trong đầu gã lại hiện lên chuyện xảy ra hồi bốn tuổi.

Cuối thu năm đó, gã theo cha đến vương phủ chúc mừng Tần vương sinh con trai. Gã nhìn em bé được quấn nhiều lớp tã trong vòng tay nhũ mẫu, cảm thấy vừa tò mò vừa thích thú. Thế là gã không kìm được chạm ngón tay vào khuôn mặt mềm mại của em bé. Em bé cựa quậy. Gã hoảng sợ lập tức rút tay về. Em bé lại chìa tay về phía gã, tuy còn chưa mở mắt, nhưng khóe miệng đã hé một nụ cười.

Hai chân Tiêu Nhuệ bất giác mềm nhũn, tay bám chặt vào bàn, gã muốn tiến lên, nhưng không tài nào nhấc chân được. Có những chuyện đã làm rồi, dẫu sai cũng chẳng thể quay đầu. Gã

ngoảnh đầu, dằn lòng, không lang thang trong những ký ức như thật như ảo đó nữa.

Trưởng Tôn Vô Kỵ ra khỏi chính đường, liền bảo Hồ An Thái chuẩn bị xe vào cung. Chuyến này đi mất hơn nửa ngày, mãi đến giờ Mùi, Hồ An Thái mới về đến phủ.

Lúc này, Vương thị đang bế tiểu công tử tắm nắng ở vườn hoa. Tiểu công tử ở trong lòng cô không khóc không quấy, một bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo của cô, chốc chốc lại thè lưỡi ra liếm môi. Ánh mắt của Vương thị hơi đờ đẫn, dường như cô đang nóng ruột đợi gì đó. Bỗng nhiên mắt Vương thị sáng lên, cô vội vã tiến lên mấy bước, cởi một chiếc túi thơm lá ngải được thêu tinh xảo giắt ở thắt lưng xuống: "Sao bây giờ Hồ ca mới về? Sắp đến tết Đoan Ngọ rồi, cái này tôi tự tay làm, nếu anh không chê thì treo ở trong phòng mình, để đuổi muỗi thôi cũng tốt"

Hồ An Thái ngạc nhiên vì được ưu ái quá: "Chỉ cần là em làm, tôi đều coi nó như báu vật.

Vương thị biết trước giờ hắn hơi có thiện cảm với mình, liền lại gần hắn, nở một nụ cười dịu dàng: "Lang chủ đúng là cúc cung tận tụy vì việc nước, chẳng mấy khi được một ngày nghỉ ngơi, sao lại vào cung tâu việc thế?"

Hồ An Thái nhìn xung quanh, thấy có mấy thợ làm vườn đang cắt tỉa cành hoa ở đằng xa, bèn ra vẻ bí hiểm nói: "Lang chủ có chuyện lớn cần gặp mặt thánh thượng. E là tối nay không về phủ được, phải ở lại trong cung"

Đôi mày Vương thị khẽ giật một cái nhẹ đến không thể nhận ra, bàn tay ôm đứa bé bất giác chặt thêm mấy phần: "Hả?

Hồ ca có biết là chuyện lớn gì không? Lẽ nào Đột Quyết, Thổ Phồn lại không yên ổn sao?"

"Không phải." Hồ An Thái mới nói được hai chữ đã dừng lại, gãi đầu hết sức khó xử: "Đây là bí mật lớn nhất của lang chủ, không thể để bất kỳ ai biết được."

Vương thị giả bộ không vui ngoảnh đầu đi, cũng không nói gì nữa, xăm xăm bỏ đi thẳng. Hồ An Thái nhìn túi thơm trong tay, một mùi thơm thanh nhã chầm chậm tỏa ra từ bên trong. Hắn nhìn bóng dáng ngày càng đi xa của Vương thị, vội vàng chạy đuổi theo, chạm vào cánh tay cô nói: "Em giận à?" Thấy cô vẫn không nói gì, hắn giậm chân, "ài" một tiếng rồi nói, "Thôi được thôi được. Tôi thật sự coi em như người nhà nên mới nói cho em đấy, một khi bị lang chủ biết.."

Tuy Vương thị vô cùng sốt ruột, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ thờ ơ, không vui nói: "Không nói thì thôi, dù sao tôi cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi."

Bấy giờ Hồ An Thái mới cuống lên, vội nói nhỏ: "Sáng nay Tống quốc công đến phủ, đưa mấy thứ cho lang chủ. Vừa nãy lang chủ đi mật báo với bệ hạ, nói Tuyên Bình hầu có lòng trái đạo bề tôi. Cho nên, tối nay bệ hạ thết yến mời Tuyên Bình hầu, rất có thể ngay trong tiệc sẽ.."

Vương thị thấy Hồ An Thái đặt ngang tay lên cổ hắn, mặt lập tức tái nhợt, lục phủ ngũ tạng như bị người ta xoắn chặt vào nhau. Cô hít sâu một hơi, rồi lại từ từ nhả ra. Không biết đã qua bao lâu, cô mới bình ổn được tâm trạng, bật ra mấy chữ từ trong cổ họng: "Tại sao?"

Hồ An Thái không ngừng mân mê đôi chim liền cánh được thêu sinh động như thật trên túi thơm, rõ ràng chưa để ý thấy thái độ bất thường của Vương thị, vì vậy chỉ thản nhiên nói: "Điều này thì không thể biết được. Chắc vì Tuyên Bình hầu không thức thời thôi! Lang chủ là cố mệnh đại thần, cậu ruột của bệ hạ, người dám đắc tội với lang chủ, chẳng phải đều chỉ có một kết cục ấy thôi sao?"

"Y... sẽ chết thật ư?" Vương thị dừng bước, ngây dại nhìn về một nơi nào đó phía xa. Tiểu công tử trong lòng chắc cảm nhận được điều bất thường gì đó, há miệng khóc to. Vương thị vội đung đưa hai tay khe khẽ, ngâm nga mấy câu dân ca Việt Châu. Đợi tiểu công tử nhắm mắt, và bản thân lấy lại bình tĩnh, Vương thị mới nói: "Tôi phải cho công tử ti sữa, xin phép đi trước."

Hồ An Thái hơi thất vọng nói: "Vậy để tôi đưa em về!"

"Không cần, nếu để người ta nhìn thấy, sẽ không hay đâu."

Vừa về đến phòng ở hậu viện, Vương thị liền đặt đứa bé vào trong nôi, nói với nhũ mẫu Tiêu nương đang cắt may quần áo mới ở bên cạnh: "Vừa nãy Lâm nương sai người đến báo, con gái em đang sốt cao. Nhờ chị chăm sóc tiểu công tử giùm em với nhé, em muốn về nhà xem thế nào."

Tiêu nương đặt cây kéo trong tay xuống, thấy Vương thị lo lắng đến mức mặt cắt không còn một giọt máu, vội bước tới vỗ vai cô: "Ở đây có chị rồi! Em cứ yên tâm! Đi đường cẩn thận.

Vương thị cảm ơn rối rít, rồi ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Bên trong điện phụ điện Vũ Đức lặng ngắt như tờ, Khánh Quý đang bày món ở một bên không cả dám thở mạnh.

Trưởng Tôn Vô Kỵ thấy Dương Chính Đạo trước sau không động đũa, bèn ngẩng đầu nói: "Khánh Quý, còn không mau hầu hạ Tuyên Bình hầu dùng món."

Khánh Quý lập tức vâng dạ, múc nửa bát canh măng thịt muối bưng đến trước mặt Dương Chính Đạo: "Quân hầu thử cái này trước đi! Đây là món kích thích vị giác tốt nhất đấy ạ."

Dương Chính Đạo cũng không từ chối, cầm thìa húp hai ngụm, lại gắp một miếng thịt muối được hầm cực kỳ thơm ngon, gật đầu nói: "Đúng là trân phẩm"

Hôm nay Lý Trị mặc một bộ thường phục gấm kẻ sọc màu đỏ đất, trên đầu không đội mũ, chỉ cài ngang một cây trâm bạch ngọc. Thấy bộ dạng ung dung của Dương Chính Đạo, Lý Trị uống cạn rượu nho trong chén, khá là cảm khái nói: "Trẫm hâm mộ phong thái và tài hoa của Tuyên Bình hầu đã nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên bình tâm tĩnh khí ngồi nói chuyện với khanh như thế này.

Dương Chính Đạo cười nhạt, phong tư trác việt, lễ độ khoan thai: "Đa tạ bệ hạ quý trọng, nhưng thần và bệ hạ có khác biệt về tôn ti thân sơ, thật sự không dám tiếm vượt. Giờ được cùng bàn yến ẩm với bệ hạ như này, đã vượt quá quy củ rồi."

Lý Trị nghe gã nói năng cung kính khiêm nhường, tiến lùi thỏa đáng, lại cứ cảm thấy hơi khó chịu. Nhưng y cũng chỉ tỉnh bơ nói: "Tính ra thì trẫm cũng nên gọi khanh một tiếng anh rể. Bất kể trước đây như thế nào, bây giờ coi như đã thời qua cảnh

đổi rồi, trẫm và khanh không nên so đo chuyện quá khứ nữa. Cậu nói xem có phải không?"

"Còn không phải đúng như lời bệ hạ sao?" Trưởng Tôn Vô Kỵ nói, "Tuyên Bình hầu có tài năng thiên phú, không nên tùy tiện phụ lòng"

Dương Chính Đạo cầm thìa từ từ khuấy canh. Buổi Hồng Môn yến này gã đã đến rồi thì chẳng có gì phải sợ cả. Thế là gã cũng chỉ nhẹ nhàng nói: "Thần là bề tôi Đại Đường, đáng lý phải dốc sức làm tròn chức vụ, trung thành tận tâm với Đại Đường. Thái úy nói vậy, chẳng lẽ là chỉ trích thần ăn không ngồi rồi ư?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhất thời im lặng, ngay sau đó lại bật cười ha hả: "Tuyên Bình hầu quả thật trung thành với Đại Đường, nhưng chưa bao giờ trung thành với bệ hạ. Một bề tôi không thể gạt ưu giải khó cho vua, thì không thể coi là một bề tôi trung thành"

Dương Chính Đạo mỉm cười đáp lại: "Chính Đạo ngu độn, còn phải thỉnh giáo thái úy, nên làm như thế nào mới phải?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ và Lý Trị nhìn nhau, biết rằng lòng vòng với người như gã, cuối cùng chưa chắc đã chiếm được lợi thế, bèn dứt khoát nói thẳng: "Giang Hạ vương cả đời chinh chiến, chiến công hiển hách. Đáng tiếc kém duyên về đường nối dõi, Văn Thành công chúa thì gả tận Thổ Phồn xa xôi, bây giờ con cái chỉ có mỗi An Lăng huyện chúa. Mà một khi bệ hạ bố cáo thiên hạ những việc ngươi đã làm, thì ắt sẽ liên lụy đến viên minh châu trong tay ông ta. Đến lúc đó, ông ta sẽ thương tâm đến mức nào. Tuyên Bình hầu, ngươi nỡ lòng sao?"

Dương Chính Đạo nghiêm mặt lại, nhìn ông ta bằng ánh mắt sáng quắc, dường như chỉ một khắc tiếp theo, ngọn lửa chất chứa đã lâu trong lòng gã sẽ phun trào: "Thái úy muốn nói gì thì nói rõ ra."

Trưởng Tôn Vô Kỵ đứng phắt dậy, vứt những bức thư đó đến trước mặt gã, giọng nói hơi khàn, nhưng tràn đầy nội lực, cũng tràn đầy tự tin: "Từ khi từ Đột Quyết trở về, ngươi đã cấu kết với Ngô vương làm việc xấu, thao túng Tiêu Quân chia rẽ hai vị huynh trưởng của bệ hạ tàn sát lẫn nhau, đến nỗi nuốt hận mà chết. Các ngươi lợi dụng cái chết của Vũ Văn Sĩ Cập để kích động tiên đế chinh phạt Cao Câu Ly, còn hợp diễn hai bè với người Đột Quyết, để Ngô vương ở Trường An mua chuộc lòng người, làm oai làm phước, vượt mặt bệ hạ! Cuối cùng còn khiến Tiêu Minh và Dương Dự gánh tội thay các ngươi. Đáng tiếc Mã Chu một đời là thầy vua, kinh luân đầy bụng, lại chuốc giận không đâu từ các ngươi, u uất mà chết! Cho dù đến hôm nay, bệ hạ đã lên ngôi được ba năm, nhưng dã tâm của Ngô vương vẫn chưa đổi, y cậy tay nắm binh quyền, lòng chưa khắc nào ngơi ý nghĩ xằng bậy, định thay thế bệ hạ. Dương Chính Đạo, ngươi cam tâm cả đời làm ưng khuyển cho y, bỏ mạng vì y sao?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ trợn mắt nắm cổ tay, mắt đỏ miệng sùi bọt mép, nói đến mức sục sôi căm phẫn. Khánh Quý chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của ông ta bao giờ, hai tay run lẩy bẩy, làm rượu trong bình trước ngực hắn rơi xuống từng giọt. Đến khi có giọt rượu nhỏ lên chân, hắn mới gắng gượng trấn tĩnh lại tinh thần, lùi ra sau vài bước, đặt bình rượu lên chiếc bàn nhỏ cạnh đó, khẽ thở gấp.

Phần lớn những bức thư đó đã rơi xuống đất, Dương Chính Đạo cúi người nhặt một bức gần gã nhất lên, chỉ thoáng nhìn đã vò chặt nó thành cục. Trước mắt gã bỗng tối sầm, tai ù đi. Rất lâu sau, gã mới hiểu rõ những điều mà gã đã không nghĩ kỹ, có thể cả đời này cũng sẽ không nghĩ ra.

Trước Ý Đức môn thành Trường An, gã vái sâu Tiểu Vũ một vái: "Ông cậu nhất định phải đích thân đi Doanh Châu sao? Ông không yên tâm về người ngoài, chẳng lẽ không yên tâm với cả Nhuệ ca và con sao?"

Tiêu Vũ vỗ mu bàn tay gã, ánh mắt tràn đầy yêu thương: "Chính nhi, con đa nghi quá rồi. Nếu lão phu không tin con, thì sao lại yên tâm giao phó đại sự cho con ngần ấy năm được? Còn Nhuệ ca của con thì quá nông nổi, vẫn cần rèn giũa nhiều lắm."

Gã hồ nghi: "Sao lại phải thế? Ông đã cao tuổi, đường từ Trường An đến Doanh Châu xa vời vợi, sợ là không đi nổi"

"Không sao đâu." Mắt Tiêu Vũ sáng rực lên trong thoáng chốc, rồi nhanh chóng được thay thế bởi vẻ hòa nhã dễ gần, "Chỉ có tận mắt nhìn thấy Tiêu Quân hủy những thứ đó đi thì lão phu mới yên tâm. Ta không thể để lại cho con và Ngô vương bất cứ hậu họa nào. Con hiểu không?"

"Cảm ơn ông cậu. Vậy đành để ông vất vả một chuyến rồi."

* * *

Trưởng Tôn Vô Kỵ thấy dù vành mắt hơi đỏ, nhưng gã vẫn giả bộ thản nhiên, không khỏi động chút lòng trắc ẩn. Định chế giễu mấy câu, song ông ta nhất thời lại không nói ra được.

Nhưng dẫu sao con người này cũng quá đáng sợ, đến nỗi nếu một ngày chưa trừ khử, ông ta sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Dương Chính Đạo là như vậy, Lý Khác cũng thế.

"Tiêu Nhuệ." Dương Chính Đạo đưa tay ấn vào mắt, gắn từng chữ.

Hóa ra, đây chính là thủ đoạn trả thù của Tiêu Nhuệ. Những hiểu lầm hết lần này đến lần khác đã tạo nên nút thắt trong tim không sao cởi được. Rốt cuộc là Tiêu Nhuệ ngu ngốc, hay là bọn họ ngu ngốc? Bọn họ nghi ngờ Tiêu Nhuệ, cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý đời này không thể trở lại như xưa. Bọn họ tưởng rằng Tiêu Nhuệ cũng như vậy. Dù chẳng thể cho than ngày tuyết, cũng sẽ không giậu đổ bìm leo. Nhưng bọn họ không biết rằng, không phải chuyện nào cũng có thể suy bụng ta ra bụng người. Bọn họ coi tình cảm là điều thiêng liêng nhất trên đời, nhưng đâu hay có một số người chỉ vứt nó đi như giẻ rách.

Tay gã bất giác lỏng ra, bức thư bị vo viên đó rơi xuống cạnh chân. Gã nhớ năm đó, Lý Khác đã nói với gã dưới núi Ly Sơn rằng: "Huynh không phải Vũ Văn Sĩ Cập, ta cũng không phải, xung quanh chúng ta cũng không có những kẻ như vậy"

Năm xưa, trong ngọn lửa ngùn ngụt, Vũ Văn Sĩ Cập dùng thanh trường kiếm khắc ghi tình nghĩa kim lan của lão và Dương Giản để đoạt mạng Dương Giản. Mà nay tuần hoàn lặp lại, là bọn họ sai, hay là số mệnh?

Dương Chính Đạo cười thê lương. Gã đã sớm đoán được ngày này, thậm chí còn chờ đợi ngày này đến. Nhưng mà, gã vẫn khó chịu. Cảm thấy không đáng cho mình, cũng như cho Lý Khác.

Trưởng Tôn Vô Kỵ khẽ nhấp một ngụm rượu: “Đau lòng đủ chưa? Đến lúc nghiêm túc nói chuyện rồi chứ?”

Dương Chính Đạo gắng thu lại những cảm xúc dư thừa, thờ ơ nghịch một viên hồng bảo thạch khảm trên chén ngọc: “Nói chuyện gì?”

“Ai sống ai chết” Trưởng Tôn Vô Kỵ nói một cách trôi chảy, ngữ khí bình thản như đang hỏi một vấn đề hết sức bình thường.

Lý Trị đã lâu không mở miệng. Uống mấy chén rượu vào bụng, y đã ngà ngà say, hơi buồn ngủ. Từ đầu đến cuối, y chỉ coi mình như một khán giả, một khán giả tay cầm dây thừng của con rối.

Dương Chính Đạo cúi người nhặt từng bức thư, xếp gọn lại đặt lên bàn. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, gã đã khôi phục được vẻ thản nhiên, dường như cực kỳ hứng thú với chủ đề mà Trưởng Tôn Vô Kỵ nói: “Mong được nghe chi tiết.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng nói với giọng pha chút tán gẫu chuyện nhà: “Để Ngô vương thay ngươi gánh chịu tất cả mọi chuyện, được không? Dẫu sao những gì người làm cũng hoàn toàn là vì y. Thứ y không thể cho ngươi, bệ hạ đều có thể cho ngươi gấp bội.”

“Thật sao? Thái úy nói nghe thử coi, để tôi cân nhắc xem làm như vậy có đáng hay không”

“Phong quốc công, bái cửu khanh. Thế nào?”

Dương Chính Đạo “ồ” một tiếng thật dài, lập tức lại cúi người vái Lý Trị một vái, như đang đợi y xác nhận: “Bệ hạ có đồng ý không?”

Lý Trị lắc đầu, cười rạng rỡ: “Không phải cửu khanh, mà là tam công. Con trai con gái của khanh sau này cũng có thể kết duyên với Hạ Ngọc và Hoằng nhi của trẫm. Nếu khanh vẫn chưa hài lòng, chúng ta có thể thương lượng thêm.

Dương Chính Đạo gắp một miếng măng trong bát bỏ vào miệng, nó hơi già nên gã chỉ nhai qua loa rồi nuốt xuống. Sau đó gã lại uống hết canh trong bát, rồi mới mở miệng nói: “Không cần, thần tương đối hài lòng rồi. Chỉ là, Ngô vương là hiền vương được trong triều ngoài nội công nhận, bệ hạ cho rằng, người trong thiên hạ sẽ tin lời tố cáo hoang đường như vậy sao?”

Lý Trị đặt chén rượu xuống, ngồi thẳng người, trên mặt là vẻ ôn hòa nhã nhặn hơn hai mươi năm chưa từng thay đổi: “Cho nên, phải do khanh ra tay.”

Dương Chính Đạo nhoẻn miệng cười, nhưng trong mắt lại rưng rưng ánh lệ: “Các người đã dụ dỗ Tiêu Nhuệ như thế này sao? Có lẽ ta không nên trách y. Bất kỳ ai cũng không chống lại nổi điều kiện như vậy. Chỉ đáng tiếc, ta không phải là một trong ‘bất kỳ ai đó..”

Trưởng Tôn Vô Kỵ lập tức thu lại nét cười nơi đầu mày cuối mắt, nghiêm nghị nói: “Vậy thì hôm nay, ngươi đừng hòng bước ra khỏi điện Vũ Đức!”

Bên ngoài trời bỗng tối sầm, mấy tiếng sấm từ xa vang lên, xé rách bầu trời. Cái thời tiết quái đản này, dường như lại sắp mưa rồi!

Bàn tay nắm chén ngọc của Dương Chính Đạo bất giác siết chặt hơn. Vừa nãy gã húp quá nhiều canh khai vị, giờ chỉ cảm

thấy khát khô miệng, khổ nỗi chén rượu đã cạn thấu đáy.

Trưởng Tôn Vô Kỵ ngỡ lời nói của mình bị tiếng sấm át mất, nên lại nói to hơn: "Y không chết thì chỉ có ngươi chết"

Dương Chính Đạo không đáp lời ông ta mà nói với Lý Trị: "Bệ hạ muốn lấy lý do gì?"

Lý Trị nhìn chồng thư trước mặt, hai chữ "mưu phản" sắp ra khỏi miệng thì lại nghe thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ cướp lời nói trước: "Tuyên Bình hầu tửu lượng không tốt, trong tiệc uống quá chén, không may đột ngột qua đời. Sau khi ngươi chết, bệ hạ sẽ truy tặng ngươi làm quốc công, con trai ngươi cũng có thể được tập tước.

Lý Trị hoài nghi ngẩng đầu lên, nhưng chưa chạm phải ánh mắt của Trưởng Tôn Vô Kỵ. Y không hiểu, cậu mình xưa nay sát phạt quyết đoán, tại sao vào thời điểm quan trọng như này lại mềm lòng. Nhưng y cũng không nhất thiết phải cố tìm ra nguyên cớ. Chỉ cần Dương Chính Đạo chết, dù có bảo toàn danh tiếng sau khi chết cho hắn thì đã sao? Hơn nữa, ân điển của quân vương đã có thể ban ra thì cũng có thể thu lại.

Nghĩ đến đây, Lý Trị liền nhìn sang Khánh Quý. Khánh Quý gật đầu, cầm một bình rượu trên bàn lên, chậm rãi bước đến trước mặt Dương Chính Đạo, rót đầy rượu vào trong chén ngọc. Mùi thơm của hoa quế từ từ tỏa ra, khiến người ta vui vẻ sảng khoái. Dương Chính Đạo giơ tay, lại chạm vào viên hồng bảo thạch trên chén lần nữa, nhưng không có ý uống.

"Đây là rượu mật hoa quế ủ ba năm. Tuyên Bình hầu một khi nếm nó, dẫu xuống suối vàng nhất định cũng sẽ nhớ như

in.” Trưởng Tôn Vô Kỵ chăm chú, “Khánh Quý, rót cho Tuyên Bình hầu”

Khánh Quý cúi người vâng dạ, bưng chén rượu đến trước mặt Dương Chính Đạo. Giờ Dương Chính Đạo mới giơ tay nhận lấy, môi dưới đã chạm vào miệng chén lạnh giá, cũng chạm đến sợi xích sắt Vô Thường[*] gần trong gang tấc, dường như từ sống đến chết thật sự chỉ trong nháy mắt.

Nhưng đúng vào lúc bọn họ đều cho rằng gã sắp uống rượu, gã lại ném phăng chén ngọc xuống: “Rượu này, xưa nay thần không quen uống. Đành phải phụ ý tốt của bệ hạ rồi.

Chén ngọc lập tức vỡ thành nhiều mảnh, viên hồng bảo thạch từ dưới đất bắn lên cẳng chân Khánh Quý, căn phòng chốc lát đã ngập tràn mùi rượu thanh khiết. Khánh Quý sợ hãi vội vàng quỳ xuống đất, không dám động đậy.

“Dương Chính Đạo, ngươi hỗn xược!” Lý Trị giật mình nổi giận, cao giọng quát ra bên ngoài: “Người đâu!”

Động tĩnh vừa rồi đã thu hút sự chú ý của cấm quân ngoài điện, giờ nghe thấy sai bảo, bọn họ lao vào không chút do dự, hai người đứng trên cùng thậm chí đã rút kiếm ra khỏi vỏ. Lý Trị giận dữ nói: “Bắt hắn lại cho trẫm!”

Hai người phía trước nghe thấy lời này, không hẹn mà cũng chĩa trường kiếm vào Dương Chính Đạo, đang định đè vai gã xuống, lại thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ bước tới, vừa cười vừa nói: “Chén ngọc này tuy quý giá, nhưng Tuyên Bình hầu cũng không cố ý. Bệ hạ hà tất phải tức giận đến thế?” Sau đó ông ta lại nói với cấm quân: “Còn không mau lui xuống!”

Các cấm quân nhìn vẻ mặt của Lý Trị, chần chừ không dám hành động. Thấy vậy, Trưởng Tôn Vô Kỵ lại đỡ Lý Trị ngồi xuống. Lý Trị cảm thấy tay ông ta siết nhẹ vào cánh tay mình, liền hiểu ý xua tay: "Không nghe thấy lời thái úy nói sao? Còn đứng đực ra đấy làm gì?"

Lúc này các cấm quân mới đồng thanh dạ một tiếng, nhất tề lui xuống.

Khánh Quý cũng đứng dậy, tiện tay nhặt mảnh vỡ lên. Dương Chính Đạo cầm chơi một mảnh trong số đó và nói: "Trong dân gian ắt có bậc thầy điêu khắc ngọc, nếu bệ hạ cho phép, để thần mang chúng về, thì chỉ cần vài hôm là sẽ khiến bệ hạ không nhìn ra một vết nứt nào cả"

Lý Trị cười khẩy: "Tuyên Bình hầu cho rằng, rượu ủ hoa quế lâu năm này chỉ có một chén thôi sao? Khánh Quý, rót tiếp!"

"Thiên hạ không có bữa tiệc nào là không tàn." Trưởng Tôn Vô Kỵ nói, "Nếu bệ hạ thật sự muốn yến ẩm với Tuyên Bình hầu thì sau này sẽ có cơ hội."

Dương Chính Đạo thấy Lý Trị lặng im, liền chắp tay vái dài, rồi rời khỏi đại điện mà không nhìn lại.

Lý Trị thấy gã đã đi xa, bất giác cũng tỉnh rượu hẳn, oán trách: "Rốt cuộc cậu có ý gì? Chúng ta đã nói trắng ra với hắn đến mức này rồi, giờ cậu thả hổ về rừng, há chẳng phải là công cốc sao? Chẳng lẽ cậu thật sự tiếc tài ư? Thế thì cũng phải xem đó là cái tài như thế nào chứ!"

Trưởng Tôn Vô Kỵ chưa từng thấy y gắt gỏng dữ dằn như thế này bao giờ, biết y đã thật sự nổi giận, đành nói bằng giọng dỗ cháu: "Bệ hạ đừng nóng vội. Chúng ta đã nói rõ với hắn tất cả

tương quan lợi hại, hắn cũng đã chọn lựa rồi. Vậy thì hà tất phải để ý đến lâu mau nhất thời? Chỉ cần nhẫn nại chờ đợi là được."

"Lại đợi! Đã nhiều năm như vậy rồi, cậu cảm thấy trẫm còn đủ kiên nhẫn sao? Chẳng lẽ chúng ta không giết hắn thì hắn sẽ tự sát à?"

"Phải! Bệ hạ nói đúng. Hắn sẽ làm vậy. Vì Lý Khác, việc gì hắn cũng sẵn sàng làm."

Lý Trị nghi hoặc nói: "Nhưng đều là chết, hắn hà tất phải vẽ vời thêm chuyện?"

"Vì... hắn không muốn mình chết trong tay chúng ta" Trưởng Tôn Vô Kỵ nhíu mày, như thể đột nhiên có một viên đá đập mạnh vào tim ông ta, khiến lục phủ ngũ tạng chấn động không ngớt. Ông ta thở hắt ra một hơi thật dài, than thở: "Kẻ sĩ chết vì tri kỷ. Coi như lão phu thành toàn cho hắn đi."

Lý Trị không hiểu nguyên do, chỉ hỏi: "Vậy những bức thư này?"

"Đốt đi."

"Cậu nói gì cơ?"

"Bây giờ chúng đã là vật vô dụng. Ồn ào lâu như vậy, bệ hạ cũng mệt rồi. Thần cáo lui." Nhận được cái gật đầu của Lý Trị, Trưởng Tôn Vô Kỵ liền xoay người đi ra, lúc bước đến cái đỉnh đồng lớn hình toan nghệ trong điện, ông ta lại ngoảnh đầu nói, "Còn một việc nữa. Bệ hạ cũng nên quyết định người kế vị đi"

Lý Trị vẫn đang nghĩ đến lời nói và hành động của Dương Chính Đạo ban nãy, bỗng nghe thấy lời này, bàn tay cầm chén rượu bất giác khựng lại, ngay cả vẻ lãnh đạm cũng cứng đờ trên mặt: "Tuy cậu và trung thư lệnh, còn cả đám Chử thượng thư

đều cực lực ủng hộ Trần vương làm người kế vị, nhưng Trần vương tầm thường ngu độn, huống hồ mẹ đẻ lại chỉ là một quan nhân thấp kém, cho nên về tư tâm, trẫm luôn thích Tố Tiết hơn."

Trưởng Tôn Vô Kỵ không vui ra mặt, lời nói cũng gượng gạo hẳn: "Ngôi kế vị liên quan đến quốc thể, không nên dựa trên lòng yêu ghét của cá nhân bệ hạ, huống hồ hoàng hậu đã nhận Trần vương làm con nuôi, kẻ nào dám coi thường? Bệ hạ phong con trai của Tiêu thục phi làm Ung vương đã là vượt quy củ rồi, tuyệt đối không thể tơ tưởng đến ngôi kế vị nữa"

Lý Trị nghe giọng điệu đanh thép của ông ta, càng cảm thấy phiền lòng, tiếp đó lại trào lên chút bất mãn: "Đã là quốc thể, lẽ nào không nên lập hiền sao? Trung thư lệnh là cậu ruột của hoàng hậu, tất nhiên là hướng về Trần vương, chẳng nhẽ cậu cũng hồ đồ theo sao?"

"Đều là trẻ con chưa đến mười tuổi, bệ hạ có thể nhìn ra ai hiền ai ngu ư?" Trưởng Tôn Vô Kỵ phản bác, "Giờ bốn biển thanh bình, quân vương chỉ cần giữ vững thành tựu của đời trước là được rồi. Huống hồ có bệ hạ và một đám tôi hiền dạy dỗ, sao phải lo Trần vương không tiến bộ? Bệ hạ nên suy nghĩ kỹ hơn đi!"

Nói xong, Trưởng Tôn Vô Kỵ liền cúi người vái lạy, rồi đi thẳng ra ngoài.

Lý Trị siết tay thành nắm đấm đập lên bàn mấy cái, tự nói với mình: "Cậu à, năm xưa cậu đã khuyên cha như thế này sao?"

Chương 33
Cao sơn lưu thủy

Cuối cùng thì mưa vẫn không rơi. Cuối xuân, ngày dài đêm ngắn. Tuy đã đến giờ Dậu hai khắc, nhưng trời vẫn còn sáng trưng.

Dương Chính Đạo từ điện Vũ Đức đi ra, đầu óc cứ mụ mị váng vất, ngay cả bước đi cũng hơi chông chênh. Gã chỉ cảm thấy đoạn đường này quá dài, đến mức gã cũng không xác định được, bao giờ mới có thể đi đến tận cùng.

Gã dựa vào bức tường đỏ nghỉ một lát. Những viên gạch mọc rêu xù lên trơn ướt, chạm vào có cảm giác đặc biệt khó chịu. Không biết đã đứng bao lâu, gã mới nghe thấy đằng sau có người gọi: "Dương công tử."

Dương Chính Đạo ngoảnh đầu nhìn, thấy Liễu Phạm đang chạy về phía mình. Ánh mắt gã hơi rã rời, ngay cả bóng người trong tầm nhìn cũng đan xen chồng chéo lên nhau. Mãi đến khi Liễu Phạm tới trước mặt, gã mới định thần nói: "Chào Liễu ngự sử."

Liễu Phạm dìu gã chậm rãi đi tiếp, hết sức quan tâm hỏi: "Công tử không sao chứ? Ngài từ đâu tới thế?"

"Bệ hạ ban yến, ta uống hơi quá chén. Không sao đâu, đứng hóng gió một lát là ổn thôi." Dương Chính Đạo đặt tay lên tay Liễu Phạm, mỉm cười nói, "Bao năm qua... đa tạ ông"

Liễu Phạm thoáng giật mình, dường như nghe ra một cảm giác chẳng lành từ biểu cảm và giọng nói trịnh trọng của gã. Ông nhớ lần đầu tiên Tiêu Vũ đưa gã đến gặp mình, gã còn là một thiếu niên lầm lì ít nói, bụng đầy tâm sự. Nhưng càng về sau, gã càng trở nên chín chắn cẩn trọng, mang một vẻ tự tin và ung dung có thể khống chế mọi việc trong lòng bàn tay. Cho nên dần dà, Liễu Phạm cũng nảy sinh mấy phần kính phục Dương Chính Đạo, chứ không hẳn là vì nể mặt Tiêu Vũ nên mới làm việc cho gã.

Lúc đến Chu Tước môn, Liễu Phạm thấy sắc mặt gã quả thật đã khá hơn rất nhiều, bèn bỏ tay ra nói: "Chỉ cần công tử không sao là tốt rồi. Hạ quan đưa ngài về phủ nhé!"

Dương Chính Đạo nhìn ông ta gật đầu, chỉ nói ngắn gọn một chữ: "Được."

Sau khi ra khỏi phủ Trưởng Tôn, Vương thị chạy một mạch như bay. Nhưng đôi chân cô run rẩy mãi không thôi, cứ chạy một đoạn là lại loạng choạng ngã xuống đất. Trái tim cô đập vô cùng dữ dội, cổ họng nóng ran như bị thiêu đốt. Lúc đến phường Vĩnh Gia, mặt cô đã trắng bệch. Cô vịn vào một con sư tử đá cẩm thạch trắng trước cửa phủ, thở hồng hộc, mồ hôi từ trên tóc chảy xuống như thác. Cô ngẩng đầu, khóe miệng hé một nụ cười, vội liêu xiêu chạy tới, gõ cửa bằng toàn bộ sức lực.

Người mở cửa là tiểu nô Chu Lục hôm nay đến phiên trực. Hắn quan sát từ trên xuống dưới cô gái trông vô cùng nhếch nhác ở trước mặt, hỏi: "Đây là dinh phủ của Ngô vương điện hạ, xin hỏi cô tìm ai?"

Vương thị sốt ruột, ngay cả nói năng cũng hơi lắp bắp: "Xin... xin tiểu ca thông... thông báo hộ thiếp thân. Thiếp thân cầu kiến... cầu kiến Ngô vương điện hạ."

Chu Lục vốn định nói "Ngô vương điện hạ há là người cô nói muốn gặp là có thể gặp sao", nhưng trông bộ dạng cùng quẫn bất lực của cô, không khỏi nổi lên ba phần thương xót, liền cởi chiếc khăn giắt ở thắt lưng đưa cho cô: "Ngô vương điện hạ vẫn đang xử lý công vụ ở Đại Lý tự, chưa biết bao giờ mới về"

Vương thị chưa nhận khăn, mặt càng lo lắng tợn, vội vàng hỏi tiếp: "Vậy còn vương phi? Vương phi có ở đây không?"

"Sài phu nhân vừa sinh một cặp song sinh, vương phi đưa thế tử và nhị công tử đến chúc mừng rồi." Chu Lục bĩu môi, chỉ cảm thấy cô gái này thực là kỳ quái, nên cũng có phần cảnh giác, "Có chuyện gì thì cô nói với tôi, đợi đến tối điện hạ và vương phi về, tôi sẽ thuật lại đúng sự thật."

Vương thị sốt ruột, cũng chẳng còn màng đến lễ phép, nắm chặt lấy tay Chu Lục: "Không đợi nổi đến tối đâu! Cầu xin tiểu ca đưa thiếp thân đi tìm điện hạ. Tuyên Bình hầu đang gặp nguy đến tính mạng" Thấy Chu Lục vẫn do dự không quyết, Vương thị quỳ xuống dập đầu, "Thiếp thân hầu hạ trong phủ Trưởng Tôn, nghe được chuyện vô cùng chính xác. Hơn nữa, Ngô vương điện hạ biết thiếp thân, nếu thiếp thân nói dối, ắt sẽ bị trời phạt!"

Giờ Chu Lục mới nhận ra có điều không ổn, vội vàng đỡ Vương thị dậy nói: "Cô đợi ở đây một lát, tôi sẽ chuẩn bị xe, đưa cô đi tìm điện hạ."

Lúc này Lý Khác và Vân Lĩnh đang bị một đám người xem náo nhiệt chặn lại trước cửa tiệm đồ ngọc ở phường Tường Hòa. Mấy năm trước Tào Phương Thạc đã chuyển đến dinh thự ở ngoại ô kinh thành để dưỡng bệnh, Trương Nhị Bảo kế thừa y bát, trở thành chưởng quỹ của tiệm đồ ngọc này. Hắn làm việc cẩn thận, lại thật thà, tuy tuổi tác không lớn, nhưng cũng chăm chút cho thương hiệu trăm năm này đâu ra đấy.

Vân Lĩnh nghe lời bàn tán của người dân đang vây xem, ngoảnh đầu nói: "Điện hạ, hình như chưởng quỹ và vợ đang cãi nhau! Dù sao một chốc một lát chúng ta cũng không vòng qua được, chẳng bằng xuống xem thử xem"

Lý Khác vốn ghét nhất chen chúc trong đám đông, nhưng nghĩ đến năm xưa hai thầy trò Tào Phương Thạc và Trương Nhị Bảo dù sao cũng đã giúp mình rất nhiều, liền gật đầu nhảy xuống ngựa. Chỉ thấy Trương Nhị Bảo mặt đỏ phừng phừng, giận dữ quay đầu sang chỗ khác. Đứng cạnh hắn là người vợ họ Chu, mặt cũng đỏ không kém, trông như sắp khóc đến nơi. Gã nhân viên cạnh đó hết nhìn bên này lại ngó bên kia, thật sự không biết phải khuyên giải thế nào, chỉ biết ôm một bụng buồn bực.

Chu thị nhìn những người xung quanh, giậm chân nói: "Về cả đi! Về cả đi! Chưa thấy vợ chồng người ta cãi nhau bao giờ à? Bà Trần, chính bà đã đưa cả phường đến phải không? Bà lớn tuổi như này rồi, sao còn có sở thích oái oăm thế hả? Có phải nhân viên nhà tôi đòi nợ gắt quá, bà ôm hận trong lòng, muốn cho tất cả mọi người thấy trò cười của chúng tôi không?"

Bà Trần nọ trông cũng lanh lợi, nhưng vẫn bị Chu thị mỉa mai liên tục một trận không cần lấy hơi, ép cho không nói nên lời, đành hừ khẽ một tiếng, vẫy tay dẫn đám chị em già trong phường của mình bỏ đi. Những người còn lại nhìn bộ dạng dữ dằn của Trương phu nhân, chỉ sợ mình cũng bị cô ta chỉ thẳng mặt chửi, ầm ĩ lên thì bẽ mặt, nên cũng hậm hực rời đi.

Chu thị thấy mọi người đã tản đi gần hết, mới cầm chuỗi ngọc đeo tay được chạm khắc tinh xảo nói: "Vừa nãy anh sợ mất mặt, giờ thì nói được rồi! Mấy ngày nay anh cả đêm không ở nhà, nhốt mình ở đây hí hoáy với cái thứ này, còn không cho tôi biết. Anh nói đi, anh chuẩn bị tặng nó cho cô gái nào? Anh và cô ta rốt cuộc đã đến bước nào rồi?"

Trương Nhị Bảo ôm trán, nói với vẻ khá là bất lực: "Văn nương, anh đã nói với em cả chục lần rồi. Từ khi thành thân với em, ngay cả đứa con gái năm tuổi của thím Hà nhà bên cạnh anh cũng không dám nhìn, lấy đâu ra cô gái khác?"

Chu Văn nương vẫn không chịu bỏ qua. Lần này, cô ta lại đổi sang giọng dịu dàng: "Em biết tính khí mình không tốt, nhưng em thật lòng muốn sống êm ấm với anh. Anh còn trẻ, nếu thật sự phải lòng cô gái nhà nào, chỉ cần xuất thân thanh bạch, em nhất định sẽ đối xử với cô ta như chị em ruột. Anh cứ nói đi! Nói đi, có được không?"

"Đó là quà sinh nhật cho Tào lão chưởng quỹ sư phụ hắn!" Lý Khác thấy Trương Nhị Bảo cúi đầu tiu nghỉu, thực sự không nhịn nổi, liền mở miệng nói.

Trương Nhị Bảo trông thấy y, vội kéo tay Chu Văn nương quỳ xuống. Chu Văn nương bị hắn kéo đến đau cả tay, đang

định nổi cáu thì lại nghe thấy hắn nói: “Tiểu nhân Trương Nhị Bảo tham kiến Ngô vương điện hạ” Nói rồi, hắn lại ngượng ngùng gãi đầu, “Để điện hạ xem trò cười rồi.”

“Miễn lễ.” Lý Khác không đợi nổi Chu Văn nương thu lại vẻ mặt ngạc nhiên kinh hoảng, chỉ ngay vào chuỗi ngọc trong tay cô ta, “Chuỗi ngọc này ngay cả một người đàn ông bình thường đeo còn chê rộng. Hơn nữa, kiểu dáng trông cũ kỹ thế này, có cô nương trẻ tuổi nào lại thích nó cơ chứ?”

Chu Văn nương ngớ ra. Cô ta chỉ lo cãi vã, thật sự không chú ý đến những điểm này. Lúc cô ta đeo nó lên cổ tay mình, quả nhiên phát hiện nó rộng hơn mấy tấc, liền cúi đầu không nói. Một lúc sau, cô ta vẫn không tin, thì thầm: “Vậy tại sao ngài biết cái này để tặng cho nghĩa phụ. Ngộ nhỡ Trương Nhị Bảo thật sự tìm đàn ông.”

Vân Lĩnh ở bên cạnh bị ý nghĩ kỳ quặc của cô ta chọc cười, không kìm nổi bật ra thành tiếng, nhưng lại bị sặc nước miếng, ho mãi không thôi.

Lý Khác cầm lấy chuỗi ngọc, chỉ vào một viên ở giữa: “Trên đây có khắc một con cá nhỏ nhắm mắt, đây là kỹ thuật đầu tiên Trương Nhị Bảo học được từ chỗ Tào lão chưởng quỹ, tất nhiên là để ông ấy biết, hắn không quên nguồn cội.

Trương Nhị Bảo cảm kích gật đầu lia lịa, sau đó lại hơi thắc mắc: “Nhưng tại sao ngài biết đây là quà sinh nhật tiểu nhân tặng cho nghĩa phụ?”

Lý Khác trả lại chuỗi ngọc cho Trương Nhị Bảo, lấy một chiếc quạt xếp trong tay áo ra, vừa quạt vừa nói: “Tào Phương

Thạc từng vào Đại Lý tự, tất nhiên là ta nhớ ngày sinh của ông ấy."

"Đa tạ điện hạ." Trương Nhị Bảo mừng rơn, lại vái Lý Khác một cái nữa.

Chu Văn nương biết mình thực sự đã trách nhầm Trương Nhị Bảo, nhưng không đời nào chịu nhận sai. Cô không đổi sắc mặt, vẫn nói với giọng chất vấn: "Thế tại sao anh không nói sớm? Phí mất bao nhiêu nước bọt của em, mệt ơi là mệt!"

Trương Nhị Bảo ấm ức lẩm bẩm: "Nhưng em có cho anh cơ hội giải thích bao giờ đâu!"

"Không có cơ hội là anh sẽ không tìm cơ hội để giải thích à! Anh vốn không quan tâm đến em!"

"Sao anh lại không quan tâm em cơ chứ? Ông trời biết người mà anh quan tâm nhất trên đời này chính là em"

"Anh không nói thì làm sao em biết tâm ý của anh được? Từ rày, mỗi ngày anh phải nói với em mười lần. Nếu không em sẽ mặc kệ anh đấy"

"Rồi rồi rồi! Em nói gì cũng hay cả. Được chưa?"

Lý Khác nghe cuộc nói chuyện của đôi vợ chồng trẻ, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, bèn mặc kệ họ, lên ngựa chạy nước kiệu bỏ đi. Chưa được bao lâu thì thấy xe ngựa của vương phủ từ phía đối diện chạy tới, không đợi Chu Lục dừng hẳn xe, Vương thị đã cuống cuồng nhảy từ trong xe xuống, tức thì ngã lăn ra đất. Cô nhịn đau bò dậy, đi cà nhắc về phía trước, ngẩng đầu nói: "Dân nữ Vương thị tham kiến Ngô vương điện hạ"

Lý Khác ghìm cương, nhìn cô chằm chằm hỏi: "Cô là Vương Huy Nhi, con dâu nhà họ Thôi ở phường Tường Hòa à?"

“Vâng. Nhưng dân nữ và Thôi Thượng Văn đã ly hôn lâu rồi. Vốn định xin nhà mẹ đẻ cho ở lại, nhưng cha mẹ chê dân nữ làm mất mặt, đuổi dân nữ ra ngoài. Nào ngờ dân nữ đã có thai, đành phải nén đau sinh con ra. May mà có nhũ mẫu Lâm nương luôn ở bên cạnh..” Vương thị chợt cảm thấy mình đã quá nhiều lời, liền nói, “Dân nữ tận tai nghe thấy quản gia Hồ An Thái của phủ Trưởng Tôn nói rằng, Trưởng Tôn thái úy tin lời Tống quốc công, có thể sẽ giết Tuyên Bình hầu trên tiệc. Điện hạ, ngài nhất định phải cứu ngài ấy, chỉ có ngài mới cứu được ngài ấy.

Lý Khác thấy tim đau nhói, vội hỏi: “Có thật không?”

“Dân nữ không dám đem tính mạng của Tuyên Bình hầu ra lừa dối điện hạ.”

* * *

Lý Khác không nhiều lời với cô ta nữa, chỉ ra sức vung roi. Ký Viễn lồng lên, lao đi như tên bắn, dường như nó cũng biết, nếu không chạy thục mạng, thì thứ mất đi sẽ là tình nghĩa khắc cốt ghi tâm cả đời. Tình nghĩa đó là một thói quen đáng sợ đến mức hiển nhiên. Giống như hằng ngày, sáng dậy quen uống một cốc nước trắng, trưa quen nghỉ ngơi hai khắc, tối quen ngẩn ngơ ngắm trời sao một lúc.

Y cứ thế chạy như bay, song tâm trạng lại chẳng mảy may xao động, bình tĩnh đến nỗi không có cả sức để biểu đạt chút bi thương và lo lắng nào. Lúc đến cửa phủ, y chỉ cảm thấy sức cùng lực kiệt, mệt mỏi như thể tim cũng ngừng đập. Cửa chỉ khép hờ, y đẩy cửa vào, nhưng vào thời khắc bước qua bậc cửa,

y lại dừng chân. Nỗi sợ hãi đột nhiên ập đến từ bốn phía khiến y gần như đánh mất linh hồn.

"Điện hạ đến rồi sao lại không vào?" Tiểu nô Cổ Tử Kỳ trực cửa bước ra đón, cung kính hành lễ.

Lúc này Lý Khác mới hoàn hồn, vội vàng nắm vai Cổ Tử Kỳ hỏi: "Huynh ấy đã về chưa?"

Cổ Tử Kỳ dường như hoảng sợ trước vẻ mặt khủng khiếp của y, lời nói cũng có phần run rẩy: "Quân hầu về từ nửa canh giờ trước rồi ạ. Tiểu nhân còn tưởng ngài biết nên mới đến."

Trong nháy mắt, dường như có vô số viên đá đè xuống trái tim y, ngoài nỗi đau cứ quặn lên liên tục từng cơn, y chẳng cảm thấy được chút bình yên nào. Y buông tay, chạy một mạch đến Mục Thanh trai ở hậu viện, thấy Dương Chính Đạo nhàn nhã ngồi một mình trước bàn cờ, tay cầm quân đen, đang do dự không biết nên đặt xuống chỗ nào.

"Biểu huynh" Lý Khác chậm rãi bước đến sau lưng gã, thấp giọng gọi.

Dương Chính Đạo ngoảnh đầu, ra hiệu cho y cứ im lặng đã. Một lúc sau, gã mới đặt quân đen xuống, mỉm cười thỏa mãn: "Lần trước đệ nói là hết cách cứu vãn, nhìn thế cờ hiện giờ, cũng không phải là không có chút sinh cơ nào, đúng không?"

Lúc này Lý Khác đâu còn tâm trạng để xem cờ, vội ngồi quỳ bên cạnh gã, quan sát từ trên xuống dưới một lượt. Tuy thấy sắc mặt gã không khác mọi khi, nhưng y vẫn lo lắng hỏi: "Không sao chứ?"

"Đệ đã nhìn thấy tận mắt rồi, sao còn hỏi câu này?"

“Ta không tin bản thân, huynh nói cho ta biết, được không?”

Dương Chính Đạo chỉ nhìn chằm chằm vào bàn cờ, không muốn có bất kỳ sự tiếp xúc ánh mắt nào với Lý Khác. Gã khẽ ho mấy tiếng, mang tai hơi đỏ, rất lâu sau mới nói: “Không sao.”

Lý Khác nghĩ bộ dạng vừa nãy của Vương Huy Nhi không giống giả vờ, nên vẫn chưa giãn mày sầu: “Bọn chúng bảo huynh vào cung mà không làm khó huynh thật sao?”

“Đệ biết rồi à?” Dương Chính Đạo nói với giọng ôn hòa, “Tiêu Nhuệ hiểu nhầm ta sâu sắc, tất nhiên không ít lần chỉ trích lỗi lầm của ta trước mặt bọn chúng. Vì vậy, bọn chúng quả thật đã làm khó ta. Có điều, ta cũng làm khó lại bọn chúng. Nói chung là không để mình chịu thiệt”

Lý Khác nghe đến đây mới thở phào một hơi, chỉ cảm thấy vạn vật trên thế gian dường như đều đã lấy lại sức sống, ngay cả tiếng ve kêu thỉnh thoảng từ trên cây hòe bên ngoài vẳng tới cũng trở thành nhạc tiên ru người ta vào giấc ngủ. Y mỉm cười, lau mồ hôi trên trán: “Đa tạ huynh đã không sao.

Dương Chính Đạo cũng cười: “Lời cảm ơn của đệ thật là kỳ quái”

Hai người cứ thế tán gẫu hơn một canh giờ. Đến khi nhìn thấy vẻ mệt mỏi hiện rõ trên mặt gã, Lý Khác mới nói lời cáo biệt, quay người rời đi.

Đỗ Húc thắp đèn lồng, đi phía trước Lý Khác, vừa đi vừa nói: “Điện hạ bước chậm thôi, cẩn thận bậc thềm. Lần trước công tử đi chùa Đại Hưng Thiện dâng hương, vì bước quá gấp nên ngã uỵch một cái đấy.”

“Huynh ấy thường đi chùa Đại Hưng Thiện lắm sao?”

“Trước đây thì không thường xuyên. Nhưng mấy năm nay, cứ cách một khoảng thời gian công tử lại đi một lần. Dâng hương xong, còn tìm cao tăng đắc đạo để trau dồi.”

Lý Khác chỉ “à” một tiếng, nhưng đột nhiên một ý nghĩ kỳ lạ lóe lên trong đầu y rồi biến mất ngay lập tức. Y muốn định thần nghĩ kỹ, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra, đành nói: “Ngươi về đi. Chứng phong hàn của huynh ấy còn chưa khỏi, nhớ chăm sóc cẩn thận.

Mấy ngày tiếp theo, Lý Khác bị vướng vào đủ các loại chính sự, không dư dả thời gian để tiếp tục suy xét về cái ý nghĩ khiến người ta kinh hồn bạt vía, nhưng làm thế nào cũng không nắm bắt được khi ấy. Trái lại, trong giấc mơ, những ký ức bị y niêm phong và nỗi sợ hãi trong tiềm thức đó mới từ từ đan xen xâu chuỗi lại với nhau.

Các thái y quay mặt nhìn nhau, không hẹn mà cùng lắc đầu, Vương Thọ Đức đứng ra, mặt lộ vẻ khó xử: “Vũ Văn công dường như có dấu hiệu trúng độc, nhưng thần thật sự không tra ra được đó là loại độc gì”

Vũ Văn Thiền Sư căm hận nói: “Ta đã bỏ độc vào trong trà của lão. Loại độc này sẽ không phát tác ngay tại chỗ, nhưng khi phát tác thì ruột gan đứt đoạn, hơn nữa sẽ không tìm ra được nguyên nhân. Năm năm nay mỗi lần gặp mặt, ta đều cho lão uống loại độc này”

Hồi ở Dương Châu, lần đầu tiên y thấy Dương Chính Đạo đổ bệnh, Lưu đại phu chẩn mạch cho gã nói rằng: “Quân hầu hơi có

triệu chứng thổ huyết, nhưng mạch tượng của ngài ấy không có gì bất ổn, thần trí cũng rất minh mẫn. Có lẽ chỉ là nhiễm phong hàn hơi nặng thôi ạ.

Vương Huy Nhi vừa lo lắng vừa sợ hãi, hai mắt đỏ hoe: "Hôm nay bọn họ muốn giết Tuyên Bình hầu trên tiệc. Ngài nhất định phải cứu ngài ấy, chỉ có ngài mới cứu được ngài ấy"

Đêm tối vô biên, ánh trăng lạnh lẽo. Tiếng hô giết xuyên phá tầng mây, đám người đông nghìn nghịt áp sát y từ bốn phương tám hướng. Y tay không tấc sắt, toàn thân lại mềm nhũn vô lực, đành phải liều mạng cắm đầu chạy. Chạy đến khe núi, y bỗng vấp phải một hòn đá nhô lên ngã nhào, đành phải nghiến răng bò dậy, cánh tay bị gai góc đâm ngang rạch chảy máu đầm đìa. Y đau đớn ngã xuống đất lần nữa, ngước mắt lên thì thấy có một thanh trường kiếm sắc bén đang đâm nhanh về phía ngực mình. Đúng lúc đó, bỗng có một bóng người từ trên trời hạ xuống, chắn trước mặt y.

"Chạy mau!" Lý Khác kinh hãi kêu lên, ngồi bật dậy, chỉ cảm thấy sau gáy căng lên đau ghê gớm, cảnh tượng hư hư thực thực trong mơ quấy nhiễu khiến y mệt mỏi rã rời.

Kỳ Úc biết chắc chắn y đã gặp một cơn ác mộng cực kỳ đáng sợ, vội xuống giường thắp hai ngọn nến, giúp y lau mồ y hôi vẫn không ngừng chảy ròng ròng. Lý Khác nắm lấy tay nàng, vẻ mặt từ hoảng hốt dần trở nên tỉnh táo: "Kỳ nhi, nàng còn nhớ cảnh Vũ Văn Sĩ Cập phát độc trong đình Thu Hà năm xưa không?"

"Sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?" Tuy nói vậy, nhưng Kỳ Úc vẫn cố gắng nhớ lại cảnh tượng năm xưa, "Lúc thiếp trông

thấy, sắc mặt Vũ Văn Sĩ Cập xanh đen, môi trắng bệch, trông cực kỳ đau đớn. Trước khi chết, ông ta nôn ra một búng máu lớn, miệng liên tục gọi hai chữ "Thiền Sư"

"Sắc mặt xanh đen, môi trắng bệch, nôn ra máu.." Lý Khác không ngừng nhẩm đi nhẩm lại mấy chữ này. Đột nhiên y cảm thấy đau thấu tim gan. Y nhắm chặt hai mắt, đấm mạnh một cú vào trán mình. Một lúc sau y mới hỏi: "Thanh Đại thế nào rồi? Vẫn điên điên khùng khùng sao?"

"Chiều nay đại phu vừa đến khám, nói đã khá hơn một chút rồi, nhưng vẫn chưa nhận ra được ai." Kỳ Úc thấy ánh mắt y ngày càng hoang mang hoảng hốt, vội ôm chặt lấy cánh tay y, lo lắng nói, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta cùng nghĩ cách giải quyết, được không?"

Lý Khác vùi đầu vào trong lòng nàng, nức nở không ngừng như một đứa trẻ bị thương. Một lát sau, y lại buông tay, đứng dậy xuống giường, tiện tay lấy chiếc áo gấm màu đen trên giá mặc vào, quay lại nói: "Ta phải đi tìm hắn hỏi cho rõ! Nàng yên tâm. Nhất định sẽ không sao đâu."

Y an ủi Kỳ Úc, nhưng giống đang an ủi mình hơn. Y nghĩ rằng, lần này cũng sẽ hóa nguy thành an giống như rất nhiều lần trước đây. Vì vậy, y gắng điều chỉnh lại tinh thần nhanh nhất có thể, lúc nói câu này, khóe miệng thậm chí còn mang theo một nụ cười.

Kỳ Úc giật mình trước vẻ mặt không ngừng thay đổi của Lý Khác, vội đứng dậy kéo tay y nói: "Rốt cuộc có chuyện gì?"

Lý Khác giơ tay ôm nàng, nói với giọng khẳng định hơn: "Không sao thật mà."

Nói xong, y liền ra khỏi phòng, đến chuồng ngựa dắt Ký Viễn ra, chạy một mạch về phía Nam.

Giờ Sửu đã điểm, đường lớn ngõ nhỏ im ắng không một tiếng động. Tiếng vó ngựa giẫm lên đường lát đá xanh cực kỳ đinh tai khó nghe. Chùa Đại Hưng Thiện đã đóng cửa từ lâu. Các nhà sư đều đã ngủ say, chỉ có mấy tiểu sa di canh đêm trước bệ Phật vẫn đang thành kính tụng kinh cầu chúc cho người đời bình an.

Biện Không khoảng mười tuổi nghe thấy tiếng đập cửa bên ngoài, bất giác rùng mình, lần tràng hạt nhanh thêm. Nhưng tiếng đập cửa đó không mảy may yếu đi, cậu hơi sợ huých cùi chỏ vào sư huynh Biện Sâm bên cạnh. Biện Sâm liếc xéo cậu, bực mình nói: “Còn không mau ra mở cửa.

Giờ Biện Không mới ý thức được, đây là có người tới, chứ không phải là thứ kỳ quái gì đó đêm khuya đến thăm. Thế là cậu đành đứng dậy, lúc cúc chạy ra mở cửa. Lý Khác cũng không nhìn cậu, mà xông thẳng vào trong. Biện Không hơi lo lắng, biết mình không đuổi kịp y, chỉ còn cách gân cổ kêu: “Thí chủ không thể ngang ngược vô lý như thế! Quấy nhiễu Phật Tổ, tiểu tăng và thí chủ đều sẽ bị trừng phạt.

Lúc này Biện Sâm đã từ trong điện bước ra, đến trước mặt Lý Khác, chắp hai tay nói: “Chào Ngô vương điện hạ. Ngài tới đây giờ này...

“Tìm người!” Lý Khác chỉ ném lại một câu như vậy, rồi xăm xăm đi thẳng đến trước một căn thiền phòng ở đầu mút phía Nam hòn non bộ ở hậu viện, đẩy mạnh cửa ra.

Lúc này Biện Hoa vẫn đang chong đèn đọc sách trước bàn, hắn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy một thanh chủy thủ lạnh lẽo kề lên cổ mình. Hắn ngoảnh đầu, vừa khéo chạm phải ánh mắt bi phẫn của Lý Khác: “Xảy ra chuyện gì à?"

“Ngươi biết rồi còn hỏi!” Lý Khác nổi giận trước thái độ thản nhiên như thể chuyện không liên quan đến mình của hắn, “Rốt cuộc ngươi đã làm gì với biểu huynh của ta?”

Biện Hoa cúi đầu, mực trên ngòi bút rỏ lên vạt áo hắn, giọng điệu tuy vẫn ung dung, nhưng rõ ràng mang theo mấy phần chột dạ: “Y muốn ta làm cái gì thì ta làm cái nấy.”

Biện Hoa tưởng rằng trong cơn thịnh nộ, Lý Khác rất có thể sẽ giết mình để trút giận. Nhưng lúc hắn ngẩng đầu nhìn, lại thấy Lý Khác đã vứt thanh chủy thủ nạm hồng bảo thạch đó xuống, rã rời ngã ra đất, lẩm bẩm tự hỏi: “Tại sao?”

“Vì ngươi! Dương Chính Đạo làm chuyện gì cũng đều là vì ngươi. Không lâu sau khi bà ngoại qua đời, y đến tìm ta, hỏi loại thuốc độc mà năm xưa ta đã dùng để giết Vũ Văn Sĩ Cập. Y nói, không thể để đại phu tra ra bất cứ dấu hiệu trúng độc nào. Vì vậy, ta đành phải cải tiến công thức để có thể bảo đảm chắc chắn mạch tượng của y không có gì bất thường. Nhưng đau đớn mà y phải chịu cũng sẽ nhiều hơn gấp mấy lần. Y biết, một khi cha ngươi quy tiên, những kẻ đó nhất định sẽ lấy mạng y trước, còn ngươi thì tất nhiên sẽ báo thù cho y. Điều bọn chúng đợi chính là ngươi tự chui đầu vào rọ, phạm đại tội mưu phản!”

“Cho nên, huynh ấy vội vã giết bản thân trước bọn chúng. Vả lại, huynh ấy không thể chết bằng bất cứ phương thức bất thường nào, chỉ còn cách chết vì bệnh trầm kha. Như vậy, ta sẽ

không nghi ngờ bất cứ ai. Lý Khác chỉ cảm thấy máu toàn thân đều đông đặc lại, tay chân tê dại, không cựa quậy nổi.

"Phải! Y biết ngày này sớm muộn sẽ đến. Nhưng y còn vợ con, y không nỡ rời xa bọn họ. Cho nên không đến lúc vạn bất đắc dĩ, y cũng sẽ không đòi ta gia tăng liều lượng, đẩy nhanh cái chết của mình."

Lý Khác khẽ thở dốc, nói một cách khó nhọc: "Nói cho ta cách cứu y"

Biện Hoa thực sự cảm thấy không nỡ. Nhưng mà, nước đổ khó thu, dù chư thần chư Phật tề tụ, cũng chỉ có thể nói bốn chữ giống như hắn: "Vô phương cứu chữa."

"Vô phương cứu chữa, vô phương cứu chữa..." Lý Khác ngây dại lẩm nhẩm bốn chữ này, tay nắm chặt chéo áo của mình, "Nói! Nói cho ta tất cả những gì ngươi biết!"

* * *

Sáng tinh mơ tĩnh lặng, đằng Đông mặt trời mọc. Ánh nắng mang theo sức sống tràn trề của một ngày mới, ấm áp chiếu xuống vạn vật thế gian. Tháng Năm là mùa hoa thược dược nở rộ nhất. Đâu đâu cũng thấy những khóm hoa màu hồng diễm lệ. Lý Khác đứng lặng dưới hiên, nhìn trăm hoa khoe sắc, trước mặt hiện lên những năm tháng rực rỡ đã qua. Những quá khứ tươi đẹp đó, lúc này lại trở thành hồi ức đau thương gặm nhấm tim phổi y từng chút một.

Y đứng lặng lẽ ở đó, nghe tiếng đàn cầm trong phòng vẳng ra. Cái lạnh tê tái, cơn đau cắt da cắt thịt đó từ từ len lỏi giữa

từng sợi dây đàn, muốn nói lại thôi, muốn dừng chẳng được. Tiếng đàn đến đoạn đìu hiu, làm nhiễu tâm trạng, loạn tiết tấu, không sao khống chế nổi. Y càng lúc càng thấy xót xa trong lòng, ngẩng đầu chăm chú nhìn mây trôi bồng bềnh, chẳng dè lại bị bụi trên mái hiên bay vào mắt.

Nốt nhạc cuối cùng vừa dứt, dây đàn đứt.

Lý Khác cuống cuồng đẩy cửa bước vào. Dây đàn dài rơi thòng xuống đất. Y nhìn mười ngón tay bị cấn đến đỏ ửng của Dương Chính Đạo, chậm rãi nói: "Bài *Thử ly,* đúng không?"

"Ta không muốn gảy khúc này lắm, đệ lại có thể nhận ra sao? Đúng là không dễ dàng" Dương Chính Đạo mày thưa mắt sáng, mỉm cười nói, *"Nếp kia trĩu ngọn, mạ này tốt tươi. Bước đi chầm chậm, trong dạ bồi hồi. Hiểu ta thì bảo, lòng ta u hoài. Không hiểu thì hỏi, tìm chi vậy người. Trời xanh thăm thẳm, nỗi này ai xui?"*[*]

"Biểu huynh, bây giờ, ta có đủ tư cách để làm tri kỷ của huynh không?"

"Sao cần phải đến bây giờ? Từ thời khắc đệ thổ lộ bí mật với ta, ta đã cho rằng đệ là tri kỷ của ta rồi."

"Vậy mà huynh lại đối xử với tri kỷ của mình như thế sao?" Lý Khác đập mạnh tay lên chiếc đàn bằng gỗ ngô đồng. Dây đàn sắc nhọn lập tức tạo ra mấy vết hằn sâu trên ngón tay y.

Dương Chính Đạo úp tay lên dây đàn, trong mắt có chút thất vọng, khẽ nói: "Ta tưởng rằng, người khác không thể ly gián nổi mối quan hệ của chúng ta."

Ánh nắng chiếu vào qua cửa sổ đang mở. Giờ Lý Khác mới để ý thấy, mặt gã tái nhợt, mắt thâm đen, gân xanh trên trán lờ mờ hiện lên, rõ ràng đã đau đến cùng cực. Lý Khác cả kinh, vội nắm lấy cánh tay gã: "Huynh tìm Vũ Văn Thiền Sư đòi thuốc độc, thật sự không muốn sống nữa sao? Tuyết Lộ thấy huynh như này, sẽ đau lòng biết mấy!"

"Cho nên... ta không thể để nàng nhìn thấy. Giọng của Dương Chính Đạo vừa nhẹ vừa chậm, hơi thở cũng không được thông suốt cho lắm, "Ta hổ thẹn với nàng. Kiếp sau dù kết cỏ ngậm vành cũng không bù đắp nổi cho nàng. Ta không nên để lòng nàng có ta... cũng không nên mất kiểm soát mà đi yêu nàng"

Lý Khác chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại, thổn thức nói: "Hai người vốn dĩ có thể an tâm sống qua ngày, làm một đôi phu phụ thần tiên người người ngưỡng mộ ngợi ca."

"Nhưng người đàn bà đó từng nói, nếu không thể giúp đệ thì chúng ta đều sẽ chết. Trừ phi ta sẵn sàng... hy sinh tính mạng vì đệ. Bà ta là người đáng sợ nhất trên đời, lời nguyền rủa của bà ta có thể ứng nghiệm." Dương Chính Đạo cười thê lương, "Hồi ta còn nhỏ, có tiểu khả hãn của bộ lạc nọ đến chầu, nửa cố ý nửa vô tình sờ tay bà ta. Bà ta nói, không quá ba ngày, ắt sẽ có chó dữ trừng trị người đó thay bà ta. Còn nữa, Hiệt Lợi khả hãn có nàng thiếp yêu mang thai. Bà ta nói rằng, cô ta là yêu tà, đứa con sinh ra ắt cũng là tai họa của thảo nguyên. Về sau, tiểu khả hãn đó bị chó cắn đứt cả bàn tay, mà vào hôm người thiếp yêu đó sinh con, kho lương bốc cháy, thiêu rụi số lương thực dự trữ nửa năm. Trong cơn thịnh nộ, Hiệt Lợi khả hãn đã hạ lệnh giết

nàng thiếp yêu của mình, vứt đứa con gái vừa mới chào đời vào giữa bầy sói, mặc cho nó tự sinh tự diệt."

Từ nhỏ Dương Chính Đạo đã được nghe *Lục thao* và *Tôn Tử binh pháp,* chứng kiến các bộ lạc trên thảo nguyên tranh giành quyền lực, chịu sự đốc thúc dạy dỗ gần như biến thái của người đàn bà đó mà trưởng thành. Gã kiên trì, trầm ổn, thông minh. Nhưng gã sẽ không bao giờ biết được, con chó dữ cắn người đó vốn được thuộc hạ của bà ta nuôi dưỡng, còn ngọn lửa lớn đó cũng do hộ vệ nhận chỉ thị ngầm của bà ta đốt. Gã không không nghĩ ra mà là bị nỗi hãi giam cầm tư tưởng.

"Huynh coi ta là tri kỷ, nhưng đến bây giờ mới chịu nói ra những lời từ đáy lòng sao?" Lý Khác nhất thời rối loạn tâm thần, trong đầu hiện lên biểu cảm phức tạp không thể diễn tả của gã mỗi lần khuyên mình tranh ngôi trước kia. Vậy mà đến lúc này y mới nhìn ra nỗi lo lắng cho vận mệnh sống chết của đôi bên đó.

"Ta mà nói thì đệ sẽ dốc toàn lực đi tranh đoạt sao?" Dương Chính Đạo ngoảnh đầu đi, lấy khăn lau vết máu trên khóe miệng, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, "Ta không trách đệ, mà là hâm mộ đệ. Dù đệ và tiên đế từng cãi nhau thành ra như thế, nhưng ông ấy luôn quan tâm đến đệ, đệ cũng luôn quan tâm đến ông ấy. Tình cha con sâu nặng như vậy, đời này ta không có duyên trải nghiệm. Nhưng mà, ta hiểu đệ. Việc đệ không muốn làm, ta vĩnh viễn sẽ không cưỡng cầu"

"Huynh.." Lý Khác thấy toàn thân gã run rẩy không ngừng, liền cởi áo khoác khoác lên người gã, đứng dậy nói, "Ta sẽ lập tức vào cung tìm Vương Thọ Đức qua đây"

“Không được đi.” Dương Chính Đạo nắm lấy cổ tay y, một tấm lụa từ trong tay áo gã rơi ra. Đầu mày cuối mắt gã vẫn ẩn chứa nụ cười ôn hòa điềm đạm, “Chỉ còn một canh giờ thôi. Ta còn có điều muốn nói với đệ”

“Huynh bảo gì cơ?”

“Ta chỉ còn một canh giờ để... để nói chuyện với đệ. Đệ mà đi, e là đến kiếp sau mới có thể gặp lại ta.

Lý Khác đột ngột quay đầu lại, không biết tại sao một bụng đau thương lại biến thành nỗi hận. Y cắn môi dưới, đứt hơi khản tiếng: “Nếu hôm nay ta không đến thì sao? Huynh định cứ thể lặng lẽ chết một mình, để ta sống trong hồ đồ cả đời sao?”

Dương Chính Đạo nhất thời không nói nên lời. Đột nhiên nhìn thấy tấm lụa dưới đất, gã định đưa tay ra nhặt. Lúc này Lý Khác cũng chú ý tới nó, liền cầm lên trước gã một bước: “Là đạo chiếu chỉ cha ta giao cho huynh đó à?”

Dương Chính Đạo gật đầu rồi lại lắc đầu: “Việc đã đến nước này, còn làm gì được nữa?”

Lý Khác không đếm xỉa đến gã, cứ mở ra xem, thấy bên trên viết rằng:

Những lời lần trước, ngươi nên khắc ghi trong lòng. Ngô vương được cha mẹ dạy dỗ từ nhỏ, nên mới xứng là rường cột nước nhà. Nhưng vạn vật nơi đây đã sớm định danh phận, không hợp để tranh giành. Ngươi phải bảo nó giữ lễ pháp, tôn trọng quân vương kế vị, còn phải ngầm theo dõi lời nói hành vi, chớ để nó không tự lượng sức, giữ ý nghĩ ngông cuồng với ngai vàng. Sau này thái tử thống trị Hoa Hạ, người nên gắng vững

một lòng với thái tử, mọi việc noi theo, chớ có giấu giếm, sớm lập công lao, mới không phụ lòng mong mỏi của trẫm.

Lý Khác đọc xong, liền nắm chặt chiếu thư trong lòng bàn tay, gần như là rặn ra mấy chữ qua kẽ răng: "Tại sao huynh không đưa cho bọn chúng xem? Tại sao huynh không làm theo?"

"Ta sợ đệ đau buồn!" Dương Chính Đạo lấy tay chống đầu, khép hờ mắt, ánh mắt hơi lờ đờ, "Ý của tiên đế là muốn ta thừa nhận, những năm qua ta ở bên cạnh đệ là để quan sát đệ, giám thị đệ theo ý chỉ của ông ấy. Ông ấy muốn ta đồng lòng với đương kim thiên tử, làm bề tôi trung thành với y. Nhưng ta cũng có chấp niệm nực cười của mình. Vì vậy, ta không thể làm như thế."

"Huynh sắp mất cả mạng rồi, còn để ý ta có đau buồn hay không ư?" Lý Khác buông tay, mắt đã nhòe đi, "Cha ta đang bảo vệ huynh, cũng đang bảo vệ ta! Huynh cho rằng ta sẽ ngu xuẩn đến mức hiểu lầm ông ấy, hay là hiểu lầm huynh? Huynh đã bịt mất đường sống duy nhất của mình, làm sao xứng với tâm sức của ông ấy được?"

"Phải. Ta có lỗi với ông ấy. Thế nên, ta phải đi xuống dưới ấy để giải thích với ông ấy. Chỉ cần đệ vẫn sống, ông ấy sẽ hiểu thôi." Dương Chính Đạo đứng dậy, nhưng người lại lảo đảo không khống chế nổi, chẳng thể nào đứng vững.

Lý Khác vội vươn tay đỡ gã: "Không được cử động bừa bãi. Mau ngồi xuống"

"Ta muốn ra sân ngồi một lát. Đệ đi cùng ta đi."

Trong sân trồng mấy gốc đào. Hoa đào đã rụng hết, trên cây chỉ còn lại cành lá rậm rạp. Dương Chính Đạo nhìn lá cây không ngừng đung đưa theo gió, nhớ đến năm xưa lúc Lý Khác vừa đưa gã vào vương phủ, trong khoảnh sân nào cũng thấy những cây đào đang chớm nở.

Gã hỏi: "Điện hạ thích hoa đào đến thế sao?"

Y nói: "Mẹ ta thích. Lâu dần, ta cũng quen rồi thích nó."

Gã lại hỏi: "Thói quen quan trọng như vậy à?"

Y gật đầu: "Phải. Vô cùng quan trọng"

Lúc đó, gã là bạn học của Lý Khác, cùng y đọc sách luyện võ gần như cả ngày lẫn đêm. Người trong vương phủ tuy cung kính với gã có thừa, nhưng rốt cuộc vẫn không giống thái độ đối với Lý Khác. Cho đến một hôm, gã nghe thấy Lý Khác nói với mấy quản gia trong vương phủ: "Sau này ta có cái gì, Dương công tử cũng phải có cái đó! Nếu để ta nhìn thấy các ông khinh mạn y dù chỉ một chút, thì chớ trách ta không nể mặt!"

Lúc đó Lý Khác chưa lớn, bình thường cũng đều đối xử ôn hòa với người khác. Đó là lần đầu tiên gã thấy y tỏ ra trịnh trọng nghiêm khắc, oai không để nhờn như thế. Cũng chính lúc đó, gã đã nhận thấy trên người Lý Khác tiềm tàng một thứ uy nghi đủ để cai trị thiên hạ.

Dương Chính Đạo nhìn một chiếc lá từ trên cây rơi xuống trước mặt, sau một cơn đau thắt trong lồng ngực, gã đột nhiên cảm thấy bớt khó chịu hơn. Gã nghiêng đầu, vẫn mỉm cười: "Chăm sóc Tuyết Lộ và các con giúp ta. Đừng nói cho bọn họ biết sự thật, bọn họ sẽ không chịu nổi đâu... Còn đệ, dù trong bất cứ tình cảnh nào, cũng nhất định phải sống tốt."

Lý Khác nắm chặt tay gã, giọng khàn đặc: “Nói cho ta biết, làm thế nào mới cứu được huynh? Dù bảo ta chết, dù bảo ta đi làm chuyện ngược trời trái mệnh, ta cũng sẵn lòng!”

“Nhưng ta thì không…” Dương Chính Đạo nhắm hai mắt, hơi nhíu mày lại, “Sống và chết đều là số mệnh của ta. Việc ta muốn làm, không ai có thể ngăn nổi. Việc ta không muốn làm, không ai có thể ép được.”

Cơn gió nhẹ thổi tới, bóng nắng từ chuyển trên người bọn họ. Lý Khác đỡ gã, trông về phương xa, nói như thể đang đối mặt với gã của hơn hai mươi năm trước: “Biểu huynh, chỉ mong ta chưa bao giờ quen biết huynh.”

Y không nhận được câu trả lời của Dương Chính Đạo, chỉ có tiếng gió vẫn không ngừng ù ù bên tai. Chuỗi tràng hạt bằng gỗ tử đàn lá nhỏ nắm trong tay đang rơi từng hạt xuống đất.

Năm đó trong đình Quy Vân, Lý Khác nhìn pháo hoa đầy trời tan biến, nhặt một đóa mai đỏ trên áo đặt vào tay gã: “Ta đã nói hết chuyện của mình cho huynh. Còn huynh? Ta chỉ biết huynh là anh họ của ta. Những cái khác, ta chưa biết gì cả!”

Gã cúi đầu nghịch đóa mai đỏ trong tay, một lúc lâu sau mới nói: “Ta không muốn nói với ngài”

Lý Khác cũng không thất vọng: “Vậy đợi lúc nào huynh muốn thì hãy nói với ta. Chúng ta về thôi! Nếu còn không về, e là tiệc tàn mất”

“Tàn rồi không phải rất tốt sao? Dù sao ta cũng không muốn gặp những người đó.”

“Cũng được. Ta cũng không muốn gặp. Vậy ta sẽ ở đây cùng huynh”

Gã gật đầu. Hai người nhìn nhau cười, tâm đầu ý hợp.

Lý Khác bỗng tỉnh táo trở lại, dường như bị người ta đâm mạnh một cái gai vào tim, nhưng lại không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào, chỉ có muộn sầu và tịch liêu vô cùng vô tận.

Gió đột nhiên mạnh hơn hẳn, thổi một tờ giấy trên chiếc bàn trong phòng rơi xuống dưới chân y. Y cúi người nhặt nó lên. Bên trên chỉ viết bốn câu thơ:

Sớm từ biệt người thân, chiều lại về đoàn tụ. Chơi với con trước giường, ngắm vợ ngồi dệt lụa.

* * *

Tiêu Nhuệ vừa đi tuần Bồ Châu trở về thì nhận được tin. Gã nhìn chằm chằm vào mắt Tiểu La, gần như không thể tin nổi: "Chết bệnh? Sao có thể chứ? Là bệnh gì?"

Tiểu La hơi sợ hãi trước ánh mắt đáng sợ của gã, hai tay bất giác run lên, nhất thời không biết nên đặt vào đâu. Cô ta hít sâu một hơi: "Nô tì nghe người ta nói, thái y thự lệnh Vương thái y cùng vài vị thái y khác đều chứng thực, Tuyên Bình hầu mắc bệnh trầm kha mà qua đời. Còn rốt cuộc là bệnh gì thì bọn họ cũng không nói rõ được. Mà mấy quản gia trong phủ cũng đều bảo rằng, mấy hôm đó đúng là Tuyên Bình hầu ốm rất nặng. Chỉ là không ngờ lại nhanh như thế."

Tiêu Nhuệ nằm vật ra giường. Trải qua mấy ngày bôn ba, gã cảm thấy mệt không chịu nổi. Nhưng mấy câu nói này của Tiểu La lại mang đến cho gã cảm giác nhẹ nhõm như trút được gánh

nặng, dường như trái tim bị dây mảnh siết chặt bấy lâu cuối cùng đã trở về vị trí cũ. Gã lại hỏi: "Bệ hạ nói thế nào?"

"Đột nhiên mất đi một bề tôi giỏi, bệ hạ cũng rất buồn" Tiểu La nói với giọng lãnh đạm, chỉ như đang kể lại một sự thật đã định, "Hôm qua bệ hạ vừa hạ chỉ, truy phong Tuyên Bình hầu làm Yên quốc công, gia tặng chức tư đồ. Bộ Lễ cũng đã định tên thụy là Chiêu.

"Đức sáng có công gọi là chiêu, dáng vẻ khiêm cung tuấn mỹ gọi là chiêu, thông hiểu mọi điều gọi là chiêu." Mấy năm trước Tiêu Nhuệ đã đọc hết sách *Thụy pháp* giải, bây giờ tất nhiên có thể thuận miệng nói ra. Gã đang nghĩ đây đúng là một cái tên thụy rất hay, đột nhiên lại nhớ đến gì đó, vội hỏi: "Thế còn Ngô vương? Ngô vương thì sao?"

"Mấy ngày nay Ngô vương rất bận." Tiểu La suy nghĩ rồi nói, "Bệ hạ sai Ngô vương cúng tế thay, Ngô vương cũng đến đó điếu tang. Có điều.."

Tiêu Nhuệ nghiêng đầu nhìn cô ta: "Sao lại không nói tiếp?"

Tiểu La nhích người lại gần gã hơn một chút: "Nô tì cũng chỉ nghe những người rảnh rỗi nói lung tung mà thôi. Họ bảo Ngô vương và Yên quốc công xưa nay qua lại thân thiết, nhưng lần này lại không thấy ngài ấy có bất cứ biểu cảm bi thương nào, như thể đây chỉ là một người quen sơ qua đời mà thôi."

Tiêu Nhuệ đưa tay ra, để Tiểu La chầm chậm xoa bóp cho gã. Gã hơi lo ngại, cũng hơi bất an: "Sao có thể chứ? Hai người bọn họ thật sự có giao tình sinh tử mà!"

Tiểu La nhíu mày lắc đầu, nói giọng nhẹ nhàng chậm rãi: "Nô tì cũng không biết. Có lẽ, vì Yên quốc công có thể giúp Ngô

vương tranh đoạt thiên hạ, nên mối quan hệ của bọn họ mới tốt. Bây giờ Yên quốc công đã chết, Ngô vương mất hy vọng, đương nhiên cũng không cần quá đau lòng vì ngài ấy."

"Không. Cô không hiểu Ngô vương, y không phải là người như vậy? Tiêu Nhuệ bỗng cảm thấy buồn bực ghê gớm, nhất thời thở không ra hơi. Gã ngồi thẳng người, hít sâu một hơi: "Y giao hảo với người khác, không bao giờ vì lợi ích...

Vừa dứt lời, ngay chính Tiêu Nhuệ cũng sợ giật nẩy mình. Hóa ra trong tiềm thức, gã vẫn tin cách làm người của Lý Khác đến thế. Vậy thì mấy năm trở lại đây, rốt cuộc gã vướng mắc oán hận điều gì? Gã nhìn Tiểu La, bỗng nhiên cảm thấy cả người đông lại thành lớp lớp băng tuyết. Đang giữa tháng Năm, gã lại không ngừng run cầm cập.

Tiểu La cuống quýt đưa cho gã chén trà: "Phò mã... ngài muốn đi viếng không? Nghe nói đại đa số triều thần đều đã đi rồi."

"Đi! Sao có thể không đi cơ chứ?"

"Vậy nô tì đi chuẩn bị luôn.

"Đừng... hôm nay đã muộn rồi. Đợi mai hẵng đi."

Trong Cảnh Hạnh trai của phủ Ngô vương, Kỳ Úc cầm bút nhúng vào thuốc màu xanh lá cây trước mặt, ngẩng đầu hỏi: "Cẩm Văn, ngươi nghĩ kỹ lại xem, từ cửa sổ nơi giam giữ các ngươi nhìn ra, cái cây đó rốt cuộc là liễu hay du?"

Cẩm Văn ấn mạnh vào trán, nghĩ ngợi rất lâu rồi mới khẳng định: "Là ba cây liễu ạ. Nô tì dám chắc."

“Tốt lắm.” Kỳ Úc vừa nói vừa nhanh chóng thêm vài nét bút lên tờ giấy, tiếp tục dò hỏi, “Ngươi bảo là, mỗi ngày đều có người đưa màn thầu và nước lã cho các ngươi, thế thì người có nhớ dáng vẻ của kẻ đó không? Không nhất thiết phải là tướng mạo, những đặc điểm khác cũng được.”

Cẩm Văn nhắm mắt, mồ hôi dần thấm ướt áo ngoài. Dù sự việc đã qua lâu rồi, nhưng những ký ức đáng sợ đó vẫn luôn lởn vởn trong đầu cô ta. Muốn khơi lại chúng từng chút một, quả thật là làm khó cô ta. Kỳ Úc đặt bút xuống, liếc nhìn Vân Hương. Vân Hương lập tức bước lên, vỗ lưng cô ta, nhẹ nhàng an ủi bên tai cô ta mấy câu. Mặt Cẩm Văn đã giãn ra không ít, cô ta vội đứng dậy, nói với ánh mắt đầy áy náy: “Nô tì vô dụng. Lâu như vậy rồi, nô tì không nhớ ra được cái gì có ích.”

Tuy trong lòng đã vô cùng sốt ruột, nhưng ngoài miệng Kỳ Úc lại chỉ nói: “Không sao. Bất cứ lúc nào, nếu ngươi nhớ ra được gì thì nhất định phải nói cho ta ngay lập tức.

Cẩm Văn vừa dạ một tiếng thì nghe thấy Hà Bội gõ cửa bước vào, tuy thở hổn hển, nhưng lại mừng ra mặt: “Vương phi, Thanh Đại... Thanh Đại đã hết điên rồi. Nghe nói vương phi đang điều tra chuyện bọn họ bị bắt cóc, liền vội vàng đòi đến gặp người.”

Kỳ Úc nói “tốt, tốt, tốt” liên tục mấy tiếng, rồi vội bảo: “Mau đưa cô ta vào!”

Thanh Đại có dung mạo thanh tú, chỉ vì gặp phải kiếp nạn này, lại ốm nặng một trận, nên sắc mặt vô cùng vàng vọt tiều tụy. Cô ta loạng choạng bước vào, đang định cúi người hành lễ

thì thấy Kỳ Úc đi đến trước mặt, đỡ hờ cô một cái: “Mau ngồi xuống! Nói toàn bộ những gì ngươi nhớ được cho ta.”

“Vâng” Giọng Thanh Đại trong trẻo, nói cũng nhanh hơn Cẩm Văn rất nhiều, “Nhưng mà nô tì cũng không nhớ được nhiều. Không biết có làm vương phi thất vọng.”

Kỳ Úc ra hiệu cho cô ta nói tiếp. Thanh Đại liền kể lại hết âm thanh mà dọc đường cô ở trên xe ngựa nghe được, tướng mạo của kẻ xấu mà cô thoáng nhìn thấy lúc bị kéo rơi khăn bịt mắt, cùng những cảnh vật khác ở ngoài cửa sổ ngoại trừ cây liễu. Mỗi lần nghe được một điểm mấu chốt, Kỳ Úc đều bảo Thanh Đại dừng lại, vẽ thêm vài nét lên tờ giấy.

“Đình Thu Hà nằm ở phường Phổ Ninh. Dựa vào những gì ngươi miêu tả, căn phòng tối đó chắc nằm trong phường Sùng Nhân hoặc phường Đức Hưng.” Kỳ Úc đặt bút lên cái gác bút, “Ngươi tả kỹ lại dáng vẻ của kẻ đó hơn một chút xem nào!”

“Đó chắc là một gã đàn ông khoảng ba mươi tuổi, để ria mép, có hốc mắt rất sâu, cằm bên trái hình như... có một chấm đỏ. Không biết đấy là vết thương hay nốt ruồi. Những cái khác, nô tì thật sự không nhớ nổi. Không đúng! Còn nữa, trên cổ tay áo hình như thêu một... một”

“Cái này nô tì cũng từng nhắc đến với phò mã rồi, đó là một con chim nhỏ màu trắng” Cẩm Văn nghe đến đây, lập tức tiếp lời.

“Đúng! Là một con chim nhỏ.”

Kỳ Úc tỏ vẻ khen ngợi, lại cầm bút lên, dừng lại một chút rồi vẽ vào tờ giấy dáng vẻ của gã đàn ông đó theo lời miêu tả của Thanh Đại. Vẽ xong, nàng gọi Vân Hương trải nó ra cho bọn họ

xem. Hai người vừa nhìn, sắc mặt đồng thời thay đổi, đồng thanh nói: “Chính là hắn!”

“Rất tốt. Lần này các ngươi chịu khổ rồi. Nếu các ngươi bằng lòng thì từ nay về sau có thể ở lại vương phủ làm việc. Kỳ Úc cuộn bức tranh lại, ngẩng đầu nói.

Thanh Đại đỏ hoe vành mắt, rưng rưng lệ nói: “Mạng của nô tì hoàn toàn là nhờ Ngô vương và vương phi cứu. Sau này nô tì nhất định sẽ làm việc chăm chỉ, tuyệt đối không dám lười biếng!”

“Thanh Đại nói đúng! Nô tì cũng bằng lòng ở lại. Bọn nô tì đều theo công chúa từ nhỏ. Giờ công chúa mất rồi, bọn nô tì cũng không muốn về đó nữa.”

Kỳ Úc xua tay, bảo Hà Bội đưa bọn họ lui xuống. Tay phải nàng vẫn không ngừng xoa bức tranh vẽ cảnh bên ngoài căn phòng tối đó, tựa hồ luôn cảm thấy đã đi qua chỗ này rồi. Còn gã đàn ông bắt cóc Cẩm Văn, Thanh Đại, hình như cũng hơi quen mắt. Nhưng rốt cuộc đã gặp ở đâu rồi nhỉ? Nàng nhíu chặt đôi mày, chu sa trên bút nhỏ lên tay, giống như những giọt máu đỏ thẫm.

“Tam tẩu, nghỉ một chút đã rồi nghĩ tiếp! Vân Hương nói mấy hôm nay chị không ngủ không nghỉ, đi rất nhiều nơi, điều tra không ít người. Việc này vốn không dễ làm. Muốn vội cũng không được đâu.” Văn Nhân cầm lấy cây quạt từ tay Vân Hương, phe phẩy cho Kỳ Úc. Từ khi sinh hai cậu con trai sinh đôi cho Sài Triết Uy, cô biết ơn Kỳ Úc vô cùng, luôn cảm thấy những phương pháp nàng nói với cô năm xưa đã có tác dụng. Vì vậy sau khi hết ở cữ, cứ hai ba hôm cô lại chạy đến vương phủ một

lần. Mấy ngày nay tâm trạng của Kỳ Úc không được tốt, nên cô cũng năng đến hơn.

"Sao lại không vội cơ chứ? Vì chúng ta cứ không vội vàng, quá tin vào lòng người, quá tin vào tình thân, nên mới đến nông nỗi này!" Kỳ Úc chỉ cảm thấy ngọn lửa đè nén trong lòng bỗng bùng cháy không khống chế nổi, liền hất hết những thứ trên bàn xuống đất.

Văn Nhân chưa bao giờ trông thấy nàng mất kiểm soát như thế này, chần chừ không dám tiến lên, đành phải nhìn cát trong đồng hồ đang rơi xuống từng hạt, tựa hồ mãi mãi không ngưng nghỉ. Hồi lâu, Kỳ Úc mới định thần lại, nhìn bộ dạng hoang mang bối rối của Văn Nhân, bèn nắm tay gõ lên trán mình một cái, bước đến bên cạnh cô, áy náy nói: "Xin lỗi, Văn Nhân, ta không cố ý. Biểu huynh ra đi, ta thật sự rối bời"

Văn Nhân vội nắm tay nàng nói: "Không sao đâu, tam tẩu không coi em như người ngoài nên mới như vậy. Em biết, tam tẩu và tam ca đều khó chịu trong lòng. Có điều, sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, hai người cũng phải từ từ nghĩ thoáng ra mới được."

Sinh lão bệnh tử.

Kỳ Úc cười gượng gạo. Giả như thật sự là sinh lão bệnh tử, nàng sẽ không đau lòng và day dứt như thế này sao? Nếu lúc đó nàng mặc kệ Miên Man, nếu nàng không nói tin tức mà Miên Man nghe ngóng được cho Dương Chính Đạo, thì có lẽ cục diện sẽ không rối rắm hỗn loạn như bây giờ. Nàng muốn bù đắp, muốn đền tội. Nhưng dẫu bù đắp và đền tội thế nào đi chăng nữa, những thứ bọn họ mất đi đều đã vĩnh viễn mất đi.

“Văn Nhân, cảm ơn em. Ta hiểu rồi. Mọi chuyện sẽ dần tốt lên thôi.”

Văn Nhân nghe giọng nàng ôn hòa, cho rằng tâm trạng nàng cũng đã dịu bớt, liền thở phào một hơi, cúi đầu nhìn bức tranh đó, không khỏi kính phục từ tận đáy lòng: “Tam tẩu quả là lợi hại. Nha hoàn đó nói mỗi thế mà tam tẩu lại vẽ được sống động như này”

Đang nói thì lại nghe thấy có tiếng bước chân từ phòng ngoài vẳng tới. Vân Hương đi ra xem, rồi đưa người vào trong: “Vương phi, Vương nương tử đến rồi.

Văn Nhân thấy có khách lạ đến thăm, cảm thấy không tiện ở lại, liền nhún mình nói lời tạm biệt Kỳ Úc rồi rời đi.

Kỳ Úc thấy Vương Huy Nhi mặc váy dài và áo cân vạt tay chẽn màu trắng, trên tóc cài một đóa hoa lụa trắng, thì biết ngay tâm tư của cô, trong lòng bất giác sụt sùi. Năm xưa, nàng chỉ coi tình cảm của cô như câu chuyện cười trong bữa cơm, chứ không biết cô lại nghiêm túc như vậy.

“Việc nhờ Vương nương tử điều tra lần trước có manh mối rồi phải không?”

Vương Huy Nhi vén áo vái: “Vâng. Dân nữ moi được từ miệng Hồ An Thái, người mà Tiểu La nhiều lần đến phủ Trưởng Tôn tìm chính là nhũ mẫu Tiêu nương ở cùng dân nữ. Nhà chồng của cô ta nằm ở đầu thôn Ngũ Liễu của phường Tường Hòa. Vương phi yên tâm, dân nữ nhất định sẽ theo dõi sát sao cô ta. Nếu vương phi cần, dân nữ nhất định sẽ nghĩ cách lừa cô ta”

“Tốt! Tốt quá.” Kỳ Úc không ngờ chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi lại có thu hoạch lớn như vậy, vỗ tay nói: “Đúng rồi! Còn một việc nữa, cô sinh trưởng trong dân gian, lại đây xem có nhận ra chỗ này không?”

Vương Huy Nhi nhìn đi nhìn lại, vẫn lắc đầu, mắt đầy vẻ hổ thẹn: “Dân nữ thực sự không biết”

* * *

Tuy trong lòng hơi thất vọng, nhưng Kỳ Úc không để lộ ra ngoài, chỉ dặn dò Vương Huy Nhi mấy câu, bảo cô nhớ cẩn thận mọi việc, rồi gọi người tiễn cô ra ngoài.

Chập tối đầu hè, ve kêu râm ran không ngớt. Gió chầm chậm thổi hơi nóng trên mặt đất lên, làm lòng người càng thêm bức bối. Kỳ Úc nhìn đá trong chậu đồng đang tan ra từng chút một, ấn vào hổ khẩu, cố tĩnh tâm suy nghĩ kỹ vấn đề. Nhưng nàng càng nghĩ, càng cảm thấy đau đầu kinh khủng. Thế là nàng cuộn hai bức tranh lại với nhau, lấy dây buộc lại, rồi vội vã bước ra ngoài cửa.

Kỳ Úc vừa đi đến hành lang bên ngoài Thụy Phúc đường thì thấy Quý Ân từ bên trong bước ra, thi lễ: “Ti chức tham kiến vương phi. Hôm nay suốt cả buổi chiều điện hạ không ra ngoài.”

Kỳ Úc gật đầu: “Ngươi đi dặn đầu bếp, nấu chút mì và mấy món thanh đạm, nửa canh giờ sau đem qua đây.

Quý Ân vâng dạ: “Vương phi yên tâm. Ti chức biết rồi.”

Tất thảy đèn nến trong phòng trong đều được thắp lên, sáng đến mức hơi chói mắt. Lý Khác ngồi ngay ngắn trước bàn, cầm bút hạ từng nét xuống tờ giấy một cách cực kỳ chậm rãi. Mỗi chữ viết ra dường như đều khắc một vết sâu hoắm vào trái tim y, viết xong hơn nghìn chữ, y chỉ cảm thấy trái tim đã bị khoét thủng một lỗ sâu không thấy đáy. Bên trong trống huếch, nhưng không đặt nổi bất cứ tâm trạng nào, chỉ có nỗi cô độc và sợ hãi vô biên trong sự chán ngán đến tột cùng.

Hai chiếc lư bác sơn trong phòng đang đốt đàn hương thanh nhẹ, khói hương tỏa ra từng làn, dần dần át đi mùi nồng đậm của rượu mơ xanh. Lý Khác giật nút vò rượu, một hơi uống hết chỗ rượu còn lại bên trong, đột nhiên cảm thấy toàn thân sảng khoái hơn không ít. Chẳng trách Đào Uyên Minh nói rằng, *bên trong bao ý đẹp, muốn nói lại quên lời.* Hóa ra, dốc lòng uống một vò rượu, thật sự có thể quên đi mọi thứ tình cảm trên trần thế.

“Bắt đầu từ khi nào?” Kỳ Úc ngồi quỳ bên cạnh y, giơ tay sờ lên gò má nóng rực của y, “Trước kia, chàng không uống nổi một ngụm rượu. Không nổi mẩn đỏ thì cũng nôn thốc nôn tháo. Bây giờ uống nhiều thế này, mà vẫn có thể tỉnh táo như vậy.”

“Quen rồi nên không sao.” Lý Khác mỉm cười, nói nhẹ nhàng như gió thoảng mây thưa.

“Được. Chàng đã thích thì thiếp sẽ bồi tiếp chàng!” Nói rồi Kỳ Úc liền mở một vò rượu khác, rót đầy hai chén, tự uống một chén trước, rồi đưa chén kia cho Lý Khác.

Lý Khác uống cạn một hơi không cần suy nghĩ. Thấy Kỳ Úc vẫn định rót thêm, y vội ấn tay nàng: “Rượu này hại dạ dày,

không được uống nữa.

Kỳ Úc thấy giọng y bình tĩnh, thản nhiên đến mức nàng gần như đã tin. Nhưng bàn tay nắm tay nàng rõ ràng đang không ngừng run rẩy. Thế là nàng nắm trả lại tay y càng chặt hơn: "Trước mặt thiếp, chàng vẫn muốn vất vả chịu đựng như vậy sao?"

Lý Khác hơi ngớ ra, nhìn ba viên ngọc mỡ dê trong suốt trên cổ tay dưới ánh nến chói mắt, khẽ nói: "Kỳ nhi, nàng biết không? Mãi đến bây giờ, ta mới thực sự hiểu được tâm trạng của cha năm xưa..."

Kỳ Úc biến sắc, lập tức thì thầm hỏi: "Vậy chàng có ra quyết định giống cha năm xưa không?"

"Nếu ta làm thật thì nàng sẽ nghĩ thế nào về ta?"

"Năm xưa, lúc chúng ta thành thân, Miên Man hỏi thiếp rằng: 'Ngộ nhỡ sau này Ngô vương điện hạ phạm tội, bị giáng làm thường dân, hoặc là bị lưu đày đến nơi hoang vu cằn cỗi, tỉ tỉ vẫn ở bên ngài ấy như trước đây sao?' Câu trả lời của thiếp lúc đó cũng chính là câu trả lời của thiếp hiện giờ. Đừng nói là lưu đày, kể cả chết, chúng ta cũng luôn ở bên nhau...

"Không được nói nữa!" Lý Khác đột nhiên đứng dậy, muốn nói lớn tiếng, nhưng lại cảm thấy cổ họng đau ghê gớm, đành phải nén giọng: "Các người ai ai cũng đều như thế, muốn ta kiếp này không thể an tâm sống, kiếp sau cũng không thể sống an tâm hay sao?"

"Rồi rồi rồi. Thiếp không nói đến cái chết nữa. Chúng ta sẽ sống tốt, sống rất tốt, được chưa?" Kỳ Úc ôm chặt eo y, không để y tự làm tổn thương bản thân vì kích động quá mức.

“Là ta không tốt! Tất cả là lỗi của ta! Ta chỉ biết nói mồm rằng sẽ bảo vệ những người bên cạnh, nhưng lại giương mắt nhìn họ chết trước mặt ta. Ta quá tự tin, tưởng rằng tất cả mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, mà không biết đấy chỉ là đang tìm cớ cho sự tầm thường vô dụng, tạm bợ cầu an của mình! Lúc ở Dương Châu ta đã sớm phát hiện ra sự bất thường của huynh ấy, nếu lúc đó ta hỏi thêm mấy câu, huynh ấy sẽ không chết. Huynh ấy chết vì một kẻ như ta, rất không đáng! Thật sự không đáng”

Y dựa đầu lên vai Kỳ Úc, dường như phải dùng hết sức lực toàn thân mới nói xong được mấy câu này. Kỳ Úc cảm thấy có nước mắt nóng hổi thấm qua áo nàng, thế là nàng cũng không kìm được hai hàng lệ rơi. Y tự trách mình lâu như vậy, đè nén lâu như vậy, bây giờ cuối cùng đã có thể khóc ra thành tiếng. Nàng muốn nói với y, việc này không liên quan y. Y là người, không phải là thần linh ở tít trên cao, có thể biết rõ mọi điều. Y có nỗi bất lực không thể diễn tả bằng lời của mình. Nhưng nàng không nói gì cả, lúc này biện minh cho y cũng chẳng có tác dụng gì, ngoại trừ khiến y càng thêm đau khổ. Thế nên nàng chỉ có thể an ủi y, mặc cho y phát tiết.

Chân trời bỗng có một tiếng nhạn kêu vẳng tới, kêu đến đứt hơi khản giọng. Kỳ Úc bỗng nhớ đến hai câu thơ của tổ tiên: *Sớm biết nửa đường lạc mất bạn, chẳng thà mãi mãi một mình bay.*

Rất rất lâu sau, Lý Khác mới buông tay. Y cúi đầu nhìn chữ trên tờ giấy, nói như đang nằm mơ: “Hồi nhỏ biểu huynh nói đùa với ta, bảo rằng khi nào huynh ấy mất thì sẽ kêu ta viết văn

bia cho huynh ấy. Ai ngờ nó lại thành sự thật... Ta không yên tâm với bộ Lễ, nên bài văn bia của huynh ấy nhất định phải do ta viết"

Giờ Kỳ Úc mới nhìn theo ánh mắt y. Chỉ thấy y dùng lối chữ tiểu khải nhỏ như đầu ruồi vô cùng đoan chính trang nghiêm, nét nào ra nét ấy, mỗi một chữ dường như đều phải trải qua biết bao cân nhắc suy nghĩ mới thành:

Tháng Năm năm Vĩnh Huy thứ ba Tân Mão, ta qua phủ nói chuyện. Giật mình nghe tin huynh trưởng bị bệnh, đột ngột qua đời. Liền dập đầu mà lạy, giãi bày tâm can, đau xót nắm cổ tay, muộn phiền khó tỏ. Ta đức mỏng tài hèn, rất là hổ thẹn, khó viết nên bài.

Công họ Dương, húy Chính Đạo, tự Trinh Khanh. Người Hoa Âm Hoằng Nông. Làm quan đến tán kỵ thường thị, phong tước Yên công, tên thụy là Chiêu. Công tướng mạo đẹp, tính khiêm hòa, lịch thiệp ngay thẳng, chí lớn xa vời. Cha húy Giản, tự Thế Phỉ, khéo làm văn, giỏi cung ngựa. Mẹ họ Vi, sinh công rồi tự tử, để lại nhiều tiếng hiền. Vợ là An Lăng huyện chúa họ Lý, trưởng nữ của Giang Hạ vương Đạo Tông, tâm dịu hiền, chất thông tuệ. Có một trai một gái, trai tên Sùng Lễ, gái tên Sùng Nhuận.

Nhà Tùy đã đổ, công và bà nội tránh nạn ở Đột Quyết. Khả hãn lập công làm Tùy vương, thờ cúng nhà Tùy. Người Tùy không ai không theo, dùng lịch của mình, đặt ra trăm quan, định cư đất Tương, vạn người đông đúc. Công từ nhỏ nhạy bén, từng thấy tả hữu u uất không vui, cúi đầu thầm rơi nước mắt, hỏi thì trả lời rằng: "Xa quê bao năm, mong về chốn cũ, buồn phiền thành bệnh. Nguyện phụng dưỡng song thân, yên vui sớm tối." Công ngước mắt

nhìn trời, cản rằng: "Đột Quyết hết thọ, các người sắp có thể về Trường An." Tả hữu kinh ngạc hỏi: "Làm sao vương biết?" Công cười đáp: "Khả hãn bất nhân, lăng nhục người nhỏ yếu, khinh mạn kẻ lớn mạnh. Đại Đường vừa hưng, chọn hiền dùng tài, mài đao xoèn xoẹt, sao không thể diệt?" Không lâu sau, quả như lời ấy.

Công thuộc họ ngoại của hoàng thất. Ta và công niên thiếu quen nhau, ngưỡng mộ tài chí, thẩm nhiễm phẩm cách. Thường chống tay nói chuyện, suốt đêm không ngủ, ý hợp tâm đầu, cả đời không phụ. Nay dựa lan can đứng, hứng gió nhìn xa, cỏ cây trong sân cùng trồng đã sum suê cao vút. Năm tháng trước kia, như bóng câu qua cửa sổ, trôi đi trong cái búng tay. Chỉ trong khoảnh khắc, thế sự đều sai.

Ta từng làm quan ở An Châu, mỗi lần gặp chuyện khó khăn phức tạp, liền u uất không vui, vì thế mà chán nản. Công thường giúp ta chia việc thành nặng nhẹ gấp khoan. Có việc khó, ắt sẽ khuyên can giúp đỡ, tha thiết tỏ bày, miệt mài không mệt. Lòng ta bội phục. Về sau tiên đế trao công chức tán kỵ. thường thị, vời làm Ung Châu mục. Chuộng liêm chính, siêng việc công, tự giới hạn mình, tuân theo quy củ. Chưa từng khoe khoang tài đức, ngạo mạn dọa người. Kính trọng quan trên, thân thiết đồng liêu, đối tốt thuộc hạ. Nhiều người muốn kết giao.

Công biết y thuật, thông âm luật. Một hôm, ta sang phủ thăm. Bước chậm đến đình lầu, đúng lúc công đang chơi đàn. Gảy Cung ấn Vũ[*], du dương uyển chuyển, dạt dào phóng khoáng, như có như không, như thần tiên rong chơi ngoài cõi, trong lòng rất vui, không sao tả xiết. Lát sau, thấy bầy oanh dắt díu nhau đến, đậu

trên mái hiên, lặng im không cất tiếng. Hết một khúc, tiếng đàn ngưng, vẫn lưu luyến không rời, mong được nghe lại. Ta vỗ tay khen rằng: "Khúc nhạc huynh đàn là Quảng Lăng tán của Kê Thúc Dạ phải không?" Công trả lời: "Tài của Thúc Dạ, đời ta chỉ có nhìn bụi trông theo. Huống hồ khúc Quảng Lăng thất tán đã lâu, không dễ khôi phục. Khúc này là Mục thanh." Mục Thanh là tên thư trai của công vậy. Ta từng học đàn từ công, tiếc rằng thiên tư ngu độn, không được giáo hóa, đành bỏ cuộc.

Công trị nhà rất nghiêm, người trong phủ không ai là không kính sợ. Một hôm, có tiểu nô tên là Cổ Tử Kỳ phạm tội trộm cắp. Công đích thân tra xét, thấy bảo rằng, Tử Kỳ vốn đôn hậu, nhưng cha mới mất, vét hết gia sản cũng không chôn cất được, mẹ lo buồn đổ bệnh. Công nghe vậy, tìm nói với tả hữu: "Tử Kỳ làm trái gia quy, phạt bốn mươi trượng để làm gương. Niệm tình hiếu thuận chí tình, thưởng hai mươi lạng bạc để lo hậu sự, chữa bệnh cho mẹ." Tử Kỳ khóc lóc vái lạy, không bao giờ tái phạm nữa.

Than ôi! Đời nổi trôi như giấc mộng, vui buồn hợp tan, chỉ trong khoảnh khắc, đã về với cát bụi. Cầm bút viết nhanh, lời không hết ý.

Ta nén lệ làm bài minh[*] rằng:

Sinh trong thời loạn, nguy hiểm dòng đời;
Tình thân chưa hưởng, từ nhỏ mồ côi.
Lưu lạc tái ngoại, cảnh đáng thương thay;
Giữ tâm lương thiện, năm tháng dân trôi.
Mới về Trường An, có ta bạn chơi;

Theo thầy thụ nghiệp, cùng múa kiếm dài.
Ra là anh họ, vào là bề tôi;
Tình bạn son sắt, cao xanh chiếu soi.
Đàn gảy dây búng, chí ở núi mây;
Vẽ tranh bút khéo, đạm bạc xa xôi.
Tu thân cốt đức, quan cốt thẳng ngay;
Vượt hơn trần tục, ngẩng chẳng thẹn trời.
Oai hùng rạng rỡ, em ta kết đôi;
Uyên ương thán phục, nâng án ngang mày.
Gia đình êm ấm, đủ cả gái trai;
Tiếc thay hôm ấy, gục xuống máu rơi.
Hiểu nhiều biết rộng, văn võ toàn tài;
Coi trọng thực chất, tổ tiên nở mày.
Thâm trầm kiên định, khí độ ngời ngời;
Như lan như huệ, thanh khiết cao vời.
Nếu trời thương xót, kiếp sau hẹn người;
Lại làm huynh đệ, mãi không xa rời.

Kỳ Úc đưa tay vuốt ve nét chữ bên trên, khẽ thở dài một tiếng: "Thế này không giống trình độ thường ngày của chàng. Chàng có thể viết được hay hơn."

"Đúng vậy! Nhưng mà ta thật sự không muốn viết thêm lần nữa. Mong rằng huynh ấy sẽ không trách ta"

Chương 34
Luyến tiếc ngày xưa

Kỳ Úc trầm ngâm hồi lâu, thấy tâm trạng của Lý Khác đã dịu đi không ít, bèn mở hai bức tranh đặt trên bàn lúc bước vào cửa ra: "Thanh Đại cuối cùng đã tỉnh lại. Cô ta nói mình nhớ được một vài chuyện vào hôm bị bắt cóc, thiếp đã vẽ lại đại khái. Chàng xem xem có ấn tượng gì với chỗ này và kẻ này không?"

Lý Khác nhìn mấy lượt, vừa nghĩ vừa nói: "Tên này quả thật hơi quen mặt. À, đúng rồi. Tiêu Minh! Hắn là một tiểu lại bên cạnh Tiêu Minh. Năm xưa Tiêu Minh bị lưu đày, thuộc hạ của ông ta bị trừng phạt ở nhiều mức độ khác nhau. Có điều ta cũng không rõ, bây giờ bọn chúng đang ở đâu."

"Đúng! Đúng! Chàng nói thiếp mới nhớ. Tên này là Phương Hạc, đúng là một tiểu nô rất được Tiêu Minh tin tưởng" Một tia sáng chợt lóe lên trong đầu Kỳ Úc, mắt nàng đảo đi đảo lại trên hai bức tranh, "Trước đây cha từng đưa thiếp đến nhà Tiêu Minh thăm hỏi, Phương Hạc luôn đứng sau lưng ông ta, vô cùng ân cần với cha con thiếp. Vậy thì chỗ này... Đúng rồi! Đây là một ngôi nhà ở phường Sùng Nhân của họ Tiêu. Hồi nhỏ Miên Man từng dẫn thiếp đến ở hai ngày. Có điều, về sau ngôi nhà này không còn người ở, chỉ dùng để chứa lương thực và đồ lặt vặt."

Khóe miệng Lý Khác từ từ hé một nụ cười, nhưng vẫn đắng ngắt như nhai sống rễ hoàng liên: "Hôm nay chắc Tiêu Nhuệ về

rồi! Cũng nên để y biết những chuyện này. Nếu y còn có một chút lương tâm thì sẽ hiểu nên làm như nào. Chỉ là ta..."

"Chàng cứ đi làm việc đi. Những chuyện còn lại giao cả cho thiếp. Thiếp sẽ giải quyết ổn thỏa."

Đang nói chuyện thì thấy Hà Bội khẽ gõ cửa: "Điện hạ, vương phi, đã chuẩn bị xong bữa tối rồi ạ"

Kỳ Úc đáp một câu "biết rồi", suy nghĩ một chút, lại gọi Hà Bội lại dặn: "Lát nữa ngươi đến chỗ Lâm nương, bảo bà ấy nói với Vương Huy Nhi là, giờ Tỵ một khắc ngày mai, tìm cách đưa Tiêu nương đến một ngôi nhà cũ ba lần cửa ở cuối ngõ Lê Hoa thuộc phường Sùng Nhân đợi ta.

Hà Bội lanh lẹ dạ một tiếng rồi lui xuống.

Kỳ Úc kéo tay áo Lý Khác: "Mấy hôm trước chàng ở lại Đại Lý tự suốt, thiếp không quản được chàng. Hôm nay chàng ở trước mặt thiếp thì nhất định phải ăn uống hẳn hoi."

Lý Khác gật đầu, trao cho nàng một ánh mắt an ủi: "Được. Nghe nàng cả."

Sáng hôm sau, Kỳ Úc mặc một chiếc trường bào màu trắng, quấn tóc lại thành búi bằng một sợi dây gai mảnh, dẫn theo Cẩm Văn và Thanh Đại, đợi ở cửa Tiêu phủ từ sớm. Mấy hộ vệ nhà họ Tiêu đều nhận ra nàng, vội tiến lên mời nàng vào phủ. Kỳ Úc ghì chặt dây cương, ngựa xoay một vòng tại chỗ rồi dừng lại. Nàng cũng chẳng xuống ngựa, chỉ nói: "Ta ở đây đợi. Các ngươi không được đi thông báo!"

Nàng là vương phi, lại là người nhà họ Tiêu, mấy hộ vệ đó đâu dám không nghe lời, đành vâng vâng dạ dạ, lùi sang một

bên không nói gì nữa.

Sau gần nửa canh giờ, cửa cuối cùng cũng được mở ra. Tiểu La đi đằng sau cách Tiêu Nhuệ một cánh tay. Dù bị tay áo rộng chắn mất, nhưng Kỳ Úc vẫn nhìn thấy rõ Tiêu Nhuệ lặng lẽ nắm tay cô ta lúc bước qua bậc cửa.

Thấy bọn họ tới gần, Kỳ Úc mới xuống ngựa, cúi người vái: "Chào Tống quốc công"

Tiêu Nhuệ giật mình trước cách ăn mặc và xưng hô của nàng, vội hỏi: "Sao cháu lại mặc như thế này?"

"Huynh trưởng của tôi chết trẻ, chẳng lẽ tôi không nên gởi gắm chút nhớ thương sao?" Lúc nói câu này, Kỳ Úc nhìn Tiểu La không chớp mắt. Tiểu La bất giác lùi về sau mấy bước, tay bám chặt vào cửa.

Tiêu Nhuệ nhìn ra vẻ lạnh nhạt trong ánh mắt nàng. Cô cháu gái mà gã hết mực yêu thương, luôn được gã coi là niềm kiêu hãnh của nhà họ Tiêu này, giờ lại xa lạ đến mức gã không dám nhận. Gã thở dài một hơi, nghiêm túc nói: "Kỳ Úc, cháu họ Tiêu. Chúng ta mới là người một nhà. Cháu muốn xa cách ta vì một người ngoài sao?"

Kỳ Úc ngẩng đầu nhìn vào mắt gã, tỏ vẻ khó hiểu hỏi: "Các thái y đều nói, biểu huynh đã bị bệnh nhiều năm. Tuy ra đi có hơi đột ngột, nhưng cũng không phải chuyện gì quá kỳ lạ. Chẳng nhẽ Tống quốc công biết được một số nội tình mà tôi không biết sao?"

Tiêu Nhuệ nghẹn họng trước câu nói này, rất lâu sau mới lấy lại được hơi: "Rốt cuộc cháu muốn nói với ta chuyện gì?"

“Chuyện này rất quan trọng. Chúng ta tìm chỗ khác rồi nói.” Kỳ Úc hơi khựng lại, rồi bổ sung một câu, “Không cần ‘người ngoài đi theo.”

Tiêu Nhuệ suy nghĩ một chút, ngoảnh đầu nhìn Tiểu La, dịu dàng nói: “Cô về trước đi! Cùng lắm là một canh giờ nữa ta sẽ quay lại.”

Ánh mắt Tiểu La có chút hoang mang, mang theo vẻ mông lung và sợ hãi trước tương lai khó đoán. Nhưng cuối cùng cô ta cũng chỉ còn cách gắng gượng bình tĩnh lại: “Vâng. Nô tì biết rồi”

Kỳ Úc không đếm xỉa đến bọn họ nữa, chỉ giẫm bàn đạp ngựa nhảy lên, chạy thong dong mà không ngoảnh đầu lại. Tiêu Nhuệ vốn định hỏi thêm cho rõ, nhưng hiển nhiên Kỳ Úc sẽ không cho gã cơ hội này, đành đi ngang hàng với nhau, dọc đường không nói một lời. Cẩm Văn và Thanh Đại cũng cưỡi ngựa đi theo sau họ.

Đi một mạch ba khắc, Kỳ Úc mới đi chậm lại rồi xuống ngựa. Tiêu Nhuệ cũng đành xuống theo, nhìn xung quanh thấy hoang tàn đổ nát, tò mò hỏi: “Có chuyện gì mà nhất định phải đến nơi hẻo lánh này để nói?”

Kỳ Úc dường như không nghe thấy lời của gã, đẩy cánh cửa khép hờ ra, vừa bước vào bên trong, vừa ngoảnh đầu nói với Cẩm Văn và Thanh Đại: “Các ngươi nhìn kỹ xem có phải là chỗ này không?”

Hai người gật đầu, nhưng đều chỉ lặng lẽ nhìn, không bảo phải, cũng không bảo không phải. Đến khi ra sân sau, Thanh Đại đột nhiên “a” lên lạc cả giọng, sau đó lại chỉ vào ba cây liễu

nói: “Chính là chỗ này! Cẩm Văn nhìn xem, có phải là đây không?”

Cẩm Văn cũng gật đầu lia lịa: “Đúng đúng đúng! Vương phi, chính là chỗ này”

“ồn ào cái gì thế? Lại có hàng mới đến hả?” Đúng vào lúc này, có một gã đàn ông say khướt từ nhà ngang bước ra, “Vị tiểu ca này trông thật anh tuấn! Là con gái chứ gì. Cô yên tâm, ta nhất định sẽ giúp cô tìm một nhà chồng tốt, để nửa đời còn lại không phải lo cơm ăn áo mặc.”

Nói rồi, hắn giơ tay định túm vai Kỳ Úc. Tiêu Nhuệ thấy vậy, vội đạp vào bụng dưới của hắn một cái, tức giận nói: “Đồ có mắt như mù! Đây là người ngươi có thể tùy tiện chạm vào sao?”

Tên đó bị đá lăn ra đất, tỉnh rượu được quá nửa, không ngừng rên rỉ, ngoạc miệng nói: “Các ngươi rốt cuộc là ai?”

Kỳ Úc gạt cánh tay Tiêu Nhuệ chắn trước mặt mình ra, nhìn vẻ mặt đầy sợ hãi của Thanh Đại, lại quan sát bộ dạng của tên đang nằm dưới đất: “Phương Hạc, ngươi không nhận ra ta sao?”

Phương Hạc đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, cơ thể bất giác run lẩy bẩy, nhưng vẫn tò mò hơi ngẩng đầu lên theo bản năng, song lúc nhìn thấy ánh mắt tóe lửa của Tiêu Nhuệ, lại sợ hãi không dám nhìn nữa.

Kỳ Úc tiến lên vài bước, lấy roi ngựa trong tay áo ra, quật mạnh lên người Phương Hạc mấy cái. Đến khi hắn đã máu me đầm đìa, nàng mới nói với Tiêu Nhuệ: “Ngài nhìn rõ rồi chứ? Tên Phương Hạc này trước đây là người của Tiêu Minh, chính hắn đã bắt cóc Cẩm Văn và Thanh Đại, không để bọn họ về phủ báo tin cho ngài”

Tiêu Nhuệ nhíu chặt đôi mày, nhìn Phương Hạc đang kêu la oai oái, trong lòng tuy đã rõ được mấy phần, nhưng vẫn cứng đầu nói: “Sao cháu biết không phải là hắn chịu sự sai khiến của Dương Chính Đạo?”

Kỳ Úc thấy gã đến giờ này mà vẫn không muốn thừa nhận, liền ném phăng roi ngựa xuống đất, giận dữ nói: “Tống quốc công cũng không thử nghĩ xem, năm xưa biểu huynh vạch trần tội trạng của Tiêu Minh, kể cả biểu huynh thật sự muốn làm, thì sẽ tìm đến người của Tiêu Minh sao?”

Tiêu Nhuệ ngồi thụp xuống, quấn roi ngựa quanh cổ Phương Hạc: “Kẻ nào đã sai ngươi bắt cóc hai thị nữ của Tương Thành công chúa?”

“Không... không biết.” Phương Hạc nói ấp úng.

Tiêu Nhuệ siết chặt roi thêm, nghiến răng nói: “Không nói thì ngươi sẽ chết. Xưa nay ta không muốn lôi thôi nhiều lời với người khác!”

Mặt Phương Hạc phồng lên tái đỏ, hai tay không ngừng quơ quào trong không khí, miệng thều thào: “Tiểu nhân... tiểu nhân thật sự không biết. Người đó chỉ kêu tiểu nhân... bắt bọn họ lại.”

Tiêu Nhuệ buông tay ra: “Người nói rõ cho ta!”

“Tiểu nhân không nhìn rõ tướng mạo của người đó. Hắn chỉ bảo tiểu nhân chờ khi hai thị nữ và công chúa chia ngả thì đưa hai người họ đi, đợi tám, mười ngày sau lại đưa về.”

Kỳ Úc không đợi Tiêu Nhuệ nói liền hỏi tiếp: “Vậy tại sao ngươi lại mặc quần áo như thế?”

“Quần áo?” Phương Hạc đảo mắt, lập tức nói, “Người đó đúng là bảo tiểu nhân mặc đồ mà hắn chuẩn bị cho để hành sự. Nhưng tiểu nhân thật sự không nhìn ra bộ quần áo đó có chỗ nào đặc biệt..”

Tiêu Nhuệ lảo đảo lùi về sau hai bước: “Tại sao? Tại sao lại như thế này?”

“Tại sao lại không thể như vậy?” Kỳ Úc đỏ hoe mắt, lạnh lùng nói: “Biểu huynh phải thật sự là người nham hiểm gian trá, tự tư tự lợi, thì mới hợp với suy nghĩ trong lòng ngài, đúng không?”

“Kỳ nhi...” Tiêu Nhuệ khẽ gọi nàng một tiếng, nhưng không dám nhìn vào mắt nàng, nên lại nói với Phương Hạc: “Ngươi làm ra chuyện táng tận lương tâm như thế, sao còn dám ở lại đây?”

Lúc này, phía sau nhà dường như có tiếng kêu cứu yếu ớt của con gái vẳng lại. Kỳ Úc vội nói với Cẩm Văn: “Mau đi xem xem!”

Tiêu Nhuệ thấy Phương Hạc đực mặt ra, liền trừng mắt với hắn, thúc giục: “Còn không mau nói!”

Phương Hạc run như cầy sấy, sờ vết đỏ trên cổ mình, bỗng có cảm giác như vừa bò về từ địa ngục, vội vàng mở miệng: “Sau khi Tiêu thị lang đi, tiểu nhân lêu lổng khắp nơi, sống những ngày bữa no bữa đói. Mãi đến một thời gian trước, tiểu nhân tình cờ bắt gặp mấy người và tú bà ở ngõ Yêu Liễu bàn chuyện mua bán các cô gái. Tiểu nhân sợ bị bọn chúng diệt khẩu, đành phải làm cùng, cho bọn chúng giấu những cô gái đó ở đây, rồi

dựa vào nhan sắc mà tính xem bán cho ai. Cô nào không đồng ý thì sẽ đánh đến khi đồng ý mới thôi."

Thanh Đại nãy giờ đứng cách họ khá xa, mãi đến khi nghe được mấy câu này, mới đánh bạo từ từ lại gần nói: "Thảo nào lúc bị nhốt ở đây, nô tì thường xuyên nghe thấy tiếng mài dao và tiếng con gái kêu la thảm thiết."

Trong khi nói chuyện, Cẩm Văn đã dẫn năm, sáu cô gái dung nhan xinh đẹp từ nhà trong đi ra: "Nô tì vừa hỏi rồi, bọn họ đều là con gái nhà lành trong phường Sùng Nhân, bị lừa đến đây?"

Tiêu Nhuệ nhìn mấy cô gái đó vài lượt rồi nói: "Thanh Đại, ngươi đưa họ lui xuống nghỉ ngơi một lát. Cẩm Văn, ngươi cầm ấn tín của ta đến phủ Ung Châu, bảo trưởng sử mang người tới"

Kỳ Úc nhìn mặt trời dần lên cao, nghĩ chắc đã qua giờ Tỵ, bèn nói: "Nếu Tống quốc công có thì giờ, thì đợi ở đây một lát. Có lẽ còn một số chuyện ngài chưa biết."

* * *

Không biết tại sao, trong lòng Tiêu Nhuệ lại thấy hơi sợ hãi, khiến gã không trả lời ngay, chỉ kéo Phương Hạc trên mặt đất dậy, trói quặt hai tay hắn lại, lôi đi, rõ ràng không muốn ở lại quá lâu.

Kỳ Úc tựa hồ nhìn ra tâm tư của gã, giơ tay chắn trước mặt gã: "Minh Giác tỉ tỉ ở trên trời có linh thiêng, sẽ không tha thứ cho ngài. Ngài chỉ cần để tâm suy nghĩ một chút thì sẽ rõ kế ly gián này được thực hiện vụng về như thế nào. Vậy mà ngài lại không một chút nghi ngờ! Ngài tưởng rằng mình sẽ giữ vững

tình yêu với tỉ tỉ, cả đời không thay đổi, kết quả là ngài vẫn đổi thay. Đổi thì cứ đổi, cũng chẳng phải tội lớn không thể tha thứ gì. Nhưng từ đầu đến cuối ngài không dám tin, nên ngài mới không ngừng tìm cớ cho bản thân...

"Đủ rồi! Đừng nói nữa. Tiêu Nhuệ chỉ cảm thấy mỗi câu nàng nói đều giống như đang lột một lớp quần áo của gã. Nàng lại nhìn thấu gã đến mức này, khiến gã kinh hồn bạt vía.

"Chưa đủ! Còn lâu mới đủ! Người khác sẽ không nói với ngài những lời này, nhưng tôi thì nói!" Kỳ Úc dừng bước, tiếp tục nói: "Tôi không biết ngài dùng cách gì để ép biểu huynh bắt buộc phải dùng hạ sách này, nhưng tôi biết, nếu biểu huynh không làm như vậy thì người bây giờ đang đứng trước mặt ngài đây nhất định sẽ là một xác chết. Sao ngài lại muốn mạng của chúng tôi như thế?"

Tiêu Nhuệ bị nàng nói đến mức uất nghẹn, không kìm được vung tay lên, nhưng hồi lâu không giáng xuống. Kỳ Úc thản nhiên, vẫn đứng lừng lững bất động, chất vấn: "Ngài luôn miệng nói biểu huynh là người ngoài. Nhưng cái người ngoài ấy đã làm gì? Còn ngài thì đã làm gì? Bàn tay này của ngài đã đánh huynh ấy, cũng đánh cả chồng tôi! Bọn họ không đánh trả, chẳng phải vì sợ ngài, mà vì bọn họ lương thiện. Dù bọn họ vùng vẫy trong quyền mưu đã nhiều năm, dù bọn họ nhìn thấy quá nhiều lòng người đen tối và mưu kế nham hiểm, nhưng trước sau bọn họ luôn đặt tình cảm ở vị trí quan trọng nhất trong trái tim. Còn ngài thì sao? Ngài lại...

Kỳ Úc còn muốn nói thêm nữa, nhưng má phải đã hứng một cái tát nặng nề. Tiêu Nhuệ dường như vẫn chưa hả giận, dừng

lại chốc lát rồi lại đẩy mạnh nàng một cái. Kỳ Úc đau đến mức không kìm nổi nước mắt, nhưng nàng nhanh chóng lau đi, không để lộ mảy may yếu đuối nào trong mắt. Tiêu Nhuệ lạnh lùng nói: "Cho dù ta thật sự làm sai điều gì, cũng không cho phép cháu chỉ trích!"

Hai người bốn mắt nhìn nhau, sau một hồi lặng thinh, chợt nghe thấy trong sân vang lên tiếng bước chân và tiếng nói chuyện của đàn bà con gái.

"Em đưa chị đến dinh phủ đổ nát này làm gì thế?"

"Lâm nương muốn thuê lại chỗ này, bảo em đến xem trước xem có thích hợp không. Vị trí đúng là hẻo lánh, lại còn cũ kỹ, nhưng phòng ốc rộng rãi, sân cũng lớn. Nhà Lâm nương nhiều người, sống ở đây cũng thoải mái. Chị nói xem có phải không?"

"Em cảm thấy thích hợp là được. Nói ra thì Lâm nương đối xử với em tốt thật đấy, hệt như con gái ruột vậy."

"Đúng thế. Nếu không có Lâm nương thì con gái em cũng không ra đời nổi."

Kỳ Úc mừng rỡ trong lòng, rảo bước đi tới, quả nhiên trông thấy Vương Huy Nhi và Tiêu nương trên hành lang ngoài sân. Tiêu nương thấy vẫn còn có người ở đây, không khỏi kinh ngạc, vội quay đầu nhìn Vương Huy Nhi bằng ánh mắt thăm dò. Vương Huy Nhi không nhìn cô ta, chỉ vén áo vái chào Kỳ Úc, rồi lập tức lùi sang một bên.

"Hóa ra ngươi là Tiêu nương" Kỳ Úc xoa bên má đau rát của mình, tiến lên mấy bước, "Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong"

Tiêu nương khoảng hai mươi tuổi, dáng người đầy đặn, trông cũng đoan trang xinh đẹp, chỉ là đôi mắt cứ đảo qua đảo lại, đem đến cho người ta một cảm giác không yên phận. Cô ta hỏi dò: "Ngài là ai?"

Kỳ Úc vẫn quan sát cô ta, suy nghĩ một chút rồi nói thẳng vào vấn đề: "Tiểu La từng hầu hạ bên cạnh ta."

"Ngô vương phi?" Tiêu nương buột miệng, lập tức giật mình cảm thấy đã lỡ lời, vô thức bụm miệng lại.

"Ngươi nhận ra được ta, rất tốt." Kỳ Úc vén áo ngồi xuống chiếc đôn đá dưới hiên, "Nói cho ta tất cả những gì ngươi đã làm"

Tiêu nương khẽ lắc lư cái đầu, làm tua của chiếc trâm bạc đung đưa qua lại. Cô ta không trả lời Kỳ Úc mà lại ném ánh mắt về phía Vương Huy Nhi lần nữa, giọng nói đã có phần oán trách: "Tôi chưa bao giờ đối xử tệ với cô."

Vương Huy Nhi ngoảnh đầu đi chỗ khác, không nhìn cô ta. Vào khoảnh khắc mở miệng, vẻ gấp gáp trong mắt Kỳ Úc đã biến thành ôn hòa điềm đạm: "Đêm hôm qua, ta sai người đến thôn Ngũ Liễu phường Tường Hòa. Nếu trước khi mặt trời lặn mà không nhận được tin của ta, bọn họ sẽ mang toàn bộ già trẻ trong căn nhà ở đầu thôn đi, đưa đến một nơi mà người khác mãi mãi không thể tìm thấy"

Tiêu nương biến sắc, định lao về phía trước theo bản năng, nhưng bị Vương Huy Nhi chặn lại. Cô vuốt đi vuốt lại chéo áo, rất lâu sau mới nghiến răng nói: "Nếu cô thật sự là Ngô vương phi thì sao có thể làm chuyện nham hiểm vô liêm sỉ như vậy được?"

Kỳ Úc dửng dưng: “Nếu ta không phải là Ngô vương phi thì đã chẳng làm được chuyện nham hiểm vô liêm sỉ như vậy! Nói! Tiểu La là gì của ngươi? Ả năm lần bảy lượt đến phủ Trưởng Tôn tìm ngươi, rốt cuộc là để làm gì?”

“Cô ta..” Tiêu nương chỉ thốt ra hai chữ, rồi đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, ngậm miệng không nói.

“Ngươi vẫn không tin phải không?” Kỳ Úc liếc một cái là nhìn thấu tâm tư của cô ta, lấy một con chó đất nung nhỏ ở trong tay áo ra đặt sang bên cạnh, “Con trai người tên là Thu Ca, đây là đồ chơi mà nó thích nhất. Cho dù tai con chó đã bị mẻ một miếng, nhưng nó vẫn rất quý, đêm ngủ vẫn luôn thích ôm”

Tiêu nương vừa giận vừa lo, do dự hồi lâu, cuối cùng đành phải quỳ gối xuống đất: “Xin vương phi tha cho người nhà của thiếp thân. Thiếp thân nhất định sẽ nói tất cả những gì mình biết cho vương phi.

Kỳ Úc khẽ thở phào, xua tay ý bảo cô ta nói tiếp.

“Tiểu La vốn là họ hàng xa của thiếp thân, những năm qua vẫn luôn qua lại. Sáu bảy năm trước, cô ta nói với thiếp thân, cô ta thích phò mã của Tương Thành công chúa, hy vọng có thể làm thị thiếp bên cạnh ngài ấy. Lúc đó thiếp thân còn cười bảo cô ta đừng mơ tưởng hão huyền như vậy. Vốn dĩ thiếp thân tưởng rằng, cô ta chẳng qua là nhất thời ấm đầu. Nhưng nào ngờ, cô ta lại thật sự nghiêm túc. Nhất là khi cô ta biết tướng mạo của mình và Tương Thành công chúa giống nhau đến mấy phần, liền hạ quyết tâm trở thành người đàn bà của phò mã. Không phải thị thiếp, mà là quý thiếp.”

Kỳ Úc lạnh lùng nói: “Với tâm tính như vậy mà ta lại để ả làm tiểu nha hoàn trong vương phủ bao nhiêu năm, đúng là thiệt thòi cho ả quá. Sau đó người đã bày mưu tính kế cho ả phải không?”

“Không! Không phải như thế.” Tiêu nương lắc đầu như trống bỏi, “Về sau có một lần, quản gia Hồ An Thái của phủ Trưởng Tôn nhìn thấy thiếp thân và Tiểu la nói chuyện với nhau, hắn hỏi thiếp thân, tại sao lại có quan hệ với người của phủ Ngô vương? Thiếp thân bèn nói thật cho hắn biết. Lúc đó Hồ An Thái cũng không bảo gì. Nhưng mấy hôm sau, hắn gọi thiếp thân đến, cho rất nhiều bạc, bảo thiếp thân kể cho hắn tất cả những chuyện liên quan đến Tiểu La. Lúc đó chồng thiếp thân bị người ta vu cáo phải ngồi tù, con gái lớn thì mắc bệnh nặng, rất cần đến bạc. Thế là thiếp thân nói với hắn rất nhiều chuyện mà chẳng suy nghĩ gì”

“Quả nhiên là người của phủ Trưởng Tôn... Kỳ Úc đứng dậy, đi tới đi lui mấy bước, siết tay thật chặt, khi móng tay bấu vào lòng bàn tay đến phát đau, nàng mới buông ra, “Tiếp tục di.”

Tiêu nương không kìm được lại nhìn Vương Huy Nhi, thấy trước sau cô ta vẫn đứng thẳng người ở đó với vẻ mặt lãnh đạm không quan tâm, đành thu ánh mắt về: “Khoảng vài ngày sau khi tiên đế băng hà, Hồ An Thái lại tìm đến thiếp thân, bảo thiếp thân mách nước cho Tiểu La, phải làm thế nào để từng bước tiếp cận phò mã, khiến phò mã thật lòng thích cô ta. Tuy thiếp thân cảm thấy kỳ lạ, nhưng một là hắn đã chìa bàn tay ra giúp đỡ lúc thiếp thân khốn khó nhất, hai là thiếp thân thực sự có phần đồng cảm với Tiểu La, nên đã thuật lại những cách đó

cho cô ta. Về sau, Tiểu La phấn khích chạy đến nói với thiếp thân là, Tương Thành công chúa đã giữ cô ta lại phủ làm việc, cô ta còn một mình nói chuyện với phò mã. Hơn nữa cô ta còn khẳng định, phò mã hơi có thiện cảm với mình."

Kỳ Úc nghe thấy có tiếng sột soạt từ phía sau vẳng lại, liền biết nhất định Tiêu Nhuệ đang ở đó nghe, khóe miệng bất giác lộ ra vẻ chế giễu.

Tiêu nương không để ý thấy có gì bất ổn, vẫn dè dặt nói tiếp: "Tiểu La vô cùng cảm kích thiếp thân, liên tục nói sẽ nghĩ cách báo đáp. Thế là... thế là.." Nói đến đây, cô ta bỗng cảm thấy trái tim mình đập nhanh hơn, "Thiếp thân nói cho cô ta biết việc mà Hồ An Thái thực sự muốn cô ta làm, để cô ta tìm cách, từng bước phò mã với Yên quốc công, còn cả với Ngô vương điện hạ, không cần gấp gáp, nhưng nhất định không được để lại dấu vết. Ban đầu Tiểu La cũng do dự, nhưng thiếp thân bảo cô ta, chính vì bị hai người họ vu cáo nên chồng của thiếp thân mới chết thảm trong ngục, cầu xin cô ta nhất định phải giúp việc này."

"Ta phải giết ngươi!" Vương Huy Nhi đứng đó hồi lâu không nói một lời, nghe đến chỗ này lại đùng đùng nổi giận, tiến lên túm tóc Tiêu nương, không biết lấy đâu ra sức, gồng mình đập đầu cô ta vào cột hiên. Tiêu nương muốn giãy giụa mà không nổi, đành mặc cho Vương Huy Nhi hành động như một người điên. Chẳng mấy chốc, trán của cô ta đã tím tái một mảng, hơn nữa còn không ngừng ứa máu.

Kỳ Úc ở bên cạnh nhìn, trong lòng bất giác kêu lên khoái trá. Loại người này, quả thật chết không đáng tiếc.

“Dừng tay!” Cuối cùng Tiêu Nhuệ đã không kiềm chế được, từ đằng sau lao tới, giơ tay tách hai người đang vật lộn với nhau ra, nhìn Tiêu nương máu me đầy mặt hỏi: “Những gì ngươi nói đều là thật chứ?”

Tiêu nương bưng mặt, gật đầu như bổ củi: “Là thật, tất cả đều là thật! Thiếp thân không dám nói láo.”

Tiêu Nhuệ suy sụp gục xuống chiếc đôn đá, trước mắt bỗng hiện lên những lời Tiểu La từng nói với gã:

“Công chúa có quan hệ tốt với Ngô vương thì cũng thôi, nhưng tình cảm với Tuyên Bình hầu cũng có thể sâu sắc đến thế sao?”

“Phò mã biết tính của công chúa mà, công chúa coi trọng tình thân nhất. Ngài đã yêu công chúa thì cũng phải yêu người công chúa yêu.”

“Chẳng lẽ công chúa thực chất muốn đến Lương Châu tìm Ngô vương điện hạ? Nhưng nếu đúng là như vậy, công chúa chẳng có lý do gì để giấu ngài cả!”

“Quân hầu nghi ngờ công chúa biết chuyện giữa phò mã và nô tì, nên mới nổi giận rời phủ đi chùa dâng hương. Mấy hôm trước, y khám mạch phát hiện ra công chúa đã mang thai. Y nhất định phải bắt nô tì đền mạng cho công chúa và đứa bé”

“Vương nương tử, chúng ta đi thôi!” Kỳ Úc gật đầu với Vương Huy Nhi, rồi lập tức đi thẳng, chẳng quay đầu lại.

Vương Huy Nhi trừng mắt dữ tợn với Tiêu nương, tuy không cam tâm, nhưng vẫn đi theo sau Kỳ Úc.

Tiêu Nhuệ nhìn bọn họ càng lúc càng đi xa, cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong cơn bàng hoàng, vội bước đến trước mặt Kỳ Úc,

kìm nén một hồi, mới cúi đầu cắn chặt răng nói: “Xin lỗi”

“Xin lỗi?” Giọng của Kỳ Úc lạnh buốt như một cục băng cứng đập vào chân Tiêu Nhuệ, “Hôm nay tôi đưa ngài đến đây, chỉ vì muốn cho ngài biết sự thật, nếu ngài còn có trái tim thì cả đời này sẽ không thể sống yên ổn. Còn tiếng ‘xin lỗi này, người cần nghe thì đã vĩnh viễn không nghe được rồi, ngài hà tất phải lôi thôi nhiều lời?”

Nói xong, Kỳ Úc liền đi thẳng ra ngoài cổng, dắt ngựa chậm rãi bỏ đi. Vương Huy Nhi theo sau nàng, mắt vẫn chưa nguôi phẫn nộ. Đi một lúc lâu, Kỳ Úc mới quay đầu lại, trịnh trọng nói: “Đa tạ cô.”

“Không! Phải đa tạ vương phi đã cho thiếp thân cơ hội này.” Vương Huy Nhi cắn môi, thình lình quỳ xuống đất, tha thiết khẩn cầu, “Thiếp thân muốn thỉnh cầu vương phi một tâm nguyện”

Kỳ Úc cúi người đỡ hờ cô một cái, gật đầu nói: “Được.”

Vương Huy Nhi hơi ngập ngừng hỏi: “Vương phi không hỏi là tâm nguyện gì sao?”

“Cô muốn đi tế bái biểu huynh, đúng không?”

“Vâng. Thiếp thân biết mình không nên si tâm vọng tưởng, nhưng đây là lần cuối cùng. Từ nay, thiếp thân sẽ quên ngài ấy. Những năm qua, thiếp thân cũng dành dụm được không ít bạc, có thể đưa con gái và cả nhà Lâm nương về Việt Châu an cư.”

Kỳ Úc nghe thấy chim vàng anh trong rừng hót rì rầm, như đang phổ một khúc ly ca du dương buồn bã. Nàng từ từ thu lại muôn mối tơ vò trong đầu, hít sâu một hơi: “Nếu còn thiếu bạc

thì cứ nói. Hơn nữa, về phần cha mẹ cô, ta sẽ sai người đi hòa giải, đảm bảo bọn họ sẽ không làm khó cô nữa.

Vương Huy Nhi lắc đầu quầy quậy, nói giọng kiên quyết: "Không cần đâu. Bọn họ vì tiền của mà lừa gả thiếp thân cho nhà họ Thôi, lại đuổi thiếp thân ra khỏi nhà lúc thiếp thân khốn khó nhất, thiếp thân cũng không muốn dây mơ rễ má gì đến bọn họ nữa"

"Vậy thì tất cả tùy cô."

* * *

Lúc này đã sang giờ Mùi, Vân Lĩnh hớt hải bước vào trong Thụy Phúc đường của vương phủ, thấy Lý Khác đang tập trung xét duyệt mấy bản tấu báo bộ Hình gửi lên tối qua, liền do dự không dám bước tới.

Lý Khác đặt chiếc bút trong tay xuống, ngước mắt nhìn hắn nói: "Vào đi"

Vân Lĩnh dạ một tiếng, bước đến trước bàn, cúi người thi lễ nói: "Việc điện hạ muốn ti chức điều tra, Ti chức đã tra ra được đại khái rồi. Trong một tháng Cao Dương công chúa sẽ mời các hoàng thân quý thích như Đan Dương công chúa, Ba Lăng công chúa, Tiết phò mã, Sài phò mã đến phủ Kinh vương tụ hội hai ba lần. Nghe một tiểu thái giám hầu trà nước bên cạnh Kinh vương bảo là, Cao Dương công chúa có vẻ vô cùng bất mãn với bệ hạ, thường xuyên lén lút oán trách. Còn những chuyện khác, Ti chức chưa dò la được.

“Vất vả cho ngươi rồi.” Lý Khác lại cầm bút trên cái gác bút lên, viết mấy chữ lên công văn. Ngay sau đó y lại dừng tay, suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Mời Giang Hạ vương và Sài tướng quân tối mai đến phủ nói chuyện giúp ta. Còn nữa, hôm nay Thục vương về kinh, dặn Quý Thành ra cổng thành đón, bảo nó đến gặp ta ngay lập tức.

“Vâng. Ti chức biết rồi.” Vân Lĩnh cúi người vái, đang định quay người rời đi, nghĩ ngợi một chút, lại không kìm được nói, “Ngài thật sự không đến phủ của Dương công tử thăm hỏi nữa ạ? Từ khi công tử qua đời, ngài chỉ qua có một lần, lại còn là nhận ý chỉ của bệ hạ, đến cúng tế thay bệ hạ. Bây giờ khó tránh khỏi mấy lời đồn đại từ trong triều ngoài nội.

Lý Khác nhìn mực từ đầu bút nhỏ xuống tờ giấy, từ từ loang ra, giống như những đau thương không thể nói nên lời đó, sau mấy câu này, đã dần dần lan khắp người y. Nhưng mặt y vẫn bình thản như không: “Bọn họ nói những gì?”

Vân Lĩnh hơi lúng túng gãi đầu, cuối cùng vẫn không nói ra những lời mà ngay cả mình cũng cảm thấy không thể lọt tai đó: “Điện hạ đừng hỏi. Ti chức biết, ngài rất đau buồn khó chịu trong lòng…”

“Được rồi, không nói nữa. Mau đi làm việc đi.” Lý Khác đứng dậy, gần như là hoảng loạn ngăn cản hắn nói tiếp. Tim y đập dữ dội mãi không thôi, đến khi nhìn thấy bóng dáng Vân Lĩnh đã biến mất khỏi tầm mắt, mới kiệt sức ngã xuống ghế.

Lúc Lý Âm tới, y đã điều chỉnh xong tâm trạng, đề mấy chữ lên bức tranh về tiệc xuân mà y vẽ cách đây vài tháng. Mấy năm nay Lý Âm luôn giữ chức thứ sử ở Hoàng Châu, vì thuộc hạ đắc

lực, nên dù chưa sửa được tính tùy hứng tản mạn, cậu vẫn có thể đem lại cho người dân một cuộc sống yên vui thái bình.

Cậu dè dặt quan sát vẻ mặt của Lý Khác hồi lâu, mới dám mở miệng hỏi: "Ca ca mọi chuyện đều ổn chứ?"

"Rất ổn." Lý Khác khẽ thổi vết mực trên giấy, đợi nó khô hết, mới cuộn bức tranh lại đưa cho Lý Âm, "Chẳng phải lần trước em nói là muốn có một bức tranh của ta để treo trong thư phòng sao? Cho em bức này"

Lý Âm nhận lấy bức tranh rồi đặt sang một bên, vẻ cảnh giác trên mặt vẫn chưa giảm: "Đa tạ ca ca. Ca ca... không sao thật chứ?"

"Ta không sao, nhưng có chuyện cần tìm em." Lý Khác chăm chú nhìn cậu, trầm giọng hỏi, "Lần này về có thể ở lại bao lâu?"

"Chắc khoảng hai ba tháng ạ." Lý Âm cảm thấy trong phòng khá oi bức, liền cởi áo ngoài, nhón hai viên đá lạnh trong chậu đồng lên nghịch trên tay, "Dù thế nào cũng phải đợi tang lễ của Trinh Khanh ca ca kết thúc thì mới đi. Bệ hạ sẽ không đến mức không nể cả chút tình cảm này chứ?"

Dường như Lý Khác không để vào tai hai câu sau của cậu: "Thế thì tốt. Trước đây em thường xuyên qua lại với lục thúc, vì vậy việc này chỉ có thể giao cho em. Gần đây Cao Dương công chúa luôn mượn chỗ của ông ấy để thết tiệc mời khách, em nghĩ cách moi tin từ ông ấy, hỏi xem Cao Dương công chúa đang mưu đồ việc gì, ông ấy có tham gia hay không? Nhớ là không được để lộ dấu vết"

Lý Âm nghe thấy vẻ nóng ruột và khẩn trương trong lời nói của y, liền biết việc này nhất định cũng quan trọng đối với y, mà

y lại có thể giao phó cho cậu việc quan trọng như vậy, khiến cậu vô cùng cảm động. Nhưng ngay sau đó Lý Âm lại hơi lưỡng lự: "Ca ca thật sự cho rằng em có thể làm tốt ư?"

"Ta tin em. Có điều, nếu không thành thì cũng chẳng sao, ta sẽ nghĩ cách khác"

Lý Âm hơi rướn người về phía trước, gật đầu thật mạnh: "Ca ca yên tâm. Em nhất định sẽ dốc hết sức làm thật tốt. Chỉ là... ca ca thăm dò để làm gì? Đừng nói là bọn họ không có lá gan này, kể cả thật sự hành động, cũng chẳng chọc được trời đâu!"

"Bọn họ không chọc được trời, ta sẽ giúp họ chọc!"

Lý Âm nghe thấy y nói một cách dữ tợn, vô thức rụt bàn tay nãy giờ đặt ở trên bàn lại, trầm giọng nói: "Ca ca nhất định không được hành sự bốc đồng. Giờ chưa phải là thời tốt nhất."

Khóe miệng Lý Khác từ từ tràn ra một nụ cười: "Em nghĩ ta muốn làm gì? Chẳng lẽ em cũng giống bọn chúng, cho rằng ta có lòng dạ ấy sao?"

"Không! Không phải." Lý Âm cuống quýt giải thích, "Em biết, trong bất cứ tình cảnh nào ca ca cũng sẽ không có. Nhưng mà, em cũng không biết nữa... em chỉ hơi sợ, sợ ca ca... sợ..."

Lý Khác nghe cậu nói năng lộn xộn, biết cậu vì quan tâm nên mới rối loạn, liền vỗ nhẹ lên vai cậu. Không biết từ bao giờ, cậu em trai được y che chở từ nhỏ này cũng đã bắt đầu quan tâm y, lo lắng cho y. Như thế này thật tốt biết bao! Chỉ đáng tiếc, người từng nói sẽ mãi mãi đứng bên cạnh giúp đỡ y ngay từ lúc y mười hai tuổi, nay đã không còn.

Hai chữ "mãi mãi" này, chỉ giống như một nắm tàn hương trong lòng bàn tay y, gió vừa thổi là tan ra.

“Lục đệ, đừng sợ. Ta sẽ không làm vậy, mãi mãi không.” Lý Khác nói xong, lại giật mình vì mình cũng dùng hai chữ “mãi mãi”, bất giác nhếch môi như đang tự giễu. Một lúc lâu sau, y mới lại nói: “Đi thăm Vĩ nhi đi. Bây giờ nó cao nhất trong mấy đứa trẻ rồi đấy.”

Lúc này trên mặt Lý Âm mới hiện lên chút nhẹ nhõm: “Vâng ạ! Em nhớ nó lắm. May mà có ca ca và tẩu tẩu hết lòng chăm sóc, nó mới có thể bình yên lớn lên.”

“Không nói chuyện này nữa. Chúng ta đi thôi.”

Giờ Mão ngày hôm sau, Giang Hạ vương và Sài Triết Uy đến vương phủ theo hẹn. Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, Giang Hạ vương dường như đã già đi rất nhiều, vài lọn tóc mai bạc lồ lộ dưới ánh chiều tà chiếu rọi, thân thể vốn dĩ cường tráng thẳng tắp nay lại hơi khom xuống. Đi từ cửa phủ đến Thụy Phúc đường, ông chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng mỏi mệt, cho đến khi ngồi xuống nghỉ một lúc lâu, vẫn còn không ngừng hổn hển.

Lý Khác vội bảo thị nữ lấy ra hai khay đá từ trong hầm băng đặt xuống đất để hạ nhiệt, lại sai người vào bếp bưng lên món chè đã chuẩn bị xong từ sáng. Y lấy thìa múc hai bát đầy đặt trước mặt hai người: “Trong đây có lê, vải, dâu tằm, hoa kim liên và thổ phục linh, đều là những thứ có thể trừ nóng giải khát, năm xưa biểu huynh có nói cho con nghe.”

Giang Hạ vương nghe y nói vậy, đôi mày bất giác hơi nhíu lại, chất chứa đôi phần buồn thương không che giấu nổi: “Chính nhi ra đi, đối với ta chính là đầu bạc tiễn đầu xanh”

Lý Khác uống ừng ực hết sạch bát chè. Bụng y vốn dĩ đang nóng hừng hực, đột ngột uống nhiều nước lạnh như vậy, y chỉ cảm thấy bên trong đau thắt từng cơn. Y lau miệng hỏi: "Tuyết Lộ muội muội bao giờ về ạ?"

Giang Hạ vương buồn bã thở dài: "Chắc cũng chỉ mấy hôm nữa thôi. Người đến Nhữ Nam báo tin về nói là tâm trạng của Tuyết Lộ vô cùng bất ổn, thật sự khiến người ta lo lắng. Cũng tại ta không tốt, lúc đó ta không nên đồng ý với Chính nhi để Tuyết Lộ rời kinh. Nếu không thì vợ chồng nó vẫn có thể gặp nhau lần cuối"

"Chú yên tâm. Sau này, chuyện của Tuyết Lộ và Sùng Lễ, Sùng Nhuận cũng là chuyện của con, con nhất định sẽ thay biểu huynh chăm sóc họ. Đây cũng là tâm nguyện của huynh ấy."

Sài Triết Uy nghe đến đây cũng mở miệng nói: "Còn có em nữa. Ai dám ức hiếp Tuyết Lộ tỉ tỉ, em sẽ đánh cho ngay cả cha mẹ cũng không thể nhận ra!"

Khóe miệng Giang Hạ vương miễn cưỡng nặn ra nụ cười an ủi: "Chỉ mong Tuyết Lộ có thể sớm nghĩ thông suốt, chí ít có thể vì bọn trẻ mà sống cho tốt.

Lý Khác cúi đầu, im lặng hồi lâu mới nói: "Chú, con không chịu nổi nữa rồi..."

Sài Triết Uy không ngờ y lại đột ngột nói ra một câu như vậy, hoài nghi hỏi: "Kẻ nào đã chọc giận tam ca?"

Giang Hạ vương siết chiếc khăn trong tay, trong khoảnh khắc này, nếp nhăn nơi khóe mắt dường như lại sâu hơn hẳn. Những hận cũ thù mới lúc này đã hóa thành một ánh mắt kiên

định nhìn chằm chằm vào Lý Khác: “Con muốn thế nào thì thế nấy! Ta nhất định sẽ toàn tâm toàn ý giúp đỡ con.”

“Đa tạ chú, có câu này của chú là đủ rồi.”

Sài Triết Uy thật sự không theo kịp tiết tấu nói chuyện của hai người bọn họ, nghi hoặc gãi đầu, thấy ánh mắt Lý Khác cứ nhìn lãng đãng ra ngoài cửa sổ, bèn quay sang hỏi Giang Hạ vương: “Cậu hiểu ý của tam ca à?”

Giang Hạ vương đằng hắng hai tiếng, sắc mặt vẫn vô cùng nghiêm túc: “Triết Uy, trước tiên cháu hãy nói cho ta biết, nếu tam ca của cháu thật sự phải chịu ấm ức, cháu có thể làm được đến mức nào vì nó?”

Sài Triết Uy nói không cần suy nghĩ: “Cháu sẽ cố gắng hết sức giúp tam ca trút giận!”

Giang Hạ vương tiếp tục truy hỏi: “Nếu việc liên quan đến sống chết thì sao?”

“Cháu.” Sắc mặt của Sài Triết Uy hơi khó coi, gã do dự một lát rồi mới nói, “Tam ca đối tốt với cháu, cháu hiểu. Cháu theo nghiệp võ, vốn dĩ đã đặt sống chết ra ngoài suy nghĩ rồi. Nhưng giờ Văn Nhân đã sinh con, trong lòng cháu có thêm rất nhiều vướng bận. Nói đến đây, Sài Triết Uy lại thở dài, “Rốt cuộc tam ca muốn làm gì?”

Lý Khác chầm chậm xoa ngón tay lên bàn, nhẹ nhàng nói từng chữ một: “Tranh quyền đoạt vị”

* * *

Sài Triết Uy đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, cục đá trong tay tan thành nước lạnh, nhỏ từng giọt trong cổ tay áo gã. Gã vô thức ngước mắt nhìn Giang Hạ vương, nhưng lại thấy vẻ mặt ông vẫn tự nhiên như thường, chưa lộ ra chút kinh ngạc nào, trong lòng thật sự có phần khâm phục định lực của ông.

Lý Khác vờ như không nhìn thấy vẻ mặt của gã: "Vậy em có bằng lòng giúp ta không?"

Sài Triết Uy trầm mặc hồi lâu, mới miễn cưỡng khống chế được tâm trạng của mình, nhưng giọng nói vẫn không ngừng run rẩy: "Em... em không biết. Tam ca, tam ca đang sống những ngày tháng tốt lành, sao lại có ý nghĩ hoang đường như vậy?"

Sau khi căn phòng trải qua một thoáng tĩnh lặng, Lý Khác mới đứng dậy, chắp tay nhìn gã nói: "Triết Uy, bây giờ em là kiêu kỵ đại tướng quân nắm giữ cấm quân, nếu ta thật sự ra tay, em sẽ làm gì?"

Sài Triết Uy lại chìm sâu trong trầm tư lần nữa. Từ nhỏ tính gã đã rộng rãi hào sảng, nên chơi rất thân với một đám anh em họ là hoàng tử. Nếu phải chọn ra một người có quan hệ tốt nhất, thì đó chắc là thái tử Lý Thừa Càn trước kia. Năm xưa Lý Thừa Càn một lòng một dạ muốn lôi kéo Lý Khác, gã nghe quen tai nhìn quen mắt, nên cũng từng dốc sức kết thân với vị tam ca này. Theo thời gian, gã cũng dần phát hiện ra sự khác biệt của Lý Khác. Cộng thêm Văn Nhân luôn tôn sùng Kỳ Úc như tiên nữ trên trời, cho nên so với đương kim thiên tử, tình cảm giữa gã và Lý Khác rõ ràng tốt hơn đôi chút.

Nhưng từ nhỏ gã được giáo dục là ăn lộc của vua thì phải trung thành với vua. Vì tình riêng mà phá đi đức tin mình đã

gìn giữ nhiều năm, gã không làm được. Thế là gã đành nói khéo bằng giọng áy náy: “Nếu thật sự như vậy, em chỉ còn cách phân cao thấp một trận với tam ca.

“Triết Uy!” Giang Hạ vương chỉ sợ Lý Khác thất vọng, vội vàng ấn tay Sài Triết Uy, “Cháu không biết Lý Trị và Trưởng Tôn Vô Kỵ đã đối xử với tam ca của cháu như thế nào đâu! Người là dao thớt, mình là cá thịt. Nếu không phản kích thì chỉ có chết!”

“Là thật ạ?” Sài Triết Uy nửa tin nửa ngờ hỏi, “Cháu biết giữa bệ hạ và tam ca có lục đục, nhưng thật sự đã đến mức này rồi sao?”

“Năm xưa tam ca của cháu từng nổi giận chỉ trích sứ thần Đột Quyết ở trên điện ngay trước mặt bệ hạ, khí thế nhường nào. Lại thêm cả danh vọng mà nó tích lũy được ở trong triều ngoài nội những năm qua. Đổi lại là cháu, cháu sẽ không trừ khử cho nhẹ lòng sao?”

Vai của Sài Triết Uy hơi run lên như đang xúc động: “Tam ca, em không muốn để tam ca chết. Nhưng em cũng.” Hai tay gã nắm chặt chiếc bát sứ, ánh mắt dừng lại trên mặt hai người rất lâu, sau đó mới hạ quyết tâm nói, “Cùng lắm em chỉ có thể vờ như không thấy. Còn những việc khác, xin tam ca lượng thứ, em không làm nổi.

Lý Khác nghe xong, đột nhiên cười lớn, múc thêm chè vào bát Sài Triết Uy, lại vén áo ngồi xuống trước mặt gã, cười điềm đạm: “Nói đùa thôi, hiền đệ không cần coi là thật.”

Giang Hạ vương ngạc nhiên nhìn Lý Khác, thấy Lý Khác gật đầu với mình, liền hiểu ý không nói nữa.

Sài Triết Uy chỉ cảm thấy máu toàn thân đang đông cứng đã bắt đầu chảy khoan khoái trở lại. Gã thở ra một hơi dài, lại uống mấy thìa chè cho bớt hoảng, rồi mới vuốt ngực nói: "Tam ca, trò đùa này thật sự không vui chút nào."

"Thế mà em vẫn tin, hơn nữa còn sẵn sàng đứng về phía ta. Đa tạ!" Lý Khác nói khá là nghiêm túc, "Sau này nếu thật sự có chuyện, vẫn mong hiền đệ sẵn lòng giúp đỡ. Yên tâm, ta không để em phải làm trái lòng mình đâu."

Sài Triết Uy nghe y nói vậy, mới thật sự đặt trái tim đang treo lơ lửng của mình về vị trí cũ. Sau đó gã không kìm được nói một câu tràn đầy hào tình tráng chí: "Tất nhiên rồi. Chỉ cần tam ca cần, em ắt sẽ tuân theo."

Trái tim Giang Hạ vương vẫn không vì mấy câu nói này mà thả lỏng: "Tuy vừa nãy là con nói đùa, nhưng hoàn cảnh khó xử của con bây giờ lại là sự thật. Hôm nay trên triều đường, tay Hàn Viện lại nhắc đến chuyện cũ, muốn hạ phái con đi nhậm chức ở địa phương. Đây là muốn âm thầm thu hồi thực chức và binh quyền ở kinh của con. Rõ ràng bệ hạ mong còn chẳng được. Nếu không phải ta và đám Liễu Phạm cực lực phản đối, e là y sẽ hạ chỉ ngay tại chỗ. Cơ mà kỳ lạ ở chỗ, đám Kinh vương, Tiết Vạn Triệt vốn không qua lại nhiều với con, hôm nay lại sẵn sàng đứng về phía con.

"Ai mà biết được?" Lý Khác duỗi cánh tay, nói với vẻ vô cùng uể oải, "Bọn họ muốn giúp con thì cứ việc giúp! Nhưng kể cả giúp thì con cũng chẳng thể cho họ bất cứ lợi ích nào.

Giang Hạ vương cau mày thở dài: "Con cũng đừng quá thanh cao. Con nên kết giao thêm với những người có thể giúp

con. Đã ở trung tâm quyền lực thì phần lớn mối quan hệ đều là lợi dụng lẫn nhau.

“Nhưng người mà con không thích, con còn chẳng buồn nói chuyện. Thôi bỏ đi, sau này con sẽ để ý hơn.”

Giang Hạ vương lắc đầu bất lực: “Tính của cha con hồi niên thiếu cũng như này. Mãi đến khi ông ấy trở thành Thiên Sách thượng tướng bình định giang sơn mới dần dần thay đổi. Còn con, sau khi trải qua bao nhiêu chuyện mà vẫn chẳng khác gì.

Sài Triết Uy nói lớn tiếng: “Nhưng em lại thích tính cách này của tam ca! Người được tam ca để mắt đến, nhất định không phải người thường, đúng không?” Nói xong gã liền cảm thấy như đang tự khen mình, không khỏi phì cười.

“Đúng vậy! Em rất đặc biệt.” Lý Khác vừa nói vừa lấy tay chống cằm, hơi ngẩng đầu lên, nhìn một con đại nhạn bay vọt qua bầu trời bên ngoài cửa sổ đến ngẩn cả người. Sau đó y lại nói: “Đi thôi! Đám người dưới chắc đã chuẩn bị xong bữa tối rồi. Con đặc biệt dặn đầu bếp làm mấy cái bánh nướng nhân thịt bò, ngon lắm đấy”

Ba người vừa ăn vừa nói một số chuyện không quan trọng. Sài Triết Uy lo cho vợ đẹp con thơ ở nhà, vì vậy ăn xong là về luôn. Giang Hạ vương đứng ở cửa phủ, nhìn bóng gã cưỡi ngựa rời đi, đặt tay lên con sư tử đá, có chút không cam lòng: “Nếu con muốn nên chuyện thì lôi kéo Sài Triết Uy là đúng. Có điều, tuy nó và con xưa nay luôn có quan hệ tốt, nhưng việc lớn như thế này, con muốn nó đồng ý chỉ trong một chốc một lát, thực sự cũng không dễ. Đừng nản lòng, cứ từ từ thôi.”

“Con hiểu. Nếu không nắm chắc mười phần, con sẽ không tùy tiện hành động” Bóng của đèn lồng hắt vào trong đêm tối, chói đến nỗi khiến người ta không mở mắt nổi. Lý Khác gắng kìm nén ngọn lửa đã cháy trong lòng từ lâu: “Cảm ơn chú.”

“Giữa ta và con còn nói hai chữ đó làm gì? Một người con rể của ta đã mất trong tay bọn chúng, lẽ nào muốn ta trơ mắt nhìn con cũng…”

Lý Khác kinh ngạc quay đầu, buột miệng nói: “Làm sao chú biết?”

“Các con thật sự cho rằng ta đã hồ đồ đến mức này rồi sao?” Giang Hạ vương cười gượng, “Trước khi xảy ra chuyện Chính nhi đã tách Tuyết Lộ và con cái ra, mà sau đó con lại thế này. Hơn nữa, nếu bọn chúng không ép con đến đường cùng, con sẽ không hạ quyết tâm như vậy. Giống như… mẹ con năm xưa”

“Vâng! Quả là giống. Nhưng xét đến cùng lại không giống.” Lý Khác nói câu này rất chậm, mỗi một chữ đều được y ấp ủ trong lòng rất lâu. Con đường phía trước của số mệnh lẩn khuất nơi phương xa không nhìn thấy, y chỉ có thể cẩn thận dò dẫm tiến lên. Y không còn đường lui. Một khi bước sai, nhất định sẽ tan xương nát thịt. Vì có vướng bận nên y không thể không sợ.

Lúc Lý Khác về lại Thụy Phúc đường, trời đang đổ mưa rả rích. Y giơ tay che theo bản năng. Trong khoảnh khắc ngẩng đầu lên, y nhìn thấy tấm biển do Lý Thế Dân tự tay viết. Lý Thế Dân luôn bảo chữ phi bạch của Lý Khác không bằng ông, đối với việc này, Lý Khác vẫn luôn không phục cho lắm. Sau này y mới hiểu, dù y bắt chước từng nét chữ của Lý Thế Dân, cũng không

thể mô phỏng được thần vận bên trong. Nhưng mãi đến giờ y vẫn không biết là thiếu cái gì.

Y bước vào phòng trong. Đột nhiên cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, đứng không vững. Y vội vịn vào bàn, lại bất cẩn làm rơi một chiếc hộp gấm trên bàn. Một xấp thư bên trong rơi xuống đất. Y nhắm mắt đứng rất lâu, mới miễn cưỡng dừng được cơn choáng váng ập đến bất ngờ. Thế rồi y cúi xuống, nhặt những bức thư dưới đất lên. Đây đều là thư Lý Thế Dân viết cho y lúc y nhậm chức đô đốc An Châu. Y mở từng bức ra đọc.

Ta là vua cai quản trăm họ, là tấm gương cho muôn nước. Con là ruột thịt của hoàng đế, được gửi gắm trách nhiệm làm phên giậu, gắng nhớ đạo cha con, chăm chỉ tu thân dưỡng đức.

Như vậy ắt sẽ vững như bàn thạch, mãi mãi bảo vệ đất nước, bên ngoài là lòng trung vua tôi, bên trong là chữ hiếu cha con. Nên tự khích lệ ý chí, gắng tiến bộ từng ngày. Con vừa rời xa ta, buồn nhớ khôn nguôi.

Cha mẹ yêu con là lẽ thường tình của con người, không cần đợi dạy dỗ thì mới biết. Con có thể trung hiếu thì tốt. Nếu không tuân theo lời giáo huấn, vứt bỏ lễ pháp, ắt sẽ bị trừng phạt. Cha tuy yêu con, nhưng biết làm sao được?

Phụ tử tình thâm, ta há lại không muốn được gặp con thường xuyên sao? Nhưng lệnh đã được định sẵn từ lâu, ra ngoài làm phên giậu, sau khi ta trăm tuổi, con có thể không còn hiểm nguy, không cần lo lắng.

Mỗi một bức thư, mỗi một chữ, đều giống một mũi tên sắc nhọn, từ bốn phương tám hướng bắn vào y. Y nắm chặt những

bức thư trong tay, rồi tự tát mình một cái thật mạnh. Rốt cuộc y đang nghĩ gì vậy? Đang làm gì vậy? Mấy hôm nữa là ngày giỗ của cha rồi. Năm xưa, cha đã nói với y như nào, y đã đồng ý với cha ra sao? Y đang muốn làm cha mình không được yên ổn, hay là muốn làm Đại Đường không được yên ổn?

Lý Khác vùi đầu thật sâu vào trong cánh tay, cõi lòng thê lương. Đầu óc y trở nên trống rỗng, dường như ngay cả trái tim cũng chẳng rõ phải đập như nào. Không biết đã qua bao lâu, y mới cảm thấy có một đôi tay đang từ từ xoa lưng mình. Y đứng thẳng dậy, dịu dàng ôm nàng vào lòng, lúc mở miệng, giọng nói đã hơi nghẹn ngào: "Kỳ nhi, ta sắp phát điên rồi."

"Không sao. Có thiếp ở đây." Giọng của Kỳ Úc nhẹ nhàng, nhưng lại toát lên một sự cương quyết không cho phép phản bác, "Bất kể chàng muốn làm gì, chàng đều có thiếp ở bên cạnh. Chúng ta luôn ở bên nhau.

"Ta vẫn biết thế mà." Lý Khác gật đầu, "Mọi chuyện ổn thỏa cả rồi chứ?"

"Vâng. Sáng nay, thiếp nhìn Vương Huy Nhi cùng cả nhà Lâm nương ra khỏi cổng thành, e là đời này sẽ không quay lại nữa. Kỳ Úc dừng lại một chút rồi nói tiếp, "Chiều nay, Tiêu Nhuệ đến viếng biểu huynh. Thiếp không nói chuyện với y, y thấy thiếp cũng coi như không quen biết. Tam lang, mối quan hệ giữa chúng ta và y đã hoàn toàn chấm dứt rồi. Thiếp ép y nhìn rõ chân tướng, chỉ vì muốn y đừng cản trở chàng nữa, chứ không hy vọng y sẽ quay sang giúp đỡ chàng do áy náy."

"Dù y giúp ta, dù y chết vì ta, ta cũng mãi mãi không tha thứ cho y. Huống hồ, vốn dĩ ta không cần. Nói đến đây, Lý Khác lại

khôi phục được vẻ bình tĩnh tự chủ xưa nay, “Ta thà làm một cuộc trao đổi với kẻ nguy hiểm nhất kia còn hơn.

* * *

Mặt trời đã quá ba con sào, ánh nắng mặc sức chiếu lên trên tường và mặt đất trong phòng, bày ra những đốm sáng đều tăm tắp. Cao Dương công chúa bị hơi nóng đánh thức, bực bội ngồi trên giường, giơ tay lau qua loa mồ hôi trên trán. Vừa định xuống giường, cúi đầu thì lại phát hiện tay của gã đàn ông bên cạnh đang đặt lên bụng dưới của mình. Hắn ở trần, để lộ nước da ngăm đen cường tráng, đang ngủ say sưa. Rõ ràng đêm qua dưới sự kích thích của dục vọng và cảm xúc mãnh liệt, ả đã cùng hắn làm chuyện thân mật nhất, nhưng vừa tỉnh dậy, đã cảm thấy hết sức buồn nôn, đến mức không nhịn được ọe ra nước chua vào trong bát.

Ả gọi thị nữ vào hầu mặc quần áo, chải đầu, chọn mấy đồ trang sức tinh xảo cài lên. Đột nhiên ả cảm thấy tóc bị kéo nhẹ, liền ngoảnh đầu tức giận mắng: “Ngươi muốn làm ta đau chết hả?”

Thị nữ chải đầu đó sợ hãi quỳ xuống đất, liên tục nói không dám. Cao Dương công chúa nhìn thị nữ với vẻ chán ghét. Đang nhìn, ả lại không kìm được nước mắt: “Nếu Phù Liên vẫn còn thì tốt biết bao.”

Năm xưa sau khi sự việc bại lộ, Lý Thế Dân không chỉ hạ lệnh chém ngang lưng Biện Cơ, còn xử lý mấy tì nữ hầu hạ bên

cạnh ả, trong đó có Phù Liên. Vì vậy những năm qua, nỗi căm hờn trong lòng ả chỉ có tăng chứ không giảm, không thể áp chế.

"Bảo người chuẩn bị xe ngựa, ta phải qua phủ Kinh vương!" Cao Dương công chúa bỏ lại mấy câu này, rồi vội vàng bước ra ngoài.

Hôm qua Kinh vương Lý Nguyên Cảnh uống rượu cả đêm với Lý Âm, lúc tỉnh dậy chỉ cảm thấy biêng biêng, lại tức Lý Âm đến không đúng lúc, hại ông ta không thể cùng trải đêm xuân với nàng thiếp thứ sáu mươi sáu mới được sủng ái.

"Lục thúc, rượu chỗ chú ngon thật đấy! Ngày mai cháu sẽ lại đến, chú phải chuẩn bị trước cho cháu nhé" Lúc Lý Âm lên ngựa, chân vẫn còn hơi bủn rủn, đi được mấy bước mới ngoảnh đầu lại nói.

"Được được được, cháu uống tùy thích! Có điều về sau, nhớ phải đến vào ban ngày" Lý Nguyên Cảnh vẫy tay, trông rất khảng khái, "Đi đường cẩn thận, đừng để bị ngã!"

Dõi mắt trông theo Lý Âm đi xa dần, Lý Nguyên Cảnh quay người lại chuẩn bị bước vào phủ. Đúng lúc này, ông ta trông thấy xe ngựa của Cao Dương công chúa đang chạy nhanh về phía này, liền dừng lại ở cửa. Đợi ả xuống xe, ông ta mới bước tới, thấy sắc mặt ả mệt mỏi, liền quan tâm hỏi: "Sao lại đến vào giờ này? Đêm qua ngủ không ngon à?"

Cao Dương công chúa không nhìn ông ta, quen lối cứ thế bước thẳng vào chính đường trong phủ, tùy tiện chọn một chỗ rồi ngồi xuống, cầm hạt sen bên cạnh tay lên bóc chơi. Bóc được một nắm, ả mới bỏ tất cả vào miệng nhai ngon lành.

“Lục thúc, gần đây Lý Âm hay tìm đến chú lắm à?” Lý Nguyên Cảnh vừa bước qua bậc cửa đã nghe thấy Cao Dương công chúa lạnh lùng hỏi.

Lý Nguyên Cảnh ngồi xuống trước mặt ả, xua tay bảo những người hầu hạ bên cạnh lui cả xuống, lại uống thêm mấy ngụm trà đặc cho tỉnh táo, rồi trả lời: “Đúng là nhiều hơn hẳn trước kia”

Cao Dương công chúa đột nhiên căng thẳng túm lấy tay áo của Lý Nguyên Cảnh: “Hắn tìm chú làm gì?”

“Nó thì làm được gì chứ?” Lý Nguyên Cảnh bình thản nói, “Chỉ là đến uống rượu, hỏi xem dạo gần đây gác Thúy Hoa và hiên Hoài Cẩn có những cô nương xinh đẹp nào thôi.”

Cao Dương công chúa vẫn tỏ ra căng thẳng, lại hỏi một câu như thể gặp cường địch: “Chú nhớ kỹ lại xem, ngoài mấy chuyện trăng hoa, hắn có nhắc đến chuyện gì khác với chú không? Kể cả nhỏ cũng phải nói cho cháu biết.”

Lý Nguyên Cảnh gõ ngón tay lên bàn, suy nghĩ rồi nói: “Đúng rồi! Đêm qua nó bảo là, từng chơi đá bóng cùng Phòng Di Trực. Sau đó không biết thế nào lại nhắc đến cháu. Tiếp theo do uống nhiều nên ta ngủ thiếp đi. Cháu sao vậy? Danh tiếng của Lý Âm trong tông thất chưa bao giờ được coi là tốt. Vì ham chơi quên chí, không nghĩ đến tiến thủ, không biết đã bị tiên đế rầy la bao nhiều lần rồi. Chẳng lẽ nó sẽ gây ảnh hưởng gì đó đến đại sự của chúng ta sao?”

“Lục thúc, chú hồ đồ rồi!” Cao Dương công chúa sốt ruột giậm chân, “Hắn nổi tiếng là tửu lượng tốt, sao chú có thể để

mặc cho hắn chuốc say chứ? Rượu vào sẽ nhả lời thật, hắn đang nhử chú đấy!"

"Nó mà cũng có bản lĩnh này sao?" Mặt Lý Nguyên Cảnh vẫn đầy vẻ khinh miệt coi thường, "Hơn nữa, nó muốn moi ra những gì? Chẳng nhẽ nó cũng biết cháu thường hay đến phủ ta mở tiệc sao?"

"Biết thì làm được gì chứ? Họ hàng với nhau không thể thường xuyên qua lại sao?"

"Thì đó. Thế cháu vẫn căng thẳng như vậy để làm gì?" Lý Nguyên Cảnh vắt chân, xỉa răng nói.

Cao Dương công chúa đảo đôi mắt xinh đẹp, vẻ mặt liên tục thay đổi: "Chúng ta muốn thành công thì phải cắt đứt tất cả những khả năng làm hỏng việc. Bất kỳ sai sót nhỏ nào trong lúc then chốt cũng có thể lấy mạng chúng ta. Tất nhiên cháu không coi Lý Âm ra gì, nhưng Lý Khác thì... rất phiền phức."

"Ý của cháu là.." Lý Nguyên Cảnh đột nhiên dừng tay lại, "Lý Khác đang nghi ngờ động cơ của chúng ta? Nhưng dù nó chứng thực được thì đã sao? Sẽ mật báo với hoàng thượng để ghi công à?"

Cao Dương công chúa lắc đầu: "Cháu không biết. Tâm tư của con người này quá khó dò xét. Có điều, dù thế nào thì để cho hắn săm soi cũng không phải chuyện tốt. Xem ra, cháu phải suy nghĩ kỹ lại mới được"

Lý Nguyên Cảnh bất giác rụt rè ra mặt: "Vân An, hay là thôi đi! Thực ra ta không có dã tâm lớn như vậy. Đời này làm một thân vương, sống vui vẻ cùng các thím của cháu cũng tốt lắm rồi. Hà tất phải mạo hiểm như vậy?"

Cao Dương công chúa lạnh lùng hừ mũi: “Giờ hối hận rồi à? Lục thúc, lúc đồng ý với cháu, hẳn chú cũng đã nghĩ đến việc này không có đường lùi rồi. Chú yên tâm. Cháu sẽ giúp chú quét sạch mọi chướng ngại, để chú trở thành người đứng đầu thiên hạ!”

Dường như Lý Nguyên Cảnh đã được lời nói hào hùng của ả khích lệ, mắt đột nhiên phóng ra tia sáng, nhưng ngay sau đó lại nghi hoặc nhìn ả chằm chằm: “Cháu thật sự cho rằng, chúng ta có thể thành công sao?”

“Đương nhiên. Cháu đã muốn làm chuyện gì thì nhất định sẽ làm được. Vinh nhục nửa đời còn lại của cháu phụ thuộc cả vào một đòn này, chú không thể giữa đường xin lui!”

“Được!” Lý Nguyên Cảnh vỗ bàn đứng dậy, tâm tình khoáng đạt, “Một khi nên chuyện, ta sẽ cho cháu làm phụ quốc công chúa, cả đời hưởng vinh quang trên cả vạn người.”

Cao Dương công chúa không lên tiếng, chậm rãi lần chuỗi tràng hạt lỏng lẻo trên cổ tay, khóe miệng nở một nụ cười thê lương. Ả cần cái vinh quang này làm gì? Cho dù cái vinh quang chói lọi này thiêu rụi thân thể ả, cũng không đổi lại được một tiếng “thích” dịu dàng từ người đó nữa.

Trên đường về, Cao Dương công chúa không nói một lời. Hai thị nữ không cả dám thở mạnh một tiếng, chỉ dè dặt quạt cho ả. Mỗi lần quạt, ánh nắng chiếu vào thành xe ngựa lại chớp động một cái. Cao Dương công chúa nhìn mà chóng cả mặt, bèn gạt tay thô bạo làm rơi cây quạt trong tay một người. Người kia cũng biết điều dừng tay lại, đưa một cốc nước cho ả như để lấy lòng.

Cao Dương công chúa một hơi uống cạn, lập tức nói: “Nói với Bỉnh Toàn, đến Đại Lý tự một chuyến.

Vụ án phong hóa năm xưa đã qua tay phần lớn quan viên trong Đại Lý tự, vì vậy bọn họ rất ngứa mắt với thái độ ngang ngược muốn làm gì thì làm của ả, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra hết sức cung kính lễ phép. Đại Lý tự thiếu khanh Nguyên Nhân Kiền cười giả lả: “Công chúa đích thân đến đây là vì việc gì ạ?”

“Ta mất đồ” Cao Dương công chúa ngồi ngay ngắn trên ghế chính giữa, quan sát bộ dạng hết mực cung kính của Nguyên Nhân Kiền từ trên xuống dưới, đanh mặt nói.

“Chẳng hay là thứ gì thế ạ? Xin công chúa nói rõ hơn một chút, thần nhất định sẽ dốc hết sức đi tìm.

“Phải rồi! Nguyên thiếu khanh là chuyên gia tìm đồ mà! Năm xưa, chính ngươi là người đã tìm được chiếc gối ngọc mà ta đánh mất ở trong chùa Đại Hưng Thiện.” Mặt Cao Dương công chúa tràn ngập vẻ chế giễu: “Có điều, thứ ta mất lần này không tầm thường, không tiện nói với các ngươi. Ngô vương đâu?”

Nguyên Nhân Kiền hơi khó xử nói: “Điện hạ đang giải quyết chính sự ở hậu đường, bảo là nếu không có việc gì khẩn cấp thì không được làm phiền ngài ấy”

“Có mặt là được rồi! Đâu ra lắm lời thừa thãi thế!” Nói rồi Cao Dương công chúa liền đứng dậy, nhấc chân đi tới hậu đường.

Nguyên Nhân Kiền theo bản năng tiến lên một bước định ngăn cản, nhưng bị chủ bạ Hoàng Ngọc Tu ở đằng sau kéo tay áo: “Ả là hạng người khó đối phó, thiếu khanh hà tất phải dây vào.”

Nguyên Nhân Kiền lo lắng nói: “Chắc chắn ả lại tìm điện hạ gây khó dễ. Gần đây tâm trạng của điện hạ không tốt, nếu ả lại quấy phá thì phải làm sao?”

Hoàng Ngọc Tu không nhịn được cười: “Thiếu khanh lo lắng quá nhiều rồi. Nếu ngay cả một nữ nhân ngu muội vô tri như vậy mà cũng không ứng phó được, thì đó có còn là điện hạ của chúng ta không?”

Cao Dương công chúa vừa đi đến khoảnh sân nhỏ ở hậu đường, lập tức đuổi các thị vệ ở đó đi. Bước qua cửa chính, ả lại vênh váo nói với hai viên chấp sự trong phòng: “Không nhận ra ta sao? Lui xuống hết cho ta!”

Hai chấp sự quay mặt nhìn nhau, thấy Lý Khác không lên tiếng, nên chỉ hành lễ rồi vẫn đứng bất động ở đó. Lý Khác cũng chẳng ngẩng đầu, chỉ tập trung giở đọc hồ sơ vụ án ở trước mặt. Cao Dương công chúa thấy vậy, bất giác nổi cáu: “Ngươi muốn biết gì thì cứ hỏi thẳng ta là được, lòng vòng làm cái gì!”

Bàn tay cầm bút đỏ của Lý Khác dừng lại, rồi nhanh chóng khoanh một vòng tròn vào đâu đó trong hồ sơ. Sau đó y sắp xếp lại chồng hồ sơ trên bàn, đưa cho viên chấp sự gần mình nhất: “Giao cho Nguyên thiếu khanh.” Người nọ vâng một tiếng, Lý Khác lại bảo một người khác: “Ngươi gọi trưởng phường phường Sùng Nhân đến đây cho ta, ta có chuyện cần gặp.”

Cao Dương công chúa thấy hai người kia đều đã đi hết mới ngồi xuống, tiện tay lấy một cây bút trên giá bút xuống xoay trong tay: “Ngươi xin ta thì ta sẽ nói cho ngươi tất cả những gì ngươi muốn biết.”

Lý Khác thấy thái độ ả có vẻ gây hấn, cũng chẳng cáu giận mà lại nói với giọng ôn hòa: “Được. Ta xin ngươi.”

Cao Dương công chúa ngớ người. Rất lâu sau, ả mới cười như hoa xuân rực rỡ: “Hôm nay đúng là mặt trời mọc ở đằng Tây. Xem ra, chuyện này quả thật rất quan trọng với ngươi.”

Giọng nói của Lý Khác vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng: “Đúng! Ta rất muốn kiểm chứng xem giữa ta và các ngươi liệu có lợi ích chung gì không?”

“Lợi ích chung! Ha ha ha... Cao Dương công chúa cười càng khoái trá hơn, giống như một thợ săn đã phải ẩn núp rất lâu mới bắt được con mồi, “Ta biết ngay, với tài trí mưu lược của mình, sao tam ca chịu ở dưới người khác mãi cơ chứ? Được! Ta sẽ nói thật cho ngươi biết, đúng là ta đã lấy danh nghĩa thết tiệc đãi khách để mời mấy vị hoàng thân đến cùng bàn việc lớn. Bọn ta tính toán, chọn một thời cơ hợp phò lục thúc lên ngôi.”

Chương 35
Canh bạc tất tay

Lý Khác chỉnh lại vạt áo, hơi ngạc nhiên nói: “Ngươi nói cho ta nghe âm mưu tạo phản một cách dễ dàng như vậy, lá gan đúng là không nhỏ.

Hôm nay Cao Dương công chúa tô môi đỏ thắm, trông vô cùng xinh đẹp kiều diễm. Ả nhìn thẳng vào mắt Lý Khác: “Là ngươi nói ra trước. Ngươi có tâm địa ấy thì ta mới có lá gan này. Thôi đi tam ca. Thay vì lấn cấn điều này, chẳng thà ngươi nghĩ xem, chúng ta nên hợp tác như nào vì lợi ích chung?”

“Chẳng phải người đang hợp tác rất tốt với lục thúc sao?” Lý Khác không tránh ánh mắt trực tiếp của ả. Lúc bốn mắt nhìn nhau, hai người đều nhận thấy trong đôi mắt sâu không thấy đáy của đối phương hiện lên một vẻ tâm cơ và sâu xa khó nắm bắt. Y thản nhiên nói: “Đối với ngươi, ta chỉ là hổ chặn đường chứ không phải là đá kê chân.”

“Nếu ta sớm biết ngươi có hùng tâm thống trị thiên hạ, thì cần gì phải tìm đến cái ngữ kém cỏi Lý Nguyên Cảnh đó? Lý Thế Dân yêu quý ngươi như thế, nếu không phải có kẻ chắn ngang thì ngôi vị đó đã là của ngươi rồi. Giúp ngươi dễ hơn giúp Lý Nguyên Cảnh nhiều. Ngươi nói xem, ta có nên biết lầm đường mà chọn lại không?”

“Thế rốt cuộc ngươi có thể giúp gì cho ta? Ngươi một là không có binh quyền, hai là không có vây cánh, dựa vào cái gì

mà khoác lác như vậy?"

"Ta không có binh quyền, nhưng Sài Lệnh Võ và Tiết Vạn Triệt có." Cao Dương công chúa hơi ngả người về phía trước, hạ giọng nói, "Điều quan trọng hơn là... người biết Lý Hoảng chứ?"

"Là tay đạo sĩ đó à?"

"Hắn không phải là đạo sĩ bình thường" Cao Dương công chúa nói đầy thần bí, kèm theo chút thành kính trên khuôn mặt, "Lý Hoảng tinh thông y thuật, lại biết gọi hồn. Trong thành Trường An, rất nhiều gia đình có người chết đều nhờ hắn gọi hồn, không gì không linh, không gì không chuẩn. Cho nên đã có vô số tin đồn rằng, thật ra hắn là đệ tử chân truyền của Thái Thượng Lão Quân."

Xưa nay Lý Khác ghét nhất là chuyện quỷ thần, nhưng lúc này y cũng đành phải giả bộ có hứng thú, tò mò hỏi: "Vậy thì sao? Chẳng lẽ hắn có thể giúp được chúng ta việc gì ư?"

Cao Dương công chúa nghe y nói hai chữ "chúng ta", liền biết hôm nay mình đi chuyến này không vô ích, bèn nói một cách chắc chắn: "Dân chúng đã nhận định hắn là tiên nhân liên thông được với trời đất quỷ thần, thì hắn có thể tạo ra một số dư luận có lợi cho ngươi. Tam ca, ngươi đừng xem thường dư luận. Có lúc dư luận còn quan trọng hơn binh quyền và vây cánh nhiều."

Lý Khác sực hiểu: "Không sai. Nhưng mà Lý Hoảng sẽ bằng lòng nghe lời sao?"

Cao Dương công chúa mỉm cười: "Tất nhiên. Tuy là đạo sĩ, nhưng nói cho cùng Lý Hoảng cũng là đàn ông!"

Lý Khác chỉ cảm thấy một cơn buồn nôn khó chịu đang cuồn cuộn trong bụng, nhưng đành phải cố nén, tiếp tục vờn nhau với ả: “Nói như vậy thì hắn cũng là một người gần gũi với ngươi à?”

“Nói úp mở như thế làm gì? Tối qua bọn ta còn ngủ chung một giường. Hắn có rất nhiều trò vui mới mà ta chưa bao giờ được hưởng thụ, quả thật rất biết hầu hạ người khác.” Cao Dương công chúa chơi chán cây bút trong tay, liền ném lên bàn, vì ném không cẩn thận nên cây bút rơi từ trên bàn xuống đất.

Lý Khác cúi người nhặt bút lên, đặt trở lại cái gác bút một cách đầy quý trọng. Y nhìn vẻ mặt dương dương tự đắc của Cao Dương công chúa, bất giác tủm tỉm: “Rốt cuộc thập thất muội muốn gì? Nếu ngươi không nói, ta sẽ không an tâm.”

“Đây chính là điểm khác biệt giữa ngươi và Lý Nguyên Cảnh.” Cao Dương công chúa hài lòng nói, “Hắn chỉ biết cho ta thứ hắn nghĩ là tốt nhất, mà chẳng bao giờ hỏi một câu xem ta cần gì. Nếu có một ngày ngươi đoạt được ngôi vua, ta muốn ngươi sửa án cho Biện Cơ, đồng thời cho bọn ta danh nghĩa vợ chồng, sau này để bọn ta hợp táng cùng nhau.

Lý Khác nhướng mày. Lần này, y thật sự kinh ngạc: “Ngươi tốn bao tâm sức như thế, chẳng lẽ chỉ vì điều này sao?”

“Đúng vậy! Ta có thể trao thân cho rất nhiều nam nhân, nhưng trái tim ta thì chỉ dành cho một mình y. Lúc ta gặp y, y đang đứng một mình trên đỉnh Ly Sơn, một thân tăng y, phất phơ thoát tục. Ta tháo hết trang sức trên đầu rồi mới dám từ từ lại gần y, vì ta sợ những thứ dung tục trong trần thế đó sẽ làm

bẩn mắt y. Y thật sự rất rốt, tốt đến mức dù ta đọc khắp sách xưa cũng không tìm được một từ nào xứng với y..

“Được rồi, ngươi không cần nói chi tiết như vậy. Ta không muốn nghe.” Lý Khác chán ngán xua tay, sau đó lại hỏi, “Chẳng phải ngươi luôn nói là ta hại chết hắn sao? Giờ lại muốn ta sửa án cho hắn, quả thật rất thú vị”

“Đúng! Ngay cả lúc này, ta vẫn cho là như vậy. Song ta không còn cách nào khác, ai bảo ngươi là người có khả năng hoàn thành việc này nhất trên đời. Ta hận ngươi thấu xương, nhưng cũng không thể không dốc hết mọi thứ của ta để giúp ngươi. Đến cả ta cũng cảm thấy nực cười!” Cao Dương công chúa nói, gương mặt bất giác hiện lên một thoáng căm hận. Biểu cảm ấy kết hợp với khuôn mặt trang điểm đậm, trông hết sức quái dị.

“Không hề nực cười. Chỉ là lấy thứ mình cần mà thôi.” Lý Khác rời mắt khỏi gương mặt ả, “Có điều, ta cần thời gian. Nếu ngươi bằng lòng đợi...”

“Ngươi còn không vội, ta vội cái gì? Lúc nào chuẩn bị xong thì nói với ta một tiếng là được. Ta rất có lòng tin khi giao dịch với ngươi.” Cao Dương công chúa không đợi y nói xong đã vội tiếp lời.

“Ta biết. Ngươi về đi! Đây là Đại Lý tự, ngươi ở lại lâu, chối mắt lắm”

“Được. Nghe theo Ngô vương điện hạ cả. Ta tuyệt đối không để ngươi khó xử. Ả cố ý kéo âm đuôi thật dài, lúc bước đến cửa, lại ngoảnh đầu nhìn Lý Khác, đôi mắt đầy vẻ tự cho mình đã nhìn thấu tất cả.

Lúc nói chuyện với ả, Lý Khác luôn nắm chặt ba viên ngọc mỡ dê trong lòng bàn tay. Đến khi tin chắc ả đã đi xa, y mới thả tay. Giờ y mới phát hiện, bên trên đã dính đầy mồ hôi. Y vội lấy khăn trong tay áo ra, cẩn thận lau chùi chúng một lượt rồi đeo lại.

Y úp tay phải lên cổ tay trái, nói thầm: Mẹ, từ nhỏ mẹ đã dạy con phải giữ một trái tim trung trực lương thiện. Đáng tiếc, trong sử sách ngày sau, có lẽ con được định sẵn là một kẻ đại nghịch phản vua. Nhưng mà con lại không thể không làm như vậy. Xin mẹ tha thứ cho con.

Sau nhiều hôm mất ngủ khó chịu, vào rạng sáng một ngày nọ, Lý Khác lên núi Cửu Tông, đi đến Chiêu lăng.

Cố Duyên dường như biết y sẽ đến, đã đợi ở chỗ tượng sáu con ngựa mà y ắt phải đi qua từ sớm. Mấy năm qua, ông ta già hẳn đi, trên mặt xuất hiện rất nhiều vết nám, chằng chịt những nếp nhăn. Mắt trái của ông ta đã mù, mắt phải cũng chỉ nhìn thấy mờ mờ một số bóng người. Nhưng mà, có lẽ đã quen sống trong bóng tối, ông ta bước đi còn vững hơn xưa rất nhiều.

Lúc nhìn thấy Lý Khác, ông ta đặt cây gậy trong tay sang một bên, chật vật cúi người hành lễ với y. Lý Khác vội đỡ ông ta ngồi xuống, hỏi đầy quan tâm: “Cố công công dạo này vẫn khỏe chứ?”

Cố Duyên nhìn y, nói với vẻ dịu dàng yêu thương quen thuộc: “Đa tạ điện hạ nhớ đến. Nô tài rất khỏe. Đêm hôm qua, nô tài nằm mơ thấy điện hạ, không ngờ điện hạ lại đến thật. Đúng là mong gì được nấy.

“Lẽ ra ta phải đến sớm hơn. Chỉ là cứ không biết nên nói chuyện này với mẹ như thế nào.

Cố Duyên nghe vậy liền lo lắng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Khác cúi đầu, rất giống bộ dạng lúc mắc lỗi bị mẹ phạt hồi nhỏ: “Biểu huynh của ta đi rồi.”

Cố Duyên sững sờ, run giọng hỏi: “Dương công tử? Sao lại như vậy?”

“Là lỗi của ta. Lý Khác đặt lại chiếc gậy vào tay ông ta, giọng khàn đến mức gần như không thể nghe rõ y đang nói gì, “Bệ hạ đã hạ ân chỉ, cho phép bồi táng huynh ấy ở Chiêu lăng. Nhưng ta biết, huynh ấy muốn về Dương Châu, về bên cạnh cha mẹ mình hơn. Ta sẽ đi xin bệ hạ thành toàn. Đây là việc cuối cùng ta có thể làm cho huynh ấy.”

Cố Duyên nghe chuyện, giọt lệ già đã chứa chan. Ông ta lau mắt, nhưng hai hàng lệ còn tuôn ra nhiều hơn không sao ngăn nổi. Ông ta nhớ đến dáng vẻ mừng rơi nước mắt sau khi biết huynh trưởng có người nối dõi của Dương Nhiệm năm xưa, không kìm được mà ho dữ dội, ra cả máu. Không biết đã qua bao lâu, ông ta mới chật vật mở mắt ra, lại chẳng thể nhìn rõ biểu cảm của Lý Khác lúc này như thế nào.

Ông ta định nói gì đó để an ủi Lý Khác, cũng là để an ủi chính mình, nhưng lúc mở miệng thì chỉ là: “Điện hạ nhất định phải bảo trọng thân thể.”

“Nhất định rồi. Ông cũng vậy.” Lý Khác nhìn vầng thái dương đang từ từ mọc lên ở phía chân trời, chân thành nói.

Nói thêm mấy câu, rồi y đứng dậy, đến trước mộ cúng tế. Lúc y rời đi, trong núi bỗng nổi một trận gió lớn, thổi xào xạc

những cây thông cây bách xung quanh. Gió ở đây vẫn hơi lạnh, ngay cả trong mùa hè nóng bức như này. Y túm áo, cưỡi lên ngựa thong thả xuống núi.

Cách chân núi không xa có mấy hộ gia đình. Lý Khác đi ngang qua một nhà, nghe thấy bên trong vẳng ra tiếng đọc sách sang sảng, bèn xuống ngựa, dừng bước lắng nghe. Âm thanh đó là của hai đứa trẻ, chúng đọc rất đều nhau: *"Cây cao nhiều gió thảm, biển lớn sóng dâng trào. Tay đâu cầm kiếm sắc, sao phải lắm kết giao? Không thấy sẻ trên giậu, sợ diều nhắm lưới lao. Chủ lưới mừng được sẻ, thiếu niên thấy lại rầu. Vung kiếm chém rách lưới, sẻ vàng lại bay cao. Lên tới tận trời thẳm, rồi xuống tạ cậu nhiều."*

Một đứa bé nói với giọng trong trẻo: "Con chim sẻ này thật là may mắn khi gặp được thiếu niên cứu nó."

Đứa bé còn lại cũng phụ họa: "Đúng vậy! Không chừng sau này nó còn quay lại thăm thiếu niên nữa cơ. Thầy ơi, thầy bảo có phải không?"

Giọng nói của thầy giáo đó rất trầm: "Lúc Trần vương Tào Thực viết bài thơ này, người bạn thân nhất của ông ấy là Dương Tu đã mất được nhiều năm, mà hai người bạn thân khác là Đinh Nghi và Đinh Dị cũng bị giết vì Ngụy Văn Đế căm ghét họ. Cho nên lúc đó, Trần vương mới tưởng tượng rằng, có một 'thiếu niên mang tấm lòng nghĩa hiệp như vậy có thể đến cứu sẻ vàng, cũng chính là bạn của ông ấy"

Cậu bé mở miệng đầu tiên lại hỏi: "Nhưng mà, về sau bạn của ông ấy đều chết cả, đúng không ạ?"

"Đúng vậy! Ngay cả Trần vương cũng suýt nữa không giữ được tính mạng. Ông ấy có hoài bão lớn lao nhưng lại khó lòng

thực hiện, cuối cùng uất ức mà chết. Cho nên ngay từ đầu, ông ấy đã viết là *Tay đâu cầm kiếm sắc, sao phải lắm kết giao?* Ông ấy cảm thấy rất hối hận, đã không có năng lực bảo vệ các bạn của mình, thì lúc đầu hà tất phải trao tấm lòng thành kết giao với họ? Kết quả là khiến bọn họ bỏ mạng vì mình một cách vô ích."

Thầy giáo nói xong, nghỉ ngơi một lát, rồi lại bắt đầu dạy sang bài thơ khác. Lý Khác không nghe nữa, giẫm bàn đạp leo lên ngựa. Dọc đường gió thốc vào mặt y, nóng bức không chịu nổi.

* * *

Sau tiết Đại thử, trời nóng lên từng ngày. Mặt trời rừng rực chiếu khắp mặt đất, chỉ cần cử động nhẹ, mồ hôi đã có thể thấm ướt quần áo. Giữa trưa, ve sầu bên ngoài điện Vũ Đức kêu inh ỏi không ngừng. Các tiểu thái giám cầm que tre, kiểng chân ra sức xua đuổi, nhưng cũng chẳng ăn thua, bên này ngưng tiếng, bên kia lại bắt đầu râm ran nổi lên.

Khánh Quý và Thọ Hỷ mỗi người một bên, quạt phe phẩy vừa phải. Nhưng trên trán Lý Trị vẫn không ngừng đổ mồ hôi. Võ chiêu nghi lấy khăn ra, nhẹ nhàng lau cho y. Khuôn mặt đầy đặn bầu bĩnh của cô mang theo nụ cười hết sức khéo léo đúng mực, đó là vẻ ung dung điềm đạm mà chỉ cô gái nào đắm chìm trong sự sủng ái mới có.

Cô đón lấy chiếc ấm ngọc trong tay Lan Chu, rót trà giải nhiệt đã đun hơn hai canh giờ vào trong một chiếc chén mã

não hình đầu thú bên cạnh tay, cẩn thận bưng đến trước mặt Lý Trị: “Bệ hạ nghỉ một chút, uống cho trơn cổ mát họng đã”

Lý Trị khẽ nhấp một ngụm, cầm tay cô để cô ngồi xuống bên cạnh mình, khá là vui vẻ nói: “Hoàng hậu thì chậm chạp, thục phi thì ồn ào. Mị Nương, nàng là tốt nhất. Lúc cần yên tĩnh thì lặng lẽ ở bên trẫm; mà hễ trẫm cần gì, nàng luôn có thể suy nghĩ ổn thỏa trước cho trẫm.”

Võ chiêu nghi kéo cánh tay y, thấy y chưa giãn mày buồn, lo lắng nói: “Dạo này hình như bệ hạ luôn phiền muộn không vui. Nếu bệ hạ muốn thì có thể nói với thần thiếp. Là việc nhà, thần thiếp sẽ cùng người nghĩ cách; là việc nước, thần thiếp nghe xong sẽ lập tức quên đi.”

“Là việc nước, cũng là việc nhà.” Lý Trị chỉ vào một chiếc hộp gấm dài ở trên bàn, thở dài nói, “Trong đây là một đạo thánh chỉ trẫm tự soạn. Giờ này tháng sau, trẫm sẽ sách phong Lý Trung làm hoàng thái tử.”

Võ chiêu nghi không đổi sắc mặt, gật đầu nói: “Trần vương là con trưởng của bệ hạ, bây giờ lại được hoàng hậu nuôi dưỡng. Bệ hạ làm vậy, tin rằng trong triều ngoài nội sẽ chẳng có ai dị nghị.”

“Nhưng trẫm thì có!” Lý Trị đột nhiên ném phăng một bản tấu sớ trước mặt xuống đất, làm một con cóc ngọc bày ở trên bàn cũng rơi xuống theo. Khánh Quý giật mình hoảng sợ, nhưng cũng không dám cúi nhặt, đành trao đổi ánh mắt với Thọ Hỷ rồi cúi đầu im lặng. Lý Trị lườm Khánh Quý, giật lấy chiếc quạt trong tay hắn, quạt với vẻ cáu kỉnh, “Trung nhi tư chất bình thường, thật sự không có tài đế vương. Cơ mà có trẫm

thường xuyên ở bên chỉ điểm, dù sau này không thể mở mang bờ cõi, làm một vị vua giữ thành quả đời trước cũng chẳng khó gì."

Qua ánh mắt thì dường như Võ chiêu nghi đã hiểu, nhưng cô vẫn thắc mắc: "Đã là như vậy, bệ hạ hà tất phải lo lắng đến thế? Trần vương có bệ hạ nhắc bên tai dạy trước mặt, có đại thần trong triều kính trọng giúp đỡ, tất nhiên sẽ là người kế vị đạt yêu cầu.

"Các ngươi lui cả đi!" Lý Trị xua tay đuổi Khánh Quý và Thọ Hỷ ra ngoài, sau đó mới để lộ nỗi oán hận và bất mãn mà y kìm nén rất lâu ra ngoài mặt: "Trần đời trẫm ghét nhất là bị người khác ép buộc! Nhưng mấy tháng nay, cậu năm lần bảy lượt ép trẫm hạ chỉ lập người kế vị. Trẫm vừa bảo hoãn, ông ấy liền triệu tập tông thất trọng thần đến nói hùa vào. Đây là giang sơn của trẫm, người kế vị của trẫm, chẳng lẽ toàn phải dựa vào một người ngoài như ông ấy làm chủ sao?"

Võ chiêu nghi thấy y đã nổi gân xanh vì quá kích động, liền đứng dậy rót thêm chút trà vào trong chén, nhặt bản tấu sớ và con cóc ngọc dưới đất lên, vẻ mặt vẫn ung dung điềm đạm: "Thái úy vốn là cố mệnh đại thần do tiên đế chỉ định, có trách nhiệm nhắc nhở bệ hạ. Như vậy cũng không tính là vượt quy củ. Hơn nữa, ông ấy rốt cuộc vẫn là cậu ruột của người. Vì thân thiết nên mới không câu nệ lễ vua tôi, điều này cũng hợp tình hợp lý"

Lý Trị thở dài, liên tục vuốt ve đôi tay mềm mại của cô, nói với vẻ áy náy: "Không chỉ mỗi chuyện của Trung nhi, còn cả chuyện của nàng nữa. Trẫm thích nàng, quý trọng nàng. Một

tước vị chiêu nghi bé nhỏ quả thật thiệt thòi cho nàng. Trẫm cũng muốn cho nàng danh phận hiền phi, thậm chí là thần phi đứng đầu cả bốn phi. Nhưng vừa mở lời, cậu đã tỏ thái độ như muốn liều mạng với trẫm. Ông ấy quả thật có ơn với trẫm, trẫm có thể suôn sẻ trở thành hoàng đế, không thể thiếu công lao của ông ấy, nhưng ông ấy không thể hết lần này đến lần khác nhét trẫm vào trong lồng làm con rối của ông ấy được.

Võ chiêu nghi định an ủi y vài câu, nhưng lại đổi ý nghĩ, an ủi thì có tác dụng gì cơ chứ? Thế là cô nói với vẻ mặt và ngữ khí kiên định: "Bệ hạ không thiếu tài cán, không thiếu mưu lược, chỉ thiếu một cơ hội để một mình đảm đương mọi việc, không bị quyền thần cản trở. Một khi người nắm được, sau này dưới ngòi bút bình phẩm của sử quan, tuyệt đối sẽ không thua Thái Tông hoàng đế."

Trong mắt Lý Trị ngập tràn vẻ kinh ngạc, hai tay bất giác siết chặt tay cô: "Mị Nương, nàng là người duy nhất trên đời hiểu được tâm ý của trẫm. Lúc là hoàng tử trẫm muốn làm những việc lớn lao, nhưng luôn có người chắn trước mặt. Trẫm rất muốn chứng minh cho cha thấy, ông ấy không chọn nhầm người. Nhưng trẫm không có cách nào cả, vì mỗi một câu nói, mỗi một quyết định của trẫm trên triều đường, đều là ý của cậu. Nhưng trẫm không thể không nghe theo lời ông ấy, vì trẫm chưa có đủ sức mạnh và tự tin.

Võ chiêu nghi ngẫm nghĩ, phân vân giữa nói hoặc không hồi lâu, cuối cùng mới lên tiếng: "Có lẽ bệ hạ cần một trợ thủ..."

"Trợ thủ?" Lý Trị từ từ nghiền ngẫm hai chữ này, đôi mày dần nhíu lại, "Trên triều đường đúng là trẫm có vài tâm phúc,

nhưng bọn họ đều chẳng được tích sự gì, không đủ để đối chọi với những lão thần tự cho mình là đúng đó."

Võ chiêu nghi đang định nói, lại thấy Thọ Hỷ hớt hải bước vào: "Bệ hạ, Ngô vương điện hạ cầu kiến.

Lý Trị buông tay ra, nhìn chằm chằm vào chiếc hộp gấm trên bàn: "Mời y vào." Đoạn, y ngoảnh đầu nói với Võ chiêu nghi: "Nàng tránh ra sau bình phong đi."

Lý Khác mặc một chiếc áo kép màu trắng có hoa văn chìm hình mây lành, hành lễ đầy đủ. Lý Trị ra hiệu cho y ngồi bên dưới, sau đó lại nhìn kỹ y mấy lần, hơi bất mãn hỏi: "Ngô vương biết hôm nay là ngày gì không?"

Lý Khác gật đầu: "Hôm nay là ngày mười ba tháng Sáu, sinh nhật của bệ hạ."

"Biết rồi mà khanh vẫn mặc như này ư?"

"Bệ hạ xưa nay luôn coi trọng tình anh em bạn bè, thần cũng vậy."

Lý Trị nghe câu này, cũng không tiện chỉ trích nữa. Ngay sau đó y rút ra một bản tấu sớ ở trên bàn nói: "Yêu cầu lần trước của khanh, trẫm đồng ý. Vốn dĩ trẫm muốn cho Yên quốc công một lễ tang vinh dự, nhưng khanh và Giang Hạ vương đều dâng thư từ chối ý tốt của trẫm, trẫm cũng không lý gì lại kiên trì bác bỏ"

"Đa tạ bệ hạ." Lý Khác quỳ gối dập đầu vái lạy, "Thần xin bệ hạ ân chuẩn, cho phép thần theo An Lăng huyện chúa đến Dương Châu lo tang lễ."

Lý Trị thấy y hành đại lễ như vậy, liền cúi người đỡ hờ y một cái: "Cũng không phải là việc gì hệ trọng, Ngô vương hà tất phải như vậy? Trẫm đồng ý với khanh"

“Bệ hạ nhân hậu.” Lý Khác lại ngồi quỳ lên chiếc đệm hương bồ, “Vậy nếu thần thật sự có việc lớn cần thương lượng thì bệ hạ có muốn nghe không?”

Lý Trị biết y đến tìm mình nhất định không phải vì mấy chuyện lặt vặt cỏn con đó, vốn định nói lấy lệ mấy câu rồi đuổi y về, nhưng vừa nghĩ đến dáng vẻ của Trưởng Tôn Vô Kỵ lúc ép mình lập Lý Trung làm thái tử, chẳng hiểu sao lại thấy vị huynh trưởng này cũng thuận mắt hơn hẳn. Thế là y ôn tồn nói: “Nếu lời của khanh có thể khơi gợi hứng thú của trẫm thì tất nhiên là trẫm muốn nghe.”

Lý Khác nín hơi một lúc rồi mới nói thẳng: “Thần sẽ giúp bệ hạ loại bỏ tất cả những người bệ hạ muốn loại bỏ.

Ánh mắt của Lý Trị vô thức dừng lại ở nơi nào đó trong chốc lát, ngay sau đó y lại mỉm cười: “Ngô vương nghĩ trẫm là loại người gì vậy? Trẫm là thiên tử, có tấm lòng chứa được những thứ thiên hạ khó dung. Chỉ cần bề tôi trung thành với trẫm, trẫm ắt sẽ không phụ lòng bọn họ.”

“Vậy sao? Thế trưởng tỉ chết như thế nào?” Lý Khác ủ rũ cụp mắt, dù cố gắng thế nào đi nữa cũng không che giấu được vẻ cô quạnh trong mắt, “Còn nữa, biểu huynh của thần chết ra sao? Người các người giết không phải là thuộc hạ của thần, không phải mưu sĩ của thần, mà là người thân có vận mệnh gắn liền với thần”

Lý Trị khẽ nhếch môi: “Xem ra ông ấy đã lãng phí quá nhiều công sức rồi. Rốt cuộc khanh vẫn biết. Cơ mà khanh có thể nhẫn nhịn đến bây giờ mới chất vấn trẫm, đúng là không dễ.”

“Không phải chất vấn. Thần chỉ muốn biết nguyên nhân.

Nếu bệ hạ chịu nói, thần cảm kích bất tận”

Hiếm khi Lý Trị trông thấy y cung kính nhún nhường như thế này, nhưng nỗi oán hận trong tim lại càng sâu hơn: “Là hắn đáng chết! Năm xưa hắn xúi bẩy đại ca và tứ ca tranh giành nội bộ, mưu đồ để khanh lên thay, dụng tâm thật là hiểm ác. Những bức thư mà hắn viết cho Tiêu Quân, rõ ràng trông thấy phải giật mình. Có điều, không phải là trẫm không cho hắn cơ hội.” Lý Trị dừng lại một chút, giọng nói càng thêm lạnh lẽo, “Nhưng hắn không muốn để khanh chịu tội, trẫm cũng hết cách. Trẫm nể mặt Giang Hạ vương mới bảo toàn danh tiếng sau khi chết cho hắn. Lẽ nào khanh vẫn không hài lòng sao?”

Lý Khác nắm chặt chéo áo: “Bệ hạ cho rằng không có y, Lý Thừa Càn và Lý Thái sẽ không tranh giành nhau sao? Tiêu Quân là mưu sĩ mà Lý Thái ba lần đến lều tranh, khẩn khoản mời về. Bọn họ tự gây nghiệp chướng, liên quan gì đến người khác? Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng bày mưu giúp bệ hạ như vậy đấy thôi. Chẳng phải bệ hạ rất thoải mái sao? Bệ hạ đã là ngư ông đắc lợi cuối cùng, hà tất vớ bở rồi mà vẫn khoe khôn?”

“Hỗn xược!” Lý Trị đập bàn, cố hết sức để không bị lời của y chọc giận, “Khanh cho rằng cậu nhất thời mềm lòng, hủy những bức thư đó đi là trẫm không làm gì được khanh ư?”

“Bệ hạ đang sợ hãi, đúng không?” Lý Khác cười chế giễu, “Bệ hạ cho rằng thần sẽ giống cha, khiến sử quan phải ghi lại sự việc đáng tiếc ở Huyền Vũ môn một lần nữa sao? Bệ hạ là con dòng đích, là người thừa kế mà phụ hoàng đã bố cáo với trời đất tổ tông, trịnh trọng quyết định, bên cạnh bệ hạ có rất nhiều quan văn tướng võ hết mực trung thành, chẳng ai lay chuyển

nổi địa vị của bệ hạ. Tại sao bệ hạ vẫn cứ không thể dung tha cho một bề tôi nhỏ bé?"

"Ẩn thái tử năm xưa chẳng phải cũng là người kế vị danh chính ngôn thuận do Cao Tổ lập nên sao? Chẳng phải cũng có những mưu sĩ trung thành nhất của Đại Đường đứng sau lưng ông ta sao? Nhưng cuối cùng chẳng phải bọn họ đều cung kính nằm rạp dưới chân cha sao?" Lý Trị phản bác, "Cha thường bảo khanh giống ông ấy. Ông ấy không biết rằng, mỗi lần nghĩ đến lời của ông ấy, trẫm đã cảm thấy kinh hoàng khiếp sợ biết bao! Nếu không có trẫm, ông ấy sẽ vui vẻ giao giang sơn vào tay khanh. Đổi lại là khanh, khanh có thể không tính trước phòng xa sao? Còn về biểu huynh của khanh... Hắn là tông thất nhà Tùy, trong triều có không ít người tôn sùng hắn, cộng thêm mối quan hệ rắc rối phức tạp của hắn với Đột Quyết và Thổ Phồn, nếu hắn thật sự có lòng giúp khanh, chẳng phải còn dễ hơn cậu của trẫm giúp cha năm xưa sao?"

Lý Khác thấy y nói một mạch nhiều lời như vậy, rõ ràng là đã đè nén từ rất lâu: "Bệ hạ đã úy kỵ thần như vậy, thế đã nghĩ xong cách đối phó với thần chưa?"

* * *

Lý Trị hồ nghi nhìn chằm chằm vào y, rất muốn biết y lại đang tính toán âm mưu quỷ kế gì. Nhưng nhìn một lúc lâu, Lý Trị chỉ thấy một nỗi bi thương không thể kìm nén trên mặt y. Lý Trị bỗng nhiên hơi lúng túng, nhưng vẫn cảnh giác hỏi: "Khanh muốn làm gì?"

“Nếu bệ hạ vẫn chưa nghĩ ra, thần sẵn sàng bày mưu tính kế cho bệ hạ.” Lý Khác mặc kệ thái độ của Lý Trị, vẫn cứ nói, “Ngay từ đầu thần đã nói với bệ hạ rồi, về những tông thất trong lòng còn bất mãn với bệ hạ, những tướng quân tay nắm binh quyền, cùng với những bề tôi một tay che trời trong triều, thần sẽ giúp bệ hạ loại bỏ từng người một.”

“Nếu Ngô vương mệt rồi thì về phủ nghỉ ngơi đi. Tối nay trẫm thết tiệc lớn đãi quần thần, nhớ phải mặc quần áo màu tươi sáng hơn một chút, đừng để người khác chê cười.

“Vậy là bệ hạ hoàn toàn không có hứng thú với đề nghị của thần sao?”

Lý Trị đang định đứng dậy, nghe được câu này, lại ngồi xuống, cắm hai nén tô hợp hương vào trong lư hương tì hưu ở trên bàn. Mùi của nó rất nhạt, phải hít mạnh mới cảm nhận được thứ hương thơm len lỏi vào tim phổi đó. Đôi mày y khẽ nhíu, như thể nó đã chạm đến sợi dây nhạy cảm trong trái tim. Y mỉm cười: “Ngô vương biết người trẫm muốn trừ khử nhất là ai không?”

“Trong số những người đó, có cả chính thần. Lý Khác thản nhiên nói, bình tĩnh đến mức không cả chớp mắt.

Lý Trị đứng bật dậy, một nỗi sợ hãi và kinh ngạc lập tức dâng lên trong lồng ngực: “Khanh biết mình đang nói gì không?”

“Trước mặt bệ hạ, sao thần dám nói xằng?” Lời của Lý Khác như đinh đóng cột, tràn đầy khí thế, “Bệ hạ muốn tự mình chấp chính, muốn thoát khỏi xiềng xích, tề gia trị quốc bằng cách

của chính mình, phải xem bệ hạ có gan đánh cược với thần một ván hay không"

Lý Trị buông bàn tay chống rịt lên bàn ra, đi đi lại lại trong điện, đến khi nhịp tim chậm lại, mới ngồi về vị trí cũ. Mãi sau y mới thắc mắc: "Khanh muốn dùng mạng của mình để thành toàn cho trẫm? Khanh cho rằng trẫm sẽ tin khanh ư?"

Lý Khác lắc đầu: "Không. Đã là đánh cược, tất nhiên hai bên phải cùng được lợi thì mới được. Thần đã nói với bệ hạ những gì bệ hạ sẽ có được rồi, còn thứ thần muốn chính là một lời hứa của bệ hạ: Bảo đảm cho thần và người nhà của thần được bình an suốt đời."

Lý Trị phất mạnh tay áo, chỉ cảm thấy mình như thể bị y chơi đùa trong lòng bàn tay, không khỏi nổi giận mắng, "Khanh cảm thấy trẫm rảnh lắm à?"

"Dù bận đến đâu, bệ hạ cũng nên nghe kỹ đề nghị của thần." Lý Khác rót đầy trà vào cái chén rỗng trước mặt, uống hai ngụm xong, mới rủ rỉ nói.

Võ chiêu nghi đứng sau bình phong đã lâu, hai chân từ nhức mỏi ban đầu giờ đã trở nên tê dại. Nhưng cô không dám cử động, chỉ sợ một khi cử động sẽ phát ra âm thanh không đúng thời điểm. Không biết vì nóng nực khó chịu, hay vì nghe được bí mật kinh thiên động địa này mà chiếc áo váy bằng gấm Thục trên người cô đã ướt đẫm mồ hôi.

Cô len lén nhìn qua khe hở giữa hai tấm bình phong, từ góc độ này vừa khéo có thể trông thấy mặt nghiêng của Lý Khác. Đó rốt cuộc là người đàn ông như thế nào? Sao có thể nói những chuyện liên quan đến tính mạng và danh tiếng của bản thân

nhẹ nhàng như gió thoảng mây thưa như vậy nhỉ? Y ngồi ngay ngắn ở đó, nhất cử nhất động đều cực kỳ giống tiên đế. Đối với tiên đế, cô có kính trọng, nhưng sợ hãi nhiều hơn. Đối với Lý Trị, cô có quyến luyến, nhưng cảm động nhiều hơn. Còn đối với Lý Khác thì là một sự ngưỡng mộ tuôn trào từ toàn bộ cơ thể, lại không dính dáng đến tư tình, không liên quan đến trai gái.

Lý Khác nói xong, uống một hơi cạn chén trà, tiện tay cầm chiếc quạt trên bàn lên, khẽ phe phẩy. Sau một hồi trầm mặc, y mới hỏi: "Ý bệ hạ thế nào?"

"Thật là ngoài sức tưởng tượng!" Lý Trị buột miệng, "Những chuyện kiểu này, hai bên không tin tưởng nhau tuyệt đối thì không thể làm được. Khanh cho rằng, giữa trẫm và khanh có thể sao?"

"Đúng vậy! Làm sao có thể? Đừng nói bệ hạ không thể tin thần, kể cả thần cũng không thể tin bệ hạ." Lý Khác quạt nhanh hơn, thở dài bất lực, "Nhưng thần chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Thần đã đồng ý với y, phải sống để chăm sóc vợ con y, thần không thể nuốt lời. Huống hồ thần nhất định phải báo mối thù này."

"Khanh muốn mượn tay trẫm báo thù cho khanh?"

"Phải"

Đôi mày Lý Trị nhíu chặt hơn: "Khanh đi đi. Hôm nay trẫm coi như khanh chưa từng đến."

Lý Khác đứng dậy, chắp tay xá dài: "Mấy hôm nữa, thần sẽ theo Tuyết Lộ đi Dương Châu vài tháng. Xin bệ hạ hãy nghĩ kỹ lời nói của thần. Chỉ mong đến lúc thần trở về, có thể nghe được tin tốt từ bệ hạ. Thần cáo lui"

“Đợi đã!” Lý Trị vội bước đến trước mặt y, ngẩng đầu nhìn vào mắt y, “Trong những người khanh muốn báo thù, chắc cũng có trẫm?”

“Đương nhiên.” Lý Khác mỉm cười, trả lời thành thật, “Nhưng thần không thể. Bệ hạ là người con được phụ hoàng gửi gắm trọng trách vô biên, thích hợp nhất để kế thừa đế vị. Bệ hạ là niềm hy vọng của người dân trong thiên hạ, là người mà giang sơn Đại Đường thực sự cần. Thần không thể có lỗi với phụ hoàng, càng không thể có lỗi với xã tắc muôn dân. Rất nhiều việc không thể làm lại lần hai. Huống hồ, thần sinh ra đã là một sai lầm. Từ nhỏ, thần đã thấy quá nhiều người thân chết trước mặt thần. Nếu bệ hạ thành toàn cho thần, chắc sẽ có một ngày, thần cũng có thể chứng kiến cái chết của chính mình, để bù đắp cho sai lầm của số mệnh.”

“Tam ca..” Lý Trị không biết tại sao giọng mình lại nghẹn ngào đặc quánh đến khó nghe như vậy, “Trẫm đồng ý với khanh, sẽ suy nghĩ kỹ càng”

“Đa tạ bệ hạ.” Lý Khác lại thi lễ lần nữa, rồi lập tức đi thẳng ra ngoài nội điện.

Võ chiêu nghi thấy trong điện im ắng không tiếng động, do dự một lúc, cuối cùng chậm rãi bước ra. Chân cô tê mỏi ghê gớm, mới đi được hai bước đã lảo đảo, suýt nữa thì ngã xuống đất. Lý Trị vội vàng bước tới, ôm eo đỡ cô ngồi xuống, áy náy ra mặt: “Trẫm cũng không biết Ngô vương lại nói lăng nhăng nhiều như thế, không thì trẫm đã bảo nàng về trước rồi”

Võ chiêu nghi nghe xong, lập tức buông tay y ra, quỳ xuống dưới chân y nói: “Thần thiếp chúc mừng bệ hạ”

Lý Trị cúi người nắm lấy tay cô, đỡ cô đứng dậy, ngồi thụp xuống, chậm rãi xoa bóp hai chân cho cô: “Vừa nãy nàng cũng nghe thấy đúng không? Nàng cho rằng trẫm có nên để ý đến lời của y không? Nàng cứ mạnh dạn nói, trẫm muốn nghe lời thành thật.”

“Chẳng phải thần thiếp đã chúc mừng bệ hạ rồi sao?” Mặt Võ chiêu nghi tràn đầy hân hoan, “Vừa nãy bệ hạ chả bảo, những tâm phúc trong triều đường vẫn chưa nên trò trống gì đấy thôi. Giờ đã có Ngô vương, bệ hạ có thể yên tâm rồi. Ngô vương và thái úy bất hòa đã lâu, hai người bọn họ tàn sát lẫn nhau, người được lợi chính là bệ hạ.”

“Trẫm lại chẳng biết à? Nhưng trẫm thật sự không dám tin y. Mị Nương, nàng không biết oán thù giữa trẫm và y. Tuy y nói đầy chính nghĩa lẫm liệt, nhưng y là người suýt nữa đoạt mất ngai vàng của trẫm. Nếu y có tâm địa này thì bây giờ cũng không phải là không thể. Chẳng phải trẫm đa nghi, mà là y có năng lực khiến trẫm không thể không đề phòng”

Võ chiêu nghi đưa tay xoa đôi mày đang cau có của Lý Trị, nói với giọng ôn tồn và trầm lắng: “Nếu y thật sự có tâm địa ấy, còn đến nói cho bệ hạ biết làm gì? Bệ hạ bảo có thù oán với y, vậy thì người nghĩ kỹ xem, y đã từng có hành động nào muốn đặt người vào chỗ chết chưa? Còn người, có thật lòng muốn lấy mạng y không?”

Trái tim Lý Trị chấn động mạnh mẽ trước câu nói này. Hơn mười năm qua, đề phòng và căm ghét Lý Khác đã thành thói quen của y, nhưng dường như y chưa bao giờ nghĩ, cái thói

quen này bắt đầu có từ bao giờ. Thế nên y chỉ có thể lần tìm trong miền ký ức dài đằng đẵng.

Năm y tám tuổi, mẹ qua đời. Cha thương xót y là đứa con trai út mà bà ấy để lại, nên giữ y bên mình đích thân nuôi dạy. Lúc đó, y thường xuyên thấy Lý Khác đến thỉnh an cha. Mối quan hệ của Lý Khác và y không thể coi là thân mật, nhưng cũng chẳng xa cách. Thế thì nó bắt đầu thay đổi từ lúc nào nhỉ? Đột nhiên, ánh mắt y lóe lên một cái. Phải rồi! Chính cậu đã ra rả bên tai trước mặt y, ngọn nguồn của mọi chuyện đều nằm ở cậu.

Lý Trị thình lình đứng dậy, vội vàng bước đến trước cửa sổ. Sau đó, y nhìn hoài về phía xa, lẩm bẩm: "Có lẽ, trẫm thật sự nên suy nghĩ nghiêm túc một lần.

Võ chiêu nghi bước đến bên cạnh, đan tay với y: "Thần thiếp chờ ngày có thể sánh vai đứng cùng bệ hạ."

Lý Khác ra khỏi điện Vũ Đức, ban đầu định đi thẳng về phía Thanh Tước môn, nhưng chẳng hiểu bước thế nào lại đến đình Quy Vân. Y dừng chân dưới gốc mai đỏ, giơ tay chạm vào những cành cây mọc đầy lá xanh. Gió vừa thổi qua, liền có mấy chiếc lá rơi trên vạt áo. Y gỡ chúng ra, bỏ từng chiếc vào trong tay áo.

Lúc quay người, y nhìn thấy Tiêu Nhuệ đang đi về phía này. Tiêu Nhuệ có vẻ muốn tránh mặt, nhưng biết y đã nhìn thấy, đành phải cúi người vái y: "Tham kiến Ngô vương điện ha."

Lý Khác bước từng bước tới, những nỗi hận sâu đậm quấn quanh y, lúc này lại hóa thành một nụ cười không rõ ý tứ nơi khóe miệng. Y gật đầu: "Buổi tiệc tối nay là do Tống quốc công đôn đốc nhỉ? Bệ hạ quả thật rất tin tưởng ngài."

“Phải. Vì vậy thần sẽ không phụ lòng bệ hạ. Thiết nghĩ Ngô vương chắc cũng vậy”

“Khỏi cần Tống quốc công nhắc nhở. Bản vương là bề tôi Đại Đường, đương nhiên là trung thành với bệ hạ.” Lý Khác chẳng buồn nói thêm câu nào với gã, đang định tiếp tục tiến lên thì bị gã giơ tay chặn lại. Gã cứ giữ nguyên tư thế này, hồi lâu vẫn chẳng nói lời nào. Lý Khác nghiêm mặt: “Đây là trong cung, biết bao nhiêu người nhìn. Ta không muốn ra tay với ngài.”

Tiêu Nhuệ buông tay xuống, lùi lại hai bước, hít sâu một hơi nói: “Nếu thời gian có quay trở lại, ta nhất định sẽ không.”

Lý Khác hừ mũi giễu cợt: “Chẳng phải vừa nãy Tống quốc công còn thề thốt sẽ không phụ lòng tin của bệ hạ sao? Vậy thì ngài giúp bệ hạ nhổ đi cái gai trong mắt là chuyện hợp lý quá còn gì?”

“Tam đệ như này, Kỳ Úc cũng vậy. Rốt cuộc các người muốn ta làm như thế nào? Chỉ cần các người nói ra, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức!” Tiêu Nhuệ khổ sở cầu xin, “Ta biết các người hận Tiểu La, vốn dĩ ta cũng định giao cô ta cho các người xử trí. Nhưng cô ta vừa có con với ta, đợi sau khi cô ta sinh đứa bé ra, ta sẽ…”

“Không cần đâu. Ngài chỉ cần yên tâm làm bề tôi trung thành của bệ hạ là được rồi. Lý Khác cắn môi dưới, mũi bỗng chốc cay sè khó lòng kìm nén, “Còn nữa, chăm sóc đứa con duy nhất của trưởng tỉ cho tốt. Và đừng để Tuyết Lộ nghe được một li một tí lời đồn đại nào.”

Tiêu Nhuệ nhìn theo bóng lưng bỏ đi không cả ngoảnh đầu lại của y, đấm mạnh lên thân cây trước mặt.

* * *

Mưa rơi xối xả không ngừng, trên con đường lát đá xanh bắn lên hàng loạt bong bóng nhỏ. Lý Khác đứng dưới mái hiên, nhìn hàng cây hoa quế bị táp nghiêng ngả ở trong sân. Hoa rụng trong vũng nước từ từ trôi đi, lâu lâu lại bị cuốn vào xoáy nước, khó mà ra nổi.

Hơn ba tháng trước, y cùng Tuyết Lộ đến Dương Châu lo liệu tang lễ. Trong khoảng thời gian đó mưa dầm liên miên, giống như phủ xuống thành Dương Châu một màn bi thương rất đúng lúc. Y nắm chặt áo, ngẩng đầu lên, thu lại chút u sầu vẫn còn vương vất trong lòng.

"Điện hạ, huyện chúa tỉnh rồi." Hương Cận bước đến cạnh y, nói khẽ.

"Được. Giờ ta đi gặp." Lý Khác gật đầu, lập tức lại quay người nói, "Mời Lưu đại phu của Huyền Hồ đường đến khám lại xem, huyện chúa bị thương hàn rất nguy hiểm, không được lơ là."

Lúc này Tuyết Lộ đang ngồi thẳng người trước cây đàn cầm bằng gỗ ngô đồng, ngón tay chầm chậm gảy dây, nhưng không có ý chơi nhạc. Nàng không đánh phấn, nhưng trông càng đoan trang thanh nhã, khí chất như lan. Lý Khác cầm lấy bát thuốc trong tay thị nữ, ngồi xuống bên cạnh nàng: "Bọn họ nói em chẳng bao giờ uống thuốc hẳn hoi. Cứ như thế này thì sao khỏi bệnh được chứ?"

Tuyết Lộ bưng bát thuốc, chỉ uống hai ngụm đã đặt xuống, cổ họng sưng đến nỗi ngay cả giọng nói cũng khàn đặc: "Xin lỗi tam ca, khiến tam ca phải lo lắng rồi.

“Đúng! Ta rất lo lắng. Cho nên em nhất định phải mau chóng khỏe lại.” Lý Khác múc từng thìa thuốc bón cho Tuyết Lộ, ép nàng uống hết.

“Thuốc này đắng thật đấy! Có điều, trong miệng đắng rồi thì trong lòng cũng bớt đắng” Tuyết Lộ lại vuốt dây đàn lần nữa, tiếng đàn trong trẻo du dương. Nhưng nàng chỉ gảy một lúc rồi không chơi tiếp được nữa: “Đây là bài mới. Em định đợi sau khi từ Nhữ Nam trở về sẽ đàn cho chàng nghe.”

“Huynh ấy có thể nghe thấy. Huynh ấy sẽ mãi ở bên bảo vệ em.” Lý Khác vỗ vai an ủi nàng, “Ngày mai ta sẽ lên đường về kinh. Em nhất định phải chăm sóc bản thân cho tốt.”

Tuyết Lộ đang định gật đầu, bỗng nhiên lại kinh ngạc hỏi: “Chúng ta không đi cùng nhau sao?”

“Không. Căn nhà và ruộng vườn này đều là ta sai người mua, em và Sùng Lễ, Sùng Nhuận cứ yên tâm sống ở đây. Lý Khác ngồi thẳng người, đưa bát thuốc và thìa cho thị nữ ở bên cạnh rồi lại nói, “Có lẽ một ngày nào đó, ta sẽ đưa Kỳ nhi cùng các con đến tìm mẹ con em.

“Tam ca đang nói cái gì vậy?” Tuyết Lộ nắm lấy cổ tay y, vì nói quá gấp gáp nên suýt nữa thở không ra hơi. Lý Khác vội đứng dậy vỗ lưng nàng, lấy một chiếc áo choàng trên cái giá bên cạnh khoác lên người nàng. Vẻ lo lắng trên mặt Tuyết Lộ ngày càng đậm hơn: “Em sợ lắm. Tam ca đừng nói những lời làm em nghe không hiểu này nữa có được không?”

“Em đừng nghĩ ngợi lung tung.” Lý Khác điềm tĩnh nói, “Trong triều có chuyện, bệ hạ giục ta về. Nhưng Lưu đại phu bảo, chứng thương hàn của em phải tĩnh dưỡng cẩn thận vài

tháng, giờ tuyệt đối không được bộn ba đường dài. Đến khi xong việc, ta sẽ xin bệ hạ cho phép ta đưa Kỳ nhi và các con đến Dương Châu chơi mấy hôm, sau đó chúng ta lại cùng về kinh, có được không?"

Đôi mày Tuyết Lộ dần dần giãn ra, nhưng nàng vẫn nửa tin nửa ngờ hỏi: "Chỉ như vậy thôi sao?"

"Đúng vậy! Không thì em tưởng còn thế nào được nữa?" Lý Khác nói rất nghiêm túc, "Yên tâm đi. Cũng chẳng phải chuyện gì lớn, đợi đến Tết là em có thể gặp lại ta. Nhưng mà em nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời đại phu, uống thuốc đúng giờ, nghỉ ngơi đúng lúc, không được nghĩ ngợi nhiều"

Giờ Tuyết Lộ mới bình tĩnh lại đôi chút, gật đầu nói: "Em nghe lời tam ca. Có thể ở lại Dương Châu bên cạnh chàng lâu hơn, em rất vui, thật sự rất vui"

Lúc này, lại có một thị nữ bưng bát cháo kê được ninh nhừ bước vào: "Điện hạ, huyện chúa, hôm qua Lưu đại phu có dặn, bây giờ huyện chúa không nên bồi bổ quá mức, chỉ được ăn mấy món dễ tiêu hóa thôi.

"Ta biết rồi. Ngươi đặt xuống đi. Lý Khác nghe bên ngoài dường như không còn tiếng mưa, liền hỏi, "Tạnh mưa rồi à?"

"Vâng ạ! Vừa tạnh xong. Phía chân trời còn xuất hiện cầu vồng, ở Trường An nô tì chưa bao giờ được thấy cầu vồng đẹp như vậy."

Lý Khác đưa thìa đến trước mặt Tuyết Lộ: "Đợi em ăn xong, ta sẽ cùng em đi ngắm cầu vồng. Ta từng nghe đại thiền sư của chùa Từ Ân nói, ngắm cầu vồng nhiều, trái tim có thể bình tĩnh lại. Có lẽ, chúng ta đều cần một sự yên ổn trong tâm hồn."

Đúng hôm về kinh, một trận mưa lớn hiếm thấy cũng trút xuống thành Trường An. Những người dân không kịp tránh mưa nháo nhác chạy thẳng đến dưới mái hiên. Mưa Trường An khác hẳn mưa Dương Châu. Mưa Dương Châu dù có mau có lâu thế nào cũng sẽ không làm người ta chán ghét, còn mưa Trường An thì luôn ào ào kéo đến, khí thế ép người.

Lý Khác lặn lội đường dài đến Huyền Vũ môn, Tề Cao Viễn từ xa cúi người thỉnh an y, cầm một chiếc ô vải dầu che cho y hết sức ân cần, đưa y đến cửa điện Vũ Đức mới quay người rời đi. Lý Khác đợi hồi lâu mới thấy Sĩ Lộc từ bên trong bước ra, nhưng chỉ nói bệ hạ đang bận, lúc này không muốn gặp bất kỳ ai.

Lý Khác không cam lòng: "Xin công công bẩm với bệ hạ, ta thực sự có chuyện quan trọng muốn nói. Bất kể bệ hạ bận đến lúc nào, ta cũng sẵn sàng đứng đây đợi."

Sĩ Lộc nhìn vẻ mặt mệt mỏi, lại thêm tay áo đã ướt đẫm nước mưa của Lý Khác, trong lòng cũng cảm thấy không nỡ, liền xoay người đi vào trong điện. Lại một lúc lâu sau, Sĩ Lộc mới bước đến trước mặt Lý Khác, hơi ngại ngùng nói: "Điện hạ, xin ngài cứ về đi. Hôm nay bệ hạ thật sự không có thời gian để gặp ngài. Có điều, bệ hạ bảo nô tài chuyển lời cho ngài rằng, chuyện lần trước ngài nói, bệ hạ đã đồng ý. Khi nào rảnh bệ hạ sẽ bàn bạc kỹ lại với ngài."

Sau biết bao ngày, trái tim bị dây mảnh siết chặt của Lý Khác cuối cùng đã trở về vị trí ban đầu. Niềm vui mừng khôn xiết này làm y suýt nữa đứng không vững. Thế là y dứt khoát quỳ

gối xuống đất, khấu đầu lạy ba lạy, chân thành nói: “Thần cảm tạ ơn sâu của bệ hạ.”

Sĩ Lộc không ngờ y lại hành đại lễ trịnh trọng như vậy, vội giơ tay đỡ y dậy, vái sâu y một vái: “Điện hạ đi đường vất vả rồi, mau về phủ nghỉ ngơi đi ạ.”

Lý Khác lau nước mưa trên trán, gật đầu: “Được. Ta về trước đây. Phiền công công vấn an bệ hạ lần nữa giúp ta.”

Hai thái giám bên cạnh thấy y xoay người, tinh ý tiến lên hai bước mở ô che cho y. Lý Trị đứng trước cửa sổ ở ngoại điện, nhìn bóng lưng Lý Khác đi xa dần, trong mắt hiện lên một tia sắc bén khó dò. Võ chiêu nghi bước chậm rãi đến bên cạnh, nheo mắt nhìn y: “Bệ hạ đang nghĩ gì vậy?”

Lý Trị không nhìn cô, vẫn ngẩn ngơ trông theo bóng người trong cơn mưa to như trút nước. Đến khi nghe thấy Võ chiêu nghi gọi lại lần nữa, y mới nói như vừa tỉnh mộng: “Trẫm thật sự không biết, quyết định này là đúng hay sai”

Võ chiêu nghi biết rõ y không hỏi mình, nhưng vẫn trả lời: “Chỉ cần bệ hạ tin là đúng thì nhất định sẽ đúng”

“Trẫm muốn cho đôi bên một cơ hội. Nhưng trẫm vẫn không tin y, thậm chí không tin chính mình. Lý Trị nhìn bầu trời càng lúc càng tối, nghĩ rằng cõi lòng mình cũng âm u không một tia sáng như thế, “Có lẽ, trẫm vẫn còn một con đường khác để đi.”

Võ chiêu nghi trong lòng xao động, liền nắm chặt tay lại, hỏi với vẻ hết sức bất an: “Sao ạ?”

Một nụ cười đầy ẩn ý ngưng đọng ở khóe môi Lý Trị, y nhả từng chữ: “Tương kế tựu kế.”

“Bệ hạ.” Võ chiêu nghi bất giác ôm lấy cánh tay y, cổ họng tắc nghẽn như bị mắc một đống xương cá. Nhưng cô nhanh chóng điều chỉnh lại hơi thở, thành tâm nói: “Bệ hạ thánh minh!”

Lý Khác ra khỏi Huyền Vũ môn, đang định lên xe ngựa của vương phủ, bỗng thấy một tiểu thái giám mặc áo tơi đội nón lá hớt hải chạy đến trước mặt y nói: “Nô tài tham kiến Ngô vương điện hạ. Cao Dương công chúa có lời mời.”

Giờ Lý Khác mới để ý, có một cỗ xe ngựa không mấy bắt mắt đang đậu ở góc tường cách đó không xa. Y suy nghĩ một chút rồi vẫn đi theo tiểu thái giám đó. Tiểu thái giám thấy y đã ngồi vững, mới vung roi chầm chậm đánh xe đi.

Xe ngựa đi một lúc lâu, hai người trong xe đều không mở miệng nói lấy một câu. May mà có tiếng nói chuyện ngày càng ồn ào ở bên ngoài làm bạn, sự im lặng này mới không quá gượng gạo. Đến khi xe ngựa quành sang ngã rẽ thứ tư, Cao Dương công chúa cuối cùng không nhịn nổi phải mở miệng: “Chuyến này tam ca đi lâu thật, làm ta chờ đến sốt cả ruột!”

“Ngươi đã có chí hướng như thế, sao đợi thêm một hai ngày đã mất kiên nhẫn rồi?” Lý Khác ngồi dịch vào trong, cố gắng xa ả một chút, “Có điều, sao ngươi biết hôm nay ta về kinh?”

“Ta có tai mắt riêng ở cổng thành. Ta sợ ngươi đi Dương Châu, chí khí bị mài mòn, vì vậy ta phải qua nhắc nhở người trước tiên.”

Lý Khác thấy vẻ mặt ả tuy bình tĩnh, nhưng giọng nói lại sốt ruột thấy rõ. Y khẽ thở dài: “Xem ra ngươi đã hạ quyết tâm, nhất định phải làm như vậy?”

Cao Dương công chúa tức giận: “Đã đến lúc này rồi mà ngươi vẫn nghi ngờ ta sao?”

Lý Khác nhìn ả, dò hỏi: “Nếu lúc này ta buông bỏ, người sẽ làm thế nào?”

Khuôn mặt diễm lệ của Cao Dương công chúa lộ ra biểu cảm gần như là muốn cắn người: “Người cho rằng ta sẽ để ngươi làm vậy sao? Ban đầu trong kế hoạch của ta không có ngươi. Nhưng ngươi đã chủ động mời gọi ta, ta sẽ không cho phép ngươi lùi một bước. Nếu không, bất kể việc thành hay bại, ta đều đủ khả năng khiến ngươi chết không có chỗ chôn!”

Lý Khác nghe thấy những lời hung dữ này, lại thầm thở phào nhẹ nhõm. Có như vậy thì chút áy náy mờ nhạt trong lòng y mới tan thành mây khói. Thế là y lập tức đổi sang giọng ôn hòa, mỉm cười nói: “Chỉ đùa một chút thôi mà, nếu ngươi coi là thật thì sau này ta không nói nữa. Tên Lý Hoảng đó giờ đang ở đâu? Chúng ta nên ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc.

“Nói thế còn được.” Cao Dương công chúa ngồi đến bên cạnh Lý Khác, úp tay lên đầu gối y như một cô bé đơn thuần, dịu dàng nói, “Ta biết ngươi sẽ không làm vậy. Cứ cách vài ngày Lý Hoảng sẽ đến phủ của ta một lần, hắn không quên được ta. Đợi hôm nào hắn đến, ta sẽ lập tức phái người tới tìm ngươi. Yên tâm đi, ta biết nặng nhẹ, nhất định sẽ làm một cách kín đáo.”

“Thế thì tốt quá.” Lý Khác thấy nơi xe ngựa dừng lại là phủ Ngô vương, liền kéo rèm xe ra, trong khoảnh khắc bước xuống lại ngoảnh đầu nói, “Im lặng chờ tin tốt.”

* * *

Hôm nay, trước cửa Trí Bảo trai ở phường Thanh Hòa vô cùng náo nhiệt, con gái duy nhất của Lưu chưởng quỹ là Lưu Diệu Diệu về lại mặt. Người mà cô lấy là tư mã Lương Châu Trác Diệu, con trai út nhà thái sử lệnh. Hàng xóm trong phường và người đi đường thấy quà lại mặt xếp thành hàng dài từ Trí Bảo trai đến cuối đường lớn phía Bắc, đều không kìm được dừng lại xem, tấm tắc khen ngợi.

Lưu Diệu Diệu từ trên xe ngựa bước xuống, mặc một bộ áo dài bằng lụa vân cẩm màu đỏ lựu, tết tóc hình chim dang cánh tinh tế, bên trên cài trâm mành mành vàng hình loan phượng cùng kêu, mùi dầu uất kim nhàn nhạt tỏa ra từ mái tóc. Mấy thiếu nữ bước tới nắm tay cô, không hẹn mà cùng lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ. Lưu chưởng quỹ cũng tỏ vẻ vui mừng nhẹ nhõm, vung tay nói: “Hôm nay con gái tôi về nhà, tôi mừng lắm! Xin mời các vị vào tiệm góp vui. Tất thảy đều không tính tiền!”

Mọi người quay mặt nhìn nhau, rồi hò reo bước vào tiệm. Lưu Diệu Diệu mỗi tay dắt một cô gái, vui vẻ đi lên phòng riêng trên tầng hai ngồi trò chuyện. Mấy người lớn lên cùng nhau trong phường, tình cảm rất tốt đẹp, một khi đã cất lời thì khó mà dừng lại được.

Lưu Diệu Diệu đứng dậy rót thêm trà vào trong bát của các chị em, chiếc xuyến hổ phách trên cổ tay chạm vào ấm trà, phát ra tiếng leng keng, vui tai như giọng nói của cô: “Gần đây trong thành có xảy ra chuyện lớn gì không? Mọi người kể cho chị nghe đi?”

Người gần cô nhất là Đồng Nguyệt Sơ cầm một quả chà là trong chiếc đĩa mã não nhỏ lên ăn, trêu đùa: “Chuyện lớn nhất

chẳng phải là chị Diệu Diệu từ Lương Châu về, nhan sắc còn xinh đẹp hơn trước sao?! Xem ra anh rể đối xử với chị rất tốt!"

Lưu Diệu Diệu đỏ mặt, quay đầu đi chỗ khác, quở mắng: "Lại nói linh tinh rồi, sau này chẳng thèm để ý đến em nữa.

"Em nói thật mà. Có gì mà phải xấu hổ?" Đồng Nguyệt Sơ nhìn biểu cảm của Lưu Diệu Diệu, cười khúc khích: "Được rồi! Không trêu chị nữa. Gần đây chuyện thú vị nhất có lẽ là Thái Thượng Lão Quân hạ phàm?"

"Thái Thượng Lão Quân?" Lưu Diệu Diệu hồ nghi nhìn cô ta, lại nhìn các chị em khác, thấy bọn họ đều gật đầu tán đồng, càng thêm tò mò hỏi: "Thật sự có chuyện thần kỳ như vậy sao?"

Đồng Nguyệt Sơ bưng bát trà, nhấp một ngụm, cầm chiếc đũa ở bên cạnh lên, gõ nhẹ vào bàn, tạo dáng như người kể chuyện rong: "Thái Thượng Lão Quân tuy là thần tiên có pháp thuật cao minh, nhưng lại rất ham chơi, thích hạ phàm trêu chọc kẻ ác, nhân tiện thu nhận vài đệ tử có ngộ tính. Đạo trưởng Lý Hoảng nổi tiếng trong thành Trường An chúng ta chính là đồ đệ được Lão Quân chọn lúc hạ phàm. Nói về quá trình họ gặp nhau, quả thật hết sức ly kỳ...

"Chuyện này chị nghe từ lâu rồi. Lưu Diệu Diệu dẩu môi, thất vọng nói, "Thu Phân, chuyện mà mọi người nói đến là thế này á? Chán thật đấy!"

Thu Phân xua tay lia lịa: "Không phải không phải... là Đồng tỉ tỉ nói không rõ ràng. Cuối tháng trước, đạo quán nơi đạo trưởng Lý Hoảng tu hành đột nhiên lóe lên ánh sáng vàng, nghe nói rất nhiều người đã nhìn thấy một vị tiên cầm phất trần từ trên trời hạ phàm, còn có rất nhiều tờ giấy vàng rơi

trong đạo quán. Bên trên chỉ viết một câu: Ngô vương là con của thiên đế"

"Thật sự có chuyện như vậy sao?" Lưu Diệu Diệu ngừng bóc quýt, ngẩng đầu hỏi nhỏ với vẻ khó tin.

"Thật!" Thu Phân gật đầu khẳng định, nghiêm túc nói, "Lão Khang bá thường đến đây ăn cơm tận mắt trông thấy, bảo là chữ trên đó đều lấp lánh ánh vàng, vừa nhìn đã biết không phải là vật trong nhân gian. Còn nữa, đạo trưởng Lý Hoảng đã biến mất trong đạo quán một cách bí ẩn. Mọi người đều nói, ông ấy được Thái Thượng Lão Quân mời lên trên trời rồi."

"Nói vậy thì Ngô vương điện hạ mới là chân mệnh thiên tử sao?" Vừa dứt lời, Lưu Diệu Diệu hốt hoảng giơ cả hai tay bụm miệng lại.

Đồng Nguyệt Sơ giơ tay chống quai hàm, vừa nghĩ ngợi vừa nói: "Có lẽ là vậy! Cha mẹ em cũng bảo, danh vọng của Ngô vương điện hạ trong lòng thường dân chúng ta luôn rất cao, so với đương kim thiên tử thì chỉ có hơn chứ không kém. Lúc chị ở Lương Châu, chắc cũng nghe chuyện điện hạ đến đó đôn đốc trong trận động đất hồi đầu năm rồi nhỉ! Đúng thật là việc gì cũng xắn tay làm, yêu dân như con.

Lưu Diệu Diệu "ừm" một tiếng: "Chuyện này được truyền khắp thành Lương Châu, nghe nói điện hạ còn suýt nữa mất mạng vì cứu mấy đứa trẻ. Mọi người còn nhớ chứ? Chị từng kể với mọi người, điện hạ cũng là ân nhân cứu mạng của chị đấy!"

"Tất nhiên là nhớ." Đồng Nguyệt Sơ vội nói, "Hồi năm tuổi chị ham chơi, trèo lên trên quầy, không cẩn thận bị ngã, may

mà có điện hạ đưa tay ôm lấy chị. Không thì hậu quả khó mà tưởng tượng"

Ký ức trong đầu Lưu Diệu Diệu bắt đầu sống lại, khóe miệng cô bất giác nở một nụ cười: "Lúc đó điện hạ còn dỗ dành chị rất lâu cơ. Ngài ấy thật sự là một người rất tốt..."

Thu Phân trầm ngâm nói: "Chị lọt vào mắt xanh của con trai thiên đế, nên mới có một chốn đi về tốt như thế này"

"Lại nói linh tinh gì thế hả?" Lưu Diệu Diệu chỉ cảm thấy nửa bên mặt lại nóng bừng, nhưng niềm hạnh phúc đang ngập tràn trong mắt thì có làm thế nào cũng không thu về nổi. Các chị em trong bộ dạng của cô, đều nhoẻn miệng cười tươi.

"Bệ hạ cứ mặc cho tin đồn hoang đường như vậy lan truyền, để mọi người trong thành Trường An đều biết cả hay sao?" Trưởng Tôn Vô Kỵ rảo bước đến trước mặt Lý Trị, cũng chẳng màng đến hành lễ, sốt ruột hỏi.

Lý Trị nghe ngữ khí gần như là chất vấn, tự nhiên sinh lòng bất mãn, giọng nói không ôn hòa như trước mà trở nên lạnh lùng: "Cậu cho rằng dựa vào một mình trẫm có thể ngăn chặn được ư?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ sững lại một chút rồi nói: "Bệ hạ là thiên tử Đại Đường, kế thừa tổ nghiệp, sao lại không ngăn chặn được? Bệ hạ nên lập tức hạ chỉ, bắt tên yêu đạo Lý Hoảng mê hoặc lòng người đó. Còn những người dân tùy tiện truyền bá tin đồn nhảm cũng phải xử nặng!"

Lý Trị nghe ông ta dùng giọng không cho ai phản bác, trong lòng càng thêm khó chịu: "Nếu làm vậy thật, há chẳng chứng tỏ

trẫm đang chột dạ sao? Cậu à, sao cậu lại trở nên hồ đồ thế này?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ có vẻ cũng hơi bực mình, hỏi ngược lại: "Vậy bệ hạ định như nào? Chẳng lẽ cứ nghe xong rồi mặc kệ sao?"

"Tin đồn gặp trí giả sẽ dừng. Lâu ngày tự khắc sẽ ổn thôi. Lý Trị nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ đỏ bừng cả mặt vì sốt ruột, dường như chỉ trong nháy mắt đã dấy lên một thứ tâm trạng nổi loạn nào đó, thế là y cố ý nói với vẻ tỉnh bơ: "Chẳng phải cậu cũng đã nói rồi sao? Trẫm là thiên tử Đại Đường, kế thừa tổ nghiệp, tuyệt đối không sợ những lời đồn đại hoang đường đó."

Trong đại điện trống trải chỉ có hai người bọn họ, mỗi một câu nói đều mang đến tiếng vọng trầm thấp. Tiếng vọng lượn lờ trong tim người, dường như ngay cả con tim cũng trở nên trống rỗng. Trưởng Tôn Vô Kỵ tinh tường nhận ra sự bực bội của Lý Trị đối với mình, sau một thoáng kinh ngạc và thất vọng, ông ta đã khôi phục lại thái độ tự tin nắm chắc mọi việc như thường ngày: "Bệ hạ nghĩ được như vậy, tất nhiên là tốt nhất rồi."

Lý Trị cũng mỉm cười: "Trước mặt cậu, trẫm không cần thiết phải che giấu.

Nói xong, đại điện chìm sâu vào trong im lặng. Mãi đến khi Tiêu Nhuệ bước vào, sự yên tĩnh trong điện mới bị phá vỡ, không khí gượng gạo không biết nói gì giữa hai người cũng được hóa giải.

Trạng thái tinh thần của Tiêu Nhuệ trông có vẻ vô cùng tệ, toàn thân hiện lên vẻ ủ rũ chán chường không che giấu nổi. Lý

Trị thấy gã định quỳ gối khấu đầu, vội nói: “Nhuệ ca miễn lễ. Giờ này đến đây, có chuyện gì quan trọng sao?”

Tiêu Nhuệ lấy một bản tấu sớ trong tay áo ra, đưa cho Khánh Quý dâng lên Lý Trị. Lý Trị mở ra xem qua một lượt, rồi đứng phắt dậy nói: “Nhuệ ca, đây là ý gì?”

“Thần chịu ơn sâu của bệ hạ, thẹn ngồi ở chức vị tông chính khanh. Nhưng thần cảm động có thừa mà sức lực lại không đủ, xin bệ hạ cho phép thần từ chức, tĩnh dưỡng trong phủ một thời gian”

Lý Trị nghe giọng của gã hơi run, nhìn chữ trên bản tấu sớ: “Những năm qua, Nhuệ ca đã giúp trẫm rất nhiều. Giữa chúng ta không chỉ có đạo vua tôi, mà còn có tình thân.”

Y không nói đồng ý, cũng chẳng nói không đồng ý. Tiêu Nhuệ đành vái lạy lần nữa: “Xin bệ hạ ân chuẩn.”

Lý Trị thở dài, gập bản tấu sớ lại, đang định mở miệng thì lại nghe thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ ở bên cạnh nói: “Tống quốc công lúc đó hả hê đắc ý, khí thế hừng hực biết bao, sao giờ gặp một chút thất bại đã suy sụp thành ra thế này rồi?”

Tiêu Nhuệ siết chặt hai tay, ánh mắt sắc bén dừng lại trên mặt Trưởng Tôn Vô Kỵ một lúc lâu. Gã gắng nhẫn nhịn, cuối cùng cũng kìm được lửa giận sắp tuôn trào, nói với khuôn mặt vô cảm: “Đúng là ta không rộng lượng bằng thái úy”

Trưởng Tôn Vô Kỵ mỉm cười vuốt râu: “Lão phu tất nhiên là rộng lượng. Lão phu chưa bao giờ ép người khác làm bất cứ việc gì.”

Lòng bàn tay Tiêu Nhuệ bị móng tay bấu đau điếng. Phải rồi! Tất cả đều là bọn họ cam tâm tình nguyện làm. Minh Giác như

vậy, gã như vậy, Dương Chính Đạo cũng như vậy. Bọn họ giống hệt những con chim sẻ bị túm đến nhũn cả xương trong lòng bàn tay lão, tự giác tự nguyện trở thành tù binh xông pha chiến đấu cho lão.

Nghe Trưởng Tôn Vô Kỵ nói vậy, trái tim Lý Trị cũng chìm xuống đầm sâu tăm tối vô biên. Y bước chậm rãi đến trước mặt Tiêu Nhuệ, nói với gã: "Chuyện lớn như này, Nhuệ ca để trẫm suy nghĩ thêm đã, được không?"

"Đa tạ bệ hạ." Tiêu Nhuệ liếc nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ, rồi lập tức thu ánh mắt lại, "Vậy thần về trước đợi bệ hạ truyền chỉ."

Sau khi nhìn theo Tiêu Nhuệ rời đi, Trưởng Tôn Vô Kỵ mới nói: "Hắn muốn từ quan thì cứ để hắn từ, dù sao hắn cũng đã làm chuyện chúng ta bảo hắn làm rồi.

"Trái tim y rốt cuộc vẫn hướng về tam ca...

"Vậy thì đã sao?" Trưởng Tôn Vô Kỵ phản bác, "Với tính cách của Ngô vương, dù Tiêu Nhuệ có moi hết ruột gan vì y, cũng không bao giờ được tha thứ"

"Đối với ai cậu cũng có thể hiểu sâu sắc lòng họ như thế sao? Vậy thì cậu có hiểu trẫm không?"

Tuy không biết tại sao y lại hỏi vậy, nhưng Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn nói với giọng hiền từ hòa nhã của bậc trưởng bối: "Thần không dám bảo hiểu. Thần là người đã dõi theo bệ hạ trưởng thành, bệ hạ là người nhân từ lương thiện nhất trong các hoàng tử của tiên đế. Nhưng thân là vua một nước, nhân từ lương thiện quá cũng không được, cho nên có rất nhiều việc thần nhất định phải chỉ dạy bệ hạ một chút."

“Nhân từ lương thiện.” Lý Trị chậm rãi nói ra bốn chữ này. Có lẽ xưa kia, y đúng là người ôn hòa nhã nhặn, không tranh với đời, nhưng không biết bắt đầu từ bao giờ, tâm ý ban sơ của y lại tựa như hơi thở hà ra, tan biến trong trời băng đất tuyết của mùa đông lạnh buốt.

Chương 36
Thiên hạ Trường An

Ngày mười ba tháng Giêng năm Vĩnh Huy thứ tư. Trời xanh như gột, không khí trong lành.

Cửa chính của phủ Kinh vương đóng chặt, mấy hộ vệ mặc áo cùng màu đang đứng trong vườn hoa của phủ, mặt không cảm xúc. Hoa lạp mai nở rộ bị gió bấc thổi qua, rơi lả tả lên người họ, chỉ khẽ lắc một cái, sắc vàng tơ đã phủ đầy đất.

Cao Dương công chúa ngồi ở vị trí trên cùng. Vì thoa hai lớp phấn hoa nhài thượng hạng, khuôn mặt ả vô cùng trắng trẻo nõn nà, cộng thêm giữa đôi mày vẽ một đóa mẫu đơn, thoạt nhìn lại giống một cô bé chưa hiểu sự đời. Song ả chỉ cần mở miệng nói một câu, đã hoàn toàn dập tắt ảo giác lạ lùng này.

“Chúng ta đã đợi đủ lâu rồi. Ngày mai Lý Trị sẽ dẫn các triều thần tông thất đến chùa Từ Ân dâng hương cầu phúc. Đây là cơ hội tốt nhất để một đòn là trúng. Chú à, chú nghĩ có khả thi không?”

Lý Nguyên Cảnh hơi do dự, nhưng nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn nắng mai chiếu vào qua cửa sổ khép hờ. Đó là tương lai, là hy vọng, là ngai vàng rực rỡ chói lọi mà ông ta chưa bao giờ dám nghĩ đến. Thế là ông ta ưỡn thẳng người, nói với giọng vững như bàn thạch: “Vân An nói đúng! Nếu bỏ lỡ ngày mai thì không biết phải đợi đến lúc nào mới có được cơ hội tốt như thế này. Chúng ta chỉ được tiến, quyết không được lùi!”

“Được!” Những người phía dưới cùng đứng lên đồng thanh nói, ai nấy đều tỏ vẻ vui mừng phấn khích, háo hức muốn làm.

Tả giám môn tướng quân Sài Lệnh Võ phất mạnh tay áo, cất giọng ồm ồm: “Đáng tiếc người ta mang theo không phải là cấm quân bên cạnh hoàng đế. Nếu không thì việc sẽ dễ hơn vài phần.”

Cao Dương công chúa cười: “Anh rể không cần phải than vãn tiếc nuối. Chuyện xông pha chiến đấu, tự khắc có người đi làm.”

Lý Nguyên Cảnh nhấp một ngụm rượu, cầm chén rượu trong tay một lúc lâu mới đặt lại xuống bàn, thắc mắc: “Chẳng lẽ cháu còn có trợ thủ khác mà chúng ta không biết sao? Rốt cuộc là thần thánh phương nào, có bản lĩnh lớn đến đâu?”

“Mọi người đoán xem.” Cao Dương công chúa chậm rãi nói, ánh mắt chuyển từ móng tay được nhuộm đỏ bằng nước hoa phụng tiên của mình sang vẻ mặt cũng nghi hoặc giống hệt Lý Nguyên Cảnh của những người bên dưới.

Con ngươi của Tiết Vạn Triệt đảo liên tục, cuối cùng dừng lại trên mặt Sài Lệnh Võ: “Chẳng lẽ là đại ca của cháu? Kể ra thì mấy năm nay Lý Trị quả thật vô cùng tín nhiệm Sài Triết Uy, đúng là nó có cơ hội này. Cơ mà Sài Triết Uy là người thẳng thắn bộc trực, không giấu được chuyện, thật sự có thể phó thác việc lớn nhường này cho nó sao? Vả lại xưa nay nó luôn bất hòa với cháu. Hay đó là Tiết Vạn Bị em trai ta? Có điều, mấy năm nay nó đóng giữ ở Đồng Quan suốt, thiết nghĩ cũng chẳng dùng được vào việc lớn.”

Trên búi tóc của Cao Dương công chúa cài một bông hoa nhung tươi tắn, rất hợp với kiểu trang điểm của ả hôm nay. Ả

cười nhạt nhìn bộ dạng nghiêm túc cố gắng suy nghĩ của Tiết Vạn Triệt: “Hai người chú nói đều không có dũng khí và năng lực lớn như thế. Yên tâm, hắn sẽ không làm chúng ta thất vọng đâu.”

Tuy không biết tại sao, nhưng bọn họ đều bị thứ cảm xúc mãnh liệt khó tả đó kích động, đồng loạt gật đầu. Cao Dương công chúa rất hài lòng, lấy ra một tấm bản đồ nãy giờ cất trong tay áo, ra hiệu cho bọn họ lại gần để xem, nói chi tiết về cách bố trí nhân sự, địa điểm khởi sự, thời gian ra tay đã dự trù từ lần trước với bọn họ một lượt: “Phổ Thiện và Phổ Quang hòa thượng của chùa Từ Ân là người của chúng ta. Theo thông lệ trước đây, Lý Trị sẽ nói chuyện riêng với Huyền Trang đại thiền sư một lúc. Còn hai người họ sẽ tìm cách để tách Huyền Trang ra một lát. Nhớ là, khoảng thời gian trống này vô cùng quan trọng”

“Điều này không cần thập thất muội nói nhiều. Ta sẽ dặn dò thuộc hạ bắt chuyện với các hộ vệ canh gác thiền phòng, cố hết sức để khiến bọn chúng phân tâm.” Sài Lệnh Võ vỗ ngực, nói đầy tự tin, “Lúc đó sẽ cần Thiên Ngưu vệ dưới trướng dượng đến hội họp, cùng cháu hành sự.”

Tiết Vạn Triệt dùng ngón tay khoanh tròn vào một điểm trên bản đồ, sau đó lại chỉ vào một chỗ khác: “Không ổn. Thiên Ngưu vệ của ta đều ở tiền điện của chùa Từ Ân, chỉ sợ đến lúc đó không kịp tới hậu viện. Một khi đánh cỏ động rắn, e rằng công sức trước đây sẽ đổ sông đổ bể.”

Cao Dương công chúa lại gần hơn một chút, chậm rãi gõ ngón tay lên bàn, lắc đầu: “Chú không cần tới hậu viện. Lúc đó

các triều thần tông thất đều cầu phúc ở tiền điện, chú phải khống chế được bọn họ, nhất là lão cáo già Trưởng Tôn Vô Kỵ"

Tiết Vạn Triệt bối rối vê cằm: "Triều thần và tông thất đông như vậy, e là không dễ. Huống hồ, Tả Hữu Kim Ngô vệ đều là người của Ngô vương, muốn qua được cửa của hắn, thật sự không đơn giản."

Cao Dương công chúa cười híp cả mắt lại: "Chú, chỉ cần chú hạ quyết tâm làm thì chẳng có lý gì lại không thành công"

Tiết Vạn Triệt suy nghĩ một chút rồi đấm mạnh xuống, mang theo khí thế sá gì cái chết: "Kệ mẹ nó! Đã muốn làm thì chẳng có gì mà phải sợ trước sợ sau cả! Cùng lắm thì chúng ta gặp nhau dưới suối vàng!"

"Không! Là gặp nhau trước ngai vàng ở chính điện điện Vũ Đức!" Cao Dương công chúa tháo con dao nhỏ giắt trên hông xuống, rạch nhẹ một cái lên ngón trỏ tay trái, nhỏ máu vào trong chén rượu men lam của mình. Máu từ từ loang ra, giống một đóa hoa bỉ ngạn rực rỡ: "Chúng ta uống máu ăn thề. Sau này, chung phú quý, cùng vinh hoa, tuyệt đối không phản bội nhau!"

Ả nâng chén rượu, nhìn từng người một. Mọi người hiểu ý, cũng cắt đầu ngón tay, uống chén rượu đầy, rồi lũ lượt ném xuống đất, phát ra tiếng loảng xoảng liên miên không ngớt.

Lúc âm thanh mang đầy hào tình tráng chí này vừa dứt, bọn họ đồng thời nghe thấy tiếng bước chân từ trong sân vẳng vào, ngày càng rõ rệt. Quản gia của phủ Kinh vương là Hạng Vinh đẩy cửa, loạng choạng ngã lăn vào. Lý Nguyên Cảnh thấy tôi tớ của phủ mình lỗ mãng vô lễ như vậy thì sầm mặt xuống, đang

định mở miệng chửi thì thấy Hạng Vinh lại bò dậy, lê gối mấy bước, trợn trừng mắt, sợ hãi đến mức nói cũng không được lưu loát: “Là cấm quân! Rất nhiều người đang xông vào.. chuồng. chuồng ngựa.

“Cấm quân từ đâu tới?” Cao Dương công chúa rảo bước đến trước mặt Hạng Vinh, túm áo hắn, gắn giọng hỏi, “Sao các ngươi lại để bọn chúng vào?”

Hạng Vinh đang ấp úng thì thấy ngoài cửa có một người chậm rãi đi vào, bốn cấm quân ở đằng sau cầm kiếm đứng lừng lững, nét mặt uy nghiêm. Gã từ từ bước tới, không chút sợ hãi quét mắt nhìn đám hoàng thân quốc thích trong nhà: “Câu hỏi của công chúa thật là kỳ lạ! Chức trách của cấm quân là bảo vệ an toàn cho bệ hạ. Hiện giờ có người mưu đồ làm loạn, muốn mưu phản giết vua, tất nhiên mạt tướng phải tới điều tra cho rõ”

“Võ vệ trung lang tướng thật là oai phong!” Tiết Vạn Triệt lạnh lùng nhìn gã, giọng nói đầy khinh thường, “Ngươi tự tiện xông vào phủ của thân vương, vênh váo chỉ trỏ công chúa, đây là quy củ mà Giang Hạ vương dạy ngươi à?”

Phó Sơn toan rút kiếm, nhưng kịp thời bình tĩnh lại, ánh mắt sáng quắc: “Tiết tướng quân nói không sai. Mạt tướng lớn lên bên cạnh Giang Hạ vương, được lão nhân gia nhắc bên tai dạy trước mặt, tất nhiên hiểu được cái gì gọi là trung hiếu nhân nghĩa, cái gì gọi là uống nước nhớ nguồn! Còn các người, ăn lộc của vua, được trăm họ nuôi, lại không tự lượng sức, rắp tâm mưu hại hoàng thượng, đẩy người dân vào vòng nguy hiểm. Hành động này đáng giết, tâm địa này đáng trừ!”

Ba Lăng công chúa đứng đằng sau Cao Dương công chúa bất giác rùng mình khi nghe thấy những lời hào hùng chính nghĩa, chữ chữ đâm thẳng vào tim này. Cao Dương công chúa dường như cảm nhận được cô ta đang sợ hãi, bèn nắm lấy tay, thì thầm bên tai cô ta: "Tỉ tỉ đừng sợ, bọn chúng chẳng làm gì được chúng ta đâu."

Phó Sơn thính tai, nghe rõ câu này, liền xoay người vẫy tay, nghiêm nghị nói: "Bắt bọn họ lại!"

Bốn người dạ một tiếng lanh lẹ dứt khoát, nhanh chóng cầm kiếm tiến về phía những người đó. Tiết Vạn Triệt và Sài Lệnh Võ nhìn nhau, cũng cầm chủy thủ trên bàn lên, chuẩn bị cho một trận đại chiến.

Cao Dương công chúa nhếch miệng, toàn thân trên dưới, ngay cả hơi thở cũng đầy lạnh lùng và khinh bỉ. Ả tiến lên một bước, giơ tay chắn trước mặt hai người, trừng mắt với Phó Sơn: "Giữa thanh thiên bạch nhật, trung lang tướng dẫn người tự ý xông vào vương phủ, còn luôn miệng vu cáo bọn ta có hành vi nổi loạn, rốt cuộc ai đã cho ngươi lá gan lớn như vậy? Chú, anh rể, đừng làm gì cả, xem bọn chúng sẽ trói chúng ta lại, hay là giết luôn chúng ta"

Bốn cấm quân đó thấy ả như vậy, nhất thời không biết nên làm thế nào, đành dừng bước, nhất tề chĩa mũi kiếm vào bọn họ. Phó Sơn thầm nghĩ, cô Cao Dương công chúa có tiếng đanh đá chua ngoa này quả thực cũng can đảm đấy, nếu cứ mặc cho ả càn quấy, không chừng sẽ gây ra chuyện lớn trái đạo trời thật. Bỗng nhiên gã nhìn thấy một tờ giấy da dễ rơi dưới chân, liền cúi người nhặt lên, điềm tĩnh nói: "Nếu các người thật sự trong

sạch, thì tại sao lại vẽ ra tuyến đường mưu phản rõ ràng như thế này?"

Trên mặt Cao Dương công chúa vẫn treo một nụ cười ung dung mà thỏa đáng: "Đây chỉ là một tấm bản đồ của chùa Từ Ân. Bọn ta muốn tranh thủ lúc dâng hương cầu phúc ngày mai dạo chơi một lượt. Chẳng lẽ ngay cả việc này mà trung lang tướng cũng muốn can thiệp sao?"

Phó Sơn cất tờ giấy da dê vào trong tay áo, chắp tay xá dài ả: "Có can thiệp hay không thì phải để bệ hạ quyết định."

Đang nói, lại có một cấm quân từ bên ngoài chạy vào, thở hổn hển nói: "Bẩm trung lang tướng, bọn ti chức tìm được trong chuồng ngựa của vương phủ hơn một nghìn bộ áo giáp và mấy trăm chiếc trường mẫu, còn cả không ít cung nỏ và mũi tên"

"Ta biết rồi. Ngươi đi bảo bọn họ, nhất định phải kiểm kê kỹ lưỡng, không được bỏ sót cái nào. Nghe được một câu nói động trời như vậy, Phó Sơn lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh thản nhiên, "Công chúa, không phải các người định mặc áo giáp, cầm vũ khí đến chùa Từ Ân chơi đấy chứ? Không sợ làm các sư phụ ở đó sợ hãi à?"

Sau khi nghe mấy lời này, mặt Cao Dương công chúa trở nên trắng bệch. Nhưng đầu óc ả vẫn xoay chuyển rất nhanh, muốn nghĩ cho rõ đầu đuôi ngọn nguồn mau lẹ nhất có thể. Song ả còn chưa kịp nghĩ ra nguyên do, đã thấy Lý Nguyên Cảnh đổ vật ra đất như một vũng bùn. Vẻ hoảng loạn này rõ ràng là chưa khảo đã xưng, Cao Dương công chúa cực kỳ tức giận, vội vàng

cúi xuống, túm mạnh vạt áo của ông ta, gân cổ hỏi: “Sao trong phủ của ngươi lại có những thứ này?”

Vừa nghe thấy câu này, Lý Nguyên Cảnh đã biết rằng ả muốn rũ sạch tội trạng. Không! Ả mới là kẻ đầu sỏ bày mưu mọi chuyện, giờ lại định đẩy ông ta ra gánh tội, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

“Ngươi hỏi ta ư? Ta còn định hỏi ngươi đây này! Ngươi trù tính mỗi một bước trong kế hoạch đoạt quyền của chúng ta hết sức tinh vi tỉ mỉ, làm sao ta biết được người bỏ những thứ đoạt mạng đó vào chỗ của ta lúc nào?”

* * *

Cao Dương công chúa trợn mắt nghiến răng, sống mũi rịn mồ hôi, chửi: “Ngươi là đồ ngu!”

Lý Nguyên Cảnh cố sức hất tay ả ra, đẩy ả xuống đất, chỉ tay vào ả nói: “Ngay từ đầu ta đã nói với ngươi rồi, việc này chắc chắn không thành, là ngươi khăng khăng bắt ta làm! Ngươi rắp tâm điều gì, trong lòng ngươi tự rõ. Ông ta nhìn khuôn mặt méo mó vì tức giận của Cao Dương công chúa, càng cảm thấy ả cố ý ra vẻ phẫn nộ vì chính nghĩa để phủi sạch bản thân. Thế là ông ta đành phải chuyển sang giọng van nài: “Phó Sơn, ta và cha cậu là chỗ quen biết cũ. Lúc cậu còn nhỏ, chúng ta còn từng gặp nhau. Cậu phải đi nói với bệ hạ rằng thật sự là ta bị ép buộc!”

Cao Dương công chúa bị đập đầu vào lư hương tì hưu bằng đồng điếu, chỉ cảm thấy mắt nổ đom đóm, chiếc trâm mành

mành hình hoa lan trên đầu lệch sang một bên. Ba Lăng công chúa thấy vậy, vội giơ tay đỡ ả dậy, ấn chiếc khăn trong tay lên vầng trán đang chảy máu của ả. Ả hoàn toàn không màng đến cơn đau, rít lên với Lý Nguyên Cảnh: “Việc còn chưa thực hiện, ngươi lại nói linh tinh cái gì thế?”

Phó Sơn cười ha hả. Một nụ cười hài lòng đắc ý hiện lên trên khuôn mặt trẻ tuổi mà cứng rắn: “Công chúa là người thông minh. Đáng tiếc, người mà công chúa chọn lại quá tệ. Nói rồi gã lại quay sang nhìn bốn cấm quân đó: “Các ngươi nghe rõ cả rồi chứ?”

Bốn người đồng loạt trả lời: “Vâng!”

Trong căn phòng trống vắng, tiếng đáp gọn gàng vang dội như vậy có vẻ hết sức đáng sợ. Tiết Vạn Triệt dường như đã ý thức được điều gì đó khủng khiếp, vội ngoảnh đầu nhìn Sài Lệnh Võ, lại trông thấy vẻ mặt hắn cũng kinh ngạc và hoảng sợ y hệt.

Lý Nguyên Cảnh thấy bọn họ đều không có ý muốn nói, càng tin rằng bọn họ muốn hy sinh mình để giữ lấy thân, không khỏi tức giận nghiến răng kèn kẹt, vội vàng nói: “Vừa rồi chúng ta còn lấy máu ăn thề, dù thành hay bại cũng tuyệt đối không phản bội nhau. Vậy mà mới chớp mắt một cái, các ngươi đã muốn bỏ mặc ta rồi sao...”

Ngay cả Hạng Vinh nãy giờ quỳ dưới đất run lẩy bẩy cũng không lọt tai nổi lời này, sau mấy lần nháy mắt ra hiệu mà không có kết quả, hắn liền bạo gan, nén giọng nhắc nhở: “Ngài đừng nói nữa!”

Từ chiếc bóng in trên mặt đất, có thể nhìn ra khuôn mặt của Lý Nguyên Cảnh lúc này đã vô cùng méo mó. Ông ta giận dữ trừng mắt với Hạng Vinh, rồi có lẽ còn chưa hả giận, ông ta lại đá mạnh hắn một cú. Hạng Vinh đau đớn ôm bụng dưới, không chịu nổi toàn thân co lại.

Phó Sơn nhìn bộ dạng nhếch nhác thảm hại của ông ta đến phát chán, liền lại gần một bước, nói với giọng pha chút giễu cợt: "Kinh vương, ngay cả quản gia của ngài cũng hiểu được vấn đề rồi, vậy mà đến giờ ngài vẫn ngu ngơ không biết gì sao?"

Lý Nguyên Cảnh chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, nhưng ngay sau đó lại gắng lấy lại tinh thần, nhìn chằm chằm Phó Sơn với vẻ không tin nổi: "Ý của ngươi là gì?"

"Vốn dĩ chẳng có áo giáp vũ khí gì cả, mạt tướng chỉ muốn đùa với ngài mà thôi, nào ngờ ngài lại cho là thật, đúng là nhàm chán. Phó Sơn nháy mắt với một người trong các cấm quân, người đó lập tức gật đầu, lặng lẽ lui ra ngoài. Cho dù không nhìn Lý Nguyên Cảnh nữa, Phó Sơn vẫn có thể tưởng tượng ra biểu cảm của ông ta phong phú đa dạng đến thế nào: "Đa tạ ngài đã cho mạt tướng một cơ hội để lập đại công"

Vừa dứt lời, các cấm quân đã mai phục ở bên ngoài từ sớm xông thẳng vào, không cho bọn họ bất cứ cơ hội phản kháng nào, đè chặt bọn họ xuống. Lý Nguyên Cảnh bị ép nằm rạp xuống đất, chật vật ngẩng đầu lên, nói ngắc ngứ: "Vân... Vân An, ta... sai rồi. Ta đã trúng kế của tên nhãi ranh này!"

Máu trên trán Cao Dương công chúa lúc này đang tuôn ào ạt, nhanh chóng nhuộm đỏ một mảng trên vạt áo màu lam. Khuôn mặt nanh ác của ả chất chứa nỗi căm hận thấu xương, sát khí

trong mắt như thể muốn ăn tươi nuốt sống người ta. Cấm quân đang trói ả nhìn thấy bộ dạng này, bất giác lỏng tay. Ả dùng móng tay cào mạnh thành mấy vệt trên mặt đất. Ả không nhìn Lý Nguyên Cảnh, chỉ hơi hất hàm nói: "Đúng là đã trúng kế của hắn..."

Lý Nguyên Cảnh càng thêm suy sụp, đành phải kéo áo Phó Sơn lần nữa: "Các ngươi vốn không có chứng cứ, dù làm ầm lên trước mặt hoàng thượng, cũng không định tội được ta. Ta là chú ruột của y cơ mà"

"Nhưng mà người chú ruột này vừa nãy đã tự thú nhận tội ác của mình rồi. Rất nhiều cái tai đều đã nghe thấy rõ." Phó Sơn nhấc chân hất tay ông ta ra, "Hơn nữa, chỉ cần bệ hạ cho rằng các người có tâm địa này thì hoàn toàn không cần chứng cứ!"

Phó Sơn bỏ lại những lời này rồi ra khỏi cửa, kệ cho thuộc hạ của mình áp giải đám hoàng thân quốc thích đầy dã tâm nhưng lại ngu xuẩn đến mức nực cười này vào trong xe ngựa ở ngoài phủ. Tùy tùng thân cận đi sát sau lưng gã không kìm được khen: "Trung lang tướng chỉ dùng một cách đơn giản như vậy đã lừa được Kinh vương nói ra, lợi hại thật đấy!"

Phó Sơn cười: "Ngươi ở bên cạnh ta lâu như thế, chẳng lẽ không biết ta là một kẻ lỗ mãng à? Ta biết làm như vậy, tất nhiên là được cao nhân am hiểu tính cách của bọn chúng chỉ điểm."

"Cao nhân? Ai ạ?"

"Ngươi tự từ từ suy nghĩ đi!"

Dù chỉ là một vụ án mưu phản chưa thành như thể trò hề, nhưng sự việc liên quan đến một thân vương, ba công chúa, ba phò mã, còn cả không ít quan quân trung và cao cấp trong cấm quân, nên cũng dấy lên một trận sóng lớn cả trong triều đình lẫn dân gian. Sau mấy phen bàng hoàng, Lý Trị chẳng còn lòng dạ đi cầu phúc dâng hương nữa, hôm đó vội vàng triệu tập mấy triều thần tâm phúc đến điện Vũ Đức thương nghị, mãi đến giờ Tý mới tan. Quyết định cuối cùng là hai ngày sau, hoàng đế, thái úy, Đại Lý tự khanh, thượng thư bộ Hình và ngự sử trung thừa sẽ cùng nhau thẩm vấn kín vụ án này.

Bình minh mùa đông đến rất muộn. Đã giờ Mão hai khắc, nhưng trên bầu trời, vầng trăng tròn vẫn ẩn hiện sau đám mây bồng bềnh, không chịu lùi xuống. Những ngôi sao nhỏ bé khảm trên bầu trời đêm đang tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt nhưng khiến người ta không thể phớt lờ.

Lý Khác nhìn đồng hồ trong phòng, cát bên trong đang rơi xuống đều đều chầm chậm.

“Điện hạ, ngài giơ cánh tay lên một chút” Thị nữ hầu y mặc áo nói với giọng trong trẻo.

Lý Khác gật đầu, để cô ta và một thị nữ khác mặc lên người y chiếc áo bào quan màu đỏ tía thêu mặt trời trăng sao, đeo thắt lưng bạch ngọc khắc hình kỳ lân. Động tác của các thị nữ vô cùng thuần thục, nhưng từ đầu đến cuối họ vẫn hơi cụp mắt xuống, không dám ngẩng lên nhìn y. Lý Khác vén áo ngồi trước bàn trang điểm, nhìn bản thân mệt mỏi thấy rõ trong tấm gương đồng, khẽ thở dài một tiếng. Y đang định sai các thị nữ

rót nước cho mình thì lại nghe thấy bọn họ đồng thời mở miệng: “Tham kiến vương phi.”

Lúc này Kỳ Úc chỉ mặc một chiếc áo ngủ màu xanh nhạt, bên ngoài khoác áo choàng, bưng một cốc nước đến trước mặt Lý Khác. Lý Khác vội đứng dậy nắm lấy tay nàng, cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay nàng, y mới yên tâm, nhưng vẫn không kìm được quở trách: “Trời rét buốt thế này, sao không ngủ thêm một chút? Coi chừng nhiễm phong hàn.”

Kỳ Úc không trả lời y, nghe tiếng côn trùng kêu bên ngoài cửa sổ, nói như đang nằm mơ: “Cuối cùng cũng đến lúc rồi, phải không?”

“Các ngươi lui xuống đi. Lý Khác xua tay với hai thị nữ, uống cạn cốc nước vẫn đang bốc khói, rồi lại ngồi xuống. “Phải. Có lẽ sự việc sẽ nhanh chóng có một kết cục.”

Má Kỳ Úc hơi ửng đỏ: “Vậy đó sẽ là kết cục trong dự liệu của chàng chứ? Tâm nguyện của chúng ta, tâm nguyện của biểu huynh đều có thể thành hiện thực chứ?”

Bàn tay cầm lược gỗ của Lý Khác lỏng ra, chiếc lược rơi “cạch” xuống. Y gắng gượng nặn ra một nụ cười: “Ừ. Ta sẽ không để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Kỳ Úc cầm chiếc lược lên, nhẹ nhàng chải tóc cho y, tết lại thành búi, lấy khăn vấn bọc lại, rồi lại lấy mũ giải trãi trong chiếc hộp bên cạnh ra đội lên đầu y. Giải trãi là thần thú có thể phân biệt rõ trắng đen nhất. Dù trải qua bao dâu bể, dù cũng có những đắn đo lần lữa, nhưng lúc này, Lý Khác vẫn sẵn sàng tin vào thần linh, tin những người thân y yêu tha thiết và cũng tha thiết yêu y sẽ ở trên trời phù hộ cho y.

Nghĩ vậy, nụ cười trên bờ môi y càng tự nhiên chân thành hơn: “Kỳ nhi, lát nữa nàng qua phủ Giang Hạ vương một chuyến, nói với chú, dù có chuyện gì xảy ra thì cũng phải bình tĩnh, tốt nhất là cáo bệnh không ra ngoài. Còn về Triết Uy, ta không biết lần trước dặn nó phải nói gì, phải tìm ai, nó có thật sự nhớ không. Còn cả những tướng sĩ trong Kim Ngô vệ nữa, chỉ mong bọn họ sẽ không hành động bốc đồng. Về lục đệ thì, tính nó như thế, ta cũng không thể yên tâm...

“Thế còn thiếp? Chàng chưa bao giờ lo lắng cho thiếp sao?” Giọng của Kỳ Úc mang theo mấy phần oán trách, nhưng nhiều hơn cả là nỗi thương tâm muốn nói lại thôi. Nàng đột nhiên nhớ lại những lời Tiêu Vũ nói với nàng bằng vẻ mặt hết sức nghiêm túc trước ngày thành hôn một hôm. Tuy đến bây giờ nàng đã không còn phân biệt được những lời đó có mấy phần thật lòng, nhưng điều duy nhất nàng chắc chắn là, trong mười năm qua, nàng chưa từng hối hận một khắc nào.

Nàng cảm thấy cổ mình hơi lạnh, lúc giơ tay chạm vào thì mới giật mình nhận ra nàng đã đầm đìa nước mắt. Lý Khác cuống cuồng đứng dậy, ôm chặt nàng vào lòng. Y biết nàng hiểu mình, rất nhiều chuyện dù y không nói rõ, nàng cũng sẽ hiểu. Y với nàng là vợ chồng, vốn là một thể. Nhưng y lại quên rằng, nàng cũng có một trái tim mềm yếu như bao cô gái bình thường khác, sẽ lo lắng, sẽ sợ hãi, sẽ hoang mang bối rối vì không thể nắm bắt được tương lai.

“Xin lỗi, là ta không tốt. Ta đã khiến nàng sống trong sợ hãi suốt mấy năm qua. Y thì thầm, mắt cũng đã ngậm biết bao giọt lệ sắp sửa rơi.

“Vậy thì hãy cố hết sức để quãng đời còn lại của chúng ta được thoải mái hơn.” Kỳ Úc nghiêm mặt, chỉnh lại vạt áo cho y, đặt lên môi y một nụ hôn nhẹ, “Đi đi. Thiếp đợi chàng về.”

Lý Khác siết chặt nắm tay, lấy kiếm Thanh Hồng từ trên giá xuống, đi thẳng ra ngoài cửa.

Trên trời đã có mấy hạt tuyết bay bay, còn chưa rơi xuống đất đã lặng lẽ hóa thành những giọt nước rớt trên áo bào của y. Lúc bước đến Thụy Phúc đường, y thấy Vân Lĩnh tiến tới trước mặt, hành lễ nói: “Điện hạ, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

“Tốt.” Lý Khác gật đầu, ngước lên ngẩn ngơ nhìn ba chữ trên tấm biển một lúc, rồi đi thẳng về phía trước mà không ngoảnh lại, vừa đi vừa nói, “Bảo Quý Ân đến núi Cửu Tông, nhờ Cố công công làm giúp ta một việc”

* * *

Sau một canh giờ, những hạt tuyết lẻ tẻ bỗng hóa thành tuyết lớn lông ngỗng bay khắp trời mà không hề có dấu hiệu báo trước. Bên trong chính đường của Đại Lý tự tĩnh lặng đến mức mỗi một tiếng hít thở khe khẽ cũng có thể nghe thấy rõ mồn một.

Thượng thư bộ Hình và ngự sử trung thừa ngồi kề vai nhau, đều nín thở tập trung, căng thẳng nhìn về phía trước. Đột nhiên, hai người ăn ý quay sang nhìn đối phương một cái, đều trông thấy vẻ gượng gạo và bối rối trong mắt nhau. Chuyện đấu đá quyền lực trong hoàng tộc, sao lại để hai người ngoài bọn họ cùng thẩm tra xử lý cơ chứ?

Mấy người dưới công đường đều quỳ mọp dưới đất. Có lẽ vì thời tiết quá lạnh nên mặt ai nấy đều đỏ ửng khác thường. Lý Trị ngồi ở chính giữa, nghĩ mãi vẫn chưa biết nên bắt đầu hỏi từ đâu, thế là đành hướng ánh mắt về phía Lý Khác. Lý Khác đứng dậy, cúi người vái Lý Trị một vái, rồi bước chậm rãi đến trước mặt mấy người đó, nghiêm nghị hỏi: "Bệ hạ đối đãi với các ngươi không bạc, rốt cuộc là vì cái gì?"

Tuy cúi đầu, nhưng Lý Nguyên Cảnh vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của y đang nhìn mình, bèn hơi ngẩng mặt lên, run rẩy nói: "Cháu... Ngô vương hẳn là biết năng lực của ta ra sao. Ta chỉ cần hằng ngày có rượu uống, có thể vui vầy với các nàng thiếp trong phủ là đủ lắm rồi. Nếu không vì Vân An liên tục dụ dỗ xúi bẩy, sao ta lại vứt bỏ những ngày tháng tốt đẹp, tự tìm đến phiền phức chứ?"

Lý Khác không đếm xỉa đến lời của ông ta, tiến lên hai bước hỏi: "Tiết Vạn Triệt, Sài Lệnh Võ, hai người các ngươi được hưởng ké vinh hoa của công chúa, lại là đại tướng quân cai quản cấm quân, sao phải phản vua? Mười năm trước, Tề vương Lý Hựu, Hán vương Lý Nguyên Xương, còn cả phò mã đô úy Đỗ Hà chết như thế nào, chắc các ngươi vẫn nhớ chứ? Năm đó ta có thể nhìn bọn họ chết trước mặt ta, bây giờ ta cũng sẽ không mềm lòng chùn tay."

Hai người vẫn duy trì tư thế giống nhau, không ngẩng đầu, cũng không trả lời. Lý Khác dường như đã sớm biết bọn họ sẽ như thế này, bèn cúi người xuống gần hơn một chút, nhẹ nhàng nói: "Cô cô và thất muội của ta vô tội, vì dã tâm của bản thân,

các ngươi muốn kéo cả bọn họ xuống bùn cùng sao? Nói cho ta biết chi tiết, có lẽ bệ hạ sẽ cho bọn họ một con đường sống."

Tiết Vạn Triệt nghe thấy lời này, trên khuôn mặt vốn không cảm xúc mới xuất hiện một thoáng hoảng sợ. Đan Dương công chúa vợ lão ở bên cạnh đã thất sắc từ lâu, kéo áo bào của lão, muốn khóc nhưng lại không dám khóc thành tiếng. Lão định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn gượng gạo nuốt xuống.

"Kinh vương nói không sai. Đúng là Cao Dương công chúa đã mưu tính mọi chuyện." Sài Lệnh Võ từ từ mở miệng, cổ họng như bị mắc một miếng xương cá nuốt không trôi nhổ không được, "Thần không biết tại sao cô ta muốn làm như vậy. Nhưng từ tấm bản đồ địa hình của chùa Từ Ân cho đến việc lợi dụng cấm quân uy hiếp bệ hạ và triều thần như thế nào, đều do cô ta chuẩn bị."

"Tốt lắm." Lý Khác rất hài lòng với câu trả lời nhanh nhẹn dứt khoát của hắn, và cũng đáp lại bằng một câu đơn giản như thế.

Trưởng Tôn Vô Kỵ trông có vẻ hơi lờ đờ phờ phạc, đưa ống tay áo rộng ra che rồi ngáp một cái. Đây chỉ là bữa tiệc cho một đám ngu xuẩn, sau khi rượu quá ba tuần, ăn qua năm vị, thứ chờ đợi bọn chúng chắc chắn là địa ngục. Nhưng ông ta vẫn phải kiên nhẫn lắng nghe đến khi nào nghe được điều mình muốn nghe mới thôi.

Tuy nhiên, đúng vào lúc ông ta cảm thấy vở hài kịch nhạt nhẽo này sắp đến hồi kết, Cao Dương công chúa lại thình lình đứng dậy, cười khẩy hai tiếng, rồi đột ngột cười phá lên không thể ngăn nổi. Lý Trị và Trưởng Tôn Vô Kỵ đều biết tính khí điên

cuồng của ả, nhưng khóe miệng của thượng thư bộ Hình và ngự sử trung thừa thì giần giật không ngừng, hai người lại không dám để lộ thái độ thất lễ, phải kiềm chế đến nỗi hơi khó chịu.

Không biết đã qua bao lâu, Cao Dương công chúa mới ngưng cười, rút cây trâm trên đầu xuống, toan lao về phía trước, nhưng lại bị Lý Khác nhanh tay lẹ mắt chặn lại, nghiêm mặt nói: "Ngươi định ngang nhiên giết vua ở Đại Lý tự sao?"

"Giết vua?" Ả lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không biết lấy đâu ra sức, lại vùng thoát được khỏi tay Lý Khác, quỳ sụp xuống đất, trịnh trọng nói, "Bệ hạ cũng cho rằng, dựa vào mấy người chúng tôi, muốn tranh quyền đoạt vị là rất không tự lượng sức nhỉ? Nhưng chúng tôi đã hạ quyết tâm làm việc này, sao lại có thể không tính toán kín kẽ cơ chứ?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ nghe thấy lời nói của ả có ẩn ý, không khỏi nổi dạ tò mò, vội hỏi: "Công chúa nói vậy là có ý gì?"

Cao Dương công chúa ngẩng đầu, quả quyết nói: "Bọn tôi có nội ứng"

Lý Trị cũng hơi ngạc nhiên hỏi: "Là ai?"

"Chính là anh trai tốt của bệ hạ, là Ngô vương điện hạ mà trăm họ Trường An ai ai cũng kính ngưỡng, là Đại Lý tự khanh đang đứng đạo mạo nghiêm trang trên chính đường!"

Hoàng Ngọc Tu ngồi ở một bên, cầm bút viết từng câu nói việc làm của những người tại đây, đột nhiên nghe thấy lời nói kinh thiên động địa như vậy, hai tay run lên vì sợ hãi, đánh rơi bút xuống đất. Ông ta vội cúi người nhặt lên, do dự một chút, cuối cùng vẫn chép lại đúng sự thật.

Khóe miệng Lý Trị ẩn chứa một nụ cười không thể nhìn ra. Y chưa kịp mở miệng đã nghe thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ nói với giọng lộ rõ vẻ khẩn thiết: “Là thật sao?” Có lẽ cảm thấy lời của mình quá gấp gáp, ông ta liền hít một hơi, chậm rãi nói, “Ngươi nói rõ ra xem nào!”

Cao Dương công chúa nhìn đủ loại biểu cảm của những người trong chính đường bằng ánh mắt lạnh lùng: “Mọi người còn nhớ lời đồn làm xôn xao náo động thành Trường An mấy hôm trước chứ? Cái tên Lý Hoảng được gọi là cao đồ của Thái Thượng Lão Quân đó giờ đang ở trong phủ của tôi, mọi người có thể đi hỏi xem có phải Ngô vương bảo hắn nói ra những lời này không?”

Lý Trị vỗ mạnh xuống chiếc bàn trước mặt, gằn giọng: “Thật là hoang đường!”

Cao Dương công chúa nói với giọng đúng mực: “Đừng nói là bệ hạ cảm thấy hoang đường, tôi cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Nhưng đây là sự thật! Ngày hai mươi ba tháng Năm, ngày mùng hai tháng Sáu, ngày mùng chín tháng Sáu năm Vĩnh Huy thứ ba, Thục vương chịu sự sai khiến của hắn, từng ba lần đến phủ Kinh vương thăm dò xem Kinh vương có ý mưu phản hay không. Ngày mùng mười tháng Sáu, tôi đến Đại Lý tự chất vấn xem hắn có ý gì, lần đầu tiên hắn thẳng thắn nói dã tâm của mình cho tôi nghe, hy vọng có thể chọn thời cơ hành động. Ngày mười sáu tháng Mười, hắn từ Dương Châu trở về, nói với tôi kế hoạch khởi sự sơ bộ ở trên xe ngựa. Ngày mùng một tháng Mười một, hắn lại đến phủ của tôi bàn bạc chuyện này lần nữa. Ngày mùng chín tháng Mười một, hắn gặp mặt Lý

Hoảng dưới sự giới thiệu của tôi. Ngày mười chín tháng Mười một, hắn nói cho tôi biết thời gian bệ hạ đi chùa Từ Ân dâng hương. Ngày mùng tám tháng Mười hai, tôi bảo hắn cầm bản đồ địa hình của chùa Từ Ân sang. Ngày hai mươi hai tháng Mười hai, trong phòng riêng của Trí Bảo trai, tôi và hắn đã trao đổi cụ thể về phương án hành động, hắn bảo tôi tường thuật lại cho Sài Lệnh Võ và Tiết Vạn Triệt nghe. Ngày mùng ba tháng Giêng, ngày mười một tháng Giêng năm Vĩnh Huy thứ tư, hắn lại đến gặp tôi hai lần, nói những điều tương tự"

Hoàng Ngọc Tu cầm bút viết lên tờ giấy cực nhanh, lúc viết đến chữ cuối cùng, ông ta bỗng phát hiện nét chữ mà mình viết đang dần nhòe đi. Ông ta lau trán, hóa ra mồ hôi lạnh đã chảy xuống như thác đổ. Thế là ông ta lại cúi đầu thấp hơn một chút, chỉ muốn bịt tai lại không nghe nữa.

Lý Trị đảo mắt một cái, tỉnh bơ hỏi: "Ngô vương thá thế nào?"

Lý Khác xoay người ngồi lại vị trí ban đầu, ung dung nói: "Toàn là nói bậy"

"Hay cho một câu 'toàn là nói bậy! Ngươi phủi sạch nhanh thật đấy!" Môi dưới của Cao Dương công chúa bị răng cắn đến sưng đỏ, có thể thấy vết máu li ti ứa ra giữa kẽ răng, "Bệ hạ, người có thể đi dò la, xem mấy ngày đó có phải tôi ở cùng với Ngô vương không. Đúng rồi, hôm mùng mười tháng Sáu, Hoàng chủ bạ cũng nhìn thấy tôi đến Đại Lý tự. Tôi còn nói với ông ta là mình đánh mất đồ quan trọng.

Hoàng Ngọc Tu đột nhiên nghe thấy ả nhắc đến tên mình, cảm thấy sống lưng lạnh đến thấu xương. Ông ta ngẩng đầu,

thấy ánh mắt của mọi người trên chính đường đều không hẹn mà cùng hướng về phía mình, đành đứng dậy nói: “Chuyện đã xảy ra hơn nửa năm rồi, thần thật sự không nhớ rõ”

“Hoàng chủ bạ quên, nhưng ta thì không” Lý Khác cười nhạt, “Hôm đó, quả thật thập thất muội có tới tìm ta. Không chỉ hôm đó, mà vào những ngày cô ta vừa mới nói, đúng là ta đều gặp cô ta. Chúng ta là anh em, qua lại nhiều một chút thì cũng đâu phải chuyện gì hiếm thấy”

Ánh mắt Lý Trị mang theo chút an ủi: “Ngô vương chớ cả nghĩ, trẫm chỉ thuận miệng hỏi một câu mà thôi”

Cao Dương công chúa thấy y rõ ràng có ý nghi ngờ, nhưng vẫn giả bộ hoàn toàn không để tâm, thực sự cảm thấy hơi buồn cười: “Năm xưa chính hắn đã đưa Biện Cơ đến dưới lưỡi dao, tôi hận hắn thấu xương. Nếu không vì lợi ích chung, bệ hạ cảm thấy tôi sẽ rảnh đến mức ngồi xuống tán gẫu với hắn sao?”

“Ta biết ngươi hận ta, nên ta mới gặp ngươi, tìm đủ mọi cách để loại bỏ ma chướng trong lòng ngươi, để ngươi sống vui vẻ hơn một chút.”

“Lời giải thích hoang đường này, khéo chính người cũng không tin đâu nhỉ? Bệ hạ, nếu người không tin lời tôi, có thể tìm Lý Hoảng hỏi xem, cũng có thể nhìn kỹ nét chữ trên tấm bản đồ đó!”

Lý Trị chậm rãi chà ngón tay lên mặt bàn, nhất thời câm nín.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đã không còn chút mệt mỏi nào nữa, ánh mắt sắc lạnh như chim ưng bắt được con mồi mà nó thèm muốn từ lâu. Ông ta ngồi thẳng người lên, hắng giọng: “Lúc các

ngươi trù mưu tạo phản, có bao giờ nghe thấy Cao Dương công chúa nhắc đến tên của Ngô vương không?"

Tiết Vạn Triệt giật nẩy mình, buột miệng nói: "Hóa ra kẻ đó là Ngô vương! Chẳng trách công chúa lại chắc chắn như vậy"

"Kẻ nào?"

Tiết Vạn Triệt ngập ngừng nói: "Đúng là công chúa từng nói... vào ngày khởi sự, sẽ có người giúp bọn tôi khống chế bệ hạ và triều thần"

Chắc vì được lão khích lệ, người chồng đang trốn ở phía sau cùng, toàn thân run như cầy sấy của Cao Dương công chúa là Phòng Di Ái đột nhiên ngẩng đầu, nói lớn tiếng với một khí thế sẵn sàng đánh cược tất cả: "Bệ hạ, công chúa từng nói với tội thần rằng, ban đầu tiên nhắm truyền ngôi cho Ngô vương. Cho nên Ngô vương luôn bất mãn xem thường người, hắn muốn đoạt ngai vàng của người chỉ là chuyện sớm muộn. Bọn tội thần đều nghe lệnh Ngô vương hành động, nếu không bị Ngô vương uy hiếp dụ dỗ, hà cớ gì bọn tội thần lại hồ đồ đến vậy? Xin bệ hạ minh xét!"

Cao Dương công chúa kinh ngạc ngoảnh lại nhìn Phòng Di Ái. Hắn là một gã đàn ông chẳng được điểm gì, ngay cả chuyện giường chiếu cũng bất lực, vậy mà lúc này lại có thể bình tĩnh tự nhiên nói ra mấy câu này, thật sự đã giúp ả rất nhiều. Không! Không phải hắn giúp ả, mà là giúp chính mình. Hắn cho rằng kéo theo Lý Khác thì sẽ giữ được mạng mình. Thật là một gã đàn ông dốt nát đến tức cười! Đã là mưu phản, thành thì một bước leo lên chín tầng trời, bại thì một bước rơi xuống địa ngục. Bất cứ ai cũng không thể chạy thoát.

Thế là, ả lại trợn đôi mắt chứa đầy thù hận nhìn Lý Khác lần nữa: “Lúc hạ quyết tâm làm, ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý việc bại người vong. Ta có thể chết, nhưng ngươi cũng đừng hòng thoát!”

Trong mắt Trưởng Tôn Vô Kỵ lóe lên một tia sáng gần như là tán thưởng, sau đó ông ta nói: “Bệ hạ đã đích thân thẩm tra vụ án này, vậy thì phải để bệ hạ ra quyết định xem nên xử lý như thế nào.”

“Nhốt bọn họ vào trong đại lao của bộ Hình. Còn về Ngô vương… Lý Trị hơi áy náy nhìn Lý Khác, “Xin tam ca tạm thời ở trong phủ để tránh hiềm nghi. Trẫm sẽ sai người cẩn thận tra hỏi những kẻ có liên quan, trả lại sự trong sạch cho tam ca nhanh nhất có thể.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ rất hài lòng với cách xử lý này, chỉ cảm thấy thanh kiếm sắc bén treo lơ lửng trên ngai vàng đến giờ mới được người ta lấy xuống.

Lúc bước ra khỏi Đại Lý tự, ông ta ngoảnh đầu nhìn hai con giải trãi phủ đầy tuyết đứng sừng sững ở ngoài cửa. Có lẽ, rất nhiều sự công bằng tuyệt đối vốn là phi chính nghĩa. Còn chính nghĩa mà ông ta muốn, chỉ là những vứt bỏ và thu hoạch của ông ta.

* * *

Hoàng hôn mấy ngày sau, Trưởng Tôn Vô Kỵ được lệnh vào cung.

Lý Trị cực kỳ sốt ruột gập bản tấu sớ trước mặt lại, đặt chiếc lò sưởi trong lòng lên trên bàn, hơ đôi bàn tay hơi lạnh. Khánh Quý thấy vậy, rất tinh ý sai tiểu thái giám đứng bên cạnh đi lấy thêm một chậu than.

"Cậu điều tra thế nào rồi?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ thấy y hỏi trực tiếp, cũng thẳng thắn trả lời: "Thần không điều tra.

Trên mặt Lý Trị hiện lên đôi chút tò mò vì bất ngờ: "Tại sao?"

"Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Giọng Trưởng Tôn Vô Kỵ toát lên vẻ trầm ổn lão luyện của một người khôn ngoan lõi đời, "Năm xưa tiên đế làm như nào thì bệ hạ cũng nên làm như thế."

"Nhưng bọn đều là người thân của trẫm!" Lý Trị cau mày nói. Quá nhập tâm vào vở kịch, có lúc ngay cả y cũng hơi hoang mang. Trong những lời y cho là nói dối ấy, có phải cũng ẩn chứa mấy phần thật lòng?

Trưởng Tôn Vô Kỵ ngồi quỳ đối diện với y, nhìn bộ dạng bối rối của y, bèn dịu giọng: "Bệ hạ nhân nghĩa, nhưng bọn chúng chỉ là những kẻ gian manh bụng dạ độc ác, có bao giờ coi bệ hạ là người thân đâu? Bọn chúng mà không chết, bệ hạ sẽ mãi không có một ngày bình yên.

Trái tim Lý Trị thắt lại, y cảm nhận được khí thế hung hăng ép người từ trong lời nói không cho ai xen vào của Trưởng Tôn Vô Kỵ. Y đưa ngón tay vuốt bản tấu sớ nọ: "Thật sự phải lấy mạng của tất cả bọn họ sao?"

"Phải" Trưởng Tôn Vô Kỵ kiên quyết, "Mắc tội thập ác, sao có thể ân xá?"

“Người khác thì cũng thôi, nhưng Ngô vương...”

“Ngô vương là kẻ cầm đầu, đương nhiên chẳng có lý gì lại không chết!” Trưởng Tôn Vô Kỵ hồ nghi nhìn y, “Dạo này bệ hạ làm sao vậy? Chẳng phải đây là tâm nguyện ấp ủ bấy lâu của bệ hạ sao? Sao đến lúc trở thành sự thật thì lại do dự chứ?”

“Không phải do dự, là sợ hãi.” Lý Trị chỉ vào một chồng tấu sớ trước mặt, “Mới chỉ mấy ngày ngắn ngủi, đã có rất nhiều người dâng tấu, nói Ngô vương không thể dính dáng đến vụ án này, bảo trẫm nhất định phải xem xét kỹ lưỡng. Trẫm chỉ sợ tùy tiện giết Ngô vương sẽ khiến triều cục rối loạn.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ tiện tay giở xem mấy bản, phản bác, “Bệ hạ là vị vua nhận di chiếu của tiên đế, vâng theo mệnh trời. Bên trong có các văn thần là thần cùng Chử Toại Lương, Liễu Thích giúp đỡ, bên ngoài có các võ tướng như Lý Tích, Tiết Nhân Quý phò tá, chẳng qua là xử lý theo luật pháp những kẻ cần phải xử lý, có gì mà bệ hạ phải sợ?”

Lý Trị không nhận xét gì, chỉ nói: “Cậu à, cậu nói thật cho trẫm biết, có phải cậu bảo Phòng Di Ái vu cáo Ngô vương tại chính đường Đại Lý tự không?”

“Sao bệ hạ lại hỏi câu này?”

“Vì Phòng Di Ái hễ nói một câu là phải nhìn cậu một cái. Còn nữa, trước khi xử án, trẫm từng sai Thọ Hỷ đi thăm bọn họ, vừa khéo tiểu nô tâm phúc của cậu là Hồ An Thái cũng ở đó.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ đặt tấu sớ trong tay xuống, thành thật nói: “Không sai. Song điều mà thần không ngờ đến là, hai vợ chồng bọn chúng lại phối hợp ăn ý như vậy, lời nói ra kín kẽ đến nỗi không rỉ một giọt nước. Có khẩu cung mà bọn chúng tự ký

tên nhận tội, có bản ghi chép theo sự thực của Hoàng chủ bạ Đại Lý tự, lại có sự chứng kiến của thượng thư bộ Hình và ngự sử trung thừa, thế là đủ để bịt miệng lưỡi thiên hạ"

"Vậy thì cậu cũng biết Ngô vương không thể có lòng mưu phản.

"Phải. Dù y có, cũng sẽ không làm bậy cùng đám Cao Dương công chúa, y không ngu như thế." Trưởng Tôn Vô Kỵ dường như chẳng cần nghĩ, nói vô cùng chắc chắn, "Sau khi Dương Chính Đạo dùng cách của chính hắn để tự kết liễu, thần thật sự không muốn đối địch với Ngô vương nữa. Tiên đế đã muốn y sống tốt, thần sẽ thành toàn cho tâm nguyện của ông ấy."

"Vậy tại sao bây giờ cậu lại phải lấy mạng y cho bằng được?"

Trưởng Tôn Vô Kỵ ngồi thẳng người, hơi nhắm mắt lại, như đang hồi tưởng gì đó. Một lúc lâu sau, ông ta mới mở mắt ra, trầm giọng nói: "Vì đây là cơ hội ngàn năm khó gặp, nếu không lợi dụng thì thần thấy tiếc thay cho bệ hạ."

"Cậu sợ ngoài Dương Chính Đạo, vẫn sẽ có người xúi giục y mưu phản, sợ một ngày nào đó y sẽ không chịu nổi sự cám dỗ của ngai vàng. Cho nên, cậu thà làm trái di nguyện của phụ hoàng cũng phải buộc trẫm giết y?"

"Bệ hạ thánh minh!" Nói rồi Trưởng Tôn Vô Kỵ liền đứng dậy, nhìn chằm chằm vào chiếc hộp gấm trên bàn một lúc, sau đó lại lấy từ trong tay áo ra một cuộn thánh chỉ đã thảo xong từ lâu, "Thần là cố mệnh đại thần do tiên đế chỉ định, lại là cậu ruột của bệ hạ. Mọi việc thần làm đều là vì bệ hạ, vì xã tắc Đại Đường"

Lý Trị mở cuộn thánh chỉ ra, rồi nhanh chóng gặp lại: "Xem ra chỉ thiếu một dấu ấn chương nữa thôi."

Trưởng Tôn Vô kỵ cung kính vái sát đất: "Xin bệ hạ dùng ấn."

Lý Trị giơ tay lấy ấn ngọc nặng trĩu mà y dùng hơn ba năm nay trong chiếc hộp gấm đó ra. Chỉ có những lúc nắm chặt nó, y mới thực sự cảm nhận được vinh quang thuộc về đế vương. Y chấm vào mực ấn màu đỏ, đứng dậy giơ cao ấn ngọc, dừng lại một chốc, cuối cùng đóng mạnh xuống. Mỗi con chữ trang nghiêm bên trên giống như một mũi kim đâm vào trái tim y. Y không biết tại sao trong lúc tất cả bụi trần đã lắng, đáng lẽ phải nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, lại nảy sinh cơn đau kỳ lạ này.

Y hít sâu một hơi, cố gắng không để Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn ra tâm tư của mình. Sau khi dấu đã khô, y cuộn thánh chỉ lại và nói: "Cậu yên tâm, trẫm biết nên làm như nào."

Trong khi hai người đang im lặng, lại thấy Thọ Hỷ từ phòng ngoài rảo bước đi vào: "Bệ hạ, cung nữ Lan Chu của cung Tuyên Hoa qua nói, Võ chiêu nghi đang ngắm tuyết trong vườn thì đột nhiên ngất xỉu, hai vị thái y của thái y thự giờ đã tới khám rồi. Bệ hạ có muốn đi thăm.."

"Càn rỡ!" Vừa nghe thấy ba chữ "Võ chiêu nghi", một cơn giận không tên liền bùng lên trong lòng Trưởng Tôn Vô Kỵ, ông ta sầm mặt lạnh lùng nói, "Không nhìn thấy bệ hạ đang bận sao? Dựa vào một người đàn bà ở hậu cung như ả mà cũng dám tới làm bệ hạ phân tâm ư?"

Thọ Hỷ cúi đầu, liên tục vâng dạ, đang định quay người lui ra, lại nghe thấy Lý Trị nói: “Đi bảo Lan Chu một tiếng, trẫm sẽ qua ngay.” Dù không ngoảnh đầu nhưng Lý Trị cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Trưởng Tôn Vô Kỵ lúc này bất mãn và bất lực đến mức nào. “Muộn rồi, cậu về trước đi.”

Lúc Lý Trị đến cung Tuyên Hoa, hai vị thái y đã chẩn mạch xong và ra khỏi nội điện rồi. Cung nữ Xuân Hà đang kéo rèm ra, kê một chiếc gối mềm ở sau lưng Võ chiêu nghi, sau đó đón lấy bát thuốc từ tay cung nữ Xuân Đào, định cho Võ chiêu nghi uống thì nghe thấy Lý Trị nói: “Trẫm đến rồi! Các ngươi lui cả đi.”

Võ chiêu nghi thấy y, định đứng dậy, nhưng lại bị y giữ hai tay lại, quở trách: “Đã có thai được gần hai tháng rồi, sao chẳng nói gì với ta cả?”

Võ chiêu nghi uống từng hớp thuốc một, nhìn khuôn mặt sắp méo đi vì lo lắng của y, cảm giác ấm áp trong tim từ từ lan ra khắp cơ thể, ngay cả hơi thở cũng có chút ngọt ngào: “Mấy hôm nay bệ hạ bận xử lý đại sự triều đình, sao thần thiếp dám tùy tiện làm phiền?”

Lý Trị đặt bát thuốc xuống, vén góc chăn cho cô, đột nhiên phát hiện ngón tay mình vẫn còn dính mực ấn đỏ: “Đại sự triều đình quan trọng, nàng cũng quan trọng. Huống hồ bây giờ đã giải quyết xong cả rồi.

Võ chiêu nghi bất giác nắm lấy tay áo y, rồi lại lặng lẽ buông ra, mỉm cười: “Giải quyết xong rồi thì tốt. Tối nay bệ hạ có thể ngủ ngon rồi”

Lý Trị vuốt mái tóc đen nhánh của cô, động tác vừa chậm rãi vừa dịu dàng: “Nếu Ngô vương không nói trước với ta kế hoạch mưu phản của bọn họ, chưa biết chừng bọn họ thật sự có chút cơ hội thành công. Nhưng trên đạo thánh chỉ xử tử mà cậu thảo ra đó, cái tên đầu tiên lại là Ngô vương. Mị Nương, có phải ta thực sự đã trở thành một kẻ tiểu nhân vong ơn bội nghĩa rồi không?”

“Nhưng tất cả đều nằm trong dự liệu của Ngô vương. Thậm chí y còn đoán được bệ hạ sẽ tương kế tựu kế. Nếu không y đã chẳng nói ra câu không tin bệ hạ.”

“Đúng vậy. Cho nên y bày tỏ thành ý với trẫm trước. Nhưng trẫm thì vẫn muốn y chết. Chỉ khi y chết, trẫm mới có thể thật sự yên tâm. Thả hổ về rừng, hậu họa vô cùng.

Võ chiêu nghi nắm tay y, như muốn làm tan băng giá trong tim y bằng hơi ấm từ lòng bàn tay mình: “Bệ hạ đã quyết định rồi thì đừng nghĩ nhiều nữa.

“Nàng không hiểu.” Lý Trị buông tay cô ra, đột nhiên hơi bực bội nói, “Cậu thực sự quá độc đoán. Nói thế nào thì bọn họ vẫn là hoàng thân quốc thích, ông ấy lại tùy tiện quyết định sự sống chết của bọn họ. Trong mắt ông ấy, trẫm chỉ có tác dụng như một cái ấn ngọc. Mấy ngày nay, có rất nhiều người dâng thư cho trẫm, bảo trẫm tra rõ nỗi oan của Ngô vương. Ông ấy tưởng rằng trẫm không biết, những người đó đều là môn sinh và cấp dưới cũ của ông ấy, làm vậy để trẫm cho rằng Ngô vương rất được lòng người, để trẫm ghen ghét, để trẫm quyết định định tội Ngô vương. Nhưng những triều thần xưa nay thân cận với Ngô vương, lúc này đều không hẹn mà cùng ngậm miệng

không nói. Thục vương là em ruột của y, lại luôn to gan, vậy mà bây giờ cũng không dám nói nửa lời. Còn Giang Hạ vương, bình thường ông ta một lòng che chở Ngô vương, mấy hôm nay cũng đóng cửa không ra ngoài. Bọn họ đều sợ cậu, như vậy có thể thấy, giờ đây ở trên triều đường, cậu đã một tay che trời đến mức độ nào rồi!"

"Bọn họ sợ hãi thì cũng khó trách. Thái úy có thể một tay vạch mưu lập người kế vị, huống chi là giết một vị thân vương?" Võ chiêu nghi cảm khái xoa bụng dưới còn chưa thành hình, "Thần thiếp thật sự hy vọng cái thai này là công chúa. Là công chúa thì sẽ không rơi vào cuộc chiến vương quyền. Đáng tiếc cho Hoằng nhi, không biết sau này sẽ thế nào đây?"

Lý Trị ra sức day thái dương, chỉ cảm thấy đầu óc càng thêm rối loạn. Y không kìm được lại nghĩ đến những lời Lý Khác nói với mình lúc đó: "Thần sẽ đưa gia đình rời xa triều đường, từ giờ sẽ không xuất hiện trước mặt bệ hạ nữa. Thái úy tưởng thần đã chết, hành sự sẽ càng phóng túng không kiêng dè. Đến lúc đó bệ hạ chỉ cần lưu ý, thể nào cũng sẽ túm được sai lầm của ông ta để trị tội. Thái úy mà ngã thì thế lực quý tộc Quan Lũng đằng sau ông ta cũng sẽ tan rã theo. Lúc đó bệ hạ có thể trị nước theo ý mình.

Y hỏi: "Nếu sau tám năm mười năm vẫn không tìm được sai lầm thì sao? Trẫm không đủ kiên nhẫn để đợi lâu như thế"

"Vì thần không có hành vi mưu phản, cũng không có lòng mưu phản, nên nếu bệ hạ muốn thì có thể đổ trách nhiệm giết oan thần lên đầu thái úy, nhân tiện sửa án cho thần. Nếu bệ hạ không muốn thì cũng có thể mượn cái chết của thần, làm cho

triều thần nhìn rõ dã tâm thao túng triều chính của ông ta, rồi từng bước chặt vây cánh trong triều của ông ta. Kể cả... phế bỏ hoàng hậu và thái tử. Bệ hạ đã thâu tóm toàn bộ việc nước vào trong tay, chẳng lẽ còn không thể tự mình làm chủ việc nhà ư? Bệ hạ không thích hoàng hậu, bất mãn với thái tử mà ông ta ép lập, không phải sao?"

"Mị Nương, trẫm muốn nàng làm hoàng hậu của trẫm." Lý Trị lắc đầu thật mạnh, rũ bỏ những rối bời bên trong, nói rất nghiêm túc.

"Bệ hạ, người hồ đồ rồi sao?" Võ chiêu nghi nhìn y không chớp mắt, "Hoàng hậu xuất thân họ Vương ở Thái Nguyên, trên người chảy dòng máu cao quý, lại có một nhóm lão thần chống đỡ, sao thần thiếp dám mơ mộng hão huyền đây?"

"Không. Chỉ cần trẫm dám thì nàng có thể!" Lý Trị chưa bao giờ hứa với một người đàn bà bằng giọng kiên định như vậy, "Tam ca nói đúng. Muốn khoét bỏ thế lực trong triều của Trưởng Tôn Vô Kỵ, đây là cách đơn giản và hiệu quả nhất. Trẫm không phải bù nhìn, trẫm không tin bộ Lễ dám coi chiếu chỉ trẫm ban xuống như giấy vụn. Nàng đợi xem, không đầy ba năm, trẫm nhất định sẽ cho nàng ngôi vị hoàng hậu, cho Hoằng nhi ngai báu thái tử"

Niềm vui khôn xiết của Võ chiêu nghi từ trong lòng xộc thẳng lên cổ họng. Lúc nó sắp hóa thành một nụ cười rạng rỡ nơi khóe miệng thì được cô kìm nén lại kịp thời. Cô chỉ gật đầu, điềm đạm nói: "Thần thiếp tin bệ hạ. Thần thiếp đã không sao rồi, người về trước đi."

“Không! Trẫm ở lại bên nàng. Chỉ có ở chỗ của nàng, trẫm mới tĩnh tâm được. Trẫm muốn suy nghĩ lại, suy nghĩ lại kỹ càng...

* * *

Lý Trị cả đêm ngủ không yên giấc. Hôm sau trời còn chưa sáng, y đã dậy rời khỏi cung Tuyên Hóa. Mới đi được vài bước, đã thấy Sĩ Lộc hớt hải tới đón, lo lắng ra mặt nói: “Bệ hạ, vừa nãy tiểu thái giám Thiện Quy giữ lăng tới báo, bảo là vào giờ Mão hôm qua, khu đất trống phía Tây Chiêu lăng bị cháy một cách khó hiểu.”

“Khốn kiếp!” Sau một thoáng kinh ngạc, Lý Trị không kìm được chửi, “Bọn chúng giữ lăng thế nào vậy? Nếu làm kinh động đến tiên đế, thì bọn chúng có mấy cái mạng để mà đền? Thế lửa ra sao?”

Sĩ Lộc vội quỳ xuống đất, dập đầu nói: “Bệ hạ yên tâm, thế lửa không lớn, dập một lát là tắt rồi. Có điều Thiện Quy nói, ngọn lửa này rất kỳ lạ, ban đầu vẫn là màu đỏ, cháy một lúc lại biến thành màu lam, khiến mấy người bọn họ rất sợ hãi”

“Lửa trời? Giờ Mão... Lý Trị dừng bước, chống tay lên thân cây hòe già to chắc, hai chân bất giác mềm nhũn. Khánh Quý vội tiến lên đỡ, Lý Trị lại đẩy hắn ra, ngẩng đầu nhìn những vì sao vẫn còn lấp lánh trên bầu trời, lẩm bẩm bằng giọng chỉ mình y nghe thấy: “Cha, cha đang trách con sao?”

Sĩ Lộc thấy mặt y trắng bệch như tờ giấy, vội lê gối về phía trước, dè dặt gọi một tiếng: “Bệ hạ.”

Lý Trị kéo hắn dậy, lòng như lửa đốt nói: “Bảo thái sử lệnh đến gặp trẫm ngay lập tức.”

Lúc vị thái sử lệnh tóc bạc phơ bị lôi dậy khỏi giường rồi chạy đến thư phòng của điện phụ điện Vũ Đức, thành Trường An vừa mới đón ánh nắng mai đầu tiên của năm nay. Vì dọc đường xe ngựa tròng trành, nên cái lưng vốn hơi khom của ông ta càng không thẳng lên được vì mệt. Lý Trị vội bảo ông ta ngồi xuống, sai người kê thêm hai chiếc đệm mềm vào chỗ ngồi của ông ta, rồi hỏi thẳng vào vấn đề: “Khanh nói thật cho trẫm biết, gần đây thiên tượng có gì đó không ổn phải không?”

Thái sử lệnh thở dốc, do dự hồi lâu, mới bật ra được một câu từ trong họng: “Bệ hạ anh minh.

“Nói chi tiết xem nào!”

“Bẩm bệ hạ, nửa tháng trước, trong vùng trời của nhóm sao Thái Vi Viên xuất hiện một ngôi sao khách, ra vào Đoan Môn[*] bất định. Thần tài hèn học mọn, trước mắt vẫn chưa dự đoán được hướng đi của nó. Ngoài ra, đêm hôm qua, dường như sao chổi cũng vội vã từ trong Thái Vi Viên rời đi, hướng thẳng về phía sao Tử Vi. Có điều, vì lướt đi quá nhanh, nên thần cũng không dám khẳng định...”

“Trẫm nghe không hiểu, khanh chỉ cần nói cho trẫm biết, nó có ảnh hưởng gì đến giang sơn xã tắc không?” Lý Trị nói quá gấp, hơi thở dần thổi tan khói đang bay lên từ trong lò sưởi, có lẽ sợ thái sử lệnh khó xử, y lại bổ sung một câu, “Cứ nói thật không phải ngại.”

Thái sử lệnh từ tốn nói: “Sao khách quanh quẩn ở Đoan Môn, báo hiệu rằng sắp có bề tôi giỏi gắn liền với vận mệnh của Đại Đường chết một cách bất thường. Còn sao chổi vội vã ra đi, có khả năng là trong triều sẽ xảy ra chuyện lớn liên quan đến sự ổn định. Nơi nó hướng đến lại là sao Tử Vi, sao Tử Vi được mệnh danh là sao vua. Ý ở đây là, người mở màn có lẽ là... cận thần của thiên tử”

“Tôi giỏi, cận thần. Tôi giỏi, cận thần...” Lý Trị nhắc đi nhắc lại hai từ này, sống lưng lạnh dần, than có nhiều hơn nữa cũng không sưởi ấm nổi. Không biết đã qua bao lâu, tiếng nói yếu ớt của y mới vang lên: “Có cách gì không?”

Thái sử lệnh lắc đầu: “Thần chỉ biết xem thiên tượng, chứ không thể thay đổi thiên tượng. Trên đời này cũng chỉ có duy nhất một người có thể làm được mà thôi.”

"Ai?”

“Thiên tử Đại Đường, cũng chính là bệ hạ”

Đôi mắt sâu thẳm của Lý Trị chứa đầy lo sợ, bàn tay vô thức chạm vào chiếc hộp gấm để thánh chỉ đó. Có lẽ y đã sai rồi. May mà y vẫn còn cơ hội.

Thái sử lệnh mãi đến giữa trưa mới ra khỏi cửa cung. Lúc đi đến phường Sùng Nhân, có một cỗ xe ngựa dừng ở gần đó đón đầu. Người trên xe vén rèm, chắp tay nói: “Thái sử lệnh vừa từ trong cung ra phải không? Bệ hạ thế nào rồi?”

“Tham kiến Sài tướng quân. Thái sử lệnh trả lễ nói, “Bệ hạ đúng là đã hỏi hạ quan về thiên tượng. Hạ quan có thể nhìn ra, bệ hạ đang vô cùng bất an.”

Sài Triết Uy nắm chặt thanh kiếm Vân Long mà năm xưa Lý Khác tặng gã, mặt mày dần dần rạng rỡ: “Đa tạ thái sử lệnh. Những lời ngài nói vô cùng quan trọng”

“Chữ “tạ’ này tướng quân lấy đâu ra vậy?” Bộ râu trắng như tuyết của thái sử lệnh bị gió Tây thổi tung, “Hạ quan tuyệt đối không dám lừa dối bệ hạ. Những gì hạ quan thuật lại đều là sự thật, có điều nói theo thời gian mà ngài dặn dò thôi.”

“Như vậy Triết Uy cũng đã cảm kích bất tận rồi. Mời ngài đi trước.” Nói rồi, gã liền bảo xà ích đánh xe vào lề đường.

Thái sử lệnh cũng chẳng từ chối, siết chặt cổ áo, bảo tùy tùng kéo rèm xuống, chuẩn bị về phủ ngủ bù.

Sài Triết Uy nhìn bông tuyết từ bên ngoài rèm bay vào rồi tan dần trên mu bàn tay gã, ngoảnh đầu nói: “Cậu à, cậu đã tận tai nghe thấy, chắc cũng yên tâm rồi chứ?”

Giang Hạ vương thở dài, mày buồn chưa giãn. Sài Triết Uy thấy ông không có ý trả lời, liền nói tiếp: “Tam ca muốn làm việc gì thì nhất định sẽ làm được. Tam ca đã nhìn chuẩn, trong lòng bệ hạ vẫn có phần không nỡ. Hơn nữa Trưởng Tôn Vô Kỵ tuy một lòng vì bệ hạ vì xã tắc, nhưng hành sự lại quá độc đoán chuyên quyền, rõ ràng đã cản trở nghiêm trọng hùng tâm muốn làm việc lớn của bệ hạ. Đối với bệ hạ, sự uy hiếp của ông ta còn vượt xa tam ca. Lại thêm chuyện ở Chiêu lăng, chuyện về thiên tượng lần này, bệ hạ sẽ không thể không suy nghĩ lại.”

“Vẫn quá mạo hiểm” Giang Hạ vương nghe đến đây, cuối cùng đã mở miệng nói, “Cháu vừa bảo là, nó muốn làm việc gì thì nhất định sẽ làm được. Vậy tại sao vẫn phải giao tính mạng của mình vào tay người khác chứ?”

Sài Triết Uy gãi đầu theo thói quen, thực sự không biết nên trả lời câu hỏi này như thế nào. Chẳng lẽ vì gã cự tuyệt y sao? Không. Dường như gã không quan trọng đến thế. Giờ nhớ lại lời nói ban đầu của y, tựa hồ không phải hỏi gã có bằng lòng theo y khởi sự, mà giống đang thăm dò xem gã có còn chân thành với tình bạn của họ như trước kia hay không.

"Rốt cuộc nó vẫn sai lầm vì tình cảm." Giang Hạ vương đăm chiêu, chậm rãi nói, "Nó có thể hạ quyết tâm phản bội bệ hạ, nhưng lại không thể phản bội tiên đế."

Sài Triết Uy trầm ngâm: "Có lẽ chúng ta đều sai. Tam ca không thích hợp làm hoàng đế."

"Đúng vậy! Ta có thể nhìn ra, quả thật nó đã nảy ý định ấy, nhưng không phải vì bản thân, mà là vì Chính nhi. Nó đã từ bỏ ngay khi nghĩ ra cách khác để báo thù. Vì trong lòng nó, mối thù khắc cốt ghi tâm ấy, suy cho cùng cũng chỉ là tư thù mà thôi."

Sau khi thái sử lệnh ra về, Lý Trị liền đến chính điện, ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, tưởng tượng xem các bề tôi sẽ cảm thấy thế nào khi triều kiến y, liệu có tràn đầy ngưỡng mộ, kính phục, sợ hãi giống y lúc nhìn cha năm xưa không? Có lẽ, y cần phải tự tin như cha. Y nhớ đến lời Lý Khác nói với mình lúc đó: "Bệ hạ là người con được cha gửi gắm trọng trách vô biên, thích hợp nhất để kế thừa đế vị. Bệ hạ là niềm hy vọng của người dân trong thiên hạ, là người mà giang sơn Đại Đường thực sự cần."

Có lẽ, y nên thử tin vào lời của Lý Khác.

"Khánh Quý" Ngồi đến tận khi hông mỏi lưng đau, Lý Trị mới lên tiếng, "Gọi Tống quốc công qua đây, trẫm muốn y đi

truyền chỉ”

Tháng Hai hoa đào dần nở rộ, tuyết còn sót lại trên cánh hoa cũng dần tan, hóa thành từng giọt nước trong veo.

Gần như chỉ trong một đêm, dân chúng thành Trường An đều biết biến cố kinh hồn trong hoàng thất này. Nhưng bọn họ chỉ dám thảo luận riêng mấy câu với người thân thiết nhất của mình bằng giọng trầm thấp nhất có thể.

Bọn họ nói: Vì báo thù cho tình nhân nên Cao Dương công chúa mới tụ tập người trong hoàng thất mưu đồ làm phản.

Bọn họ nói: Kẻ bất trung bất nghĩa như vậy, chết không đáng tiếc.

Bọn họ lại nói: Trưởng Tôn thái úy đúng là có thủ đoạn sấm sét, khi xử lý những hoàng thân quốc thích đó còn không chớp mắt lấy một cái.

Bọn họ nói ra những lời này bằng giọng điệu chế giễu. Nhưng vừa nhắc đến Lý Khác lại không hẹn mà cùng chọn cách im lặng và thở dài. Y là niềm tin và hy vọng trong lòng bọn họ, tuyệt đối sẽ không làm chuyện phản bội vua này. Bọn họ đều tin y như tin vào lẽ trời vậy.

Nhưng cuối cùng lẽ trời cũng không chống lại được thiên la địa võng mà quyền thần đã giăng. Trên giường mình, há lại cho phép người khác ngủ say? Chết là vận mệnh mà y không có cách nào trốn thoát. Mà y lại chưa bao giờ nắm vận mệnh của mình trong tay. Bọn họ nghĩ như vậy, càng cảm thấy hoàng tộc vô tình. Dù tôn quý như thân vương cũng có thể dễ dàng mất mạng bởi một tờ chiếu lệnh.

Những ngày này, trong thành Trường An có rất nhiều tin đồn. Đây là tin đồn được lan truyền rộng rãi nhất trong số đó.

Hôm đó, hoàng đế phái thân tín đến phủ Ngô vương tuyên chỉ. Nói Ngô vương mưu phản, theo luật đáng chém, nhưng bệ hạ nhân nghĩa, đặc biệt ban cho rượu độc để tự tận. Ngô vương ung dung quỳ gối khấu đầu tạ ơn vua. Sau đó y cầm thanh kiếm Thanh Hồng mà mình thích nhất lên múa cùng vương phi. Nghe nói, hoa đào trong sân bay phất phơ trên không theo gió. Một lúc lâu sau, mới chầm chậm rơi lên người bọn họ.

Múa kiếm đến lúc cao hứng nhất, Ngô vương gạt rơi lồng đèn treo trên mái hiên. Ngọn lửa tiếp xúc với rượu trong chén, lập tức cháy bùng lên. Bọn họ lại hoàn toàn không nhận ra, vẫn tiếp tục múa trường kiếm. Sự ăn ý sau nhiều năm bầu bạn, khiến động tác múa kiếm của bọn họ hòa hợp như một thể. Múa xong, hai người không hẹn mà cùng nâng kiếm, lao vào chết trong lửa dữ. Trước khi chết, Ngô vương để lại lời nguyền "thân chết tộc diệt" cho kẻ đã hãm hại y đến chết là Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Đó là mùng hai tháng Hai, ngày rồng xanh lên trời.

"Là khanh sai người lan truyền những lời này ra ngoài phải không?" Lý Trị leo lên tường thành Trường An cao vút, cúi xuống nhìn muôn dặm giang sơn Đại Đường. Gió đầu xuân từ từ thổi lay áo bào của y, mang theo hơi lạnh se se khoan khoái.

Tiêu Nhuệ đứng ở phía sau cách y khá gần, trông về phương xa. Ngắm nhìn hồi lâu, gã mới thu ánh mắt về: "Phải. Không chỉ như vậy, ngọn lửa ở phủ Ngô vương cũng là thần tự tay phóng."

“Khanh làm rất tốt” Lý Trị lại nhìn về dãy núi đằng xa thêm lần nữa, rồi mới xoay người đầy lưu luyến, đi từng bước xuống lầu thành. Lúc bước đến bậc cuối cùng, y lại hỏi: “Lúc đi y nói những gì?”

Tiêu Nhuệ hững hờ trả lời: “Y bảo, xin bệ hạ nhớ những lời đã hứa với y. Giữ gìn quyền vị một người, bảo vệ Trường An thiên hạ”

“Giữ gìn quyền vị một người, bảo vệ Trường An thiên hạ. Lý Trị nhắc lại từng chữ một, nở nụ cười bình lặng, “Trẫm sẽ cho y trông thấy.”

Mùa thu năm Hiển Khánh thứ tư, Dương Châu.

Sương mù trong veo lượn lờ giữa trời đất, tô điểm thêm chút thơ mộng cho tòa thành Giang Nam yên bình tĩnh lặng này.

Tiếng đàn cầm nhẹ nhàng chảy ra từ kẽ ngón tay, uyển chuyển liên miên, như tơ không đứt. Chim sơn ca đậu trên mái hiên khẽ ngâm nga ứng họa với tiếng đàn, dường như cả mùa thu tràn đầy hơi ấm và sức sống.

Bảy năm rồi, cây đàn cầm bằng gỗ ngô đồng đã thay dây mới, nhưng tiếng nhạc tựa hồ vẫn là tiếng nhạc ban sơ. Tuyết Lộ đứng sau lưng y im lặng lắng nghe, đến khi khúc nhạc kết thúc, mới mỉm cười: “Thiên hạ thanh bình, minh quân trị nước. Tam ca đàn khúc Mục thanh này gần như y hệt chàng.”

Lý Khác trân trọng vuốt ve dây đàn, mỗi lần chạm vào đều có thể dễ dàng khơi gợi lại những ký ức về quá khứ của y. Trải qua mấy năm tập đàn, y đã có thể nhẹ nhàng bình thản nói ra những buồn vui tan hợp trong những ký ức đó. Y đứng dậy mở

cửa sổ. Hoa quế trong sân nở rực rỡ đẹp lạ thường, hương thơm ngạt ngào theo gió. Y nhìn ra ngoài, hít sâu một hơi: "Tưởng nhớ một người thì sẽ làm những việc người ấy thích."

Tuyết Lộ rơm rớm nước mắt: "Nếu chàng còn sống thì tốt biết bao."

Trong lúc hai người im lặng, Kỳ Úc đẩy cánh cửa khép hờ rảo bước đi vào, lấy một bức thư trong tay áo ra đưa cho Lý Khác: "Tin từ Trường An.

Lý Khác bóc thư, đọc nhanh một lần lướt được mười hàng. Đến chỗ cuối cùng, hai tay bất giác run lên khe khẽ. Kỳ Úc thấy vậy, vội cầm lấy thư đọc, nói tới tấp: "Tốt! Tốt quá rồi. Đây mới gọi là gậy ông đập lưng ông"

Mấy tháng trước, thái tử tẩy mã Vi Quý Phương và giám sát ngự sử Lý Sào bị bắt vào ngục vì bàn xằng việc triều chính. Trải qua mấy ngày thẩm tra liên tục, trung thư lệnh Hứa Kính Tông tấu trình rằng Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng bọn Chử Toại Lương, Hàn Viện, Liễu Thích, Vu Chí Ninh mưu đồ tạo phản. Sau cơn bàng hoàng, dù lòng đau như cắt, nhưng Lý Trị không thể không ra tay xử lý, lưu đày Trưởng Tôn Vô Kỵ đến Kiềm Châu, giáng chức Chử Toại Lương và Vu Chí Ninh đi nơi khác, xử trảm Hàn Viện và Liễu Thích. Có mấy chục quan lại bị xử lý ở các mức độ khác nhau, số người liên quan vượt xa vụ án mưu phản năm Vĩnh Huy thứ tư. Mà không lâu sau khi Trưởng Tôn Vô Kỵ đến Kiềm Châu, Hứa Kính Tông nhận mật chỉ của hoàng đế và hoàng hậu, đích thân dẫn người đến thắt cổ ông ta.

"Nhổ cỏ tận gốc. Thủ đoạn của y quả nhiên cứng rắn. Năm xưa cha đã không chọn nhầm người" Lý Khác đưa bức thư lên

trên ngọn nến, nhìn nó cháy thành tro, “Bây giờ các quan cao trên triều đường đều là môn sinh của thiên tử. Hoàng hậu là người đàn bà y chung tình, thái tử là người con trai y yêu quý nhất” Y dừng lại một chút, cảm khái nói, “Như này, đúng là rất tốt.”

Tuyết Lộ hơi nhíu mày: “Vậy y sẽ lại ra tay với tam ca sao?”

“Y sẽ không làm vậy đâu.” Kỳ Úc đặt tay lên mu bàn tay Tuyết Lộ, mỉm cười: “Khi xưa y còn để chúng ta đi được, lại tốn công ngụy tạo chuyện chú và lục đệ bị lưu đày đến vùng biên vì có liên quan đến vụ án này. Bây giờ, y càng không cần phải đuổi tận giết tuyệt.

“Phải. Y sẽ không làm vậy.” Lý Khác nói một cách quả quyết, “Đây là nét chữ của y. Những năm qua, y luôn biết hành tung của chúng ta. Y muốn để ta thấy, y từng bước nắm giữ quyền lực trong tay như thế nào, trở thành một vị đế vương được trăm họ ủng hộ ra sao.

“Nhưng đã là như vậy, tại sao y vẫn không minh oan triệt để cho tam ca. Tội danh bề tôi mưu phản này lưu lại trong sử sách, thật sự rất khó nghe.”

“Vì y hận ta. Rất nhiều năm về trước, y đã canh cánh Y trong lòng thái độ của cha đối với ta. Sau đó, ta lại là người đưa ra chủ ý cho y, để y trừ khử những người tuy có chính kiến trái ngược nhưng lại hết mực trung thành với y. Đặc biệt là cậu của y.”

Giờ Tuyết Lộ mới vỡ lẽ: “Tam ca vẫn giống năm xưa, vẫn có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư của người khác.”

Lý Khác từ từ siết chặt nắm tay, ánh mắt chợt lóe sáng, rầu rĩ thở dài: “Không. Ta không nhìn thấu. Nếu như nhìn thấu, lúc

đó đã không để mặc cho huynh ấy...

"Tất cả đã qua rồi." Kỳ Úc sợ y sẽ buột miệng nói ra chân tướng năm xưa trước mặt Tuyết Lộ, vội ngắt lời y, "Hôm nay là sinh nhật chàng, chúng ta không nhắc đến những chuyện không vui đó nữa."

Giờ Lý Khác mới nhận ra vừa nãy lỡ lời, vội vàng mỉm cười: "Đúng vậy. Hôm nay là sinh nhật ta. Hôm nay cũng là sinh nhật của huynh ấy. Kỳ nhi, nàng ở lại nói chuyện với Tuyết Lộ, ta phải ra ngoài một chuyến.

Sương sớm chợt tan vào lúc mặt trời ló rạng. Lá phong khắp núi khắp đồng theo gió bay phất phơ trong không trung, mang theo vẻ đẹp man mác đặc trưng của mùa thu.

Lý Khác buộc ngựa ở sườn núi, chậm rãi đi bộ lên. Nhiều năm qua, y thường xuyên leo lên ngọn núi nhỏ này, quen thuộc đến nỗi biết rõ mồn một chim gì đậu trên cây nào. Những con chim dường như cũng rất thích y. Lúc y lên núi, chúng còn bay tíu tít đến bên cạnh y. Một hai con bạo dạn thậm chí còn đậu lên vai y. Y nâng một con chim toàn thân lông vàng tơ ở gần nhất trên tay. Con chim vàng nhỏ đó cúi đầu, chỉ đậu lại một lát rồi vỗ cánh bay đi.

Lý Khác nhìn theo nó bay xa, trong lòng dần ấm áp. Đây là sự bình yên mà y mong mỏi suốt nửa đời người. Y đã chết vào năm Vĩnh Huy thứ tư, cũng đã tái sinh vào năm Vĩnh Huy thứ tư. Nhưng mà y chưa bao giờ muốn đoạn tuyệt quá khứ, quên đi chuyện xưa. Y chợt nhớ rằng, pháp hiệu sau khi xuất gia của Nam Dương công chúa là Vong Trần. Nhưng đã bao giờ bà ấy

quên đi quá khứ và thù hận chưa? Đã không thể quên, hà tất phải lừa mình dối người.

Lúc bước đến đình đá, Lý Khác chợt nhìn thấy phía đối diện có một lão hòa thượng thọt chân đang chống gậy từ từ đi về phía này. Trong khoảnh khắc người sát người, lão hòa thượng đột nhiên túm tay Lý Khác, run giọng nói: "Cậu... rốt cuộc cậu vẫn không nghe lời tôi. Nhưng cậu... cậu lại còn sống. Thật là kỳ lạ! Số mệnh hết sức kỳ lạ"

Lý Khác thấy ông ta nói năng kỳ quặc, tò mò hỏi: "Sư phụ biết tôi sao?"

Ánh mắt của lão hòa thượng đờ đẫn, nhưng ông ta không nhìn y mà chỉ ngẩng mặt nhìn trời. Rất lâu sau ông ta mới lấy lại tinh thần, buông tay ra như thể bỗng nhiên vỡ lẽ, rồi tiếp tục đi: "Hóa ra, hai người có cùng một số mệnh. Y chết, cũng là cậu chết. Cho nên cậu có thể sống."

Lý Khác nhìn theo bóng lưng của ông ta, dường như đã chạm vào một sợi dây trong ký ức, tựa hồ ở nơi nào đó y cũng đã gặp một người gần như điên khùng thế này.

Nghĩ tới đây, y liền dừng bước, lấy một chuỗi tràng hạt trong tay áo ra, đặt xuống trước mộ, cúi người vái một vái, khẽ nói: "Hôm nay, đúng là một ngày tốt lành.

Ngoại truyện

Võ Chu[*].

Xe ngựa từ từ dừng lại trước một quán trà. Người trong xe kéo rèm ra sai bảo: "Ngươi đến phủ thứ sử nói với trưởng sử trước đi, lát nữa ta sẽ tới. Sau đó lại nói với một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, tướng mạo sáng sủa ở bên cạnh: "Y nhi, chúng ta xuống xem xem.

Người kể chuyện trong quán trà tuổi tác không lớn, giọng nói trầm bổng có nhịp điệu, biểu cảm vô cùng phong phú. Vừa thốt ra mấy câu, đã lập tức khiến mọi người trong sảnh liên tục khen hay. Lý Y đi theo sau cha, ngồi xuống chỗ trong góc, vẫy tay gọi gã hầu trà ở cách đó không xa, hỏi: "Hôm nay kể chuyện về ai thế?"

Gã hầu trà vắt khăn lên vai, cười tít: "Là Ngô vương điện hạ."

Lý Y nhìn cha mình đang trông về phía trước không chớp mắt, rồi quay sang nói với gã hầu trà: "Cho chúng tôi một ấm trà ngon và bốn cái bánh trà"

Gã hầu trà vui vẻ dạ một tiếng. Giờ Lý Y mới tập trung tinh thần, chăm chú nghe chuyện.

Người kể chuyện gõ thước thu hút người nghe: "Chuyện rằng một năm nọ, Ngô vương điện hạ phụng chỉ tuần tra U Châu của chúng ta. Lúc đi qua thôn Bình An, trông thấy có nhiều người xúm lại trước cửa một gia đình. Hỏi thì mới biết, nhà này có hai người già chết, một nam một nữ. Trên thi thể

không có vết thương bên ngoài nào rõ ràng, nhưng mặt mũi méo mó, giống như cực kỳ sợ hãi. Lúc đó, rất nhiều dân làng đều cho rằng bọn họ bị ma quỷ cõi âm giết hại. Nhưng Ngô vương không bao giờ tin điều này, đích thân kiểm tra thi thể kỹ càng, nhanh chóng phát hiện ra trên cổ của hai người chết đều có mấy vết thương trí mạng nhỏ li ti. Mà ở góc nhà còn có một tấm lưới đánh cá. Các vị nói xem chuyện là thế nào?"

Những người bên dưới quay mặt nhìn nhau, đều lắc đầu. Lý Y che miệng thì thầm hỏi: "Sao con chưa bao giờ nghe câu chuyện này? Cha có biết không ạ?"

Người trung niên khẽ nhấp một ngụm trà: "Biết."

Lý Y cũng không gạn hỏi, tiếp tục nghe người kể chuyện đang hứng khởi nói: "Con trai của người chết là Đường Diễn bảo, tấm lưới đó dùng để bắt cá. Nhưng Ngô vương lại nói: 'Lưới bắt cá ngâm trong nước nhiều năm, sao bên trên lại có thứ dính tay như vậy?' Đường Diễn lắc đầu chỉ bảo là không biết. Ngô vương lại nói: 'Từng có một loài nhện khổng lồ và cực độc tên là nhện đen bò lên trên đó. Nhện đen nghiện máu, thích đồ ngọt. Những thứ dính nhớt đó là mật ong để thu hút nó.'

"Chính nhện đen đã giết hai người đó, còn Đường Diễn chính là hung thủ sát hại song thân!" Bên dưới có người vỗ bàn, sực hiểu nói. Vừa dứt lời, liền có người lên tiếng phụ họa theo.

Người kể chuyện cười sang sảng, không bảo đúng hay sai. Một lúc sau lại kể tiếp: "Lúc đó, pháp tào Hứa Thắng của phủ thứ sử chỉ vào Đường Diễn nói rằng, nhất định hắn nhân lúc cha mẹ ngủ đã trùm lưới lên người bọn họ, sau đó để nhện đen bò lên trên lưới, cắn chết bọn họ. Để chứng minh suy luận này,

Hứa Thắng còn hỏi những người đang vây quanh xem. Có mấy người bảo là tận tai nghe thấy mấy hôm trước Đường Diễn từng cãi nhau gay gắt với cha mẹ. Vì vậy, dù Đường Diễn một mực phủ nhận, nhưng Thắng vẫn sai người nhốt Đường Diễn vào đại lao của phủ thứ sử. Cơ mà, đêm hôm đó lại xảy ra chuyện lớn..."

Nói đến đây, người kể chuyện đột nhiên lần khân: "Muốn biết hồi sau thế nào, ngày mai tôi sẽ kể tường tận cho các vị nghe."

Trong quán trà xôn xao, mọi người đều ném ánh mắt bất mãn về phía người kể chuyện, nhưng không còn cách nào khác đành phải đứng dậy chuẩn bị rời đi. Người trung niên nháy mắt với Lý Y. Lý Y lập tức hiểu ý, lấy một đĩnh vàng trong tay áo ra, ném chuẩn xác đến trước mặt người kể chuyện, nói: "Xin tiên sinh kể tiếp!"

Người kể chuyện mắt sáng lên, vội ngồi trở về vị trí cũ, chắp tay xá Lý Y: "Hứa Thắng mang rượu độc vào trong nhà lao, đúng lúc Đường Diễn không biết sự tình chuẩn bị uống, Ngô vương điện hạ đã kịp thời chạy đến. Thực ra ngay từ đầu lúc ở thôn Bình An, Ngô vương đã nhìn ra Hứa Thắng có vấn đề. Hắn dẫn dụ Ngô vương trông thấy tấm lưới đó, khi Ngô vương nói ra tập tính của nhện đen, hắn liền trực tiếp hướng sự nghi ngờ lên Đường Diễn, sau đó nóng lòng đưa Đường Diễn đi, bây giờ lại muốn giết người diệt khẩu.

"Ngô vương lúc đó kéo miếng ngọc bội trên hông hai người lại, so sánh với nhau, hợp lại làm một. Ngài ấy nói: "Trước khi từ nhà họ Đường trở về, ta đã sai người đi dò la trong làng. Quả

nhiên vào đêm xảy ra vụ án, có dân làng nhìn thấy một người trông giống Hứa Thắng xuất hiện trong làng. Vì động cơ bí mật của mình, ngươi không chỉ giết cha mẹ, còn giá họa cho em trai ngươi. Bây giờ lại mưu đồ ngụy tạo chuyện Đường Diễn sợ tội tự tử. Gian hiểm như vậy sao xứng làm người? Chứ đừng nói đến làm mệnh quan triều đình! Hứa Thắng tái mặt vì sợ hãi, quỳ xuống nhận tội ngay tại chỗ."

"Hóa ra, vì Hứa Thắng sinh ra đã xấu xí, lại có chút khuyết tật, nên cha mẹ ghét bỏ, đưa hắn cho người khác nuôi, hơn ba mươi năm không hỏi lấy một câu. Nhưng sau khi hắn đỗ tiến sĩ, còn làm pháp tào ở phủ U Châu này, cha mẹ hắn lại nhiều lần đến cửa vòi tiền hắn. Hứa Thắng đã cho bọn họ không ít tiền, nhưng bọn họ lại đưa cả cho người con trai út ham đánh bạc là Đường Diễn. Hứa Thắng không thể chịu nổi nữa, liền nén đau lòng hạ sát họ. Các vị nói xem, đây có phải là bi kịch không?"

Người bên dưới bị cuốn vào câu chuyện được kể bằng giọng du dương trầm bổng, liền bàn tán xôn xao. Đợi bọn họ nói đủ rồi, người kể chuyện cầm thước lên, lại gõ đánh cộp cái nữa: "Ngô vương điện hạ văn võ song toàn, anh minh quả cảm, thực sự là bậc hiền vương trong tông thất! Đáng tiếc một sớm bị oan, nuốt hận ở Trường An. May mà Võ Hoàng bệ hạ hiện nay đã đích thân minh oan lập miếu cho Ngô vương. Các con của Ngô vương cũng được giao cho trọng trách. Lý lang quân, thứ sử tân nhiệm của thành U Châu chúng ta, chính là tam công tử của Ngô vương!"

"Hay!" Đám đông vỗ tay đồng thanh nói.

“Y nhi, chúng ta đi thôi. Người trung niên nói sau khi ăn xong miếng bánh trà cuối cùng.

Hai người ra khỏi quán trà hồi lâu, Lý Y vẫn chìm đắm trong câu chuyện vừa nãy, trên khuôn mặt đỏ bừng ngập tràn vẻ ngưỡng mộ: “Ông nội năm xưa thật là lợi hại.

“Đương nhiên rồi!” Người trung niên mỉm cười vỗ vai cậu, “Có điều, so với đại kế mà ông của con bày ra trước khi rời Trường An, những chuyện vặt vãnh này không đáng nhắc tới. Chỉ đáng tiếc, ông của con có nhìn xa hơn nữa cũng không lường được cục diện hiện nay”

Lý Y cúi đầu trầm mặc hồi lâu, rồi mới quan sát ánh mắt của người trung niên và nói: “Trước khi chúng ta lên đường, đại bá đến tìm con, hy vọng cha có thể.”

Người trung niên đột nhiên biến sắc, nói với giọng lạnh lùng: “Không phải ta đã bảo con rằng không được phép gặp ông ta nữa sao?”

Lý Y do dự một lát, rồi vẫn lên tiếng: “Đại bá nói, bác ấy vẫn nhớ lời ông nội nói với mình trước lúc lâm chung, cũng nhớ mình là.” Cậu ngừng lại một chút, thấy xung quanh không có ai, mới dám nói tiếp, “Bề tôi của Đại Đường”

“Nhưng ông ta làm bề tôi Đại Đường như thế này sao?” Người trung niên hạ giọng, phẫn nộ nói, “Mấy năm nay, ông ta tìm kiếm kỳ trấn dị bảo khắp nơi để dâng cho Võ hoàng, dốc hết sở trường a dua nịnh hót trước mặt bà ta. Vì Võ hoàng khen ông ta một câu ‘Thiên lý mã của ta, ông ta liền đổi tên thành Lý Thiên Lý. Ông ta đã hoàn toàn quên mất ý nghĩa của câu ‘Công nghiệp sáng soi bốn biển, nhân từ gió thổi ngàn năm rồi sao?

Giờ ông ta và bọn nịnh thần Trương Dịch Chi, Trương Xương Tông chuyên ton hót lấy lòng có khác gì nhau đâu?"

Lý Y thực sự sợ hãi khi nghe mấy câu mắng mỏ gay gắt của cha. Nhưng vừa nhớ đến vẻ mặt của đại bá lúc nói chuyện với mình, cậu lại bạo gan nói tiếp: "Nhưng nếu đại bá không làm như vậy thì sẽ chẳng thể bảo vệ được chúng ta. Để lên ngôi thiên tử, Võ hoàng còn dám giết cả con ruột của mình. Con cháu họ Lý chết trong tay bà ta càng không đếm xuể. Nhưng bà ta lại chưa hề động đến bất kỳ ai trong nhà ta và nhà đại bá, nhị bá, tứ thúc. Lẽ nào không phải là nhờ vào sự nhịn nhục cầu toàn của đại bá sao? Trong lòng bác ấy thật ra rất đau khổ. Nếu cha vẫn không hiểu cho bác ấy thì bác ấy sẽ càng đau đớn hơn."

"Ta thà chết còn hơn là phải khom lưng uốn gối cầu sống như thế." Trái tim người cha rõ ràng đã mềm đi, nhưng lời nói vẫn sắc bén chối tai, "Ta đã nói với ông ta từ lâu rồi, ông ta làm tướng quân của ông ta, ta làm thứ sử của ta. Chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Sau này nếu con còn dám nói đỡ cho ông ta một câu thì đừng nhận ta là cha nữa!"

Lý Y thấy lời khuyên của mình lại thất bại, đành chạy lên trước mấy bước, cười giả lả: "Cha đừng giận, con nghe lời cha mà. Ngày tháng còn dài, xem ra sau này phải đổi chiến thuật khác mới được."

Câu cuối cùng này, cậu chỉ nói thầm trong bụng.